

J. G. Vajt

SVEDOČANSTVA
za
CRKVU

Knjiga šesta
Broj 34.

Naslov originala:

TESTIMONIES
for
The Church

VOLUME SIX Comprising Testimonies Number 34
by E. G. White

I IZGLEDI

„...Podignite oči svoje i vidite njive kako se već žute za žetvu“

Jovan 4,35.

BOŽJA NAMERA ZA CRKVU

Božja je namera da preko pripadnika svog naroda otkrije načela svoga carstva. Da bi u svom životu i karakteru otkrili ta načela, On želi da se oni odvoje od običaja, navika i prakse ovog sveta. Da bi ih mogao upoznati sa svojom voljom, On nastoji da ih što više približi sebi.

To je bila Njegova namera i prilikom oslobođenja Izrailja iz Egipta. Iz gorućeg žbuna Mojsije je od samog Boga primio poruke za egipatskog faraona: „Pusti narod moj da mi posluži u pustinji“ (II Mojs. 7,16). Rukom krepkom i mišicom podignutom On je svekoliko mnoštvo Jevreja izbavio iz zemlje njihovog robovanja. Čudesno je zaista bilo sve što je u toku oslobađanja učinio za njih, kažnjavajući potpunim uništenjem njihove neprijatelje koji su odbili da poslušaju Njegovu Reč.

Bog je želeo da svoje izabrane odvoji od ovog sveta kako bi ih pripremio da prihvate Njegovu Reč. Iz Egipta odveo ih je pod goru Sinajsku gde im je otkrio svoju slavu. Tu nije bilo ničega što bi moglo da privuče njihova čula ili da odvрати njihove misli od Boga; i dok su posmatrali visoke planine koje su se uzdizale iznad njih mogli su da shvate sopstvenu sićušnost i ništavnost u očima Božjim.

Pored tih stena, koje nije moglo da pokrene ništa drugo sem božanske sile, Bog je progovorio ljudima. I da bi Njegova Reč zauvek ostala jasna i razgovetna u njihovoj svesti, On je usred tutnjave gromova, sevanja munja i uz strahovito veličanstvo objavio svoj zakon koji je ljudima dat još u Edemu i koji predstavlja prepis Njegovog karaktera. Te reči bile su Božjim prstom ispisane na kamenim pločama. Tako je volja beskonačnog i Svemoćnog Boga otkrivena jednom narodu koji je bio pozvan da pripadnike svih nacija, rasa i jezika roda ljudskog upozna sa načelima Njegove vladavine i na nebu i na zemlji.

Na isto to delo Bog i danas poziva pripadnike svog naroda u ovoj generaciji. Njima je On otkrio svoju volju, i od njih traži poslušnost. U poslednjim danima ovozemaljske istorije glas koji se začuo sa Sinaja još uvek govori ljudima: „Nemoj imati drugih bogova uza me“ (II Mojs. 20,3). Svojom voljom čovek se suprotstavlja volji Božjoj, ali ne može da učutka ovu reč izričite zapovesti. Ljudski um nikada ne može u potpunosti da shvati svoje obaveze prema ovoj Višoj sili, ali zato ipak ne može da izbegne te obaveze. Beskrajnim mnoštvom teorija, špekulacija i nagađanja ljudi mogu pokušavati da nauku stave nasuprot Otkrivenju i da na taj način Božji zakon potisnu što dalje iz svoje svesti; ali im Duh Sveti još uvek sa sve većom snagom i ubedljivošću predočava zapovest: „Gospodu Bogu svojemu klanjaj se i Njemu jedinome služi“ (Mat. 4,10).

Kako se svet ponaša u odnosu na Božji zakon? Svuda i u svemu ljudi se suprotstavljaju božanskim propisima. U svojoj želji da izbegnu nošenje krsta, što zahteva poslušnost i pokoravanje, čak i crkve staju na stranu velikog otpadnika, tvrdeći da je Božji zakon izmenjen ili ukinut. U svojoj zaslepljenosti ljudi se hvališu čudesnim napretkom i prosvećenošću; ali nebeski stražari vide da je zemlja preplavljena izopačenošću i nasiljem. I samu atmosferu sveta u kojem živimo greh je učinio sličnom atmosferi kuće zaražene smrtonosnom kugom.

Objavljivanje spasonosnih istina Hristovog jevanđelja predstavlja veliki zadatak koji se mora izvršiti. To je Bogom određen način da se zaustavi poplava moralne izopačenosti, i da On u čoveku ponovo uspostavi svoj božansko-moralni lik. To je Njegov lek protiv sveopšteg rastrojstva i

poremećaja. To je sila koja ljude zbližuje međusobno i dovodi u jedinstvo. Izlaganje ovih istina je deo treće anđeoske poruke. Objavljivanje ove poruke, prema Božjoj nameri, predstavlja najuzvišeniji i najveći zadatak koji u današnje vreme treba da se izvrši u svetu.

Sotona stalno podstiče ljude da prihvate njegova načela. Na taj način on nastoji da osujeti Božje delo. Božji izabrani narod on stalno prikazuje kao narod obmanut i zaveden. On je „opadač braće“ i svoju opadačku silu stalno usmerava i koristi protiv onih koji se nalaze na pravom putu. Gospod želi da Njegov narod svojom poslušnošću istinskim načelima pobije ove sotonine optužbe.

Sva svetlost otkrivena u Božjoj Reči, koja je sijala u prošlosti, koja svetli danas i koja osvetljava budućnost, namenjena je svakoj duši koja je spremna da je prihvati. Slava ove svetlosti, koja je slava Hristovog karaktera, treba da se manifestuje u svakom pojedinom hrišćaninu, u porodici, u Zajednici, u propovedanju Reči Božje i u svakoj instituciji osnovanoj u redovima Božjeg naroda. Svi pomenuti aspekti, prema nameri Božjoj, mogu da budu simboli spasonosne sile jevanđeljskih istina i dokazi o onome što On može da učini za svet. Sve to može da predstavlja pokretačku snagu u ostvarenju velike Božje namere za ljudski rod.

Pripadnici Božjeg naroda treba da budu kanali za ostvarivanje najuzvišenijih uticaja u svemiru. Proroku Zahariji su u viziji prikazana dva maslinova stabla koja stoje pred Gospodom, i sa kojih se, kroz zlatne levke, zlatno ulje stalno toči u čašu svetinje. Iz te čaše žišci „svijetnjaka“ stalno se dopunjavaju da bi neprekidno mogli da održavaju sjajnu i blistavu svetlost. Tako se preko svetih pomazanika koji stoje u prisustvu Božjem punina božanske svetlosti, ljubavi i sile prenosi na pripadnike Njegovog naroda, kako bi oni primljenu svetlost, radost i osveženje mogli da prenose na druge. Oni tako postaju kanali božanskog posredovanja preko kojih se plima Njegove ljubavi izliva na ovaj svet.

Namera koju Bog danas želi da ostvari preko svog naroda predstavlja isto ono što je želeo da ostvari preko sinova Izrailjevih kada ih je izveo iz Egipta. Posmatrajući Božju dobrotu, milost, pravdu i ljubav otkrivene u Zajednici, svet treba da stekne pravu predstavu o Njegovom karakteru. I kada se Božji zakon tako prikaže ličnim primerom u svakodnevnom životu, čak će i svet uvideti i priznati da su oni koji ljube Boga, koji Ga se boje i služe Mu verno zaista iznad svih drugih naroda na Zemlji. Božje oko budno prati svakog pripadnika Njegovog naroda; za svakoga od njih On ima svoj plan. On želi da oni koji se drže svetih propisa Njegovog zakona budu narod osobit. Za današnji Božji narod važe iste one reči koje je Mojsije nadahnut Duhom Svetim napisao: „Jer si ti narod svet Gospodu Bogu svojemu, tebe je izabrao Gospod Bog tvoj da Mu budeš narod osobit mimo sve narode na Zemlji“ (V Mojs. 7,6). „Gle, učio sam vas uredbama i zakonima, kao što mi zapovijedi Gospod Bog moj, da biste tako tvorili u zemlji u koju idete da je naslijedite. Držite, dakle, i izvršujte ih, jer je to mudrost vaša i razum vaš pred narodima koji će, kad čuju sve ove uredbе, reći: Samo je ovaj veliki narod, narod mudar i razuman. Jer koji je narod tako veliki, kojemu je Bog tako blizu kao što je Gospod Bog naš kad Ga god zazovemo?“ I koji narod ima tako velike uredbе i zakone tako pravedne kao što je sav ovaj zakon koji iznosim danas pred vas? (V Mojs. 4,5-8).

Čak ni ove reči ne izražavaju svu veličinu i slavu Božje namere koju On želi da ostvari preko svog naroda. Načela Njegovog carstva On želi da mi jasno pokažemo ne samo pred ovim svetom, nego i pred čitavim svemirom. Nadahnut Svetim Duhom, apostol Pavle piše: „Meni najmanjemu od svih svetih dade se ova blagodati da objavim među neznabošcima neiskazano bogatstvo Hristovo, i da otkrijem svima što je služba tajne od postanja svijeta sakrivena u Bogu, koji je saznao sve kroz Isusa Hrista; da se kroz crkvu sad obznani poglavarstvima i vlastima na nebu mnogostruka premudrost Božja“ (Efesc. 3,8-10).

Braćo, „mi postasmo gledanje i svijetu i anđelima i ljudima“ (I Kor. 4,9). Kakvi stoga treba da

budemo u svetom življenju i pobožnosti, čekajući i želeći da što skorije bude dolazak Božijeg dana“ (II Petr. 3,11.17).

Da bi mogli pokazati Božji karakter i da ne obmanjujemo i sami sebe i Zajednicu i svet, lažnim hrišćanstvom moramo lično upoznati Boga. Ako održavamo neprekidnu zajednicu s Bogom, mi smo Njegovi propovednici, iako možda nikad nismo govorili pred nekim javnim skupom. Mi saradujemo s Bogom prikazujući savršenstvo Njegovog karaktera u svojoj ljudskoj prirodi.

DELO ZA OVO VREME

Nalazimo se na samom pragu velikih i veoma važnih događaja. Proročanstva se ispunjavaju. Istorija puna neobičnih događaja upisuje se u nebeske knjige. Sve u našem svetu nalazi se u stanju uznemirenosti. Ratovi i glasovi o ratovima postaju svakodnevna stvarnost. Narodi se razgnjeviše i dođe vrijeme da se sudi mrtvima (Otkr. 11,18). Događaji se smenjuju ubrzavajući dan Gospodnji, koji se naglo približuje. Vreme koje još preostaje značajno je i veoma kratko. Međutim, iako već ustaje „narod na narod i carstvo na carstvo“, ipak još uvek nije došlo do sveopšteg sukoba. Anđeli još uvek zadržavaju četiri vetra dok sluge Boga živoga ne budu zapečaćene na čelima svojim. Tada će zemaljske sile svrstati svoje vojske za poslednju veliku bitku.

Sotona revnosno stvara svoje planove za poslednji veliki sukob, kad će svako morati da se opredeli za jednu ili za drugu stranu. Posle skoro dve hiljade godina otkako se svetu propoveda Jevanđelje, sotona ljudima i ženama još uvek prikazuje onaj isti prizor koji je prikazao Hristu. Na čudesan način on pred njihovim očima prikazuje carstva ovoga sveta u svoj njihovoj slavi. Sve to obećava on onima koji padnu pred njim i poklone mu se. Na takav način on nastoji da ljude dovede pod svoju vlast.

Sotona čini sve što je u njegovoj moći da se pokaže kao bog i da uništi sve koji se suprotstavljaju njegovoj sili. I sav svet se danas klanja pred njim. Njegova sila prihvata se kao sila Božja. Ispunjava se proročanstvo iz Otkrivenja 13,3: „I sva Zemlja diveći se pođe za zvijeri i pokloniše se aždaji koja daje vlast zvijeri“.

Ljudi se u svojoj zaslepljenosti hvališu čudesnim napretkom i prosvećenošću; ali krivica za grehe i izopačenosti koji se kriju u srcu otkrivena je pred okom Sveznajućega. Nebeski stražari vide da je Zemlja puna nasilja i zločina. Bogatstva se nagomilavaju zakidanjem i potkradanjem na sve moguće načine, zakidanjem ne samo ljudi nego i Boga. I ono što pripada Bogu ljudi upotrebljavaju da bi zadovoljili svoje sebične prohteve. Sve čega mogu da se dočepaju oni žudno stavljaju u službu svoje pohlepe. Tvrdičluk i čulnost preovlađuju na sve strane. Ljudi gaje i ispoljavaju osobine prvog velikog obmanjivača. Prihvatili su ga kao boga, i potpuno su prožeti njegovim duhom.

Ali oblak opravdanog Božjeg gnjeva prepun razornih elemenata, sličnih onima koji su uništili Sodom, samo što se nije sručio i na njih. Posmatrajući u svojoj viziji događaje budućnosti, prorok Jovan je video i ove prizore. I kada mu je otkriveno ovo klanjanje demonu, izgledalo je kao da se sav svet nalazi na ivici propasti. Ali dok je posmatrao sa velikim interesovanjem ugledao je zajednicu vernika koji drže zapovesti Božje. Zapazivši pečat Boga živoga na čelima njihovim, on naglašava: „Ovdje je trpljenje svetih, koji drže zapovijesti Božje, i vjeru Isusovu. I čuh glas s neba gdje mi govori: Napiši: blago mrtvima koji umiru u Gospodu od sad. Da, govori Duh, da počinu od trudova svojih; jer djela njihova idu za njima. I vidjeh, i gle, oblak bijel, i na oblaku sjedjaše kao Sin čovječiji, i imaše na glavi svojoj krunu zlatnu, i u ruci svojoj srp oštar. I drugi anđeo izađe iz hrama vičući snažnim glasom onome što sjedi na oblaku: Zamahni srpom svojim i žanji, jer dođe vrijeme da se žanje, jer se osuši žito zemaljsko. I Onaj što sjedjaše na oblaku baci srp svoj na zemlju, i požnjevena bi sva zemlja. I drugi anđeo izađe iz hrama što je na nebu, i imaše kosijer oštar. I drugi

anđeo iziđe iz oltara, koji imaše vlast nad ognjem, i povika jakim glasom onome koji imaše kosijer oštar: Zamahni kosijerom svojim oštrim i odreži grožđe vinograda zemaljskoga; jer sazriješe grozdovi njegovi. I baci anđeo kosijer svoj na Zemlju, i obra vinograd zemaljski, i metnu u veliku kacu gnjeva Božijega“ (Otkr. 14,12-19).

Kad se bura Božjeg gnjeva sruči na svet, mnogi će biti užasno iznenađeni gledajući kako bujica odnosi i njihovu duhovnu kuću, jer je bila sagrađena na pesku. Zato ih treba opomenuti pre nego što bude prekasno. Za najusrdnije zalaganje u nastojanju da Bogom dane istine za ovo vreme savesno prenosimo drugima, mi sada treba da se osećamo odgovornima. U tome nikada ne možemo biti suviše revnosni.

Srce našeg nebeskog Oca je ganuto. U Njegovim očima svaka duša je veoma dragocena. Zbog stanovnika ovog sveta Hristos je plakao u svojoj agoniji; zbog njih je pristao da bude raspet i da umre. Bog je dao svog jedinorodnog Sina da spase grešnike, i On želi da mi tako ljubimo svoje bližnje kao što On ljubi nas. On s čežnjom očekuje da vidi kako oni koji poznaju istinu to znanje prenose i svojim bližnjima.

Sad je vreme da se objavljuje poslednja opomena. Objavljivanje istine u naše vreme praćeno je naročitom silom; ali koliko će to preimućstvo još potrajati? Samo za još jedno kratko vreme. Ako nam je ikada predstojala kriza i vreme opasnosti, onda je to upravo sada.

Sada je vreme kad svako odlučuje o svojoj večnoj sudbini. Stanovnike sveta treba probuditi da shvate ozbiljnost vremena, blizinu trenutka kad će vreme milosti i proveravanja biti završeno. Treba uložiti najodlučnije napore da se poruka za ovo vreme razgovetno i što naglašenije iznese pred slušaoce. Treći anđeo treba da nastavi svoju misiju sa velikom silom. Neka se niko ne usudi da ovo delo ignoriše niti da ga smatra beznačajnim.

Svetlost koju smo primili u pogledu vesti trećeg anđela prava je svetlost. Žig zverin tačno predstavlja upravo ono što je o njemu objavljeno. Sve pojedinosti u pogledu tog pitanja još uvek nisu shvaćene, niti će biti shvaćene dok se svitak¹ (ovog proročanstva) ne odviše do kraja; međutim, najozbiljniji zadatak na ovom svetu mora da se izvrši. Gospodnji nalog upućen Njegovim slugama glasi: „Viči iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova, i domu Jakovljevu grijehe njegove“ (Is. 58,1).

U opšte prihvaćenom obeležju našeg dela ne smeju se uvoditi nikakve promene. Ovo mora da ostane tako jasno i odvojeno kako je najavljeno u proročanstvu. Ne smemo ulaziti ni u kakav savez sa svetom, pretpostavljajući da bismo na taj način postigli nešto više. Svi oni koji ometaju napredak dela u bilo kojoj grani istoga koja je Bogom određena, izazivaju protiv sebe Njegovo negodovanje. Nijedna smernica istine koja adventiste sedmog dana čini tim što oni jesu, ne sme se oslabiti. Mi imamo stare međaše istine, iskustva i dužnosti, i treba odlučno i nepokolebljivo da ustanemo u odbranu naših načela pred očima celog sveta.

Suštinski je bitno podići ljude da žive Reč Božjih proročanstava objave svim narodima. Ljudi svih društvenih slojeva i sposobnosti, sa svojim različitim darovima treba skladno da saraduju na ostvarivanju zajedničkog cilja. U objavljivanju istine ovom svetu oni treba da budu potpuno jedinstveni, iako u tome svaki od njih ima svoj poseban zadatak.

U četrnaestom poglavlju Otkrivenja, tri anđela su prikazana kako lete posred neba, simbolizujući rad onih koji objavljuju poruke prvog, drugog i trećeg anđela. Sve ove poruke povezane su jedna s drugom. Očevidnih dokaza o neprolaznosti večne istine ovih velikih poruka, koje za Zajednicu znače tako mnogo, i koje su izazvale tako žestoko protivljenje u verskom svetu, nije nestalo. Sotona

---

¹ Vrsta knjige u staro vreme pisana rukom, višestubačno, obično na papirusu, koji se namotavao oko drvene drške, a pri čitanju postepeno odvija.

stalno nastoji da ove poruke potisne u senku, tako da Božji narod ne raspozna jasno njihov značaj, njihovo vreme i mesto; ali one žive i svojom silom treba da utiču na naše versko iskustvo sve do svršetka vremena.

Uticao ovih poruka produbljuje se i proširuje sve više, pokrećući izvore aktivnosti u hiljadama srca, što dovodi do osnivanja mnogih vaspitnih, izdavačkih i zdravstvenih institucija. Sve su to Božja oruđa koja treba da sarađuju u velikom delu prikazanom u porukama prvog, drugog i trećeg anđela, koje imaju za cilj da stanovnike sveta opomenu i upozore na Hristov drugi dolazak u sili i slavi velikoj.

Braćo i sestre, želja mi je da vam kažem nešto čime bih u vama probudila svest o važnosti ovoga vremena i značaju događanja koja se odigravaju oko nas. Ukazujem vam na agresivne pokrete koji uporno imaju za cilj ograničavanje verske slobode. Sedmi dan odmora, (subota) kao posvećeni spomenik Božje stvaralačke sile, oboren je, a umesto njega pred svetom se uzdiže lažni dan odmora (nedelja), koja u sebi ne nosi nikakvo obeležje svetosti. Ali dok sile tame podstiču elemente odozdo, Gospod Bog nebeski šalje silu odozgo da predupredi tu nemilu pojavu budeći svoje žive predstavnike da uzdignu zakon neba. Sada, upravo sada, vreme je da radimo u stranim zemljama.

Kada se Amerika, zemlja verskih sloboda, ujedini s papstvom u primeni nasilja nad savešću i prisiljavanju ljudi da praznuju lažni dan odmora (nedelju), narodi svih zemalja širom sveta biće navedeni da slede njen primer. Naši vernici nisu ni upola budni da bi učinili ono što je u njihovoj moći da svim sredstvima koja im stoje na raspolaganju objavljuju poruku opomene. Svoje kazne zbog neposlušnosti i prestupa Gospod Bog nebeski neće pustiti na stanovnike sveta pre no što pošalje svoje stražare da ih opomenu i upozore na to. Vreme milosti i proveravanja On neće zaključiti sve dok poruka ne bude još jasnije objavljena. Zakon Božji treba da se uzdigne pred svetom; njegovi propisi moraju se izložiti u njihovom pravom i svetom značenju da bi se ljudi mogli odlučiti za istinu ili protiv nje. Ipak delo će se ubrzo „izvršiti po pravdi“. Poruka o Hristovoj pravdi treba da odjekne u svim krajevima sveta i da pripremi put Gospodu. To je slava Božija, kojom se završava delo trećeg anđela.

Na svetu nema zanimanja tako velikog, tako svetog i veličanstvenog, nema zanimanja koje Bog toliko ceni kao što je rad na širenju Jevanđelja. Poruka koja se objavljuje u naše vreme predstavlja poslednju vest milosti za stanovnike ovog grešnog sveta. Oni koji imaju preimućstvo da čuju ovu poruku, ali uporno nastavljaju putem neposlušnosti, odbacuju i poslednju nadu na spasenje. Nekog drugog vremena milosti i proveravanja neće biti.

Reč istine: „Pisano je“ to je poruka Jevanđelja koju mi treba da propovedamo. To je drvo života pred kojim nije postavljen nikakav plameni mač, (kao pred vratima Edema I Mojs. 3,24). Pristup je slobodan i omogućen svima koji to žele. Nema sile koja bi mogla sprečiti bilo koga da uzme plod sa tog drveta. Hraniti se tim plodovima i imati večni život može svako.

Tajne u koje anđeli žele da zavire, koje su mnogi proroci, carevi i pravednici želeli da shvate, Zajednica ostatka objaviće u porukama koje sam Bog šalje. Proroci koji su unapred najavljivali ovo želeli su da shvate smisao prorečenog; ali im to preimućstvo nije bilo dano. Oni su čežnjivo priželjkivali da vide ono što mi vidimo i da čuju što mi čujemo, ali nisu mogli. Sve to oni će saznati kada Hristos dođe i po drugi put i kada, okružen bezbrojnim mnoštvom spasenih, bude objašnjavao oslobođenje ostvareno velikom žrtvom koju je On podneo.

Istine sadržane u poruci trećeg anđela neki iznose kao nezanimljivu teoriju; međutim, u toj poruci kao živu stvarnost treba naglašavati i isticati Hrista. On treba da bude otkriven kao prvi i poslednji, kao Veliki JA SAM, Korijen i Izdanak Davidov, i sjajna zvezda Danica. Posredstvom te poruke svetu treba da se otkrije karakter Božji otelovljen u Hristu. Svetom treba snažno da odjekne

poziv: „Podigni silno glas svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glase; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: Evo Boga vašega. Evo, Gospod Bog ide na jakoga, i mišica će Njegova obladati njim; evo nagrada je Njegova i djelo Njegovo pred Njim. Kao pastir napasaće stado svoje; u naručje svoje sakupljaće jaganjce, i u njedrima će ih nositi“ (Is. 40,9-11).

Mi sada, poput Jovana Krstitelja, ljudima treba da ukazujemo na Isusa, govoreći: „Gle, Jagnje Božije koje uzima na se grijehe svijeta“ (Jovan 1,29). Danas, kao nikad do sada, treba da odjekne poziv: „Ko je žedan neka dođe k meni i pije“ (Jovan 7,5). „I Duh i Nevjesta govore: Dođi! I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života zabadava“ (Otkr. 22,17).

Veliko je delo koje treba završiti, i moraju se uložiti svi mogući napori da se Hristos prikaže narodu kao Spasitelj koji oprašta grehe, kao Jagnje Božje koje uzima na se grehe sveta, kao sjajna Zvezda danica, i Gospod će nam ukazivati svoju naklonost i svoje odobravanje sve dok ne izvršimo svoj zadatak.

Nastojmo da u delu učestvujemo svim svojim sposobnostima dok anđeli još zadržavaju četiri vetra. Poruku koja nam je dana moramo prenositi drugima bez ikakvog odlaganja. Pred celim svemirom i pred ljudima ovog izopačenog pokolenja moramo pružiti nepobitne dokaze da naša religija predstavlja veru i silu kojoj je Začetnik sam Hristos, a Njegova Reč nepogrešivi božanski putokaz. Sudbina ljudskih duša njih se kao klatno na merilima. Oni će postati ili podanici Božjeg carstva ili robovi sotonine nemilosrdne tiranije. Preimućstvo da se uhvate za nadu koja se nalazi u Jevanđelju pruža se svima, ali kako da čuju za to ako nema propovednika? Pripadnicima ljudskog roda potrebna je moralna obnova, priprema karaktera da bi mogli opstati u Božjoj prisutnosti. Zbog teorijskih zabluda koje svuda preovlađuju i koje su sračunate na to da osujete poruku Jevanđelja mnoge duše su u opasnosti da propadnu. Ko je spreman da se bez odlaganja i u potpunosti posveti saradivanju s Bogom i spasavanju tih duša?

Videći opasnosti i nesreće kojima sotona izlaže svet svojim delovanjem, ne iscrpljujte svoje Bogom dane energije uzaludnim oplakivanjem postojećeg stanja, nego ustanite na ozbiljan rad i za sebe i za druge. Probudite se i osetite teret odgovornosti za one koji propadaju. Ako ne budu pridobijeni za Hrista, oni neizbežno gube večno blaženstvo. Razmislite šta bi sve oni mogli da dobiju. Duša stvorena Božjim providenjem i iskupljena Hristovim ispaštanjem ima veliku vrednost zbog mogućnosti koje joj se pružaju i duhovnih preimućstava koja su joj osigurana, kao i zbog svega onog što može dobiti ako oživljena Rečju Božjom nasledi besmrtnost koju samo Darodavac života može dati poslušnima. Jedna duša pred Bogom ima veću vrednost nego novac, imanja, kuće i materijalni posedi celog sveta. Za obraćanje jedne duše treba do krajnjih granica ulagati sva sredstva koja nam stoje na raspolaganju. Jedna duša pridobijena za Hrista širiće zrake nebeske svetlosti svuda oko sebe, prodirući kroz moralnu tamu i spasavajući druge.

Kad je Hristos ostavio devedeset i devet ovaca da bi pronašao i spasao jednu koja je bila izgubljena, možemo li se mi opravdati bilo čime ako činimo manje? Nije li svaki propust da radimo kao što je Hristos radio i da se žrtvujemo kao što se On žrtvovao, izdajstvo svetog poverenja i uvreda za Boga?

Neka ozbiljno upozorenje na opasnost odjekne na sve strane sveta. Objavite svima da je dan Gospodnji blizu i da dolazi veoma brzo. Neka niko ne ostane neopomenut. I mi smo se mogli naći u položaju tih nesrećnih duša koje se još uvek nalaze u zabludi, ili među pripadnicima varvarskih i neznabožackih naroda. Ukoliko smo istinu primili pre ili u većoj svetlosti nego drugi, utoliko smo dužniji da sve to prenesemo i njima.

Ne smemo gubiti i uzalud propuštati vreme. Kraj je veoma blizu. Putovanje iz mesta u mesto u

cilju širenja istine uskoro će biti ugroženo opasnostima sa svih strana. Neprijatelj će činiti sve da onemogući i spreči put Gospodnjim glasnicima tako da oni više neće moći da čine ono što danas još uvek mogu. Moramo se otvoreno suočiti sa svojim zadatkom, ići napred i u prodornom duhovnom ratovanju biti znatno odlučniji. Zahvaljujući svetlosti koju mi je Bog dao, znam da sile tame svom žestinom deluju odozdo dok se sotona nečujnim korakom prikrada da iznenadi one koji spavaju, kao što se vuk ustremiljuje na svoju žrtvu. Mi imamo zadatak koji sada još možemo da obavljamo i opomene koje još uvek možemo da objavljujemo i to treba revno da radimo; jer će teškoće za nastavljanje dela uskoro biti veće nego što možemo i zamisliti. Bog neka nam pomogne da opstanemo na putu svetlosti; svoj pogled u radu stalno upravljajmo na Hrista kao našeg Vojskovođu, zalažući se strpljivo i istrajno sve dok pobeda ne bude potpuna.

ŠIRENJE RADA U STRANIM POLJIMA

„Ustani, svijetli se, jer dođe svjetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te“ (Is. 60,1) ove reči su mi u toku noći upućivane da ih kao poziv prenesem pripadnicima naše Zajednice koji poznaju istinu.

Reči Gospodnje zapisane u pedeset četvrtom poglavlju knjige proroka Isaije namenjene su i nama: „Raširi mjesto šatora svojega, i zavjesi stana tvojega neka se razastru, ne brani, produlji uža svoja, i kolje svoje utvrdi. Jer ćeš se na desno i na lijevo rasprostraniti, i potomstvo tvoje naslijediće narode, i puste će gradove naseliti. Ne boj se, jer se nećeš osramotiti, i nemoj se stidjeti, jer nećeš biti prijekorna... Jer ti je muž Tvorac tvoj, ime Mu je Gospod nad vojskama, i Izbavitelj ti je Svetac Izrailjev, Bog svoj zemlji zvaće se“ (Is. 54,2-5).

Reči koje je Hristos uputio svojim učenicima takođe se odnose i na naš narod danas: „Ne kažete li vi da su još četiri mjeseca pa će žetva nastati. Eto, velim vam: Podignite oči svoje i vidite njive kako su već žute za žetvu. I koji žanje prima platu, i sabira rod za život vječni, da se raduju zajedno i koji sije i koji žanje“ (Jovan 4,35.36).

Narodu Božjem predstoji veliki i odgovoran zadatak, delo koje neprekidno mora da se razvija i da postaje sve istaknutije. Naši naponi na širenju Jevanđelja moraju biti daleko opsežniji. Pred drugi dolazak našeg Gospoda Isusa Hrista delo se mora odvijati odlučnije nego što je to sada slučaj. Napori Božjeg naroda ne smeju prestati sve dok svojim zalaganjem ne obuhvate ceo svet.

Božji vinograd obuhvata ceo svet, i svaki njegov deo treba da bude obrađen. Ima oblasti koje u moralnom smislu sada predstavljaju pravu pustinju, a trebalo bi da postanu kao vrt Gospodnji. Puste i neobrađene oblasti treba obraditi da bi mogle da procvetaju kao ruže. Nadahnuti Svetim Duhom, ljudi treba da obrađuju nova polja. Moraju se osnivati nove skupštine, organizovati nove misije. Predstavnik sadašnje istine danas treba da ima u svakom gradu i u najudaljenijim krajevima sveta. Slavom Božje istine treba da bude osvetljena cela Zemlja. Svetlost istine treba da obasja sve zemlje i sve narode. A svetlost drugima mogu da prenesu samo oni koji su je primili. Zvezda Danica rodila se u našem srcu, i njenom svetlošću mi treba da osvetlimo put onima koji se još uvek nalaze u tami zablude.

Kriza je upravo pred nama. Silom Svetog Duha sada moramo da objavljujemo velike istine za ove poslednje dane. Svako će uskoro imati priliku da čuje istinu i da donese svoju odluku. Tada će doći kraj.

Preduzimati prave korake u pravo vreme predstavlja suštinu svake istinske vere. Bog u tome čini ono što mi ne možemo; On svojim providenjem priprema i otvara put za širenje i napredak svoga dela. On stvara mogućnost i otvara puteve za rad. Ako pripadnici Njegovog naroda, pazeći budno na znake Njegovog providenja, spremno saraduju s Njim, videće kako On silno radi na ostvarenju svoga dela. Njihovi naponi, pravilno usmereni, daće stotruko veće rezultate nego što se obično

postiže istim sredstvima i talentima, ako se koriste kanali kroz koje Bog ne može tako da deluje. Naše delo nosi obeležje reforme i obnove, i Božja je namera da to delo svojim odlikama bude u svakom pogledu očigledna pouka svima koji nas okružuju. Posebno u novim poljima delo treba tako organizovati da pruža pravilnu predstavu o istini. Tim principima treba se rukovoditi u svim našim planovima za misionarski rad.

Neke zemlje imaju preimućstva jer su poznate kao centri obrazovanja i uticaja. Među narodima koji govore engleski i u protestantskim zemljama Evrope relativno lako se nalazi pristup do ljudi, i tu se nalaze mnoga preimućstva za osnivanje ustanova i širenje našeg dela. U drugim zemljama, kao što su Indija i Kina, radnici moraju proći kroz dugi tečaj pripreme i obučavanja da bi se prilagodili tim narodima i da bi ih oni s razumevanjem mogli prihvatiti. Tu će oni u svom radu nailaziti na velike teškoće na svakom koraku. U Americi, Australiji, Engleskoj i nekim drugim evropskim zemljama mnoge od takvih prepreka i smetnji uopšte ne postoje. Amerika ima mnogo institucija koje mogu da predstavljaju obeležje našeg dela. Slične mogućnosti treba stvarati i u Engleskoj, Australiji, Nemačkoj, Skandinaviji i drugim evropskim zemljama. U tim zemljama Gospod ima sposobnih i iskusnih radnika koji mogu da predvode u osnivanju institucija, obučavanju radnika i širenju dela u različitim granama. Božja je namera da se za to obezbede sredstva i mogućnosti. Institucije koje se na taj način podignu daće obeležje našem delu u tim zemljama i predstavljati mogućnost za obučavanje radnika na duhovnom prosvetivanju tih neznabožičkih naroda. Korisnost naših iskusnih radnika na taj način može se ustodučiti.

Veliki zadatak treba izvršiti i u Engleskoj. Svetlost istine iz Londona svojim blistavim zracima treba da prodire u znatno šire oblasti. Bog je pokrenuo interesovanje u Engleskoj, ali je taj narod koji nam je po svom izvornom jeziku najpristupačniji strašno zanemaren. Engleskoj je neophodan veći broj radnika i znatno više finansijskih sredstava. Našim misionarskim radom London je jedva dotaknut. Bila sam duboko ganuta u srcu kad mi je predočena situacija u tom velikom gradu. Teško me pogađa i sama pomisao da našim radnicima nisu omogućene veće olakšice za rad širom Evrope. Srce me boli dok razmišljam o delu u Švajcarskoj, Nemačkoj, Norveškoj i Švedskoj. Tamo gde jedan ili dvojica ulažu mučne napore da bi održali razne grane dela, trebalo bi da bude stotine radnika. Samo u Londonu trebalo bi angažovati ne manje od stotinu radnika. Gospod vidi da se Njegovo delo zanemaruje i teško će biti polagati račun zbog toga.

Kad bi radnici koji žive u Americi bili spremni da podele sa drugima svoja velika preimućstva, onda bi se napredak video i u Engleskoj. Oni bi zaista saosećali sa radnicima koji se tamo bore s velikim teškoćama; i praktično bi svim srcem, ne samo rečju, nego i delom, potvrđivali istinitost Hristovih reči: „Vi ste svi braća“ (Mat. 23,8). Veliko delo videlo bi se u Londonu, u svim gradovima Engleske i širom cele Evrope.

Bog nas poziva da trijumf krsta podstičemo i u Australiji. Otvaraju se nova polja. Nedostatak radnika i finansijskih sredstava znatno ometa napredak dela, ali taj nedostatak se mora otkloniti. Od svih drugih zemalja, Australija je najbližnja Americi. Pripadnicima svih društvenih slojeva koji tamo žive još nije objavljena, niti pak odbačena, poruka poslednje opomene. Hiljade duša iskreno upućuju molitve za svetlost. Bogom postavljeni stražari na zidovima Siona treba da objavljuju upozorenje: „Dolazi jutro, ali i noć“ noć kad niko ne može raditi. Ova poruka treba da što je moguće brže stigne u sve krajeve Australije, dok još anđeli zadržavaju četiri vetra.

Pojačani naponi na podizanju zastave istine u tim zemljama gde se govori engleski dali bi našim radnicima stotruko veći uticaj nego što su dosad imali u mnogim zemljama.

Dok ulažemo mučne napore da obradimo ta zanemarena polja, iz udaljenih zemalja stižu nam vapjući pozivi: „Dođite i pomozite nam“. Do tih polja nije tako lako stići, i nisu tako spremna za žetvu kao oblasti koje su nam pred očima; ali ni njih ne smemo zanemariti.

Nedavno mi je ukazano na siromaštvo naših misija u Africi. Misionarima koji su iz Amerike poslani da obraćaju urođenike u Africi još uvek nedostaju osnovne životne potrebe. Bogom poslanim misionarima, koji poruku Njegove milosti šire u tim neznabožackim zemljama, ne daje se odgovarajuća finansijska podrška u njihovom radu.

Naša braća ne shvataju da pomažući napredak dela u stranim poljima u stvari pomažu delo u svojoj zemlji. Ono što se uloži za početak dela u jednom polju rezultiraće jačanjem dela u drugim mestima. Kad se radnici oslobode finansijskih teškoća, oni će moći da prošire krug svojih delatnosti; moći će da privode duše istini, da osnivaju nove misije, čime će i finansijski ojačati delo. Te novoosnovane misije ubrzo će biti u mogućnosti ne samo da nastavu delo u svojim granicama, nego i da potpomažu druga polja. Tako će u nošenju tereta koji sada pritiska domaće skupštine učestvovati i drugi.

Misionarski rad u unutrašnjosti svake zemlje napredovaće utoliko brže u svakom pogledu ukoliko se više ispoljava duh darežljivosti, samoodricanja i požrtvovanosti za strane misije; jer napredak dela u jednoj zemlji pored potčinjenosti Bogu zavisi od povratnog uticaja jevanđeljskog rada koji ono potpomaže u dalekim zemljama. Zalažući se revnosno da zadovoljimo potrebe dela Božjeg, mi svoju dušu dovodimo u kontakt sa Izvorom svekolike mudrosti i sile.

Iako rad u stranim poljima nije napredovao onako kao što bi trebalo, ipak ono što je učinjeno predstavlja razlog da budemo zahvalni Gospodu i ohrabreni. U tim oblastima utrošeno je znatno manje finansijskih sredstava nego na domaćim poljima, a radilo se pod najtežim okolnostima i bez odgovarajućih pogodnosti i olakšica. Ipak je, s obzirom na tako skromnu finansijsku pomoć koja je upućena tim poljima, rezultat zaista iznenađujući. Naš misionarski uspeh bio je više nego srazmeran našem samoodricanju i samopožrtvovanosti. Samo Bog može da proceni ono što je učinjeno jasnim i odlučnim objavljivanjem jevanđeljske poruke. Prodornim zalaganjem i revnosnim radom ušli smo u nova polja. Seme istine posejano je, svetlost istine obasjala je um mnogih donoseći im jasniju predstavu o Bogu i ispravnije mišljenje o izgradnji hrišćanskog karaktera. Hiljade duša upoznate su sada sa istinom kakva je ona u Isusu i prožete verom koja radi kroz ljubav i čisti dušu.

Vrednost tih duhovnih preimućstava prevazilazi moć našeg shvatanja. Čime se može izmeriti dubina i odjek objavljene Reči? Kojim merilima se može tačno izmeriti uticaj onih koji su obraćeni snagom istine? Obrativši se, oni postaju misionari koji se zalažu za druge. U mnogim mestima podignuti su molitveni domovi, Biblija, dragocena Biblija, proučava se revnosno i sa dužnim poštovanjem. Skinija Božje prisutnosti je među tim ljudima, i On boravi s njima.

Radujmo se što je u tim oblastima izvršeno delo koje Bog odobrava. Uzdignimo svoj glas u odavanju zahvalnosti i slave Gospodu za rezultate rada obavljenog u stranim zemljama. Ali glas našeg Vojskovođe, koji nikada ne greši, još uvek poziva: „Napred! Prodirite u nove teritorije. Uzdignite zastavu istine u svakoj zemlji. „Ustani svijetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te.“

Naše geslo treba da bude: „Napred, uvek samo napred!“ Anđeli Božji ići će ispred nas da nam pripreme put. Teret odgovornosti za „strane misije“ ne možemo odložiti sve dok cela zemlja ne bude obasjana slavom Gospodnjom. Duh misionstva zaista treba da oživi u našim redovima. Svaki član Zajednice treba ozbiljno da razmišlja o tome kako da potpomogne napredovanje dela Božjeg i u domaćim i u stranim misijama. Učinjen je jedva hiljaditi deo onoga što treba da se učini na polju misionstva. Svoje radnike Bog poziva da u radu za Njega osvajaju nove teritorije. Ima bogatih polja koja čekaju na naporno zalaganje vernih radnika. Božji anđeli spremno čekaju da saraduju sa svakim članom Zajednice koji želi da nesebično radi za svoga Učitelja.

Hristova Zajednica na zemlji organizovana je upravo u misionске svrhe, i Gospod želi da svi

njeni pripadnici iznalaze puteve i sredstva pomoću kojih će svi veliki i mali, bogati i siromašni moći da čuju vest istine. Nisu svi pozvani da lično rade u stranim poljima; ali svojim molitvama i svojim prilozima svi mogu da potpomognu taj misionarski poduhvat.

Jedan američki poslovani čovek, koji je bio usrdan hrišćanin, u razgovoru s jednim svojim prijateljem napomenuo je da svakog dana dvadeset i četiri sata radi za Hrista. „U svim svojim poslovnim odnosima“, kaže on, „trudim se da prikažem svoga Učitelja. Kad god mi se ukaže prilika trudim se da i druge pridobijem za Njega. Tako celog dana radim za Hrista. A noću, dok spavam, čovek kojeg ja izdržavam radi za Njega u Kini.“

U objašnjenju je dodao: „U svojoj mladosti odlučio sam da kao misionar odem u neznabožačke zemlje. Ali posle očeve smrti morao sam preuzeti njegove poslove da bih mogao izdržavati porodicu. Sada, pošto lično nisam mogao da odem, ja tamo izdržavam jednog misionara. Moj radnik živi i radi u jednom gradu u provinciji Kine. I tako, čak i kad spavam, radim za Hrista posredstvom svog predstavnika.“

Zar ne bi trebalo da i adventisti sedmog dana učine nešto slično? Umesto da propovednike zadržavaju u zalaganju za skupove onih koji već poznaju istinu, oni tim radnicima treba da kažu: „Idite i radite za duše koje propadaju u duhovnom mraku. Mi ćemo ubuduće sami obavljati bogoslužnja, organizovati sastanke i, ostajući čvrsti u Hristu, održavati duhovni život u Zajednici. Zalagaćemo se za duše koje su oko nas, a svojim molitvama i prilozima podržavaćemo radnike koji rade u znatno oskudnijim poljima i gde je njihova pomoć daleko potrebija.“

Zašto se članovi jedne skupštine ili nekoliko manjih skupština ne bi složili da izdržavaju jednog misionara u stranim poljima? Kada bi se odrekli sebičnog popuštanja nepotrebnim i štetnim prohtevima, oni bi to lako mogli da ostvare. Braćo i sestre, zar vi ne želite da potpomognete ovaj rad? Preklinjem vas da učinite nešto za Hrista, i to učinite odmah, bez ikakvog odlaganja. Preko učitelja ili radnika koje ćete vi izdržavati svojim novcem, u stranim poljima mogu biti spasene duše koje će kao zvezde blistati u Spasiteljevoj kruni.

II JEVANĐELJSKI RAD

„Kako su krasne na gorama noge onoga koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir... govori Sionu: Bog tvoj caruje“ Is. 52,7.

SASTANCI POD ŠATORIMA

Sastanci pod šatorima predstavljaju jednu od najznačajnijih pokretačkih snaga u našem radu. To je jedna od najuspešnijih metoda da se privuče i zadrži pažnja naroda i da poziv Jevanđelja dopre do svih društvenih slojeva. Vreme u kojem živimo je vreme silnih uzbuđenja. Slavoljubive težnje, ratovi, ovozemaljska zadovoljstva i trka za sticanjem novca, obuzimaju sve misli i stremljenja ljudi. Znajući da vremena malo ima, sotona čini sve što je u njegovoj moći da bi ljude obmanuo, zaludio, obuzeo brigama i prosto hipnotisao sve dok se vreme njihovog proveravanja ne završi i dok se vrata milosti ne zatvore zauvek. Naš je zadatak da celom svetu svakom plemenu i rasi, svakom jeziku i narodu objavimo spasonosne istine koje sadrži poruka trećeg anđela. Međutim, težak problem je saznati kako da dopremo do onih koji žive u velikim i mnogoljudnim centrima civilizacije. Pristup u crkve i bogomolje nije nam dozvoljen. Iznajmljivanje velikih sala u gradovima izuzetno je skupo; a u većini slučajeva i u najbolje sale malo ko hoće da dođe na verski skup. Oni koji nas ne poznaju najčešće govore protiv nas, ljudi ne razumeju razloge naše vere i smatraju nas fanaticima koji

neznalački umesto nedelje svetkuju subotu. U našem dosadašnjem radu zbunjivalo nas je kako da prebrodimo barijere svetovnosti i predrasuda, i da svojim slušaocima izložimo dragocenu istinu koja je za njih toliko značajna. Gospod nas je poučio da su sastanci pod šatorom najpogodniji za širenje našeg dela.

Moramo razborito planirati naš rad, kako bismo ljudima pružili mogućnost da lično čuju poslednju poruku milosti upućenu ovom svetu. Stanovnike sveta treba upozoriti da se pripreme za veliki dan Božjeg suda koji je upravo pred nama. Vremena za odlaganje nema. Moramo učiniti sve što je u našoj moći da ljudima pridemo tamo gde se trenutno nalaze. U svom nepokajanju i nepokornosti zakonima Božje vladavine, svet je dostigao granice. Poslednja Božja opomena mora se objaviti u svakom gradu širom sveta. Sve što se može učiniti treba da se učini bez ikakvog odlaganja.

Naši sastanci pod šatorima imaju za cilj još nešto, što prethodno treba učiniti. Oni treba da bude i oživljavaju duhovnost u samom našem narodu. Samo svojom ljudskom mudrošću svet ne može da upozna Boga, niti uviđa lepotu, privlačnost, dobrotu i svetost božanske istine. I da bi ljudi sve to mogli da shvate, mora da postoji određeni kanal preko kojeg ta svetlost može da dopire do sveta. Zajednica je upravo zato i organizovana da bude takav kanal. Hristos se otkriva nama da bismo mi Njegov karakter mogli da otkrijemo drugima. Preko Njegovog naroda treba da se manifestuju sva bogatstva i slava Njegovog neizrecivog dara.

Bog nam je poverio najsvetiji zadatak, i mi na našim zajedničkim sastancima treba da primamo neophodna uputstva i da se osposobljavamo za obavljanje tog zadatka. Moramo da shvatimo kakvu ulogu svaki pojedinačno imamo u širenju dela Božjeg na zemlji, u odbrani svetog Božjeg zakona i uzdizanju Spasitelja koji kao „Jagnje Božije uze na se grijehe svijeta“ (Jovan 1,29). Mi na naše sastanke treba da dolazimo da bismo primili božanske pouke u pogledu naših porodičnih dužnosti i obaveza. Roditelji treba da nauče kako vaspitati svoje sinove i kćeri da, kada izađu iz porodične svetinje, mogu zaista biti svetlost ovome svetu. Da bi se video napredak u svakoj grani dela Božjeg, svi treba da shvate neophodnost podele rada i odgovornosti. Svako treba da razume svoju ulogu, kako bi postojao sklad u planiranju i kombinovanju svih delatnosti.

Privlačenje masa

U besedi na gori Hristos je rekao svojim učenicima: „Vi ste svetlost svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji. Niti se užije svijeća i meće pod sud nego na svijetnjak te svijetli svima koji su u kući. Tako da se svijetli svetlost vaša pred ljudima, da oni, videći vaša dobra djela, slave Oca vašega koji je na nebesima“ (Mat. 5,14-16). Kad bi se naši sastanci pod šatorima održavali onako kako treba, oni bi zaista bili svetlost svetu. Takve sastanke treba održavati u velikim gradovima i varošicama gde poruka istine još nije objavljena. I oni treba da traju dve do tri sedmice. Ponekad je preporučljivo da se sastanci pod šatorima održavaju po nekoliko puta uzastopno na istom mestu; međutim, po pravilu mesto sastanka treba menjati iz godine u godinu. Umesto održavanja ogromnih sastanaka na nekoliko lokacija, znatno korisnijim pokazaće se održavanje manjih sastanaka na mnogim mestima. Tako će se delo neprekidno širiti zahvatajući nova polja. Čim se zastava istine podigne u jednom mestu i kad se uverimo da novoobraćeni mogu sami da nastave svoj život u veri, odmah moramo planirati prodor u nova polja. Naši sastanci pod šatorima predstavljaju pravu silu na dobro, i kad se održavaju na mestu gde se stanovništvo može pokrenuti, oni će se pokazati daleko korisnijim nego ako se održavaju tamo gde to odgovara samo našim članovima i gde je, zbog ranijih skupova i odbacivanja istine, interesovanje javnosti zamrlo.

Pogrešno je bilo što su sastanci pod šatorima godinama održavani u istom mestu i na teško

pristupačnim terenima. To se činilo u cilju uštede u finansijskim izdacima i uloženom trudu. Štedeti, međutim, treba na drugi način. Isplaćivanje troškova za održavanje sastanaka pod šatorima često otežava nedostatak novca naročito na novim poljima. Štednju treba primenjivati brižljivo i stvarati planove koji ne iziskuju velike troškove, jer se na taj način može zaista mnogo uštedeti. Ali ne dozvolite da se takvom štednjom paralizuje delo. Ovakav metod izlaganja istine okupljenima ostavio nam je naš Gospod. Kad je u pitanju rad na spasavanju duša i izlaganje istine onima koji je još ne poznaju, rad se ne sme ometati da bi se smanjili troškovi.

Naše sastanke pod šatorima treba organizovati i održavati tako da oni daju što je moguće povoljnije duhovne rezultate. Oni koji veruju u istinu treba da je predstavljaju i izlažu drugima onako kako to dolikuje hrišćanima. Ono što je svetu neophodno to je nebom poslana svetlost, a sve ono što ima za cilj da svetu prikaže Gospoda Isusa Hrista to je svetlost.

Očigledna pouka

Svaki naš sastanak pod šatorima treba da predstavlja očiglednu pouku o prikladnosti, redu i dobrom ukusu. Moramo veoma pažljivo primenjivati štednju i izbegavati raskoš i rasipništvo; ali sve što je povezano sa mestom našeg okupljanja treba da bude čisto, prikladno i uredno. Ukus i taktičnost znatno privlače ljude. U celokupnom našem radu treba da se ogleda disciplina, organizovanost i red. Sve treba da bude sređeno tako da pred očima ne samo naših članova nego i posetilaca ostavlja što dublji utisak o svetosti i značaju dela Božjeg. Kao primer za to treba da nam posluže propisi primenjivani u izrailjskom logoru. Ta posebna uputstva Izrailjcima dao je sam Hristos, a Njegova je namera da se toga držimo isto tako i mi „na koje posledak sveta dođe”. Uputstva data u Božjoj Reči treba da proučavamo pažljivo i da ih praktično primenjujemo u životu kao Njegovu volju. Sve što je u vezi sa našim sastancima treba da bude čisto, higijenski ispravno i prijatno. Posebnu pažnju treba posvetiti sanitarnim uređajima, i neka ljudi i žene zdravog rasuđivanja oštroumno vode brigu o tome da se u skup ne unosi ništa što bi moglo da predstavlja klice bolesti i smrti.

Šatore treba postaviti tako da budu sigurno učvršćeni u slučaju nevremena; i kad god postoji mogućnost da u toku sastanka padne kiša, oko svakog šatora treba iskopati odvodni jarak. To se ni u kom slučaju ne sme zanemariti. Zapostavljanje ovakvih predostrožnosti može da bude povod za ozbiljna pa čak i smrtonosna oboljenja.

Moramo uvek imati na umu činjenicu da smo pred svetom predstavnici istine nebeskog porekla. Uvek i u svemu treba da slavimo i veličamo Onoga koji nas je iz tame doveo u svoju čudesnu svetlost. Ne zaboravljajmo nikad da Božji anđeli prolaze kroz naš tabor, posmatrajući urednost i raspored u svakom šatoru. Za veliki broj onih koji dolaze kao posetioци, svaka pojedinost u organizovanju ovakvog sastanka predstavlja ilustraciju verovanja i načela onih koji sazivaju sastanak. Stoga ta ilustracija treba da izgleda što je moguće bolja. Sve u našim šatorima i oko njih treba da predstavlja očiglednu pouku. Naročito porodični šatori, svojom čistoćom i urednošću, treba da predstavljaju odsjaj porodičnog života, najrečitiju propoved o navikama, običajima i načinu života adventista sedmog dana.

Pridobijanje slušalaca

Dok smo se pripremali da naš sastanak pod šatorom održimo blizu jednog velikog grada gde smo kao narod malo poznati, jedne noći u viziji sam prisustvovala savetovanju: šta sve treba učiniti pre sastanka. Predlagano je da se preduzmu ozbiljni naponi i da se izložimo velikim izdacima za objavljivanje plakata i novinskih oglasa. Dok su dogovarane pripreme za to, Onaj „koji je divan u

savjetu, velik u mudrosti“, reče: „Podignite svoje šatore, počnite sa sastancima, pa onda razglašavajte; tako ćete postići veći uspeh.

„Istina ima veći uticaj kada se njeno izlaganje sluša neposredno sa propovedaonice, nego kad se objavljuje kao oglas u nekim novinama. Ali se još više postiže kombinovanjem i jedne i druge metode zajedno. Nastavljati stalno istom linijom iz godine u godinu nije najbolji način rada. Menjajte taktiku. Sotona, kad mu za to date vremena i prilike čini sve što je u njegovoj moći da obmanjuje i uništava duše neupućenih. Ne izazivajte protivljenje neobaveštenih pre nego što im pružite priliku i mogućnost da čuju istinu i da saznaju čemu se protive. Sredstva koja biste utrošili pre sastanka radije čuvajte za ono što treba učiniti posle sastanka. Ako možete da nađete stampariju koja bi u toku sastanka štampala listove, izveštaje i napise pogodne za deljenje prisutnima i zainteresovanima, to bi imalo delotvoran uticaj.

Na nekima od naših sastanaka pod šatorima bile su organizovane grupe revnosnih radnika koji su odlazili u najbliže gradove i naselja šireći našu literaturu i pozivajući narod na naša bogoslužjenja. Na taj način smo u preostalim danima sastanka imali stotine redovnih posetilaca koji bi u protivnom malo razmišljali o tome.

Treba iskoristiti oprezno svako opravdano i prikladno sredstvo da svetlost o istini dođe do naroda. Nastojte da korisno upotrebite štampu i sva ostala sredstva kojima se pažnja može privući na Božje delo. To nipošto ne treba smatrati nevažnim. Na svakom uglu ulice možete videti plakate i napise koji skreću pažnju na razna zbivanja i priredbe, od kojih su neke za svaku osudu; i zar oni koji imaju svetlost života treba da se zadovolje slabijim naporima kako bi pažnju masa skrenuli na istinu?

Oni koji se zainteresuju za istinu često moraju da se susreću sa varljivim zaključcima i tumačenjima popularnih propovednika drugih veroispovesti, a ne znaju kako da odgovore na to. Istinu koja se iznosi sa naše propovedaonice treba štampati u što sažetijem obliku i širiti što je moguće više. Značajna izlaganja sa naših takvih sastanaka treba objavljivati u novinama, koliko god je to izvodljivo. Tako će istina izložena pred ograničenim brojem slušalaca naći pristup do srca i razumevanja mnogih. I u slučajevima gde se izložena istina pogrešno protumači, čitalac će imati mogućnost da tačno sazna šta je propovednik u stvari kazao.

Postavite svoju svetiljku na svetnjak da svetli svima koji su u kući. Istinu koju smo prihvatili treba i drugima da prenosimo tako jasno da oni koji su iskreni u srcu mogu da je shvate i da se raduju njenim blistavim zracima.

Natanailo je u svojoj molitvi usrdno tražio pomoć da sazna da li je Onaj koga Jovan Krstitelj najavljuje zaista Jagnje Božje koje uze na se grijehe svijeta. I dok je u svojoj zbunjenosti klečao pred Bogom tražeći svetlost, Filip ga pozva po imenu i usrdnim i radosnim glasom nastavi: „Onaj za koga Mojsije u zakonu pisa i proroci, našosmo Ga, Isusa sina Josifova iz Nazareta“ (Jovan 1,45). Ali Natanailo je imao predrasude prema stanovnicima Nazareta. Pod uticajem lažnog učenja, u njegovom srcu pojavi se neverovanje, i on zapita: „Iz Nazareta, može li biti šta dobro? Filip nije ni pokušavao da pobije njegove predrasude i neverovanje, već jednostavno reče: „Dođi i vidi.“ To je bilo veoma mudro; jer čim je Natanailo ugledao Isusa, osvedočio se da je Filip bio u pravu. Njegovog neverovanja nestade, a vera, snažna, čvrsta i nepokolebljiva obuze njegovu dušu. I sam Isus pohvalio je veru i poverenje koje je Natanailo tada ispoljio.

Mnogi se nalaze u sličnom položaju kao i Natanailo u tom trenutku. Oni su opterećeni predrasudama i neverovanjem zato što lično nikada nisu došli u kontakt sa naročitom istinom za ove poslednje dane ili sa onima koji u to veruju; i potreban je samo jedan susret praćen Duhom Hristovim pa da sveg njihovog neverovanja nestane. Bez obzira na to sa čime ćemo sve morati da se

suočimo, s kakvim protivljenjem, s kakvim naporima da se zainteresovane duše odvrte od istine nebeskog porekla, mi našu veru moramo razglašavati, kako bi oni koji su iskreni u srcu naše argumente mogli da vide i čuju, i da se osvedoče. Naša je dužnost da, kao što je to učinio Filip, svakom zainteresovanom kažemo: „Dođi i vidi“.

Mi ne želimo da krijemo nijednu tačku našeg učenja. Oni koji su naučeni da (nedelju) prvi dan sedmice smatraju svetim danom, našoj veri najviše prigovaraju zbog toga što svetkujemo subotu prema četvrtoj Božjoj zapovesti. Ali zar Božji zakon ne kaže jasno: „A sedmi je dan subota odmor Gospodu Bogu tvojemu?“ Istina, nije lako prihvatiti takvu promenu umesto prvog svetkovati sedmi dan. To predstavlja krst. To znači doći u sukob sa „naukama i zapovijestima ljudskim“. Takozvani hrišćanski veroučitelji svoje vernike uče da se drže tradicije. Stoga mi svakome od njih moramo reći: „Dođi i vidi“. Bog od nas s pravom zahteva da objavljujemo istinu, a istina razotkriva zabludu.

Prisustvovanje naših članova ovakvim sastancima

Veoma je važno da sastancima ovakve vrste (redovno) prisustvuju i članovi naše Zajednice. Neprijatelja istine ima mnogo; a mi pošto smo malobrojni, ličnim prisustvom treba da jačamo svoje redove. Blagodati sastajanja potrebne su svakome od vas, i Bog vas poziva da u redovima za istinu budete prvi.

Neko će reći: „Troškovi putovanja su veliki, i bolje bi bilo da taj novac uštedimo i da ga priložimo za širenje dela Božjeg tamo gde su potrebe tako velike.“ Ne prosuđujte na takav način; Bog vas poziva da zauzmete svoje mesto u redovima i na skupovima Njegovog naroda. Uspehu i uticaju sastanka možete doprineti i svojim ličnim prisustvom kao i prisustvom svoje porodice. Učinite sve što je u vašoj moći da redovno prisustvujete skupovima Božjeg naroda.

Braćo i sestre, za vas je lično daleko manji gubitak čak i izgubiti nešto u svojim poslovima nego propustiti priliku da čujete poruku koju Bog ima za vas. Ne iznalazite nikakav izgovor za propuštanje bilo kakvog duhovnog preimućstva. Neophodan vam je svaki zrak Bogom dane svetlosti, kako biste se osposobili da blago i u krotosti date odgovor svakome ko vas zapita za vaše nadanje. Ne dozvolite sebi nipošto da takva preimućstva propustite.

Od sinova Izrailjevih u Starom zavetu Gospod je tražio da se tri puta godišnje sakupljaju u cilju bogoslužjenja. Dolazeći na te svete sabore oni su donosili svoje desetke, prinoseći žrtve za greh i žrtve zahvalnosti. Sastajali su se da jedni druge podsećaju na blagodati koje su primili od Boga, da objavljuju Njegova čudesna dela i da odaju slavu i zahvalnost Njegovom imenu. Zajednički su učestvovali u žrtvenoj službi i obredima koji su simbolično ukazivali na Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta. Sve to imalo je za cilj da ih sačuva od izopačenog uticaja svetovnosti i idolopoklonstva; da sveti plamen vere, ljubavi i zahvalnosti neprekidno održava u njihovom srcu, a zajedničko učestvovanje u toj svetoj službi trebalo je da ih što prisnije poveže s Bogom i međusobno.

Ovim praznicima u Hristovim danima prisustvovalo je ogromno mnoštvo poklonika iz svih zemalja; i da su ti skupovi održavani u skladu sa Božjom prvobitnom namerom, u duhu istinske pobožnosti, svetlost istine je preko njih mogla da dopre do svih naroda tada poznatog sveta. Oni koji su živeli daleko od mesta gde se nalazio šator od sastanka, morali su svake godine da žrtvuju više od mesec dana da bi prisustvovali ovim svetim saborima. Gospod je video da su ti sastanci bili neophodni za duhovni život sinova Izrailjevih kao Njegovog naroda. Bilo im je potrebno da se odvoje od svojih ovozemaljskih briga, da prisnije održavaju zajednicu s Bogom i da razmišljaju o nevidljivoj stvarnosti.

Kad su sinovima Izrailjevim bile neophodne blagodati ovih svetih sabora u njihovo vreme,

koliko su više potrebne nama koji živimo u ovim poslednjim danima opasnosti i sukoba! I ako je stanovnicima sveta tada bila neophodna svetlost koju je Bog poverio svojoj Zajednici, koliko im je to više potrebno sada!

Danas je vreme kad svako treba da dođe „u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv silnika“ (Sud. 5,23). Snage neprijatelja udružuju se i jačaju, a nas kao narod prikazuju u pogrešnom svetlu. Mi želimo da se javnost upozna sa našim učenjima i radom, da ljudi znaju šta smo i u šta verujemo. Mi moramo da nađemo put do njihovih srca. Ne povlačimo se sa bojišta kad treba da predstavimo delo Božje i Njegovu istinu. Ne nastojte da se izgovarate! Vi ste potrebni Gospodu! On svoje delo ne sprovodi bez saradnje sa ljudskim oruđima. Ne propuštajte naše sastanke pod šatorima, čak i ako zbog toga morate nešto žrtvovati. I budite spremni da na njima aktivno učestvujete. Učinite sve da i svoje prijatelje navedete da i oni pođu, ne umesto vas, već zajedno s vama, da stanu na stranu Gospodnju držeći Njegove zapovesti. Nastojte da onima koji žele da prisustvuju pomognete obezbeđujući im za vreme sastanka, ako je potrebno, hranu i smeštaj. Podršku i saradnju u tome imaćete od strane anđela koji su „poslani da služe onima koji će naslijediti spasenje“. Bog će učiniti zaista mnogo za svoj narod. On će blagosloviti svaki napor koji služi na čast Njegovom imenu i doprinosi napretku Njegovog dela.

Priprema srca

Uvek moramo imati na umu činjenicu da na takvim skupovima deluju sile i dobra i zla. Tu se vodi borba koju ljudske oči ne mogu da vide. Vojska Gospodnja ne napušta poprište u nastojanju da spasava duše. Sotona i njegove horde takođe su stalno na delu, čineći sve što je u njihovoj moći da sve koje uzmognu prevare i unište. Gospod nam zato nalaže u svojoj Reči: „Obucite se u sve oružje Božje, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga: jer vaš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba“ (Efesc. 6,11.12). Iz dana u dan ova bitka ne prestaje da se vodi. Kada bi naše oči mogle da vide kako se sile dobra i zla bore za dušu svakoga od nas, tada među nama više ne bi bilo nikakve lakomislenosti, taštine, šale i doskočica. Kada bismo se svi, uzevši sve oružje Božje, hrabro borili u bitkama Gospodnjim, bile bi zadobijene takve pobjede pred kojima carstvo tame strepi za svoj opstanak.

Niko od nas, polazeći na sastanak pod šatorima, ne treba da očekuje da samo propovednici i biblijski radnici učine taj sastanak blagoslovom za sve prisutne. Bog ne želi da pripadnici Njegovog naroda sav teret odgovornosti prebace na propovednike. On ne želi da oni duhovno slabe i zakrčljavaju očekujući pomoć samo od ljudskih bića. Oni ne treba da, poput bespomoćne dece, stalno traže oslonac u nekom drugom. Kao pristav Božje milosti, svaki član Zajednice treba da se oseća lično odgovornim da koren duhovnog života ima u samom sebi. Svaki treba da oseća da uspeh sastanka u izvesnoj meri zavisi i od njega lično. Nemojte nikad reći: „Ja nisam odgovoran; i neću da se prihvatim bilo čega na ovom sastanku, jer to nije moja dužnost.“ Razmišljajući tako, vi sotoni pružate priliku da radi preko vas. On će vam u misli donositi mnoštvo svojih sugestija navodeći vas da nešto učinite za njega. I umesto da sabirate sa Hristom, vi na taj način u stvari rasipate.

Uspeh sastanka zavisi od prisustva i sile Svetog Duha. Svaki onaj kome je delo istine u srcu treba da se moli za izlivanje tog Duha. I koliko god je to u našoj moći, nastojmo da otklonimo svaku prepreku za Njegovo delovanje. Duh se ne može izliti na Zajednicu dokle god među njenim članovima postoje nesuglasice i međusobna ogorčenost. Zavist, ljubomora, zla nagađanja i ogovaranje potiču od sotone i predstavljaju ozbiljnu prepreku delovanju Svetog Duha. Ništa na

ovom svetu Bogu nije tako drago kao Njegova Zajednica. Ničemu drugom On ne poklanja takvu pažnju i tako revnosnu brigu, niti Ga bilo šta toliko vređa kao postupci kojima se zatire uticaj onih koji se nalaze u Njegovoj službi. Sve one koji pomažu sotonu u njegovom delu kritikovanja i obeshrabrivanja takvih, On će pozvati na odgovornost.

Oni kojima nedostaje saosećanje, nežnost i ljubav ne mogu da nastavljaju Hristovo delo. Da bi se moglo ispuniti proročanstvo da će najslabiji među njima biti „kao David“, a dom Davidov „kao anđeo Gospodnji“ (Zah. 12,8), pripadnici Božjeg naroda moraju odbaciti svaku podozrivu misao o svojoj braći. Srca svih moraju da kucaju kao jedno. Hrišćansko čovekoljublje i bratska ljubav moraju se ispoljavati znatno izrazitije. Reči anđela: „Zbližite se međusobno, zbližite se“, neprekidno odzvanjaju u mojim ušima. Ozbiljna i sveta istina za ovo vreme treba zaista da ujedini Božji narod. Želja za prvenstvom i nadmetanjem mora umreti. Jedino takmičenje treba da potisne u stranu sve drugo ko će po svom karakteru biti najslabiji Hristu? Ko će svoje „ja“ potpunije sakriti u Isusu?

„Tim će se Otac moj proslaviti“, kaže Hristos, „da rod mnogi rodite“ (Jovan 15,8). Ako igde postoji mesto gde vernici treba da donose mnogi rod, to je na našim sastancima pod šatorima. Na tim sastancima prisutni zapažaju naše postupke, naše reči i duh koji ispoljavamo, i naš uticaj biva dalekosežan kao večnost.

Preobražaj karaktera treba da bude svedočanstvo svetu da Hristova ljubav živi u nama. Silom spasonosne Hristove milosti i karakter pun nedostataka može da se promeni, da postane uravnotežen i bogat dobrim delima, i Bog s pravom očekuje da Njegov narod to pokaže svojim životom.

Međutim, da bismo ispunili Božju nameru, moramo za to izvršiti određenu pripremu. Gospod traži da iz svog srca odbacimo svaku sebičnost koja predstavlja koren otuđivanja. On jedva čeka da nas obdari obiljem svog Svetog Duha, ali On od nas traži da svojim samoodricanjem otvorimo put za to. Kada svoje „ja“ u potpunosti potčinimo Bogu, otvoriće nam se oči da vidimo kamenje spoticanja koje svojom nesličnošću sa Hristom stavljamo na put drugih. Sve to Gospod traži da uklonimo. „Ispovijedajte dakle jedan drugome grijehe“, kaže apostol, „i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate“ (Jakov 5,16). Tada možemo osetiti onu sigurnost koju je David osećao kada se, posle priznanja svojih greha, molio: „Vrati mi radost spasenja svojega, i duh vladalački (Tvoj Duh praštanja) neka me potkrijepi. Naučiću bezakonike putevima Tvojim, i grešnici k Tebi će se obratiti“ (Ps. 51,12.13).

Kada je pod vladavinom Božje milosti, duša je okružena atmosferom vere, hrabrosti i Hristove ljubavi, atmosferom koja osvežava i krepi duhovni život svih koji je udišu. Tada na naše duhovne sastanke možemo odlaziti ne samo da primamo, nego i da dajemo. Svaki onaj koji je postao učesnik u Hristovoj ljubavi koja prašta, svaki onaj koji je prosvećen Božjim Duhom i osvedočen istinom oseća da ga ti dragoceni blagoslovi čine dužnikom obaveznim prema svakoj duši s kojom dolazi u dodir. One koji su smerni i ponizni u svemu Gospod upotrebljava da dopru do duša kojima se rukopoloženi propovednici ne mogu približiti. Takvi će biti pokrenuti da govore reči koje otkrivaju Hristovu spasonosnu milost. Služeći na blagoslov drugima, oni i sami bivaju blagosloveni. Bog nam pruža priliku da darove Njegove milosti delimo sa drugima, da bi nam ponovo mogao dati još veće darove. Nada i vera jačaju i u nama samima dok kao oruđa u Božjim rukama koristimo talente i sposobnosti koje nam je On darovao. Božanska sila sarađivaće s nama u Njegovom delu.

Poslovna pitanja

Koliko god je to moguće, naši sastanci pod šatorima treba da budu posvećeni isključivo

duhovnim interesima. Oni ne treba da se koriste kao prilika za neke poslovne transakcije.

Na sastanke pod šatorima dolaze radnici sa svih strana, i to izgleda povoljna prilika za razmatranje poslovnih pitanja u pogledu raznovrsnih grana dela i upućivanje radnika u razne poslove.

Interesi svake od tih delatnosti značajni su za delo, ali ako se tome posveti pažnja na ovakvim sastancima, onda ostaje malo mogućnosti za praktično izlaganje istine prisutnima. To propovednike odvaja od njihovog zadatka utvrđivanja dece Božje u najsvetijoj veri, i sastanak pod šatorima ne ispunjava cilj zbog kojeg je sazvan. Mnogi sastanci održavaju se na način za koji većina prisutnih nije zainteresovana; i ukoliko i dođu, oni umesto da se osveže i duhovno ohrabre odlaze umorni i nezadovoljni. Mnogi su razočarani zato što se njihova očekivanja da će im sastanak pružiti očekivanu pomoć, ne ostvaruju. Oni koji su došli da tu nađu duhovno prosvetljenje i snagu vraćaju se kući sa manje oduševljenja i osposobljenosti za rad u sopstvenoj porodici i skupštini nego što su imali pre odlaska na sastanak.

Poslovnim pitanjima treba da se bave oni kojima je to profesionalno zanimanje. I koliko god je to moguće, raspravljajući o takvim pitanjima treba dati mesto nekom drugom prilikom, a ne na sastanku pod šatorima. Uputstva u pogledu akviziterskog rada, kolportaže, vođenja subotne škole, pojedinosti u pripremi časopisa i misionarskog rada treba davati u domaćim skupštinama ili na sastancima određenim posebno za tu svrhu. Isti princip treba primeniti i za škole kuvanja. Iako je sve ovo korisno i ima svoje mesto u Zajednici, to ne treba da zauzima vreme na sastanku pod šatorima.

Propovednici i vodeći ljudi u Zajednici treba da se posvete duhovnim interesima naroda, i zato ih treba osloboditi mehaničkih poslova vezanih za sastanak. Kao učitelji i organizatori sastanka, propovednici moraju biti spremni da rade sve što u takvim prilikama zatreba, ali ipak ne treba da se tim premaraju. Oni treba da se osećaju krepki, osveženi i prijatno raspoloženi, jer je to veoma bitno za uspeh sastanka. To je neophodno da bi svojim rečima mogli da teše i ohrabruju slušaoce i da bi seme duhovnih istina posejano na tle iskrenih srca proklijalo i urodilo dragocenim plodom.

Svoje slušaoce propovednici treba da uče kako da prilaze Gospodu i kako da i druge privedu k Njemu. Moramo usvajati metode i sprovoditi planove posredstvom kojih će se zastava istine podići a narod poučiti kako da se držanjem čistih i svetih načela oplemeni i očisti od svakog bezakonja.

Za preispitivanje svoga srca i oplemenjivanje duše moramo naći vremena. Kada je um obuzet samo poslovnim brigama, neizbežno će se osetiti nedostatak duhovne snage. Potreba lične pobožnosti, istinska vera i svetost srca moraju se neprekidno naglašavati da slušaoci shvate važnost i značaj ovoga.

Bez sile Božje koja treba da prati ovakve naše sastanke nećemo biti u mogućnosti da se uspešno odupiremo neprijatelju duša. „Bez mene“, kaže Hristos, „ne možete činiti ništa“.

U svest prisutnih na ovakvim sastancima treba utisnuti činjenicu da je cilj sastanka sticanje višeg hrišćanskog iskustva, napredovanje u poznavanju Boga i jačanje u duhovnom pogledu; ako to ne shvatimo, onda će sastanci za nas ostati beskorisni.

Pomoć propovednika

Sastancima koje pod šatorima održavamo u velikim gradovima ili u njihovoj neposrednoj blizini, naši propovednici treba da ukazuju svesrdnu i veliku pomoć. Na svim našim sastancima propovedničke snage treba da budu što delotvornije. Nije mudro dozvoliti da sav teret neprekidno nose jedan ili dvojica. Pod takvim teretom oni se fizički i umno iscrpljuju do te mere da jednostavno nisu u mogućnosti da izvrše zadatak koji im je namenjen. Da bi imali snagu koja se na ovakvim

sastancima od njih očekuje, propovednici unapred treba da se pobrinu da svoj delokrug rada za to vreme povere pouzdanim rukama onih koji, iako možda nisu u stanju da ih zamene u svemu, ipak mogu da nastave rad od kuće do kuće. Uz Božju pomoć oni mogu da učine mnogo, i njihovi napori mogu doneti iznenađujuće dobre rezultate.

Na našim velikim skupovima potrebni su raznovrsni darovi. Delo treba stalno osvežavati novim sposobnostima. Svetom Duhu mora se pružiti prilika da deluje na um i misli prisutnih. Tada će istina biti prikazana u svojoj snazi i svežini.

U ostvarivanju značajnih interesa naših skupova u blizini nekog velikog grada bitna je saradnja svih radnika. Povoljnu duhovnu atmosferu na sastanku upravo oni treba da održavaju, da se ljubazno upoznaju sa posetiocima pri njihovom dolasku i da ih isto tako hrišćanski isprate na rastanku, ispoljavajući krajnju učtivost i nežnost za spasenje njihovih duša. O, kad bi Hristovi radnici pokazali bar polovinu one budnosti s kakvom sotona stalno prati ljude na svakom koraku, vrebajući budno kako da ih ulovi u neku od svojih zamki i upropasti!

Svaki dan koji je u toku smatrajmo najznačajnijim i najpogodnijim za rad. Ovaj dan, ovo veče, možda za neku dušu predstavljaju jedinu i poslednju priliku da čuje poruku Božje opomene. Imajte ovo uvek na umu.

Kad propovednici dozvole sebi da posećujući već organizovane skupštine zanemare svoj glavni zadatak, oni time ne samo što iscrpljuju svoje fizičke snage, nego gube dragoceno vreme toliko neophodno za proučavanje i molitvu i za preispitivanje samog sebe u tišini pred Bogom. Na taj način oni sami sebe onesposobljavaju za rad onda i tamo gde je to najpotrebnije.

U delu Božjem ništa nije potrebnije od praktičnih rezultata opštenja s Bogom u molitvi. Svojim svakodnevnim životom mi pokazujemo da li smo zaista u miru s Bogom. Mir Božji u srcu ogleda se i na licu. To izgovorenoj reči daje snagu uverljivosti. Takvo opštenje s Bogom moralno uzdiže karakter i oplemenjuje sve naše postupke. Zahvaljujući tome, posmatrači uviđaju da smo kao i prvi učenici zaista bili sa Isusom. To će naporima propovednika dati snagu veću i ubedljiviju od one koja proističe iz uticaja njegovih propovedi. On ne sme dozvoliti sebi da bude lišen takve snage. Razgovor s Bogom u molitvi i proučavanje Njegove Reči on ne sme zanemariti ni po koju cenu, jer je u tome izvor njegove snage. Nijednom drugom poslu čak i u Zajednici ne treba davati prednost ispred ovoga.

Mi se suviše olako držimo Boga i neprolaznih stvarnosti. One koji jednako žive po volji Božjoj On će, kao i Mojsija u svoje vreme, sakriti u „rasjelinu stijene“. Tako skriveni, oni će moći da vide Boga isto tako kao što Ga je i Mojsije video. U sili i svetlosti koje Bog daje, oni će moći da shvate i učine više nego što su dotada smatrali mogućim.

U izlaganju Reči Božje koja predstavlja pravu hranu za Božje stado potrebno je više sposobnosti, taktike i mudrosti nego što to mnogi pretpostavljaju. Nezanimljivo i beživotno izlaganje istine umanjuje značaj najsvetije poruke koju Bog daje ljudima.

Oni koji druge poučavaju moraju sami neprekidno biti u savesnom održavanju žive povezanosti s Bogom. Načela istine, pravde i milosti moraju im stalno biti u srcu. Moralnu i intelektualnu snagu oni stalno moraju da primaju od Onoga ko je izvor svake prave mudrosti. Duboko delovanje Duha Božjeg mora da oživljava njihova srca.

Izvor svekolike božanske sile nema granica; i kada se u svojoj velikoj potrebi zaklonite u Bogu tražeći da On Svetim Duhom deluje preko vas, budite sigurni da u svom izlaganju nećete delovati hladno i beživotno. Moleći se najusrdnije i upravljajući svoj pogled na Isusa, prestaćete da uzdižete i ističete sebe. Uvežbavajući se strpljivo u veri, i oslanjajući se u jednostavnosti i s punim poverenjem na Boga, prepoznaćete Hristov glas u pozivu: „Pomakni se naviše“ (Luka 14,10).

Svi treba da budemo radnici

„I On dade jedne kao apostole, a druge kao proroke, jedne kao jevanđeliste, a druge kao pastire i učitelje, da se sveti usavrše u djelu služenja, za sazidanje Tijela Hristova; dok ne dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanja Sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove“ (Efescima 4,11-13).

U ovim Biblijskim stihovima izložen je opsežan program delatnosti koje mogu doći do izražaja na svakom našem sastanku pod šatorima. Savesnom primenom svih ovih darova u praksi, svaki veran radnik doprinosi usavršavanju svetih u duhovnom uzrastu.

Oni koji se obučavaju za rad u bilo kojoj grani dela Božjeg treba da iskoriste svaku priliku da aktivno učestvuju na sastanku pod šatorima. Mladi ljudi koji su stekli određeno znanje iz oblasti medicine treba da se osećaju dužnima da svoj doprinos aktivno daju na ovakvim skupovima. Njih treba ohrabrivati da deluju ne samo kao zdravstveni radnici, nego da uz to govore i o drugim tačkama sadašnje istine, navodeći razloge zašto smo kao zajednica Adventisti sedmog dana. Ako se tim mladim ljudima na ovakav način pruži prilika da sarađuju sa starijim propovednicima, to će za njih predstavljati veliku pomoć i blagoslov.

Tu se svakom pruža mogućnost da ponešto učini. Svaka duša koja veruje u istinu treba da doprinese svoj udeo, govoreći: „Evo mene, pošlji mene“ (Is. 6,8). Učestvujući u radu na sastanku pod šatorima, svako se može poučiti kako sa uspehom da radi u svojoj domaćoj skupštini.

Dobro organizovan i pravilno vođen, sastanak pod šatorima postaje škola u kojoj se pastiri, starešine i đakoni mogu naučiti da se u svom radu za Učitelja stalno sve više usavršavaju. To treba da bude škola u kojoj se članovima Zajednice, i starijima i mlađima, pruža mogućnost da potpunije upoznaju put Gospodnji mesto gde vernici primaju pouke koje će im pomoći da pomažu drugima.

Roditelji koji na ovakve sastanke dolaze treba posebnu pažnju da poklone uputstvima koja se tu upravo njima pružaju. A zatim kad se vrate kući, tu u svakodnevnom porodičnom životu to treba poukom i primerom da prenose na svoju decu. Trudeći se u težnji da na takav način spasu svoju decu od izopačujućeg uticaja ovog sveta, oni će videti znatno poboljšanje u svojim porodicama.

Najbolja pomoć koju propovednici mogu ukazati našim članovima ne sastoji se samo u održavanju propovedi, nego u razboritom iznalaženju posla za njih. Stavite svakom od njih u zadatak da nešto učini za druge. Pomažite svakom ponaosob da uvidi kako je kao primalac Hristove milosti dužan da radi za Njega. Poučavajte ih sve kako da rade. Naročito one koji su novi u veri treba poučavati kako da postanu Božji saradnici. U takvom radu, onaj koji je klonuo duhom ubrzo zaboravlja na svoju klonulost i očajanje; slabi postaju jaki, neuki se urazumljuju, i svi postaju spremni da prikažu istinu onakvu kakva je u Isusu. Pouzdanog i sigurnog Pomoćnika oni nalaze u Onome koji je obećao da će spasti sve koji dođu k Njemu.

Molitva i međusobno savetovanje

Oni koji rade na organizovanju i održavanju ovakvih sastanaka često treba da se zajednički mole i međusobno savetuju da u svojim naporima postupaju razborito. Pažnju na takvim sastancima treba posvetiti mnogim pojedinostima. Zato propovednici svakog dana moraju naći vremena da se sakupe na molitvu i zajedničko savetovanje. Imajte na umu da se sve to mora pravilno razvrstati i da, kao što mi je rečeno, „morate biti složni, stojeći rame uz rame, idući pravo napred, i ne povlačeći se“. Postupajući tako, bićete jedinstveni u srcu i složni u delu. To će uroditi čudesnim rezultatima i narodu doneti Božji blagoslov.

Pre nego što pristupe izlaganju svojih govora, propovednici treba da nađu vremena za molitvu i

da snagu i mudrost zatraže od Boga. Ranije su propovednici, pre nego što izađu pred narod, zajednički upućivali molitvu za to, ne prestajući sve dok Duh Božji ne odgovori na njihovo traženje. Sa takve molitve oni bi se vraćali ozarena lica, i dok su govorili okupljenom narodu njihove reči imale su silu da dopru do srca prisutnih, jer je Duh kojim su usmeravane pripremio srca slušalaca da prime njihovu poruku. U pripremanju puta da istina dopre do naroda i da se iskrene duše obrate, nebeski svemir čini daleko više nego što mi to i zamišljamo. Mi treba da saradujemo sa nebeskim glasnicima. Više treba da se oslanjamo na Gospoda, svesni da za uspeh dela koji nam je poverio nisu dovoljni samo govor i propovedanje. Do svesti zainteresovanih možemo dopreti samo ako Bog gane njihova srca. Oslonimo se u potpunosti na Boga pozivajući se na Njegova obećanja: „Ne silom ni krjepošću, nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama“ (Zah. 4,6).

Kada oni kojima je Bog poverio odgovornosti kao vodećim ljudima u svom narodu strahuju i strepe pred Njim osećajući se odgovornima za napredak dela, kad shvate svoju nedostojnost i zatraže Gospoda u poniznosti, kada se očiste od svega što Njemu nije po volji, moleći se najusrdnije sve dok se ne osvedoče da su dobili oprostaj i mir tada će Bog moći da ispoljava svoju moć preko njih. Tada će delo napredovati u sili.

Dragi moji saradnici, da bismo Hrista, našeg dragog Spasitelja, sa uspehom mogli da prikažemo narodu, moramo Ga mnogo potpunije imati u svom srcu. Nebeski uticaj Svetog Božjeg Duha je naša velika potreba, da bi podario silu i uspeh našem radu. Svoja srca treba da otvorimo Hristu. Potrebna nam je mnogo čvršća vera i mnogo usrdnija pobožnost. Sopstveno „ja“ treba da potpuno umre u nama i da u svom srcu gajimo samo odanost i ljubav prema Spasitelju. Kad svim srcem potražimo Gospoda, naći ćemo Ga, i srca će nam biti ozarena Njegovom ljubavlju. Naše lično „ja“ izgubiće svaki značaj i Hristos će za nas biti sve u svemu.

Vodom života koju Hristos nudi, ako zaista žednimo za njom, možemo da se napajamo u izobilju; kada se tim preimućtvom zaista koristimo Hristos u nama postaje izvor vode koja teče u život večni. Tada će naše reči delovati poput nebeske rose i bićemo spremni da duhovno osvežimo i druge.

Moramo se više približiti Bogu. Moramo biti Njegovi saradnici, u suprotnom će slabosti i greške biti obeležje svega što činimo. Ako bi nama samima bilo prepušteno da interese dela Božjeg čuvamo po svom ličnom nahođenju, ne bismo imali razloga da očekujemo mnogo; ali ukoliko se naše „ja“ sakrije u Hristu, svi naši naponi biće u Bogu učinjeni. Imajmo poverenje u Boga na svakom koraku. Iako treba da budemo svesni svoje slabosti, ne budimo verolomni, nego verujmo.

Ako se u veri i molitvi čvrsto pozivamo na Božja obećanja, videćemo kako nas On rado spasava i izbavlja u svakoj nevolji. Jevanđelje koje propovedamo za spasenje onima koji propadaju mora za nas biti upravo ono Jevanđelje kojim se i sami spasavamo. Obećanja i zahteve Reči Božje i sami moramo da prihvatimo. Moramo se hraniti tom Rečju, živom Rečju koja predstavlja telo i krv Sina Božijega. Jesti Njegovo telo i piti Njegovu krv znači verom primiti Njegova duhovna svojstva.

Svetlost i blagoslove moramo primiti, da bismo to mogli da prenosimo i na druge. Preimućtvo je svakog radnika da u tajnoj molitvi razgovara sa Bogom a zatim da kao Njegov glasnogovornik Njegove Reči prenosi narodu. Ljudi i žene koji u molitvi održavaju stalnu vezu sa Bogom, kojima je Hristos zaista u srcu, i samu atmosferu koja ih okružuje čine svetom, jer saraduju sa svetim anđelima. Takvi svedoci su neophodni u današnje vreme. Nama je potrebna sila Božja koja rastapa srce, sila koja dušu privlači Hristu.

Potrebe Zajednice

Mnogi na sastanke pod šatorima dolaze sa srcem punim gundanja i negodovanja. Delovanjem

Svetog Duha takvi moraju biti navedeni da uvide da svojim gundanjem vređaju Boga. Oni moraju biti navedeni da osete samoprekor što su dozvolili da neprijatelj zavlada njihovim umom i rasuđivanjem. Jadikovanje i gundanje moraju ustupiti mesto kajanju, a nesigurnost i očajanje usrdnom pitanju: „Kako da postanem postojan i čvrst u veri?“

Kada je neko zaista učesnik u božanskoj prirodi, Hristova ljubav postaje trajno načelo u njegovoj duši, a sopstveno „ja“ i njegove osobnosti više se ne ispoljavaju. Ali žalosno je posmatrati one koji treba da budu „sudovi za čast“ kako popuštaju zadovoljavanju svoje niže prirode i nastavljaju da rade ono zbog čega ih sopstvena savest osuđuje. Ljudi koji tvrde da su Hristovi sledbenici padaju veoma nisko, i stalno se žale na svoje nedostatke, ali ih nikada ne pobeđuju stajući na taj način na glavu sotoni. Osećanje krivice i osude stalno im pritiskuje dušu, tako da bi s pravom mogli da zavape: „Ja nesrećan čovjek! Ko će me izbaviti od tijela smrti ove?“ Popuštanje grehu uništava samopoštovanje u duši; a kada to iščezne, nestaje poštovanja i prema drugima, jer takvi obično zaključuju da su i drugi isto tako grešni kao i oni sami.

Ovo na našim godišnjim saborima treba iznositi pred slušaoce, i treba ih ohrabrivati da oslobođenje od sile greha potraže i nađu u Hristu. On kaže: „Naći ćete Me, kad Me potražite svim srcem svojim. I daću vam se da Me nađete“ (Jer. 29,13.14). Merila duhovnosti moraju se uzdići i izlaganja propovednika moraju imati znatno duhovniji karakter, kako bi narod bio naveden da uvidi uzrok svoje slabosti i nesreće. Mnogi su nesrećni zato što su nepobožni i neposvećeni. Samo čistotu srca i bezazlenost duha Bog može da blagoslovi. Kada se greh gaji u srcu i životu iz toga ne može da proistekne ništa drugo osim zla i nesreće; a greh koji dovodi do najnesrećnijih posledica je oholost srca, nedostatak Hristove ljubavi i saosećanja.

Kako iznositi poruku

Onih koji u svom srcu čeznu za živim Bogom i traže Ga iskreno, ima na sve strane. Sa propovedaonice se često čuju izlaganja koja ne mogu da zadovolje glad duše. U takvim propovedima nema one božanske sile koja može da gane dušu i da u njoj zapali sveti plamen vere. Slušaoci ne mogu da kažu kao ona dvojica na putu za Emaus: „Ne goraše li srce naše u nama dok nam govoraše putem i dok nam objašnjavaše Pisma?“ (Luka 24,32). Mnoge propovedi nemaju snagu da probude prestupnike ili da slušaoce osvedoče o njihovoj grešnosti. Onima koji dolaze da slušaju Reč Božju potreban je jasan i neposredan prikaz istine. Neki koji su jednom okusili silu Reči Božje dugo borave u atmosferi u kojoj se ne zna za Boga, i oni čeznu za božanskim prisustvom.

Prvi i najvažniji zadatak govornika je da duše svojih slušalaca gane i pridobije ističući Gospoda našega Isusa Hrista kao Spasitelja koji prašta grehe. Ni u jednoj propovedi ili bilo kakvom poučavanju iz Svetih spisa ne treba propustiti priliku da se slušaocima ukaže na „Jagnje Božje koje uze na se grijehe svijeta“ (Jovan 1,29). Svako istinsko učenje Reči Božje čini Hrista centralnom temom, svaki propis i svako pravilo dobijaju snagu od Njegovih Reči.

Ističite pred svojim slušaocima krst sa Golgote. Objasnite im da je prestupanje zakona prouzrokovalo Hristovu smrt. Nikada nemojte iznalaziti izgovor za greh niti umanjivati njegove posledice; već ga prikažite kao pravi zločin prema Sinu Božjem. Zatim, uzdižući Hrista, naglašavajte da besmrtnost možemo dobiti samo ako Njega prihvatimo kao svog ličnog Spasitelja.

Ljude treba duhovno probuditi da uvide koliko se prilagođavanjem shvatanju i načelima ovog sveta udaljuju od propisa i zapovesti Božjih, što ih praktično čini prestupnicima Božjeg zakona.

Mnogi u svetu svoju ljubav i naklonost poklanjaju nečemu što samo po sebi nije zlo; ali oni postanu zadovoljni tim što su izabrali, a ne teže za većim i uzvišenijim blagodatima koje Hristos želi da im podari. Stoga ne smemo na grub i neučtiv način nastojati da ih lišimo toga što je njima

tako drago. Otkrivajte takvima lepotu i dragocenost istine. Navedite ih da posmatraju Hrista u Njegovoj ljubaznosti i dobroti; onda će se oni sami okrenuti od svega onoga što bi njihovu ljubav i naklonost moglo da odvrati od Njega. To je načelo kojim se i sam Hristos rukovodio u svom postupanju sa ljudima; i to se kao načelo mora poštovati i u Zajednici.

Hristos je došao na ovaj svet „da zavije ranjene u srcu, da oglasi zarobljenima slobodu, i sužnjima da će im otvoriti tamnicu“ (Is. 61,1). Svojim dolaskom On je ispunio proročanstvo: „Granuće Sunce pravde, i zdravlje će biti na zracima Njegovim“ (Mal. 4,2). Svet je prepun ljudi i žena koji posrću pod teškim bremenom tuge i patnji prouzrokovanih grehom. Bog nas kao svoju decu šalje da takvima otkrijemo Onoga koji jedva čeka da ih oslobodi njihovog bremena i da im daruje svoj mir. Pomagati drugima, donositi im blagoslov i isceljenje to je misija i Hristovih sledbenika.

Hristova omiljena tema bila je otkrivanje očinskog karaktera Božje neizmerne ljubavi. Takva predstava o Bogu bila je Hristov lični dar rodu ljudskom, i taj dar On je poverio svojim sledbenicima da ga prenose svetlu.

U izlaganju različitih pouka i opomena sadržanih u naročitoj poruci za ovo vreme, moramo imati na umu činjenicu da nije preporučljivo sve to iznositi na sastanku pod šatorima. Čak je i Hristos svojim učenicima, koji su preko tri godine bili s Njim, jednom prilikom rekao: „Još vam mnogo toga imam kazati; ali sad ne možete nositi“ (Jovan 16,12). Moramo se potruditi da istinu izlažemo na takav način da slušaoci mogu da prihvate i cene vrednost izloženog. Duh Božji deluje na um i srca ljudi, a mi treba samo da sarađujemo s Njim.

Vaši slušaoci već imaju određenu predstavu o nekim tačkama istine. Ima istina koje ih interesuju i o kojima žele da saznaju nešto više. Ukažite im na značaj tih istina i njihovu povezanost sa drugim istinama koje oni još ne razumeju. To će u njima probuditi želju za većom svetlošću. Na takav način se „pravo upravlja riječju istine“ (II Tim. 2,15).

Poruke za ovo vreme treba izlagati, ne u dugim i zamornim raspravama, nego u kratkim izlaganjima usmerenim neposredno na ono što je glavna tačka. Nemojte misliti da sa nečega što ste jednom rekli možete odmah preći na druge tačke, i da su slušaoci shvatili i zapamtili sve što ste rekli. Postoji opasnost da se u izlaganju prebrzo prelazi sa jedne tačke na drugu. Pouke treba izlagati jasno, kratkim rečenicama, jednostavnim jezikom, i često ih ponavljati.

Predavanja ne treba da slede neposredno jedna za drugim, nego između njih treba ostaviti izvestan period predaha, da se iznesena istina ukoreni u srcu i umu slušalaca i da se i govorniku i narodu pruži prilika za pobožno razmišljanje i molitvu. To će znatno doprineti razvoju verskog znanja i iskustvene spoznaje.

Um treba da bude usredsređen na nekoliko suštinski bitnih tačaka. Nemojte u svoja izlaganja unositi beznačajne ideje. Ne mislite da ste pod uticajem Božjeg Duha kada u toku propovedi sa najavljenog predmeta lako preskočite na pojmove koji nemaju nikakve veze sa stihovima koje ste pročitali, to Bogu nije po volji. Zastranjivanjem od nedvosmisleno datih smernica i unošenjem u izlaganje nečega što pažnju slušalaca odvaja od glavnog predmeta, gubite svoj uticaj kao govornik i umanjujete značaj svega što ste prethodno rekli. Neka ono što izlažete svojim slušaocima bude čisto kao potpuno ovejana pšenica.

Čuvajte se da nikada ne izgubite predstavu o prisutnosti božanskog Stražara. Imajte na umu činjenicu da govorite, ne samo pred skupom ljudi nego i pred Onim čiji autoritet uvek treba priznati. Govorite kao da je pred vama ceo nebeski svemir.

Jedne noći, koja je prethodila izuzetno značajnom sastanku, u snu mi je pokazano kao da se sa svojom braćom nalazim na nekom sastanku slušajući Onoga koji govori kao Onaj koji vlast ima.

„Ovom sastanku“, reče On, „prisustvovaće mnogi iskreni posetioци neupućeni u istine koje će tu biti izlagane. Oni će slušati i biće zainteresovani, zato što ih Hristos privlači; savest im govori da je sve to što slušaju, istina, jer je potpuno utemeljeno na Svetom pismu. Takvim dušama treba posvetiti najveću pažnju i brigu.

„Ono što čini sastavni deo poruke treba iznositi na način koji oni mogu da razumeju i prihvate. Iako će to izgledati čudno i neobično, mnogi će s radošću uvideti da je iz Reči Božje zasjala nova svetlost; dok će drugi, s obzirom da su im nove istine izložene u tako velikoj meri da ih oni ne mogu shvatiti, otići da nikada više i ne dođu. Neki će u svojim naporima da drugima prepričaju poruku, pogrešno protumačiti ono što su čuli. Neki će tako pogrešno prikazivati citate iz Svetih spisa da će potpuno zbunjivati razum drugih.

„Oni koji proučavaju Hristov način poučavanja i uče se da idu Njegovim putem, privući će i zadržati mnoge od slušalaca, kao što je i Hristos pridobijao ljude u svoje vreme. Na svakom sastanku sotona je veoma aktivan nastojeći da se sa svojom paklenom senkom nametne između čoveka i Boga, kako bi zaklonio svaki zrak svetlosti koji bi mogao da obasja dušu. Ali kada istinu u njenom praktičnom svojstvu snažno predočite svojim slušaocima zato što ih volite, oni će biti osvedočeni, jer će im srca biti ganuta uticajem Svetog Božjeg Duha.

„Naoružajte se poniznošću; molite se za pomoć svetih anđela da bi istina koju iznosite uticala na um slušalaca; jer vi ne možete učiniti ono što je zadatak Svetog Duha, nego Sveti Duh mora delovati preko vas. Sveti Duh istinu čini upečatljivom. Nastojte da u izlaganju istine uvek budete praktični i delotvorni.“ Ne ističite one pojedinosti poruke koje predstavljaju osudu za upoznavanje naše verovanje u Hrista, u Njegovo božanstvo i u Njegovo postojanje pre rođenja u Vitlejemu. Izložite im jasnu predstavu i svedočanstva o Iskupitelju sveta. On kaže: „Ja, Isus, poslao anđela svojega da vam ovo posvjedoči u crkvama“ (Otkr. 22,16).

Na sastanku pod šatorima u Kvinslendu 1898. godine data su mi uputstva za naše Biblijske radnike. U noćnoj viziji, bili su mi pokazani propovednici i radnici okupljeni na sastanku na kome su davane biblijske pouke. Mi smo govorili: „Danas imamo među nama Velikog Učitelja“, i zainteresovano smo slušali Njegove reči. „Pred vama je u ovom mestu jedan veliki zadatak“, naglasio je On. „Vi treba da iznosite istinu u njenoj jednostavnosti. Povedite svoje slušaoce na vodu života. Govorite im o onome od čega najviše zavisi njihovo sadašnje i večno dobro. Neka vaše proučavanje Svetih spisa ne bude olako shvaćeno ili površno. Budite osvedočeni da je sve ono o čemu govorite vredno vremena i pažnje koje treba da mu posvetite i vi i vaši slušaoci. Govorite o istinama koje su zaista bitne i poučne i koje u svakoj reči donose svetlost.

„Učite se da slušaocima pridete na njihovom terenu. Ne iznosite predmete koji će izazvati polemiku i sukobljavanja. Neka pouke koje iznosite ne budu takve da zbunjuju slušaoce. Ne dovodite ih u položaj da se muče oko teško shvatljivih pojmova koje vi možda razumete, ali koje oni ne uviđaju ukoliko to nije od presudnog značaja za spasenje duše. Svete spise ne treba izlagati na takav način da uzdižete sebe i podstičete praznu slavu i oholost i kod drugih koji propovedaju Reč Božju. Naše studente i radnike danas treba obučavati da svoja izlaganja Reči Božje iznose na jasan, ozbiljan i dostojanstven način. Svoje vreme u ovom velikom delu ne smemo nekorisno provoditi. Nikada ne smemo izgubiti iz vida svoj visoki cilj. Vreme koje nam preostaje suviše je kratko da pokušavamo objasniti sve što bi moglo da se objašnjava. Da bismo shvatili svu dužinu i širinu, dubinu i visinu Svetih spisa biće potrebno da proučavamo kroz svu večnost. Ima duša za koje je shvatanje određenih istina daleko značajnije od ostalih. U poučavanju i upućivanju drugih u istine Svetih spisa neophodno je znanje i istinska veština. Čitajte i proučavajte sledeće Biblijske citate: Psalam 40,7.8; Jovan 1,14; I Tim. 3,16; Filib. 2,5-11; Kološanima 1,14-17; Otkr. 5,11-14.

„Apostolu Jovanu su na ostrvu Patamu otkrivene pojave koje je prema Božjoj nameri trebalo da prenese hrišćanskim crkvama. Proučavajte ta otkrivenja. Tu se nalaze teme vredne našeg najdubljeg razmatranja, velike i veoma opsežne pouke koje sada sve vojske anđela žele da objavljuju. Razmatrajte život i karakter Hristov, i proučavajte Njegovu posredničku misiju. Božanska mudrost i ljubav, Njegova pravda i milost ispoljena u tome beskrajne su i neuporedive. To su dubine i visine, dužine i širine o kojima treba pomno da razmišljamo. Bezbrojni su pisci i prepisivači koristili svoje pero da bi se svetu prikazao život, karakter i posredničko delo Hristovo ipak je svaki od njih delujući pod uticajem Svetog Duha prikazivao ove teme u svežoj i novoj svetlosti.“

Mi ljudima želimo pomoći da shvate šta je Hristos u stvari za njih i koje odgovornosti im On stavlja u zadatak. Kao Njegovi predstavnici i svedoci, mi sami treba da u potpunosti shvatimo spasonosne istine do kojih se došlo spoznajom stečenom na osnovu ličnog iskustva.

Propovedajte velike praktične istine koje moraju da se utisnu u dušu slušalaca. Naglašavajte spasonosnu silu Hrista Spasitelja „u kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oproštenje grijeha“ (Kološ. 1,14). Proročanstvo: „Milost i istina sreće se, pravda i mir poljubiće se“ (Ps. 85,10) ispunilo se na krstu. Neka svaki naš student i svaki radnik ovo neprekidno proučavaju, kako bi, ističući Gospoda rassetoga među nama, mogli to isto tako snažno i ubedljivo da iznose i na javnim skupovima. Pokažite da Hristov život otkriva beskrajno savršenstvo karaktera. Naglašavajte da „onima koji Ga primiše On dade vlast da budu djeca Božja, onima koji vjeruju u ime Njegovo“ (Jovan 1,12). Govorite o tome ponovo i ponovo. I mi možemo postati sinovi Božji, članovi carske porodice, deca nebeskog Cara. Razglašavajte da će svi koji prihvate Isusa Hrista i koji svoje početno pouzdanje u Njega do kraja čvrsto održe postati naslednici Božji i sunaslednici Hristovi primajući „nasljedstvo nepropadljivo, koje neće istrunuti ni uvenuti, koje je sačuvano na nebesima za nas, koje je sila Božja vjerom sačuvala za spasenje, pripremljeno da se otkrije u posljednje vrijeme“ (I Petr. 1,4.5).

Poslednja opomena

Poruka trećeg anđela treba da se objavljuje u sili. Sila kojom je objavljena prva i druga poruka, u trećoj treba da bude još izraženija. U Otkrivenju Jovan govori o nebeskom vesniku koji se ujedinjuje sa trećim anđelom: „I poslije vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji imaše silu veliku; i zemlja se zasvijetli od slave njegove. I povika jakim glasom“ (Otkr. 18,1.2). Mi se izlažemo opasnosti da poruku trećeg anđela objavljujemo na tako neodređen način da ona ne ostavlja upečatljiv utisak na slušaoce. Mnogo je drugih interesa koji se ističu kao nešto važno, i upravo zato poruka koju treba objavljivati u sili postaje neupečatljiva i neizražena. Pogrešno se radilo i na našim sastancima pod šatorima. Pitanje svetkovanja subote samo je dotaknuto, ali nije prikazano kao veliki kriterijum za ovo vreme.

Dok takozvane hrišćanske crkve tvrde da veruju u Hrista, one bacaju pod noge Božji zakon koji je sam Hristos objavio sa Sinaja. Zato nam Gospod nalaže: „Objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijeha njegove“ (Is. 58,1). Trubi treba dati sasvim određeni zvuk.

Kada imate pred sobom skup slušalaca koji će se održavati samo dve sedmice, nemojte izlaganje o svetkovanju subote odlagati sve dok ne iznesete sve ostalo, pretpostavljajući da ćete time otvoriti put za ovo. Podignite zastavu „zapovijesti Božje i vjeru Isusovu“. Istaknite to kao veoma značajan predmet. Zatim svojim snažnim argumentima učinite snagu istoga još ubedljivijom. Zadržavajte se više na Otkrivenju. Čitajte, objašnjavajte i naglašavajte važnost učenja sadržanih u njemu.

U duhovnoj borbi u koju smo pozvani mi treba da budemo prvi. Strahovit i presudan ishod je pred nama; da, upravo pred nama. Upućujmo najusrdnije svoje molitve Bogu da četiri anđela još

malo zadrže ubitačne vetrove uništavanja zemlje i svega što je na njoj dok se svetu ne objavi poslednja opomena. A onda i radimo u skladu sa svojim molitvama. Nemojmo ničim da umanjujemo snagu istine za ovo vreme. Sadašnja istina treba da bude suština našeg zadatka. Poruka trećeg anđela mora da izvrši svoje delo odvajajući od takozvanih crkava jedan narod koji će zauzeti svoje stanovište na platformi večne istine.

Naša je poruka: 'Izaberite život ili smrt', i mi je, kao veliku Božju silu, moramo prikazati onakvu kakva je. Moramo je izlagati u svoj upečatljivosti njene sile. Onda će sam Gospod učiniti da ona bude delotvorna. Naše je preimućstvo da u tome, uz ispoljavanje Duha Božjeg, očekujemo veliki ishod. To je sila koja osvedočava i obraća duše.

Opasnosti poslednjih dana upravo su pred nama, i mi u svom radu moramo svoje slušaocce stalno upozoravati na to. Ozbiljni prizori otkriveni u proročanstvima ne smeju ostati neistaknuti. Kada bi se bar polovina naših članova probudili, shvatajući blizinu događaja najavljenih u Otkrivenju, u Zajednici bi došlo do određene reforme i broj onih koji zaista veruju u ovu poruku znatno bi se povećao. Mi nemamo vremena za odugovlačenje. Bog nas poziva da budno stražimo nad dušama kao oni koji će morati da za to polože račun. Napredujte i budite odlučni u isticanju načela i jasno izražene istine. To će delovati kao mač oštar s obe strane. Ali ne budite suviše brzi da se upuštate u polemičke sukobe sa protivnicima. Ima trenutaka kad moramo mirno stajati i gledati kako će nas izbaviti Gospod. Dopustite neka govore proročanstva Danilova i Otkrivenje i posvedoče šta je istina. Međutim, bilo koji predmet da izlažete, uzdižite Isusa kao središte svega, kao temelj naše nade. On je „Izdanak i rod Davidov, sjajna zvezda Danica“ (Otkr. 22,16).

Sastanci zahvalnosti

Bogosluženja na našim sastancima pod šatorima treba uvek da budu praćena pojanjem i instrumentalnom muzikom. Muzički instrumenti upotrebljavani su u verskim službama od najstarijih vremena. Poklonici su odavali hvalu i slavu Bogu uz harfu i kimvale, i stoga muzika treba da ima svoje mesto i na našim bogosluženjima. To će službu učiniti privlačnijom i zanimljivijom. Sastanke zahvalnosti i jednostavnog odavanja slave Bogu treba održavati svakog dana. Kada bismo imali pravu predstavu o Božjoj dobroti, milosti i dugom strpljenju i kada bi se na našim sastancima češće i više uzdizala zahvalnost i slava Njegovom imenu, ti bi sastanci bili znatno podsticajni i donosili bi nam više duhovne snage i osveženja. Trebalo bi da mnogo revnosnije održavamo žar zahvalnosti u svojoj duši. „Onaj mene poštuje“, kaže Gospod, „koji prinosi hvalu na žrtvu“ (Ps. 50,23).

Govoriti o onome što se odnosi na samog sotonu upravo je njegovo delo, i za njega je pravo uživanje kad ljudska bića govore o njegovoj sili, i njegovom delovanju kroz sinove ljudske. Odajući se takvim mislima i razgovorima čovek postaje sumoran, mrzovoljan i neprijatan za okolinu. Na takav način u rukama neprijatelja postajemo kanali za prenošenje takvih reči koje ne unose zrake sunčeve svetlosti ni u čije srce. Ali odlučimo se čvrsto da to nipošto ne budemo. Odlučimo zauvek da nećemo biti kanali kojima bi sotona mogao da prenosi mračne, sumorne i neprijatne misli. Neka naše reči ne budu miris smrti za smrt, nego miris života za život.

Bog želi da u rečima koje govorimo narodu i u molitvama koje javno upućujemo pružimo očevidan dokaz da zaista imamo duhovni život. Mi ne uživamo u svekolikom izobilju blagoslova koje je Gospod pripremio za nas, zato što to ne tražimo u veri. Kada bismo zaista verovali u Reč Boga živoga, primili bismo najveće izobilje Njegovih blagoslova. Svojim nedostatkom vere mi obeščašćujemo Boga; zato naša izlaganja koja ne predstavljaju živo svedočanstvo ne mogu da duhovno ožive i podignu druge. Ne možemo dati drugima ono što ni sami ne posedujemo.

Kada bismo smerno i u poniznosti hodili pred Bogom, radeći u duhu Hristovom, niko ne bi morao da posrće pod teškim bremenom. Sve svoje terete položili bi na Onoga koji je spreman da sve to ponese. Tada bismo mogli da očekujemo trijumf u prisustvu Božjem, u Zajednici Njegove ljubavi. Svaki sastanak pod šatorima tada bi od svog početka do kraja mogao da bude prava duhovna gozba, jer bi se prisustvo Božje zaista osećalo u Njegovom narodu.

Celo nebo zainteresovano je za naše spasenje. Hiljade hiljada i deset hiljada puta deset hiljada anđela imaju nalog da pomažu onima koji će biti naslednici spasenja. Oni nas čuvaju od svakog zla i potiskuju sile tame koje imaju za cilj da nas unište. Zar onda nemamo razloga da budemo zahvalni Bogu u svakom trenutku, zahvalni čak i onda kad se na našem putu pojave prividne teškoće?

Pomoćnik je naš sam Gospod. „Pjevaj, kćeri Sionska; klikuj, Izrailju; raduj se i veseli se, iz sveg srca, kćeri Jerusalimska!“ „Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, Silni, spašće te; radovaće ti se veoma; umiriće se u ljubavi tvojoj, veseliće se tebe radi pjevajući“ (Sof. 3,14.17). To je svedočanstvo koje Gospod želi da mi prenosimo svetlu. Odavanje zahvalnosti i slave Njegovom imenu treba stalno da bude u našem srcu i na našim usnama.

Takva svedočanstva imaće pozitivan uticaj i na druge. Dok nastojimo da ljude odvratimo od njihovih napora da nađu sreću u popuštanju svojim željama i sklonostima, moramo im pokazati da imamo nešto bolje od onoga za čim oni teže. Kad je Isus razgovarao sa Samarjankom u Sihu, On je nije ukorio što je došla da vode zahvati na Jakovljevom izvoru, nego joj je predočio nešto daleko vrednije. U poređenju sa Jakovljevim izvorom, On joj je ukazao na izvor žive vode. „Da ti znaš dar Božji“, rekao je On, „i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, ti bi iskala od Njega i dao bi ti vodu živu... Ko pije od vode koju ću mu ja dati neće ožednjeti do vijeka; nego voda koju ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život vječni“ (Jovan 4,10-14).

Zajednici nedostaje sveže, živo iskustvo takvih članova kojima je održavanje neprekidne veze sa Bogom prešlo u naviku. Nezanimljiva i neprivaćna izlaganja i molitve, u kojima se ne otkriva Hristos, ne predstavljaju nikakvu pomoć za slušaocima. Kada bi svi oni koji tvrde da su deca Božja bili ispunjeni verom, svetlošću i životom, kakvo bi to čudesno i divno svedočanstvo bilo za one koji dolaze na naše sastanke da čuju istinu! I koliko bi duša bilo pridobijeno za Hrista!

Napori u cilju duhovnog oživljavanja

Na našim sastancima pod šatorima premalo napora se ulaže u cilju duhovnog oživljavanja. Premalo je usrdnog traženja Gospoda u molitvi. Propovedi o buđenju i duhovnom oživljavanju treba iznositi za sve vreme sastanka. Treba ulagati najodlučnije napore da se narod duhovno probudi. Neka svi prisutni uvide da revnujete zato što imate čudesnu poruku s neba. Govorite im da Gospod uskoro dolazi da sudi svima, i da ni carstvo ni vlast, ni bogatstvo ni uticaj neće moći da zaštite bilo koga od strašnih kazni kojima će On uskoro da pohodi ovaj svet. Na završetku svakog sastanka treba prisutne najozbiljnije pozvati da donesu životnu odluku. Sa onima koji pokazuju interesovanje održavajte čvrstu povezanost sve dok se ne utvrde u veri.

Moramo biti odlučniji u svojoj usrdnosti. Moramo iznositi istinu i u ličnim i u javnim kontaktima, izlažući svaki argument i podstičući svaki motiv od neprolaznog značaja da bismo priveli ljude Spasitelju uzdignutom na strašni krst. Bog želi da se svi ljudi spasu i zadobiju večni život. Zapazite da se duh upornog pozivanja i preklinjanja ljudi i žena da dođu Hristu i da odbace prohteve i strasti koje izopačuju dušu, vidno ispoljava svuda u Reči Božjoj. Stoga ih svim silama pozivajmo da gledaju na Isusa i da prihvate Njegov život samoodricanja i požrtvovanosti. Pokažimo im da se od njih s pravom očekuje da obraduju Hristovo srce koristeći svaki dar koji im je dao da bi slavili i uzdizali Njegovo ime.

Mnogi na sastanak dolaze opterećeni bremenom greha. Oni ne nalaze sigurnost u svojoj veri. Takvima koji su uznemireni i opterećeni treba pružiti priliku da tu potraže i nađu pomoć. Posle propovedi, sve one koji žele da slede Hrista treba pozvati da svoju želju javno izraze. Sve koji nisu zadovoljni sobom pozovite da se pripreme za Hristov dolazak, a sve koji se osećaju opterećeni i natovareni da prestanu misliti samo o sebi i svojim nevoljama. Neka oni koji su duhovno jači razgovaraju sa takvima. Molite se s njima i za njih. Posvetite mnogo više vremena molitvi i pomnom istraživanju Reči Božje. Neka svi, verujući da će im Sveti Duh biti darovan zato što su zaista gladni i žedni pravde, steknu istinsku predstavu o veri u svojoj duši. Učite ih kako da se predaju Bogu, kako da veruju, kako da se pozivaju na Njegova obećanja. Neka se duboka božanska ljubav pokaže u rečima ohrabrenja i istinskog zalaganja za njih.

Za spasenje duša za koje se zalažemo potrebno je mnogo više molitve u kojoj se vodi prava borba sa Bogom, (kao što je to činio Jakov one noći na Javoku I Mojs. 32,24-28). Zalažite se nesebično, odlučno, u duhu koji se nikada ne povlači. Nastojte da duše koje pozivate na večeru svadbe Jagnjetove prosto svojim preklinjanjem naterate da dođu. Morate se znatno više moliti, verovati i primati, i mnogo više sarađivati sa Bogom.

Zapaža se najbolnija nezainteresovanost i nemarnost u pogledu večnog spasenja. Bezbrizni se moraju probuditi, inače će biti zauvek izgubljeni. Pošto je dao svog Sina da spase grešnike, Bog preko svojih predstavnika nastoji da osujeti delo sotone i njegovih agenata koji su jedinstveni u delu uništavanja. Gospod se pobrinuo za sve što je potrebno da se grešnicima ukaže na rassetog Spasitelja. Iako su mrtvi u prestupu i gresima, propovedanje o Hristu i Njegovim mukama prilikom raspeća mora ih probuditi i privući njihovu pažnju. Ljudi se moraju osvedočiti koliko je greh strašan i ubitačan. Prestupnicima se moraju otvoriti oči. Svi koji su privedeni Hristu treba da govore o Njegovoj ljubavi. Neka svaki onaj ko je u svojoj duši osetio preobražavajuću moć Hristove milosti učini u ime Gospodnje sve što je u njegovoj moći. Neizmerna cena žrtve podnesene za naše iskupljenje otkriva činjenicu da je greh zaista užasno i strašno zlo. Da bi tu odvratnu i sramnu mrlju greha uklonio sa dela svoga stvaranja, Bog je mogao da grešnika jednostavno zbriše sa lica zemlje. Ali Njemu „tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga uzvjeruje ne propadne, nego da ima život vječni“ (Jovan 3,16). Zašto svi oni koji polažu pravo na Božju ljubav ne čine sve što je u njihovoj moći, prosvećujući svoje susede i prijatelje da ne ostaju i dalje ravnodušni zanemarujući tako veliki i neprocenjivi dar spasenja?

Hristos je pristao na sramnu i strašnu smrt i podneo najveće duševne patnje da spase one koji propadaju. O, Hristos i može i hoće, Hristos jedva čeka da spase sve one koji su voljni da dođu k Njemu. Kada se obraćate dušama koje se nalaze u opasnosti, ukazujte im na Hrista rassetog, koji je svojom smrću i njima omogućio oproštaj. Neka reči koje upućujete grešniku dolaze iz srca prepunog nežnosti, saosećanja i Hristove ljubavi. Budite duboko ozbiljni i revnosni; ali iz usta onoga koji duše poziva da gledajući u Hrista žive verom, ne sme da se čuje nijedna preoštra i povišenim tonom izgovorena reč. Prvo se u svojoj duši sami morate posvetiti Bogu. Dok gledate na Hrista koji nas zastupa u nebu, neka se vaša srca razbiju. Tada ćete, smerni i potčinjeni, moći da pozivate pokajničke grešnike kao oni koji su osetili silu praštajuće ljubavi. Molite se zajedno sa tim dušama, verom ih dovedite u podnožje krsta; svojim plemenitim i uzvišenim mislima uzdignite i njihove misli, a njihov pogled usmerite na Hrista koji uze na se grehe svih nas, na koga i vi gledate. Neka svoj pogled sa sopstvenog jasnog i grešnog „ja“ usmere na Spasitelja, i pobjeda je zadobijena. U Hristu oni će sami videti Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta Put, Istinu i Život. Sunce pravde obasjaće svojim blistavim zracima i njihova srca. Iskupljujuća ljubav poput nadolazeće plime osvežava usahlu i žednu dušu, i grešnik biva spasen zahvaljujući Hristu Isusu.

Hrista i to rassetoga treba da ističete u svojim javnim izlaganjima, u svojim molitvama i u

svojim pesmama, i to će razbiti i pridobiti srca slušalaca. To je božanska sila i mudrost kojom se duše pridobijaju za Hrista. Formalno isticanje uobičajenih fraza, samo argumentovanje izloženoga malo je korisno. Blagotvorno i ganutljivo delovanje ljubavi Božje u srcu radnika zapaziće slušaoci za koje se oni zalažu. Takve duše osećaju žeđ za vodom života. Ne budite prazne cisterne. Kada tako gladnim i žednim dušama otkrijete Hristovu ljubav, možete ih privesti k Njemu i On će im dati hleb života i vodu spasenja.

Lično zalaganje za duše

Sluge Gospodnje imaju dužnost ne samo da Njegovu Reč propovedaju sa govornice, nego i da dolaze u lični kontakt sa svojim slušaocima. Rečju izgovorenom sa propovedaonice, dragoceno seme je posejano. Ali ako se u obrađivanju zasejanog zemljišta ne ulažu lični naponi, posejano seme neće moći da se ukoreni. Ako Duh Božji ne smekša i ne potčini srce slušaoca, mnoga izlaganja ostaće uzaludna. Obratite pažnju na one koji takva izlaganja zainteresovano slušaju, i posle službe razgovarajte s njima. Nekoliko reči izgovorenih u ličnom kontaktu često mogu da učine više nego sve što je rečeno sa katedre. Raspitajte se kako izloženi predmeti utiču na slušaocima, da li im je sve to jasno i razumljivo. Ljubazno i učtivo pokažite da ste zaista zainteresovani za njih i da vam je poverena briga za njihovo spasenje. Mnogi su navedeni na zaključak da mi kao narod ne verujemo u mogućnost obraćenja i preobražaja. Kad ih pozovemo da priđu Hristu, srca će im smekšati i nestaće predrasuda.

Proučavanje Biblije

Uvek kada je to praktično izvodljivo, svaka propoved treba da bude praćena zajedničkim proučavanjem Biblije. Tu se pojedine tačke izložene u propovedi mogu svestranije razmotriti, mogu se postavljati pitanja i prave ideje još dublje urezati u pamćenje. Više vremena treba posvetiti strpljivom poučavanju prisutnih, pružajući im mogućnost i prilike da se izjasne. Uputstva i pouke treba im davati „zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, ovdje malo, ondje malo“ (Is. 28,10).

Posebne susrete treba održavati za one koji pokažu zainteresovanost za izložene istine i kojima su potrebne pouke. Na te susrete treba pozivati zainteresovane i svima bilo da su članovi ili samo posetioци treba pružiti mogućnost da postavljaju pitanja o onome što im nije u potpunosti jasno. Pružiti svima priliku da kažu šta ih zbunjuje i muči, jer svako ima ponešto od toga. Iz svake propovedi i iz svakog proučavanja Biblije narod treba da uvidi da se svaka tačka naše vere i učenja zasniva na jasnem: „Ovako govori Gospod“. Takav je bio metod Hristovog poučavanja. Dok je govorio okupljenima oni bi često postavljali pitanja kakvo je značenje Njegovih reči. Onima koji su ponizno tražili svetlost On je uvek rado objašnjavao svoje reči. Ali Hristos nije ohrabrivao kriticizam, cepidlačenje i bezrazložne primedbe, što ni mi ne treba da činimo. Kada pojedinci pokušavaju da izazovu raspravljanje o spornim tačkama učenja, recite im da sastanak nije namenjen tom cilju.

Kada odgovorite na neko pitanje, budite sigurni da slušaoci uviđaju i priznaju da su dobili odgovor. Nemojte prelaziti preko postavljenog pitanja, tražeći da ponovo bude postavljeno. Nastavite sa započetim savesno korak po korak, i uvek znajte koliko ste postigli.

Na takvim skupovima oni koji poznaju naše učenje mogu da postavljaju pitanja koja naknadno rasvetljavaju pojedine tačke istine. Nekima, međutim, nedostaje mudrosti neophodne za to. One koji svojim pitanjima mogu samo da unesu zabunu i seju seme sumnje, treba posavetovati da se uzdrže jer su takva pitanja nepoželjna. Moramo se naučiti kad treba govoriti a kad treba ćutati; učimo se da sejemo seme vere, da širimo svetlost, a ne mrak.

Reč u pravo vreme

Oni koji su u svojoj veri zaista pobožna duha biće u stanju da u pravo vreme progovore pravu reč onima koji se nalaze u delokrugu njihovog uticaja; jer će im Bog dati mudrost neophodnu u službi Njemu. „Kad dođe mudrost u srce tvoje, i razum omili duši tvojoj, pomnjivost će paziti na te, i razum će te čuvati“ (Priče 2,10.11). Tada ćete usta svoja otvarati mudro, i vašim jezikom vladaće zakon ljubavnosti.

Kada oni koji tvrde da su hrišćani zaista slušaju Njegove reči, svi koji dolaze u kontakt s njima videće da su oni bili sa Isusom i da su naučeni od Njega. Oni će stalno isticati Hrista i tema njihovog razgovora biće samo ono što je večno i neprolazno. Realnost večnosti uvek će im biti bliska. Nad dušama za koje se zalažu takvi uvek straže budno kao oni koji će za to morati da polažu račun. To znači daleko više nego što mnogi pretpostavljaju. To znači da se u traženju izgubljenih moraju ulagati znatno veći naponi.

Prikupljanje priloga

Sastanke pod šatorima na kojima može da se skupi najveći broj posetilaca, ne treba pretvarati u povoljnu priliku da se prikupljaju prilozi za razne dobrotvorne svrhe koje postaju sve brojnije. Delo Božje u propovedanju Njegove Reči, objavljivanje istine u stranim oblastima, značaj vaspitnog rada na novim poljima, osnivanje sanatorijuma u vezi sa širenjem Jevanđelja to su predmeti koje treba izlagati prisutnima na našim sastancima pod šatorima.

Rezultati rada na sastancima pod šatorima

Posredstvom naših sastanaka pod šatorima treba da se ostvari veliko delo. Takve skupove Gospod je naročito počastvovao nazivajući ih „svetim saborima“. Na te skupove dolaze hiljade posetilaca, mnogi samo iz radoznalosti, da bi videli i čuli nešto novo. Ali kad čuju poruku istine i dođu u kontakt sa onima koji u nju veruju, mnogi od njih bivaju ganuti. Oni uviđaju da pripadnici tog naroda nisu onakvi kakvima ih obično prikazuju. Njihovih predrasuda, protivljenja i ravnodušnosti tada nestaje, i sa iskrenim interesovanjem oni slušaju izlaganja Božje Reči.

Gospod ima svoje predstavnike u svim crkvama. Tim osobama naročito bitne istine za ove poslednje dane nisu izložene pod okolnostima koje dovode do osvedočenja uma i srca; stoga oni nisu odbacivanjem svetlosti raskinuli svoju povezanost sa Bogom. Mnogi od njih su živeli u skladu sa svetlošću koja je obasjavala njihov životni put. Oni čeznu za tim da saznaju više o putevima i delima Božjim. Svuda, širom sveta ima ljudi i žena koji čežnjivo upiru svoj pogled u nebo. Molitve takvih koji čeznu za svetlošću, milošću i Svetim Duhom, praćene suzama i iskrenim patnjama, svakodnevno se uzdižu ka nebu. Mnogi se nalaze na samoj granici carstva Božjeg, čekaju samo da budu sabrani u njegovo okrilje.

Kada se Hristove pouke i biblijske istine u svojoj jednostavnosti izlože tim dušama, one prihvataju svetlost, radujući se. Njihova zbunjenost iščezava pred svetlošću istine kao rosa pred jutarnjim zracima sunca. Njihove predstave o Biblijskim istinama proširuju se, i Bog im se javlja u Hristu otkrivajući im dubinu, širinu i visinu božansko-duhovne tajne koju dotada nisu shvatali, tajne koja se ne može objasniti rečima već samo primerom karaktera sličnog karakteru Hristovom.

Mnogi koji nisu ni za jednu crkvu i koji izgledaju potpuno ravnodušni prema zahtevima Božjim, nisu u svom srcu tako nezainteresovani kao što spolja izgledaju. Čak i oni koji su najmanje naklonjeni religiji bivaju ponekad osvedočeni, i tada se u njima pojavljuje čežnja za nečim što još uvek nemaju. U svakom gradu i u svakom ljudskom naselju ima mnogo stanovnika koji nikada nisu

prisustvovali našim sastancima pod šatorom. Tu dolaze mnogi koji su još uvek robovi greha, bespomoćne žrtve rđavih navika. Mnogi od njih tu bivaju osvedočeni i obraćeni. Kada verom prihvate Božje obećanje da su im gresi oprosteni, oni se oslobađaju okova svojih navika. Raskidajući sa grešnim popuštanjem svojim željama, oni postaju slobodni u Hristu Isusu, i raduju se u slobodi dece Božje. To je zadatak koji treba da se izvrši na svakom našem sastanku pod šatorima. Na takav način hiljade duša mogu da budu pridobijene za Hrista.

POSLE SASTANKA POD ŠATORIMA

Posredstvom naših sastanaka pod šatorima koje održavamo u raznim gradovima hiljade duša mogu biti pozvane da se odazovu Jevanđeljskom pozivu na Veliku večeru: „Dođite, jer je već sve gotovo“ (Luka 14,17). Kad se interesovanje posetilaca probudi, vreme takvih sastanaka ne treba skraćivati i rasklapanjem šatora ostavljati utisak da je sastanak završen. Najviše uspeha u vernom i usrdnom zalaganju za duše može se postići upravo onda kada stotine njih pokažu zainteresovanost. Stoga sastanke treba organizovati i voditi tako da se interesovanje prisutnih ne samo probudi nego i održi.

Posle jednog sastanka pod šatorima razmatrano je pitanje: kako takve sastanke produžiti. Tim povodom ispričala sam braći jedan svoj san. U tom snu videla sam jednu delimično dovršenu građevinu. Radnici su sakupljali svoj alat, spremajući se da građevinu ostave tako nedovršenu; ali ja sam ih najusrdnije zamolila da o toj svojoj nameri ozbiljno razmisle. „Zgrada nije dovršena“, naglašavala sam zabrinuto; „vratite se natrag, i nastavite svoj posao sve dok je ne stavite pod krov“. Oni se tada vratiše i nastaviše svoj posao. Tako su braća poslušala moj savet da ostanu i sastanak pod šatorima je produžen. Zahvaljujući tome izvestan broj onih koji su bili prisutni prihvatili su istinu.

Ne bi trebalo da bude toliko propusta u naporima neophodnim za organizovanje i uspešno održavanje sastanaka pod šatorima; ne bi trebalo da bude tako mali broj snopova koje donosimo našem Gospodu. U mestima gde zastava sadašnje istine dosad nije bila podignuta, zahvaljujući organizovanijem i uspešnijem načinu rada, više novih duša biće obraćeno. Svakom pojedincu čije ruke malaksavaju i gube svoj oslonac u Bogu, ja dovikujem: „Drži zastavu mnogo čvršće!“ Vera govori: „Samo napred!“ Ne smete popustiti u svojim naporima niti gubiti hrabrost. U duši onih koji stalno napreduju vera nikad ne malaksava.

Ponekad će posle sastanka pod šatorima biti teško zadržati glavne govornike da probuđeno interesovanje održavaju nekoliko sedmica. Zadržati za toliko vremena iznajmljeno zemljište i dovoljan broj porodičnih šatora kako bi izgledalo da sastanak još uvek traje, svakako bi uvećalo troškove. Za porodice koje ostanu da propovednicima i biblijskim radnicima pomažu u posećivanju zainteresovanih u njihovim domovima proučavajući s njima Bibliju, objašnjavajući im blagodati sastanka i pozivajući ih na isti, to će svakako zahtevati žrtve. Nesumnjivo je da će biti teško naći dovoljan broj radnika spremnih da rad u produžetku sastanka uspešno nastave. Ali rezultati će opravdati ulaganje ovakvih napora. Zahvaljujući takvim, usrdno i energično uloženim, naporima neki od naših sastanaka pod šatorima bili su oruđe za osnivanje jakih i delotvornih skupština. I upravo takvom usrdnošću u radu poruka trećeg anđela mora se objaviti stanovnicima naših gradova.

Ponekad sastanku pod šatorima prisustvuje veliki broj govornika po nekoliko dana, i upravo onda kad se interesovanje posetilaca uveliko probudi, skoro svi užurbano odlaze na neki drugi sastanak, ostavljaju samo dvojicu ili trojicu govornika koji moraju da se bore protiv obeshrabrujućeg uticaja rasklapanja i odnošenja porodičnih šatora. Koliko bi bolje bilo kada bi sastanci potrajali duže; kada bi iz svake skupštine bilo članova

spremnih da ostanu mesec dana ili čak i duže pomažući u čemu zatreba i učeći se u svemu onome što je Bogu po volji. Dragoceno iskustvo stečeno na taj način, oni bi pri povratku mogli da ponesu i u svoje skupštine. Koliko bi bolje bilo da su isti govornici koji su probudili interesovanje slušalaca kad je posećenost sabora bila najveća, ostali do kraja nastavljajući organizovane i delotvorne napore. Takvom organizacijom sastanka postiglo bi se da više njih daju svoj doprinos uspehu istog, a ne samo nekolicina onih koji ostaju do kraja. Ali uvek moramo imati na umu da se napredak ovog dela ne postiže „silom ni krjepošću, nego Duhom mojim, veli Gospod“ (Zaharija 4,6).

Sa završetkom sastanka pod šatorima, naši naponi u započetom delu ne treba da prestanu. Tu su iznesena učenja koja su za narod nova, tuđa i nepoznata. Oni koji su osvedočeni u istinitost izloženoga i žele da prihvate istinu, nailaziće na najodlučnije i veoma dovtljivo protivljenje. Njihovi propovednici, prijatelji i poznanici uložiće sve moguće napore da uguše seme istine posejano u njihovom srcu. Ne smemo dozvoliti da to seme bude ugušeno, niti da usahne zbog nedostatka neophodne duhovne rose.

Promena lokacije slabi uticaj ovakvih sastanaka. Nastavite sakupljanje na mestu gde su sastanci i otpočeti kad god za to postoji mogućnost. Ali kad se osvedočite da je zaista preporučljivo otići, prenesite veliki šator na neku povoljniju lokaciju, i nastavite sa bogoslužnjima. Osnivajte nove misije. Nađite odgovarajuća mesta, i neka se određeni broj radnika ujedini u obliku misionarske porodice. Rukovođenje tim treba poveriti bračnom paru uglednih, osposobljenih i posvećenih vernika čiji uticaj može dati obeležje delu. Da bi se probuđeno interesovanje održalo i posle sastanka pod šatorima, potrebni su oni koji mogu pomoći u raznim granama dela i sastanak može da bude vaspitna škola za takve radnike. Mlade u njihovom radu treba povezati sa iskusnijim radnicima koji će se moliti s njima i za njih i strpljivo ih poučavati. Sestre posvećene delu treba angažovati u biblijskom radu od kuće do kuće. Neki od radnika treba da rade kao kolporteri, prodajući našu literaturu i poklanjajući je razborito onima koji nisu u mogućnosti da kupe.

Neka pojedini od radnika prisustvuju verskim skupovima drugih crkava i, ukoliko im se ukaže prilika, učestvuju u njima. Isus je, kad Mu je bilo samo dvanaest godina, otišao u školu sveštenika i rabina koja se u to vreme nalazila u Jerusalimskom hramu i postavljao pitanja. U toj školi, inače smeštenoj u hramu, proučavalo se svakog dana, nešto slično i našem uobičajenom proučavanju Biblije. Svoja pitanja Isus je postavljao kao učenik, ali su Njegova pitanja bila nagoveštaj novih istina što je te učene sveštenike nagonilo da razmišljaju o tome. Slična taktika može se primeniti i danas. Razborite mladiće treba ohrabriti da prisustvuju sastancima Hrišćanskog Udruženja mladih, ne da bi se upuštali u protivničko polemisanje, nego da bi zajednički proučavali Svete spise i da bi im svojim pitanjima pomogli u tome.

Da se posle svakog našeg sastanka pod šatorima usrdnije i energičnije radilo na ovakav način, mnogo više duša bi se pridobilo kao plod semena posejanog na tim sastancima.

Radnici treba da se upoznaju sa posetiocima čitajući im dragocene reči Hristove. Uzdižite pred njima Hrista raspetog na krstu; i oni koji su s katedre slušali poruku opomene i bili osvedočeni, ubrzo će biti privučeni da traže naknadno obaveštenje. To je prilika da se razlozi naše vere iznesu u krotosti i strahu; ne u ropskom strahu, nego u strahu opreznosti da nešto ne izgovorimo nepromišljeno. Prikazujte istinu u svoj njenoj lepoti, jednostavno i iskreno, dajući hranu u pravo vreme i svakome ono što upravo njemu pripada.

Ovakav rad zahteva od vas da budno stražite nad dušama kao oni koji će za to morati da polažu račun. Srce radnika mora da bude prožeto Hristovom nežnošću. Ako zaista imate ljubav prema dušama ispoljivaćete nežnu zabrinutost za njihovo spasenje. Upućivaćete u poniznosti usrdne i iskrene molitve za one koje posećujete. Miomiris Hristove ljubavi otkrivaće se u vašem radu. On koji je i život svoj dao za spasenje sveta sarađivaće sa nesebičnim radnikom da bi utisak koji

ostavlja na srca svojih slušalaca bio dubok i trajan.

Zadatak jevanđelista

Davanje biblijskih časova i molitva u porodicama zainteresovanih to je zadatak jevanđelista, i to se mora kombinovati zajedno sa propovedanjem. Ako se ovo prvo propusti i izostavi, samo propovedanje u mnogo slučajeva biće bezuspešno. Približite se svojim slušaocima ličnim naporima. Učite ih da ljubav Božja mora ući u svetinju njihovog porodičnog života.

Ne pripisujte sebi slavu ni u čemu. Ne pokušavajte da u svom radu budete dvolični, nastojeći da služite u isto vreme i sebi i Bogu. Izgubite svoje „ja“ potpuno iz vida. Svojim rečima navodite umorne i opterećene da svoje breme polože na Isusa. Radite kao da vidite Onoga koji vam je s desne strane, uvek spreman da vam svojom svemoćnom silom pomogne u svakoj potrebi i nevolji koja može da vas iznenadi. Gospod je vaš Savetnik, vaš Čelnik, Vojskovođa vašeg spasenja. On ide pred vašim licem, pobeđujući i da pobedi.

Na putevima i među ogradama

Nalog koji Hristos upućuje svom narodu glasi: „Izadi na puteve i među ograde“ (Luka 14,23).

Poziv na jevanđeljsku gozbu prvo treba objaviti na putevima. Poziv se prvo mora uputiti onima koji tvrde da se nalaze na pravom putu hrišćanskog iskustva članovima hrišćanskih crkava. „Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama“ (Otkr. 2,7). U tim crkvama ima i pravih i lažnih vernika. Moramo se založiti za one koji su svoju prvu ljubav izgubili, koji su izgubili svoju prvu revnost i svoje interesovanje za duhovne vrednosti. Moramo odneti opomenu takozvanim hrišćanima koji prestupaju Božji zakon. Njima se ova poruka mora preneti. Gospod kaže: „I anđelu Sardske crkve napiši: tako govori Onaj što ima sedam Duhova Božjih i sedam zvijezda: znam tvoja djela, da imaš ime da si živ, a mrtav si. Straži, i utvrđuj ostale koji su gotovi da pomru; jer ne nađoh tvojih djela savršenih pred Bogom svojim. Opominji se dakle kako si primio i kako si čuo, i drži to i pokaj se. Ako li ne uzastražiš, doći ću na tebe kao lupež, i nećeš čuti u koji ću čas doći na tebe“ (Otkr. 3,1-3).

Opomena za poslednju crkvu mora takođe da se objavi svima koji tvrde za sebe da su hrišćani. Poruka upućena Laodikiji, slično maču oštrom s obe strane, mora da stigne do svih crkava: „Znam tvoja djela da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih. Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go. Savjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i mašču za oči pomaži oči svoje da vidiš. Ja koje god ljubim one i karam i poučavam; postaraj se dakle, i pokaj se“ (Otkr. 3,15-17). Naš je zadatak da ovu poruku objavljujemo crkvama. Jesmo li uložili svaki napor da svi budu opomenuti? Imamo zadatak da se zalažemo i za propovednike drugih crkava. Bog želi da i oni budu spaseni. I oni mogu da dobiju besmrtnost samo verom i poslušnošću, isto tako kao i mi. Moramo se usrdno zalagati za njih da bi to i zadobili. Bog želi da i oni imaju učešća u Njegovom naročitom delu za ovo vreme. On želi da i oni budu među onima koji daju domaćima Njegovim „hranu na vrijeme“. Zašto da i oni ne uzmu učešća u tome?

Neka naši propovednici nastoje da se približe propovednicima drugih verskih zajednica. Molite se za njih i s njima, jer se i Hristos zalaže za njih. Oni imaju ozbiljne odgovornosti. Kao Hristovi vesnici, treba da pokažemo duboko i usrdno interesovanje za ove pastire stada.

Poziv koji treba da se objavi „na putevima“ namenjen je svima koji aktivno učestvuju na javnim društvenim poslovima, kao što su učitelji i vodeći ljudi u narodu. Svima koji imaju odgovorne dužnosti u javnom životu lekarima i prosvetnim radnicima, advokatima i sudijama, javnim

službenicima i poslovnim ljudima poruku treba uputiti jasno i određeno. „Jer kakva je korist čovjeku ako zadobije i sav svijet a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovjek za dušu svoju?“ (Marko 8,36.37).

Mi govorimo i pišemo mnogo o zapostavljanju siromašnih; ne bi li trebalo pokloniti više pažnje i zanemarenom sloju imućnijih? Pripadnike ovog društvenog sloja mnogi smatraju duhovno beznadežnima, i malo čine da otvore oči onima koji su zaslepljeni i zaneseni silom sotoninom potpuno izgubili večnost iz svojih računa. Hiljade bogatih ljudi odlaze u grob neopomenuti zato što se o njima najčešće sudi samo prema onome što se spolja vidi, zaobilazeći ih kao beznadežno izgubljene. Ali, iako možda izgledaju ravnodušni, pokazano mi je da mnogi između njih osećaju težak duševni teret. Ima na hiljade bogatih ljudi koji gladuju za duhovnom hranom. Mnogi koji se nalaze na zvaničnim položajima u životu osećaju potrebu za nečim što nemaju. Tek poneki između njih odlaze u crkvu, jer smatraju da im to ne bi donelo nikakvu korist. Učenje koje tamo slušaju jednostavno ne dopire do njih niti uzbuđuje njihovu dušu. Zar ne bi trebalo da ulažemo lične napore za njihovo duhovno dobro?

Neko će reći: Zar ne bismo mogli da dopremo do njih posredstvom naših publikacija? Do mnogih nije moguće doći ni na takav način. Da bi se do njih doprlo neophodan je lični napor. Zar ih treba prepustiti da propadnu neopomenuti? U stara vremena nije bilo tako. Ljudima na visokim položajima u životu sluge Božje bile su poslone sa porukom da se mir i spokojstvo mogu naći samo u Gospodu Isusu Hristu.

Kao Veličanstvo neba Hristos je došao na ovaj svet da spase ljudski rod, koji je padom u greh bio izgubljen. Svojim naporima, On je obuhvatio ne samo odbačene i prezrene nego i ljude na visokim i uglednim položajima. Otvoreno i iskreno pronalazio je pristup i predstavnicima viših društvenih slojeva, one koji nisu poznavali Boga niti su držali Njegove zapovesti.

Slično zalaganje za ovakve nastavljeno je i posle Hristovog vaznesenja. Srce mi se uvek duboko razneži kad čitam koliko je interesovanja i pažnje Gospod poklonio Korneliju. Kao oficir u rimskoj vojsci, Kornelije se nalazio na visokom položaju, ali je živio u potpunoj saglasnosti sa svakim zrakom božanske svetlosti koja mu je do tada bila otkrivena. Gospod mu je preko svog anđela uputio naročitu poruku, a drugom veću uputio Petra da ga poseti i da mu prenese svetlost. Ovaj zapis treba da bude veliko ohrabrenje za nas i u svom zalaganju za ovakve uvek treba da imamo na umu nežnu Božju ljubav i saosećanje sa onima koji traže svetlost i mole se za to.

Prikazani su mi mnogi pojedinci koje Bog, kao i nekada Kornelija, želi da dovede u vezu sa svojom Zajednicom. Oni su iskreno naklonjeni narodu koji drži Božje zapovesti. Ali mnogobrojne niti kojima su povezani sa svetom još uvek ih čvrsto drže. Oni nemaju moralne hrabrosti da se stave na stranu onih koji su jednostavni i ponizni. Moramo uložiti naročite napore za te duše kojima je zbog njihovih odgovornosti i posebnih iskušenja potrebno naše naročito zalaganje.

Na osnovu svetlosti koja mi je dana, znam da ljudima koji u svetu uživaju ugled i autoritet sada treba jasno kazati: „Ovako govori Gospod!“ Oni su pristavi kojima je Bog poverio značajne odgovornosti. Ako prihvate Njegov poziv, Bog će ih upotrebiti u svom delu.

U svetu ima ljudi koji poseduju Bogom dane organizatorske sposobnosti, toliko neophodne za uspešno vođenje dela Božjeg u ovim poslednjim danima. Neophodni su ljudi kojima se može poveriti rukovođenje našim institucijama, ljudi koji mogu da posluže kao vodeće ličnosti i vaspitači na nivou organizovanih unija i polja. Bog poziva ljude koji su u stanju da unapred predvide i koji znaju da rasude šta treba a šta ne treba preduzimati, koji će savesno voditi finansijske poslove, ljude koji će u svakoj opasnosti i krizi, koje mogu da iskrnsnu, u načelu ostajati čvrsti kao stena.

Delu Božjem su i sada, kao što je to bilo i u prošlim godinama, neophodni talenti koje prema Njegovoj nameri treba da imamo. Ali u naše institucije uvuklo se toliko sebičnosti i koristoljublja

da Gospod nije doveo u delo one koji bi trebalo da budu povezani s njim. On je video da oni tu ne bi bili prihvaćeni i cenjeni kako treba.

Bog poziva smerne radnike koji će istinu usrdno preneti i pripadnicima viših društvenih slojeva. Bogate ljude koji ljube i obožavaju ovaj svet nije moguće pridobiti za Hrista samo površnim i slučajnim kontaktima. Da bi se došlo do takvih neophodni su odlučni lični naponi ljudi i žena koji su prožeti duhom misionstva, koji se ne daju pokolebati ni obeshrabriti.

Treba da organizujemo zajedničke molitve, tražeći od Gospoda da otvori put, kako bi istina prodrila i u tvrđave u kojima je sotona podigao svoj presto, i da razagna senke kojima on zamračuje put onih koje svim silama nastoji da prevari i uništi. U Reči Božjoj imamo sigurno obećanje da „neprestana molitva pravednika mnogo može pomoći“ (Jakov 5,16).

Upućujte najusrdnije molitve za duše onih sa kojima radite; prikažite ih i članovima Zajednice kao one kojima su njihove molitve neophodne. A članovima je potrebno upravo to: da svoje misli i pažnju odvrte od svojih neznatnih teškoća, da osete teret odgo **80** vornosti i da se lično zainteresuju za duše koje se nalaze na rubu propasti. Iznalazite svakog dana nove duše, radeći u božanskoj mudrosti, iznoseći pred Njega sve u usrdnoj molitvi i tražeći Njegovo vođstvo. Ako tako radite, Bog će vam podariti silu Svetog Duha, silu koja može da osvedoči i obrati dušu.

Ima pojedinaca koji su naročito podesni za rad sa pripadnicima viših društvenih slojeva. Oni svakog dana treba da traže Gospoda u molitvi, razmišljajući kako da dopru do srca tih osoba, ne samo da se formalno upoznaju s njima nego da ih podržavaju ličnim naporima i živom verom, ispoljavajući duboko interesovanje za njihovo spasenje i zalažući se najusrdnije da ih upute u istinu onako kako je ona otkrivena u Reči Božjoj.

Da bi mogli da dopru do ljudi tog društvenog sloja, vernici sami moraju biti žive poslanice koje „poznaju i čitaju svi ljudi“ (II Kor. 3,2). Uzvišeni i plemeniti karakter istine mi ne prikazujemo u potpunosti onako kako bi trebalo. Izlažemo se opasnosti da u tome postanemo oskudni i sebični. Imajmo to uvek na umu, strahujući da u tome ne doživimo neuspeh.

Oni koji se zalažu za više društvene slojeve uvek treba da se ponašaju istinski dostojanstveno, imajući na umu da su anđeli njihovi saputnici. Neka dragocene Hristove reči „pisano je“ uvek budu u riznici njihovog uma i srca; i neka to poput skupocenih slika čuvaju u odajama pamćenja, kako bi mogli da ih se prisete kad god to zatreba. To je daleko vrednije od zlata i srebra.

Ne skrivajmo činjenicu da smo adventisti sedmog dana. Sramotu istini možemo naneti ako naš život nije u skladu sa njenim čistim načelima, ali nikada ne treba da se stidimo istine. Govorite slobodno o svojoj veri kad god vam se ukaže prilika i mogućnost za to. Budite spremni da u duhu krotosti date odgovor svakome ko vas zapita za vaše nadanje.

Stalno razmišljanje i realne predstave o dragocenosti Hristove iskupiteljske žrtve zbog našeg spasenja osposobljava nas da i druge uputimo na Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta. Dužni smo da naglašavamo delotvornost Hristove krvi zahvaljujući kojoj su i naši gresi oprošteni. Samo na taj način možemo dopreti i do viših društvenih slojeva.

U tom radu moraćemo naići na mnoga obeshrabrenja, ozbiljne prepreke i bolna otkrića. „Lakše je kamili proći kroz iglene uši negoli bogatome ući u carstvo nebesko“, kaže Hristos; ali u produžetku naglašava „Bogu je sve moguće“ (Matej 19,24.26). On može i nastoji da preko ljudskih oruđa utiče na srca imućnih ljudi koji su svoj život posvetili samo sticanju novca. Nebeski svemir dugo i strpljivo čeka da saraduje s ljudskim oruđima u tom delu koje ljudi rado izbegavaju i zanemaruju. Mnogi koji su pokušali da rade u tom pravcu razočarani su, dok bi da su bili istrajni mogli da budu mnogo uspešniji. Oni koji verno izvršavaju ovaj zadatak biće Bogom blagosloveni. Pravda Hristova otvaraće put pred njima, a slava Gospodnja biće im pratnja i nagrada.

U tom pogledu događaće se čuda pravog obraćenja, čuda koja se sada ne primećuju. Ni najveći

Ljudi na svetu nisu van domašaja čudesnog delovanja Božje sile. Ako oni koji saraduju s Njim budu znali da iskoriste pružene prilike, izvršavajući verno i neustrašivo svoju dužnost, Bog će obratiti ljude koji se nalaze na veoma odgovornim položajima, ljude uticajne i visoko obrazovane. Božanska načela mnogi će prihvatiti zahvaljujući neposrednom uticaju Svetog Duha. Posmatrajući Isusa u Njegovoj ljupkosti, samoodricanju i samopožrtvovanju, sebični i samozadovoljni bogataš videće sebe koliko je u suštoj suprotnosti s tim nesrećan, nevoljan, siromah, slep i go, i postaće tako mali u svojim očima da će mu Hristos i večni život postati pretežniji od sopstvenog „ja“ i svih ovozemaljskih interesa. Obraćen istinom, imućan čovek može postati oruđe u Božjim rukama da primljenu svetlost prenosi i dalje. Naročit teret odgovornosti on će osećati i za ostale iz svog duhovno zanemarenog društvenog sloja. Shvatiće da mu je povereno širenje Jevandelja među onima za koje ovaj svet znači sve u životu. Svoje vreme i svoj novac on će ubuduće posvetiti Bogu; sredstva će obilnije priticati u Njegovu riznicu, talentovani i ugledni ljudi prihvatice istinu, i novi uspesi i sila pratiće Zajednicu.

Svoje vesnike Hristos isto tako upućuje da potraže i siromašne i male na zemlji, koji obično žive pored sporednih puteva i između ograda. Mnogi od njih ne znaju šta moraju činiti da bi bili spaseni. Mnogi su potpuno potonuli u ponor greha. Mnogi očajavaju, pateći od svakovrsnih bolesti i tela i duše. Oni čežnjivo pokušavaju da nađu olakšanje i izlaz iz svojih patnji, a sotona ih primamljuje iskušenjima da olakšanje traže u poroku i zadovoljavanju telesnih želja, što dovodi do propasti i smrti. Oni troše svoj novac na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne može da zadovolji potrebe duše. Pored takvih ne smemo prolaziti nezainteresovano.

Pored zadatka da branimo zapovesti Božje i zaziđujemo „razvaline“ načinjene u Njegovom zakonu (Is. 58,12), dužnost nam je isto tako i da saosećamo sa onima koji stradaju i pate na ovom svetu. Svoju ljubav, pre svega i više od svega drugog, treba da posvetimo Bogu; Njegovu svetu subotu kao uspomenu na delo stvaranja, koju ljudi gaze svojim nesvetim nogama, mi treba da uzdižemo; ali u isto vreme treba da ispoljavamo milost, dobrotu i najnežnije saosećanje sa stradalnicima i onima koji greše.

U svakom mestu gde se počne sa objavljivanjem istine, najusrdnije napore prvo treba posvetiti propovedanju Jevandelja siromašnima i isceljivanju bolesnih. Takvim radom, obavljenim savesno i verno, Zajednici će pristupiti mnogi koji će na kraju biti spaseni.

Onima koji kao misionari rade od kuće do kuće pruža se mogućnost da Bogu i bližnjima posluže na mnogo načina. Oni mogu da se mole za bolesnike, čineći sve što je u njihovoj moći da im ublaže patnje. Svoje vreme, napore i pažnju oni treba da posvete skromnima, siromašnima i potlačenima. Za sve one koji su bespomoćni, koji nemaju ni snage ni volje da kontrolišu svoje prohteve, koje je strast degradirala treba se moliti za njih i s njima. Usrdne i istrajne napore treba ulagati za spasavanje onih u čijem srcu je probuđeno interesovanje. Do srca mnogih može se dopreti samo delima nesebične usrdnosti i dobrote. Prvo se moraju ublažiti i zadovoljiti njihove ovozemaljske potrebe. Kada ih očevitim dokazima osvedočimo o našoj nesebičnoj ljubavi, biće im znatno lakše da poveruju u Hristovu ljubav.

Negovateljice u svojstvu misionara najbolje su okvalifikovane za taj rad, ali i drugi treba da im se pridruže u tome. Oni koji nisu posebno obučavani i pripremani za to, mogu od svojih saradnika da se nauče najboljem i najuspešnijem načinu rada.

Raspravljanja, farisejstva i isticanje sopstvenog „ja“ ima u izobilju; ali na takav način duše se nikad ne pridobijaju za Hrista. Čista, posvećena ljubav, ljubav kakva se odražavala u Hristovom životu, deluje kao sveti miomiris. Poput razbijene Marijine sklenice s čistim nardovim mirom, ona svu kuću ispunjava prijatnim mirisom. Rečitost, poznavanje istine i izuzetni talenti, kada su praćeni

ljubavlju predstavljaju zaista dragocene darove. Ali same sposobnosti i najodabraniji talenti, sami po sebi, ne mogu da zamene ljubav.

Ta i takva ljubav mora se manifestovati u onima koji rade za Boga. Ljubav prema Bogu i prema onima za koje je Hristos umro izvršice delo koje jedva možemo i da naslutimo. Oni koji ne gaje i ne ispoljavaju takvu ljubav ne mogu da budu uspešni misionari.

Svi koji se odluče za Hrista biće pokrenuti da se zalažu za one koji su još uvek mrtvi u svojim prestupima i grehu. Svuda gde je istina objavljena i gde je narod počeo da se duhovno budi i obraća, vernici istovremeno treba da budu jedinstveni u ispoljavanju milosrđa prema nevoljnima. Gde god se narodu objavi biblijska istina, tu treba da se otpočne i sa primenom praktične pobožnosti. Gde god se osnuje nova skupština, zadatak je i članova i misionara da se zalažu za bespomoćne i za sve one koji stradaju i pate.

Briga za siromašne iz naših redova

U Reči Božjoj od nas se traži „da činimo dobro svakom, a osobito onima koji su s nama u vjeri“ (Gal. 6,10). U našem dobrotvornom zalaganju za ugrožene posebnu pomoć treba da ukazujemo onima koji su, zahvaljujući izlaganju istine, osvedočeni i obraćeni. Moramo posvetiti pažnju i brigu za one koji su imali hrabrosti da prihvate istinu, ali su zbog toga izgubili stalni izvor prihoda, ili su primorani da napuste zanimanje kojim izdržavaju svoje porodice. Briga za pružanje pomoći dostojnim siromasima i za zaposlenje onih koji zaista ljube Boga i drže Njegove zapovesti, deo je naše hrišćanske dužnosti. Takve ne smemo ostaviti bespomoćne, da se osećaju primoranima da rade subotom ili da umiru od gladi. Oni koji se odluče da stanu na Gospodnju stranu treba da u adventistima sedmog dana vide prave hrišćane pune saosećanja, samoodricanja i samopožrtvovanosti, uvek spremne da radosno pomažu svojoj braći u nevolji. To su oni kojima Gospod preko proroka poručuje: „Da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću“ (Is. 58,7).

Radnici i služitelji Zajednice

U izboru služitelja za novoosnovane skupštine treba da budemo veoma obazrivi. To treba da budu ljudi i žene potpuno obraćeni. Za to treba izabrati one koji su najспособniji da poučavaju druge, koji mogu da posluže i rečju i delom. U tom pogledu postoji duboko ukorenjena potreba u svim granama dela.

Nikada ne treba dozvoliti da probuđeno interesovanje oslabi. Naročito u novoosnovanim skupštinama treba pronalaziti metode za održavanje dubokog i živog interesovanja. Svi koji su duhovnim srodstvom vezani za Zajednicu treba da osećaju ličnu odgovornost. Zalagati se svim svojim sposobnostima za duhovno jačanje Zajednice i činiti sastanke tako živima i interesantnima da posetioce to privlači, dužnost je svakog vernika. Grešno je dozvoliti da interesovanje opadne kad neprekidno treba da izlažemo tako ozbiljne i tako svečane istine sa živog izvora Reči Božje, i to svi treba da osećaju. Potrebu krštenja Svetim Duhom, neophodnost posvećenosti članova da budu žive i plodonosne sadnice u vrtu Gospodnjem, svima treba najupečatljivije predočavati.

Bog nas sve poziva da budemo samopožrtvovani radnici uvek spremni na samoodricanje. Oni koji svoje Bogom-dano vreme i snage posvećuju traženju duša i budnom zalaganju za njih kao oni koji će za to morati da polažu račun pred Bogom, steći će divna i bogata iskustva. Dok dragocene istine Reči Božje prenose drugima, njihova sopstvena srca otvoriće se za prihvatanje te Reči. Videće se da su zaista naučeni od Velikog Učitelja.

Za sve grehom namučene i stradalne duše u ovom svetu Hristos je otvorio izvor žive vode, i glas božanske milosti još uvek se čuje: „Hodite, svi koji ste žedni, hodite i napajajte se.“ Vodu života svi

možete dobiti besplatno. Onaj koji čuje neka svakom drugom kaže: Dođi, i ko god želi, neka dođe. Ovu poruku treba da objavljuju svi ne samo muškarci, nego i žene. Tada će poruka biti odnesena do najzabačenijih mesta na zemlji. Ispuniće se reči Svetoga pisma: U taj dan Gospod će otvoriti „rijeke na visovima, i izvore usred dolina, pustinju će pretvoriti u jezero vodeno“... „Rijeke u suhoj zemlji“, i „s radošću ćete crpsti vodu sa izvora ovoga spasenja“ (Is. 41,18; 43,19; 12,3).

MANJE PROPOVEDANJA S KATEDRE, VIŠE POUČAVANJA

Na našim sastancima pod šatorom ne treba tražiti od jednog ili dvojice radnika da sve propovedi i sva izlaganja o biblijskim istinama iznose samo oni. Ponekad se znatno više može postići ako se veliki skup razdeli na više sekcija. Tako onaj koji izlaže biblijske istine može svojim slušaocima da priđe bliže nego na velikom skupu.

Držanju propovedi na našim ovakvim sastancima posvećuje se znatno više vremena nego što bi trebalo. Opterećujući se previše time, propovednici zanemaruju mnoge svoje druge dužnosti kojima bi trebalo da posvete pažnju. Nezapažene ostaju mnoge sitnice koje otvaraju vrata ozbiljnim propustima i zlu. Propovednik tako iscrpljuje svoje fizičke snage i gubi vreme toliko neophodno za duhovno razmišljanje i molitvu da bi sopstvenu dušu održao u ljubavi Božjoj. I kad se tolike propovedi nastavljaju jedna za drugom slušaoci ne stižu da razaberu i shvate sve šta su čuli. To ih dovodi u zabunu, i bogoslužjenje im postaje dosadno i zamara ih.

Treba manje propovedanja s katedre, a više praktičnog poučavanja. Ima slušalaca koji žele određeniju svetlost nego što primaju slušajući propovedi. Nekima je potrebno više vremena da bi shvatili izložene tačke istine. Oni bi istinu, ako im se malo jasnije izloži, razumeli, i ona bi se u njihovom srcu učvrstila kao klin udaren na sigurnom mestu. Pokazano mi je da naši sastanci pod šatorima treba da postaju sve privlačniji, a samim tim i uspešniji. Pokazano mi je da na takvim sastancima što se više približujemo kraju treba da bude manje propovedanja sa katedre, a više proučavanja Biblije. U tom cilju treba organizovati manje grupe vernika s Biblijom u ruci, koje će izabrani pojedinci predvoditi u proučavanju Svetih spisa kroz slobodan razgovor.

Takav metod koristio je i Hristos u poučavanju svojih učenika. Kad se oko Njega sakupilo veliko mnoštvo naroda, On se, dok je poučavao svoje učenike, obraćao i svekolikom mnoštvu okupljenih. Zatim su posle izlaganja učenici zalazili među narod i ponavljali ono što je Hristos rekao. Često su slušaoci pogrešno tumačili Hristove reči, i učenici su im prenosili šta Sveti spisi kažu o tome i šta ih je Hristos naučio.

Kada je čovek koji se oseća Bogom pozvan na delo propovednika, spreman da u poniznosti uči od Hrista, on će zaista postati pravi učitelj. Ono što je na ovakvim našim sastancima potrebno jeste propovednički rad oživljen Svetim Duhom. Oni treba manje da propovedaju sa katedre, a više da svoje slušaoce, osluškujući njihove potrebe, poučavaju praktičnoj veri. U dušu im se, više od svega drugog, mora utisnuti činjenica da Hristos omogućuje spasenje svima koji uzveruju. „Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao da nijedan koji vjeruje u Njega ne propadne, nego da ima život vječni“ (Jovan 3,16). Toliko je veličanstvenih tema na kojima propovednik Jevanđelja sa sigurnošću može da se zadržava. „Koji vjeruje u mene“, kaže Hristos, „ima život vječni“ (Jovan 6,47).

Ako se propovednikovih usana dotakao živi ugljen sa oltara, on će uzdizati samo Hrista, prikazujući Ga kao jedinu nadu grešnika. Kad je srce govornika posvećeno istinom, njegove reči biće živa stvarnost i za njega samog i za one kojima govori. Oni koji ga slušaju biće osvedočeni da je zaista bio sa Bogom, približivši Mu se u žarkoj i delotvornoj molitvi. Sveti Duh se očevidno spustio na njega, njegova duša oseća životvornu nebesku revnost i on je u stanju da duhovne pojmove duhovno shvati. On dobija silu da ruši najutvrđenija sotonina uporišta. Njegovo izlaganje

o Hristu i ljubavi Božjoj razbija srca slušalaca, i mnogi postavljaju pitanje: „Šta mi treba činiti da se spasem?“

PROPOVEDNIČKI SEMINARI

„Idite po svemu svijetu i propovijedajte Jevanđelje“, tako glasi nalog koji je Spasitelj dao svojim saradnicima. Međutim, ovo jasno uputstvo bilo je zanemareno. Iako je svetlost bila davana ponovo i ponovo, ljudi su bili pozivani sa svojih radnih polja da bi po nekoliko sedmica provodili na propovedničkim seminarima. Bilo je vremena kad je to bilo neophodno jer su se pripadnici našeg naroda protivili delu Božjem odbijajući svetlost o Hristovoj pravdi kroz veru. Trebalo je da oni to prihvate i dalje šire srcem, glasom i perom, jer samo na taj način mogu da budu uspešni i delotvorni. Da bi primljenu svetlost mogli da prenose na druge, oni sami treba da budu vođeni i usmeravani uputstvima Svetog Duha.

Održavanje tako mnogo biblijskih seminara među našim narodom nije mudro. Cilj koji se tim želi ostvariti svakako je dobar, ali postoji bitniji zadatak koji treba izvršiti prenošenjem istine u oblasti gde svetlost još nije prodrla. Radnici se zadržavaju da se zalažu za one koji već poznaju istinu i ne stižu do onih koji to znanje još uvek nemaju. Posvećujući iz godine u godinu tako mnogo vremena propovedničkim seminarima, naša braća zanemaruju polja koja se već žute za žetvu. Ostaju neopomenute duše koje su duhovno zaslepljene predrasudama nametnutim od strane onih koji pogrešno tumače istinu. O, kako će pojedinci, organizacije i skupštine morati da odgovaraju zbog ove nemarnosti u onaj dan kad će svakom pojedincu biti suđeno po delima učinjenim u telu! Tada će se videti koliko je odgovorno pred Bogom što smo propustili da širimo delo u dalekim i stranim oblastima.

Praćenje predavanja i održavanje istih na tim mnogobrojnim seminarima ne donosi mnogo koristi ni samim radnicima. Talenti se najbolje razvijaju tamo gde su najpotrebniji. Propovednici koji su pozvani sa svojih polja da prate izlaganje na takvim seminarima neće biti tako dobro pripremljeni za delo kao da su se u potpunosti posvetili radu u siromašnim poljima gde zastava istine treba da bude visoko uzdignuta. Kad bi Reč Božju proučavali u duhu spremnom da prime pouku, i kad bi radili u skladu sa svojim molitvama, anđeli Božji otvorili bi njihov um da prihvate istinu u svojoj njenoj lepoti.

Znanje o istini koju ste prihvatili treba da prenosite na one koji se još uvek nalaze u tami, bez Boga i bez nade u ovom svetu. To zahteva rad sa ljudima različitog shvatanja, i Bog će obiljem svojih blagoslova obdariti one koji od Njega zatraže mudrost. Sveti Duh spustiće se na one koji se mole za hleb života da bi ga mogli deliti svojim bližnjima.

Umesto održavanja mnogobrojnih seminara za osposobljavanje propovednika, pošaljite te propovednike da rade u mestima gde su održani sastanci pod šatorima. Posle obilne duhovne gozbe na kojoj su čudom Božje milosti sami nahranjeni hlebom života, neka se zalažu da duhovno nahrane druge.

Velike sume novca koje se troše na propovedničke seminare donele bi daleko veće rezultate da su utrošene na izdržavanje propovednika koji zaista rade u misionarskim poljima.

Među propovednicima ima ljudi vere i molitve, ljudi koji zaista mogu da kažu: „Što bješe iz početka, što čusmo, što vidjesmo očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše o Logosu života... Šta vidjesmo i čusmo to javljamo vama“ (I Jovanova 1,1-3). Ti ljudi treba da uče druge. Radnike u stvarnom radu treba da obučavaju iskusni ljudi.

KRŠTENJE

Značenje ovog obreda

Obredi krštenja i Večere Gospodnje dva su veličanstvena spomen stuba, jedan na samom ulazu u Zajednicu, a drugi u njoj. Na tim obredima Hristos je ispisao ime pravog Boga.

Hristos je krštenje učinio znakom ulaska u Njegovo duhovno carstvo. On je to proglasio izričitim uslovom koji moraju da ispune svi koji žele da budu priznati kao oni koji ispovedaju odanost autoritetu Oca, Sina i Svetog Duha. Pre nego što u Zajednici nađe svoj dom, pre nego što prekorači prag duhovnog Božjeg carstva, pokajnik treba da primi pečat božanskog imena: „Gospod pravda naša“ (Jer. 23,6).

Krštenje predstavlja najsvečanije odricanje od ovog sveta. Oni koji se krštavaju u trostruko ime Oca, Sina i Svetoga Duha izjavljuju javno na samom početku svog hrišćanskog života da raskidaju sa služenjem sotoni i postaju članovi carske porodice, deca nebeskog Cara. Ovim činom oni dokazuju da su poslušali zapovest: „Izađite između njih i odvojte se,... i ne dohvatajte se nečistog.“ I na njima se ispunjava obećanje: „I biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj“ (II Kor. 6,17.18).

Priprema za krštenje

Kandidatima za krštenje neophodna je potpunija priprema. Pouke i uputstva koja im se obično daju treba davati savesnije. Onima koji su odnedavno prihvatili istinu treba pomno objasniti načela hrišćanskog života. Na samo njihovo deklarativno ispovedanje istine ne možemo se osloniti kao na dokaz da zaista imaju spasonosnu vezu sa Hristom. Nije dovoljno samo reći: „Verujem“, nego treba i živeti u skladu sa istinom koju ispovedamo. Potčinjavajući se volji Božjoj u svojim rečima, ponašanju i karakteru, mi dokazujemo da smo zaista povezani s Njim. Uvek kada neko raskine sa grehom, koji predstavlja prekršaj zakona Božjeg, on svoj život dovodi u saglasnost sa zakonom, u savršenoj poslušnosti. To je delo Svetog Duha. Svetlost dobijamo pažljivim proučavanjem Reči Božje, glas savesti, napori Svetog Duha, sve to u srcu stvara pravu ljubav prema Hristu, koji je dao sebe na žrtvu potpunu i besprekornu da bi iskupio celo naše biće telo, dušu i duh. A ljubav se ispoljava u poslušnosti. Granična linija između onih koji ljube Boga i drže Njegove zapovesti i onih koji Ga ne ljube i preziru Njegove propise, mora biti jasna i određena.

Savesni hrišćani i hrišćanke treba da nastoje svom snagom da dušu osvedočenu dovedu do pravilne spoznaje o opravdanju u Hristu Isusu. Ako neko od novoobraćenih dozvoli da želja za sebičnim popuštanjem postane vladajuća sila u njegovom životu, savesni vernici treba budno da straže nad takvima kao oni koji će pred Bogom morati da polažu račun. Savesno, nežno i ljubazno poučavanje, što je za novoobraćene veoma bitno, oni ne smeju zanemariti da Bog njihovo zalaganje ne bi smatrao mlakim i polovičnim. Pravilno usmerenje na samom početku hrišćanskog života veoma je bitno.

Sotoni nipošto ne odgovara da iko uvidi neophodnost potpune potčinjenosti Bogu. Kada duša propusti da se tako potčini, to znači da sa grehom nije u potpunosti raskinuto; apetit i strasti i dalje se bore za prevlast; iskušenje zbunjuje savest, tako da ne dolazi do pravog obraćenja. Kada bi svi imali pravu predstavu o borbi koju svaka duša mora da vodi sa sotonskim agentima koji nastoje da je uhvate u zamku, zavedu i prevare, mnogo marljivije bimo se svi skupa zalagali za one koji su mladi u veri.

Prepuštene same sebi, te duše često padaju u iskušenja i, što je najgore, u tim kušanjima ne vide nikakvo zlo. Poučite ih da se ne ustručavaju tražiti savet, jer je to njihovo preimućstvo. Uputite ih

da traže društvo onih koji im mogu pomoći. Družeci se sa onima koji su pobožni i bogobojažljivi oni će dobiti snagu.

Naši razgovori s takvim dušama uvek treba da budu duhovnog i ohrabrujućeg karaktera. Gospodu su poznate borbe svake duše koja se bori protiv svojih sumnji i slabosti, i On rado dolazi u pomoć svima koji Ga prizivaju. Oni će ugledati pred sobom otvoreno nebo i anđele Božje kako silaze i penju se sjajnim lestvicama, kojima i oni sami nastoje da se uspnu.

Zadatak roditelja: Roditelji čija deca žele da se krste imaju zadatak da prvo preispitaju i njih i sami sebe i da savesno pouče svoju decu. Krštenje predstavlja najsvetiji i najznačajniji obred, i neophodno je da se u potpunosti shvati njegovo značenje. To znači pokajanje pred Bogom, ostavljanje greha i početak novog života u Hristu Isusu. U pristupanju ovom obredu ne treba preterano žuriti. Neka i roditelji i deca dobro proračunaju šta time dobijaju, a šta treba da odbace i žrtvuju. Pristajući na krštenje svoje dece, roditelji se svečano obavezuju da nad tom decom budu verni pristavi, i da ih vode u izgrađivanju hrišćanskog karaktera. Oni se obavezuju da s naročitim interesovanjem i pažnjom čuvaju te jaganjce Hristovog stada, da ne bi obešćastili veru koju sada javno ispovedaju.

Pouke o veri deci treba davati od njihovog najranijeg detinjstva. To ne treba činiti u duhu stalnog ukoravanja i osude nego u duhu vedrog i prijatnog raspoloženja. Majke neprekidno treba da budu budne jer se iskušenje njihovoj deci i mladima može nametnuti u obliku u kojem ga oni ne mogu prepoznati. Svoju decu roditelji treba da čuvaju mudro i prijatnim poučavanjem. Kao pravi i najbolji prijatelji tih neiskusnih detinjih duša, treba da im pomažu u njihovim naporima da pobeđu, jer samo za one koji postanu pobednici važi obećanje: „Koji pobijedi, dobiće sve“ (Otkr. 22,7). Oni uvek treba da imaju na umu činjenicu da su njihova draga deca, koja teže da čine ono što je dobro i pravo, mlađi članovi Gospodnje porodice; i stoga svim srcem treba da im pomažu kako nikada ne bi zastranjivali sa Carskog puta poslušnosti. U ljubavi i s najvećim interesovanjem, iz dana u dan treba da ih poučavaju šta znači biti dete Božje i u poslušnosti potčiniti svoju volju Njegovoj volji. Učite ih da poslušnost prema Bogu obuhvata i poslušnost prema roditeljima. To mora da bude zadatak svakog dana i svakog časa. Roditelji, stražite budno, stražite i molite se, i učinite svoju decu svojim stalnim saputnicima.

Kada taj najsrećniji period u njihovom životu dođe i vidite da oni zaista ljube Hrista i žele da budu kršteni, tada treba veoma savesno da postupate s njima. Pre nego što pristupe obredu krštenja, pitajte ih da li im je prvi i glavni cilj u životu da rade za Boga. Onda im kažite kako to treba da počnu. Prve pouke su veoma značajne. Objasnite im na jednostavan način šta Bog od njih prvo očekuje. Objasnite im njihov zadatak na takav način da oni to lako mogu da shvate. Objasnite im šta to znači predati se Gospodu i, uz savete hrišćanskih roditelja, činite upravo ono što On u svojoj Reči zahteva.

Ako posle ovako savesno obavljenog svog zadatka, kao roditelji sa zadovoljstvom zaključite da vaši sinovi i kćeri shvataju značenje obraćenja i krštenja, i da su zaista obraćeni, onda im dopustite da se krste. Ali, ponavljam, sami budite spremni da kao verni pastiri usmeravate njihove neiskusne noge, vodeći ih uskom stazom poslušnosti. Bog svojim Svetim Duhom mora delovati na roditelje, kako bi oni svojoj deci mogli pružiti pravi primer u ljubavi, učtivosti i hrišćanskoj smernosti, i u potpunom potčinjavanju svoje volje Hristu. Ako ste dali svoj pristanak i saglasnost da se vaša deca krste **94** a zatim ih prepuštate da čine šta im je volja, ne osećajući svojom naročitom dužnošću da njihove noge stalno usmeravate pravom stazom, vi ćete pred Bogom biti odgovorni ukoliko oni izgube veru i hrabrost i prestanu da se interesuju za istinu.

Dužnost duhovnog pastira: Kada su kandidati za krštenje ljudi i žene u zrelijem životnom dobu

oni svoje dužnosti mogu i treba da shvate bolje nego mladi (o kojima je napred bilo reči); ali pastor čijoj brizi se oni poveravaju ima i za te duše naročitu dužnost koju mora da izvrši. Možda su oni u svom životu stekli rdave navike koje još uvek primenjuju u praksi. Pastor je dužan da s takvima održava posebne sastanke. Dajte im da čitaju odgovarajuće stihove iz Biblije. Molite se s njima i u razgovoru im jasno izložite šta Bog s pravom traži od njih. Čitajte im šta se u Bibliji uči u pogledu obraćenja. Pokažite im šta predstavlja plod pravog obraćenja, stvarni dokaz da ljube Boga. Naglasite da pravo obraćenje znači promenu srca, misli i ciljeva. Zle navike treba napustiti. Grehe ogovaranja, zavisti i neposlušnosti treba odbaciti. Protiv svake negativne crte karaktera mora se voditi odlučna borba. Tek tada će svaki onaj koji veruje moći s razumevanjem da i na sebe primeni obećanje: „Ištite, i daće vam se“ (Mat. 7,7).

Ispitivanje kandidata za krštenje

Ispitivanje onih koji se prijave za krštenje i provera da li su zaista spremni da budu Hristovi učenici ne primenjuje se uvek tako temeljno i pažljivo kao što bi trebalo. Jasno treba da se zna da li oni uzimaju samo ime adventista sedmog dana, ili zaista prelaze na stranu Gospodnju, spremni da se odvoje od sveta i ne dotiču ničega što je nečisto. Pre krštenja treba temeljno ispitati verski život kandidata. Pri ispitivanju se prema novoobraćenima ne sme ispoljavati hladnoća i nepristupačnost, nego im ljubazno i nežno ukazujete na Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta. Objasnite im da se zahtevi Jevanđelja odnose upravo na njih.

Jedna od tačaka u kojoj su tim mladima u veri neophodna uputstva i pouke je i pitanje odevanja. Sa novoobraćenim u tom pogledu treba postupati verno i veoma savesno. Da li su razmetljivi i tašti u odevanju? Da li gaje oholost u svom srcu? Idolatrija odevanja kad način odevanja postaje idol to je moralna bolest. To se ne sme preneti u novi život. U najvećem broju slučajeva, pokoravanje zahtevima Jevanđelja traži u pogledu odevanja odlučnu promenu.

Nemarnost u pogledu odevanja takođe ne treba ispoljavati. Hrista radi, čiji smo ovde predstavnici i svedoci, moramo se truditi da i svojim spoljnim izgledom delujemo što prikladnije. Za službu u starozavetnoj svetinji Bog je izričito odredio svaku pojedinost u odevanju onih koji su služili pred Njim. Iz toga možemo izvući pouku da On poklanja naročitu pažnju i odevanju onih koji služe Njemu. Uputstva u pogledu Aronove odeće bila su posebna i izričito naglašena, jer je njegova odeća bila simbolična. Tako i odeća Hristovih sledbenika treba da bude simbolična. Mi u svakom pogledu treba da budemo Njegovi predstavnici. I svojim spoljnim izgledom mi u svemu treba da odražavamo prikladnost, umerenost i čistotu. Međutim, promene u načinu odevanja samo zato što to zahteva moda i da bismo bili slični svetlu, Reč Božja ne odobrava. Hrišćani ne treba da ukrašavaju svoje telo raskošnom odećom ili skupim nakitima i ukrasima.

Reči Svetih spisa u pogledu odevanja treba pažljivo razmotriti. Neophodno je da shvatimo šta Gospod Bog nebeski ceni čak i u pogledu odevanja našeg tela. Svi koji usrdno čeznu za darovima Hristove blagodati poslušaće dragocene reči saveta i uputstava koje su Bogom nadahnute. Čak i sam spoljni izgled i način odevanja odražava istinu Jevanđelja.

Svi koji pažljivo proučavaju Hristov život i Njegove pouke primenjuju u praksi postaju slični Njemu. Njihov uticaj postaje sličan Njegovom. Oni pokazuju čvrstinu i snagu karaktera. Idući smerno stazom poslušnosti, oni ispunjavaju verno volju Božju, i šire uticaj kojim najrečitije svedoče u prilog napretka Božjeg dela i blagotvorne čistote Njegovih načela. Takve u potpunosti obraćene duše predstavljaju za svet živo svedočanstvo koliko istina može da posveti ljudski karakter.

Poznavanje Boga i Hrista Isusa, izraženo u životu i karakteru, uzvišenije je i vrednije od svega što zaslužuje da se ceni i na zemlji i na nebu. To je zaista najviše obrazovanje. To je ključ koji

otvara biserna vrata nebeskog grada. To znanje, prema nameri Božjoj, mogu i treba da imaju svi koji se krštenjem „obuku“ u Hrista. I sveta je dužnost slugu Božjih da tim novokrštenim dušama izlože preimućstva njihovog visokog zvanja u Hristu Isusu.

Obavljanje samog obreda krštenja

Kad god je to moguće, krštenje treba obavljati u bistrom jezeru ili u tekućoj vodi. Svečanosti samog obreda uvek treba pridavati najveću ozbiljnost i najveći značaj. Takvoj službi uvek prisustvuju i Božji anđeli. Neka onaj koji obavlja obred krštenja učini sve što može da taj čin ostavi što dublji utisak svečanosti i svetosti na sve prisutne. Svaki verski obred treba obavljati tako da svojim uticajem duhovno uzdiže i oplemenjuje. Ništa se ne sme kao obično i beznačajno svoditi na nivo svakodnevnog. Naše članove treba vaspitavati da pokazuju više uvažavanja i strahopoštovanja prema svetoj Božjoj službi. S kakvim poštovanjem propovednici obavljaju svete obrede u Božjoj službi, tako vaspitavaju i narod. Mali i na izgled nezatni postupci koji vaspitavaju, uče i disciplinuju dušu za večnost mogu biti od ogromnog značaja za duhovno uzdizanje i posvećenje Zajednice. Svaka skupština treba da bude snabdevena odgovarajućim mantilima za one koji se krštavaju. To nipošto ne treba smatrati nepotrebnim trošenjem novca. To je, između ostalog, takođe obuhvaćeno biblijskim nalogom: „A sve neka vam biva pošteno (prikladno) i uredno.“ (I Kor. 14,40).

Praksa da mantile za krštenje jedna skupština pozajmljuje od druge, i da u tome zavise jedna od druge, nije dobra. Često se dešava da se ti mantili ne mogu pronaći baš onda kad su neophodni, jer je neko u zaboravu propustio da pozajmljeno vrati. Svaka skupština treba da se pobrine za svoje potrebe i u tom pogledu. Za tu svrhu treba da se osnuje fond; i kad u tome učestvuju svi, onda to neće biti tako veliki teret.

Mantili za krštenje treba da budu tamne boje, od čvrstog i kvalitetnog materijala koji podnosi vodu, a u donju ivicu istih treba ušiti nešto teško (parčice olova), da se mantil ne podiže u vodi. Ti mantili treba da budu prikladni, dobro skrojeni prema preporučenom uzorku; bez ikakvog ukrašavanja, nabora ili nakita. Svaka raskoš dodavanjem nekog ukrasa ili nakita potpuno je neprihvatljiva. Kada oni koji se krštavaju shvate značaj ovog obreda, neće imati nikakve želje za ličnim ukrašavanjem. Ipak ništa ne bi smelo da bude pohabano ili neugledno, jer bi to predstavljalo uvredu za Boga. Sve što je u vezi sa ovim svetim obredom treba da se pripremi blagovremeno i što je moguće savršenije.

Posle krštenja

Zavet koji polažemo prilikom krštenja obuhvata i znači zaista mnogo. U ime Oca, Sina i Svetoga Duha, tim činom mi se polaganjem u vodu simbolično sahranjujemo slično Hristovoj smrti i pogrebu, a podizanjem iz vode ustajemo na novi život slično Hristovom vaskrsenju, i treba da živimo novim životom. Naš život treba da bude povezan sa životom Hristovim. Od tada vernik stalno mora imati na umu da se u potpunosti posvetio Bogu, Hristu i Svetom Duhu. U tom novom srodstvu i odnosu on sve svoje obzire prema ovom svetu stavlja na drugo mesto. On je javno izjavio da neće više oholo živeti samo za sebe i popuštati svojim telesnim željama. On više ne živi bezbrižnim i lakomislenim životom. Učinivši zavet sa Bogom, on je umro za ovaj svet. On treba da živi samo za Gospoda, da sve sposobnosti koje su mu poverene koristi u službi Njemu, ne gubeći nikad iz vida činjenicu da nosi znak Božjeg zaveta, da je podanik Hristovog carstva, učesnik u božanskoj prirodi. Celokupno svoje biće i sve što ima on treba da preda Bogu, upotrebljavajući sve svoje darove na slavu Njegovog imena.

Obaveze u duhovnom savezništvu s Bogom u koje ulazimo prilikom krštenja uzajamne su i obostrane. Kada ljudska bića svim srcem i u potpunoj poslušnosti izvrše ono što je njihova dužnost, imaju pravo da se mole (kao Ilija prorok u svoje vreme): „Neka poznaju, Gospode, da si Ti Bog u Izrailju“. Činjenica da ste kršteni u ime Oca, Sina i Svetog Duha daje vam sigurnost da će vam te Sile, ako zatražite Njihovu pomoć, zaista pomoći u svakoj potrebi i u svakoj nevolji. Gospod će sigurno čuti i uslišiti iskrene molitve svojih vernih sledbenika koji nose Hristov jaram i koji se u Njegovoj školi uče Njegovoj krotosti i poniznosti.

„Ako ste, dakle, vaskrsli sa Hristom, tražite ono što je gore gdje Hristos sjedi s desne strane Boga. Mislite o onome što je gore, a ne što je na zemlji. Jer umrijeste, i vaš je život sakriven sa Hristom u Bogu“ (Kološanima 3,1-3).

„Obucite se, dakle, kao izabrani Božji, sveti i ljubljani u milosrđe, dobrotu, poniznost, krotost i dugo trpljenje, podnoseći jedan drugoga, i opraštajući jedan drugome ako ima ko tužbu; kao što je Hristos vama oprostio, tako i vi. A povrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva. I mir Božji neka vlada u srcima vašima, na koji ste i pozvani u jednome tijelu, i zahvalni budite... I sve što god činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista, zahvaljujući Bogu Ocu kroz Njega“ (Kol. 3,12-17).

PODIZANJE MOLITVENIH DOMOVA

Kada se u nekom gradu ili naselju probudi interesovanje za istinu, treba odlučno nastojati da se takvo interesovanje održi i nastavi. U takvom mestu treba revnosno i temeljito nastaviti sa radom sve dotle dok se u njemu kao obeležje našeg dela kao što je subota Gospodnja spomenik stvaranja ne podigne skroman Molitveni dom, koji će stajati kao stalno upaljena svetlost usred moralne tame. Takvi spomenici kao stalni svedoci istine treba da stoje u mnogim mestima. Bog je u svojoj milosti predvideo da vesnici Jevanđelja odlaze u sve zemlje, da propovedaju svim narodima, plemenima i jezicima sve dok se zastava istine ne podigne u svim naseljenim krajevima sveta.

Gde god se osnuje grupa vernika, treba podići i Molitveni dom. Dok to ne ostvare radnici ne treba da napuštaju takvo mesto.

U mnogim mestima gde je poruka sadašnje istine propovedana i prihvaćena od onih koji su iskreni u svom srcu, oni su u finansijskim mogućnostima tako ograničeni da u obezbeđivanju takvih preimućstava koja bi dala obeležje delu mogu učiniti jako malo. To često znatno otežava širenje dela. Onima koji se iz drugih zajednica zainteresuju za istinu, njihovi propovednici govore, a njihovi članovi ponavljaju: „To nije nikakva crkva, i tu nemate čak ni mesto za bogoslužjenje. Vi ste samo grupica siromašnih i neupućenih. Ubrzo po odlasku propovednika koji šire te nove ideje prestaće i interesovanja za to. Tada ćete i vi napustiti te ideje koje ste primili od njih.“

Možemo li prihvatiti pretpostavku da to neće predstavljati jako iskušenje za one koji su shvatili razloge naše vere i koje je Sveti Božji Duh osvedočio u pogledu sadašnje istine? Često treba ponavljati da se iz neznatnih početaka razviju veliki interesi. Ako želimo da pokažemo mudrost, posvećeno rasuđivanje i veštinu rukovođenja u podizanju carstva našeg Iskupitelja, učinimo sve što je u našoj moći da osvedočimo narod u stabilnost našeg dela. Treba podizati skromne Molitvene domove gde će oni koji su prihvatili istinu moći da održavaju bogoslužjenja u skladu sa diktatom sopstvene savesti.

Kad god je to moguće, naši Molitveni domovi i građevine u vlasništvu Zajednice treba da prilikom posvećenja budu slobodni od duga. Kada se podiže Molitveni dom, treba da ga podižu i zidaju članovi naše Zajednice. Pod rukovodstvom nadležnog propovednika, podržanog savetima i ostalih saradnika, novoobraćeni vernici treba na tome da rade sopstvenim rukama, govoreći: „Nama

je Molitveni dom neophodan, i mi ga moramo imati.“ Pripadnike svog naroda Gospod poziva da radosna srca ujedine svoje napore u Njegovom delu. Učinite tako, i uskoro će se začuti glas zahvalnosti: „Vidite šta nam je učinio Gospod.“

Ima, ipak, i takvih slučajeva gde jedna mlada mesna Zajednica nije u stanju da sama podnese sav teret podizanja Molitvenog doma. U takvom slučaju braća iz drugih skupština treba da im pomognu. U nekim slučajevima bolje je i pozajmiti novac nego odustati od gradnje. Ukoliko neko, ko je već priložio koliko je mogao, raspolaže novčanim sredstvima i spreman je da Zajednici pozajmi novac, beskamatno ili na otplatu u manjim ratama, taj novac se može koristiti do dogovorenih oročenja. Ali ponavljam, sve građevine u vlasništvu Zajednice prilikom posvećenja, ako je ikako moguće, treba da budu slobodne od duga.

Nikome ne treba dozvoliti da u našim Molitvenim domovima iznajmljuje za sebe posebno sedište. Bogati ne treba da na taj način budu počastvovaniji od siromašnih. Ne sme se među prisutnima praviti nikakva razlika. „Vi ste svi braća“, kaže Hristos.

U podizanju naših Molitvenih domova ne treba težiti nikakvoj raskoši, jer to ne bi doprinelo napretku dela. Ekonomičnost u svakom pa i u ovom pogledu treba da svedoči o našoj načelnosti. U delu Božjem ne treba da se koristimo nedostojnim metodama rada. Sve što preduzimamo treba uraditi temeljno za vreme i za večnost.

Pređeno mi je kako se naša braća u nekim mestima lakomisleno zadužuju a veoma su nemarni u otplaćivanju dugova. U nekim slučajevima Dom Božji nikako da se oslobodi duga, i stalno se moraju plaćati kamate. To tako ne mora i ne treba da bude. Ako se u tom pogledu upotrebi ona mudrost, veština i revnost koje Bog zahteva doći će do korenite promene, i dugovi će biti otplaćeni. One koji mogu da prilože više, Bog poziva da budu znatno požrtvovaniji, a i siromašniji mogu da doprinesu svoj skromni udeo u tome. Spremnost na samoodricanje osposobljava svakoga da učini ponešto. I stari i mlađi, i roditelji i deca svoju veru treba da dokažu delima. Svim članovima treba najupečatljivije prikazati neophodnost da svako treba da izvrši svoju dužnost u tom pogledu. Neka svako učini sve što je u njegovoj moći. Kada vidi da za nešto postoji dobra volja, Bog će sigurno otvoriti put. On ne želi da napredak Njegovog dela ometaju i sprečavaju dugovi.

Bog poziva na samopožrtvovanje. To će doprineti ne samo finansijskom nego i duhovnom blagostanju i uspehu. Samoodricanje i samopožrtvovanost dovešće do čudesnog napretka u duhovnosti Zajednice.

Bogu nipošto nije po volji da naši Molitveni domovi budu opterećeni dugovima. „Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama“ (Agej 2,8). Kada se zlato i srebro upotrebljavaju za sebične ciljeve, na zadovoljavanje slavloljublja, oholosti i želje za sebičnim uživanjem, Bog biva obeščašćen. Kada pripadnici Bogom izabranog naroda ukrašavaju svoje kuće i novac koji im je On poverio na čuvanje troše na sebično zadovoljavanje svojih prohteva, ostavljajući Njegovo delo da finansijski malaksava oni ne mogu biti blagosloveni.

Kada vam Gospod i interesi Njegovog dela budu na prvom mestu, kada odlučite da Njegov dom više ne obeščašćujete dugovima, On će vas obilno blagosloviti. Potrudite se da svake sedmice odvojite ponešto za ovu svrhu, nešto osim desetka. Imajte jednu posebnu kutiju za to. Objasnite svojoj deci da je ta kutija samoodricanje, u koju ćete staviti svaki dinar koji vam nije neophodan za podmirivanje neizbežnih potreba. To je za Gospoda da bi se Molitveni dom oslobodio dugovanja kojim se nebu nanosi sramota. Učestvujući u tom činu požrtvovanosti, svaki član porodice dobija blagoslov.

Bog čita svaku misao. Njemu ne promakne nijedan postupak. Sve što se učini u iskrenoj nameri da se unapredi Njegovo delo, biće od Njega priznato i blagosloveno. Dve lepte ili samo čaša hladne

vode, pružena u saosećanju i ljubavi, mogu biti veoma delotvoran doprinos u delima milosrđa ovde i doneti neprolaznu nagradu u večnosti.

Presudna pitanja koja svaki hrišćanin treba da postavi sebi mogla bi da budu: „Da li u svojoj duši zaista ljubim Hrista više od svega drugog? Da li mi je Njegova svetinja (Molitveni dom) isto tako u srcu? Zar da ne ukažem čast Gospodu time što ću Njegovu svetu ustanovu staviti u svom srcu na prvo mesto? Da li je moja ljubav prema Bogu i mome Iskupitelju dovoljno jaka da me pokrene na samoodricanje? Kad dođem u iskušenje da popuštam sebi tražeći sebična zadovoljstva i uživanja, zar ne bi trebalo da kažem: Ne, neću da potrošim ni dinar na zadovoljavanje svojih prohteva dok je Dom Božji opterećen dugovima?“

Naš Iskupitelj s pravom očekuje mnogo više nego što Mu mi dajemo. Sebičnost ističe u prvi plan svoje želje; ali Gospod s pravom traži celo srce, svu našu ljubav i pažnju. On ne pristaje da bude na drugom mestu. I zar Hristos ne zaslužuje da upravo Njemu poklonimo svoju najuzvišeniju pažnju? Zar On ne treba da traži takve dokaze našeg poštovanja i odanosti? To za nas treba da budu suštinska pitanja i u porodičnom krugu i u Zajednici. Ako svoje srce, dušu, snagu i život u potpunosti potčinimo Bogu, ako svu svoju ljubav poklonimo Njemu, onda ćemo Njemu kao Najuzvišenijem tako i služiti. Kada svoj život uskladimo sa Njegovom voljom, razmišljanje kako da Njemu čast i slavu odamo biće nam pretežnije od svega drugog. Svoje darove i priloge nikome nećemo davati tako rado kao Njemu. Osetićemo šta znači sarađivati sa Hristom u jednom svetom poduhvatu.

Dom u kome se Bog sastaje sa svojim narodom biće za svako Njegovo verno dete uvek drago i sveto mesto. I ne treba dozvoliti da isti bude oskrnavljen dugovima. Dozvoliti to znači skoro isto što i odreći se svoje vere. Budite spremni i na velike lične žrtve samo da Dom gde se sastajete sa Bogom, da bi primili Njegov blagoslov, oslobodite dugova.

Svi dugovi pod kojima se nalaze naši Molitveni domovi mogu biti isplaćeni, ako članovi planirajući mudro ulažu ozbiljne i revnosne napore da se reše tog neželjenog tereta. I u svakom Molitvenom domu, kada se konačno oslobodi dugova, održite posebnu službu zahvalnosti, kao da ga ponovo posvećujete Bogu.

Vernost pripadnika svog naroda Bog često stavlja na probu da bi proverio njihov karakter. Onima koji se u iznenadnoj i prekoj potrebi pokažu spremnima na žrtvu za Njega, Bog ukazuje čast da zaista budu učesnici u Njegovom delu. Oni, pak, koji nisu spremni na samoodricanje da bi doprineli ostvarenju Božjih namera biće iskušani, tako da će ih čak i ljudi videti upravo onakvima kakvi zaista jesu u očima Onoga koji čita srce.

Kad Gospod vidi da Njegov narod ograničava svoje uobražene potrebe i pristaje na samoodricanje, ne u gundanju i u duhu žaljenja kao što je to činila Lotova žena kad je napuštala Sodom, nego radosno kao za Hrista, onda će delo napredovati u sili.

DEČJI SUSRETI I OSNOVNE ŠKOLE U ZAJEDNICI

Na svim našim sastancima pod šatorom treba posvetiti pažnju deci i mladima. Dečje susrete ili Biblijski vrtić treba održavati svakog dana pod rukovodstvom učitelja kvalifikovanih za taj posao. Pouke za decu iz Biblije i iz prirode treba davati jednostavnim jezikom. Metodi primenjeni u Biblijskom vrtiću i očigledne pouke iz prirode biće veoma korisni u buđenju interesovanja kod dece. Na nekima od naših sastanaka u prirodi dečji susreti održavani su po dvaput dnevno. Posle jutarnjeg bogoslužjenja, u toku prijatnih dana, učitelji bi sa decom odlazili u duže šetnje, i u toku šetnje, zaustavili bi se na obali reke ili na nekoj poljani obrasloj zelenom travom i tu bi im davali kratke pouke iz prirode. Na takvim susretima deci se mogu prepričavati Hristove parabole. Na takav

način istina će se čvrsto usaditi u njihov um kao klin udaren na sigurnom mestu.

U takvom radu sa decom cilj treba da nam bude ne samo vaspitanje i razonoda, nego i pažljivo zalaganje za njihovo obraćenje. Molimo se Gospodu da svojim blagoslovom prati posejano seme, i Duh Sveti koji može da osvedoči u istinu delovaće čak i na poimanje dece. Istinskom primenom vere u praksi bićemo osposobljeni da i decu privedemo Hristu kao Jagnjetu Božjem koje uze na se grehe sveta.

Ovaj rad je od najvećeg značaja za te mlađe članove Gospodnje porodice. Na tim susretima čak i ona deca koja imaju preimućstva da hrišćansko vaspitanje primaju u porodici, mogu da nauče mnogo toga što će im u životu biti velika pomoć. Ako se poučavaju u Hristovoj jednostavnosti, mališani će steći dragoceno znanje i, vrativši se kući, iznosiće to neprolazno blago iz riznice svoga srca.

Mladima treba pružiti priliku da svoje poznavanje Božje Reči usavršavaju. Biblijske istine treba im stalno objašnjavati. Oni koji imaju dublje iskustvo u istini treba da sa njima proučavaju i pretražuju Svete spise. To će biti seme posejano na dobroj zemlji.

Takvim susretima za decu i mlade ako se pravilno organizuju i vode prisustvovaće i mnogi koji još ne pripadaju našoj veri, i pouke koje tu čuju oni će ponavljati kada se vrate kući. Na taj način preko dece istina može dopreti i do njihovih roditelja. Na našim sastancima održanim pod šatorima u Australiji ovakvi susreti mladih bili su veoma blagotvorni.

Navodim kraći pisani izveštaj jednoga od učesnika u takvom susretu za vreme našeg sastanka pod šatorima održanog u Australiji: „Prve subote deca su organizovana u posebna odeljenja i razrede, i učitelji su nastavili da rade s njima. U početku je u odeljenju za one koji pohađaju osnovnu školu bilo šestoro dece i oko petnaestero u dečjem vrtiću. Čim se u okolini pročulo da održavamo susrete i za decu i mališane, oni su počeli da dolaze, i svakog dana u razrede je pristizalo mnogo novih učenika. Prosečno osamdeset do stotinu dece sa strane svakodnevno je prisustvovalo ovim susretima, a nedeljom ih je bilo još i više. Većina ove dece bila je veoma redovna u svom dolaženju. Isti duh usrdnosti, pažnje i urednosti koji se ispoljavao na bogosluženju starijih, obeležavao je i ove dečje skupove. U razrednoj nastavi kao i u proveravanju naučenog rad je bio tako organizovan da su deca učestvovala ne samo u slušanju nego i u odgovorima; na taj način učenici su se ubrzo osećali kao kod svoje kuće a njihova usrdna želja da učestvuju u odgovorima svedočila je o njihovoj zainteresovanosti. „Svaki čas otpočinjao je uopštenim proveravanjem prethodno naučenog, posle čega bi usledila razredna nastava; na kraju su svi zajedno učestvovali u kraćem pregledu i pesmi. Učenje je, posle zajedničkog pojanja i molitve, nastavljeno recitovanjem napamet naučenih stihova, zajednički ili pojedinačno, ili i jedno i drugo. Kratke, odgovarajuće stihove čitalo je ili recitovalo jedno od dece koje se za to unapred prijavilo. Deca su učila napamet i recitovala „Biblijsku azbuku“² pri čemu je svako dete biralo svoje slovo i broj stiha. Izbor i učenje ovih stihova napamet deca su imala kao domaći zadatak, i ova odgovornost pokazala se kao još jedan podstrek za decu da prisustvuju i sledećem susretu, i da budu redovni i uredni polaznici.

„Odgovori koji su uredno davani na razrednim vežbama predstavljaju zapaženo svedočanstvo da su pouke praćene pažljivo, i da su mnoge dragocene istine našle put do detinjeg uma i srca. Kada su ova deca po povratku kući ponavljala mnogo toga što su naučili, njihovi roditelji bili su prijatno iznenađeni. Mnogi od roditelja imali su veoma pohvalno mišljenje i zahvalnost za sve to što je na ovaj način učinjeno za njihovu decu, izražavajući žaljenje što ovakvi susreti ne mogu da potraju duže.

---

² Pod izrazom „Biblijska azbuka“ misli se na 119. Psalam, koji je u jevrejskom originalu pisan u akrostihu (Vidi Bakotičev prevod Biblije).

„Ovim susretima prisustvovali su i pojedini učitelji Nedeljnih (protestantskih) škola, izjavljujući da im se način rada veoma sviđa i da je na sve delovao blagotvorno. Poneki od roditelja dolazili su zajedno sa svojom decom delujući zainteresovano isto toliko koliko i njihovi mališani. Drugi opet, iako se ne slažu u svemu sa našim pogledima, trudili su se da svoju decu prikladno obuku dozvoljavajući im da redovno dolaze na časove. Neki roditelji su imali primedbe da ne znaju šta mi to radimo sa njihovom decom, ali jedno je bilo sasvim jasno i sigurno deca su želela da idu i oni jednostavno nisu mogli da ih zadrže kod kuće. Bilo je dece koja su dolazila i sa velike udaljenosti, i zaista s razlogom možemo verovati da je mnogo semena palo na dobru zemlju.“

Ne treba dozvoliti da dobro seme posejano na tim susretima propadne zbog nedostatka daljeg nastojanja u tom pravcu. Mnogi roditelji bi se radovali kad bi se nastava davana njihovoj deci na našim sastancima pod šatorom i dalje nastavila. Oni bi svoju decu rado slali u školu gde se u nastavi primenjuju ova ista načela. Kada se probudi interesovanje i dece i roditelja, to je zlatna prilika za osnivanje škole u kojoj će se rad započeti na sastanku pod šatorima uspešno nastaviti.

I ukoliko se vernici slože oko toga i organizuju (nastavu, polaznike, učitelje i ostalo) takve škole biće od velike vrednosti u neprekidnom održavanju stabilnosti dela. Radnici u novim oblastima ne smeju se osećati slobodnima da napuste polje rada sve dok ne obezbede pogodnosti neophodne članstvu Zajednice poverenom njihovoj brizi. Potrebno je ne samo podići skroman Molitveni dom, nego i učiniti sve što je neophodno da se osnuje stalna osnovna škola u nadležnosti Zajednice.

Ova potreba jasno mi je bila prikazana u viziji. Pokazano mi je kako se u raznim mestima pojavljuju nove grupe vernika i podižu Molitvene domove. Ovi novokršteni vernici u toj izgradnji rado pomažu svojim rukama, dok oni koji su imućniji potpomažu svojim sredstvima. U suterenu zgrada predviđenih za Molitvene domove, ali iznad nivoa zemlje, pokazane su mi prostorije predviđene za osnovne škole u kojima se deca mogu poučavati istinama Reči Božje. Posvećeni učitelji izabrani su i pozvani da se dosele u ta mesta. Broj učenika nije bio veliki, ali je to bio dobar i srećan početak.

Dok se sa započetim radom sve više napredovalo čula sam glasove dece i roditelja kako pevaju:

„Ako Gospod neće graditi doma, Uzalud se muče koji ga grade; Ako neće Gospod čuvati grada, Uzalud ne spava stražar!“

„Hvali, dušo moja, Gospoda, Hvaliću Gospoda za života svojega, Pjevaću Bogu svojemu dok me je god. Ne uzdajte se u knezove, U sina čovječijega, u kojega nema pomoći.“

„Hvalite Gospoda na nebesima, Hvalite Ga na visini! Hvalite Ga svi anđeli Njegovi, Hvalite Ga sve vojske Njegove! Hvalite Ga, sunce i mjeseci, Hvalite Ga, sve zvijezde sjajne!“ - Psalam 127,1; 146,1-3; 148,1-3.

Osnivanje novih skupština i podizanje Molitvenih domova i škola u Zajednici širilo se od grada do grada. U svakom od takvih mesta vernici su bili jedinstveni i odlučni u svojim naporima, i Gospod je potpomagao projekat namenjen jačanju i širenju Njegovog dela. Osnovano je nešto što će znatno doprineti objavljivanju istine.

To je zadatak koji treba izvršiti u Americi, u Australiji, u Evropi i svuda gde postoje organizovane grupe onih koji prihvataju istinu. Svako od tako organizovanih grupa potreban je Molitveni dom gde će se održavati bogoslužje. Potrebne su i škole gde će se deci davati biblijske pouke. Učionica je za decu potrebna isto toliko koliko i za odrasle mesto bogoslužja. Gospod ima osobe spremne da se angažuju u osnivanju i vođenju takvih škola čim se učini nešto da se za to otvori put.

U oblastima gde su naši vernici malobrojni, dve ili tri skupštine mogu da se udruže u podizanju skromne građevine za ovakvu školu u nadležstvu Zajednice. U troškovima izgradnje, neophodne

opreme i održavanja iste treba da učestvuju svi. Krajnje je vreme da oni koji svetkuju subotu odvoje svoju decu od stalnog školskog druženja sa decom ovog sveta, poveravajući ih brizi zaista najboljih učitelja koji Bibliju uzimaju za temelj u svakoj nastavi.

TREZVENJAŠTVO

U našem radu više pažnje treba da posvetimo reformi u oblasti trezvenjaštva. Pozivanje na reformu u bilo kom pogledu nezaobilazno uključuje kajanje, veru i poslušnost. To znači uzdizanje duše u novi i plemenitiji život. Tako svaka prava reforma dobija svoje mesto u objavljivanju poruke trećeg anđela. Reforma u oblasti trezvenjaštva posebno zahteva našu pažnju i podršku. Na našim sastancima pod šatorima treba da posvetimo naročitu pažnju ovom predmetu, prikazujući to pitanjem od životnog značaja. Prisutnima treba objasniti načela umerenosti i pravog trezvenjaštva, pozivajući ih da to prihvate svečanim zavetom. Posebno pažljivi i obazrivi treba da budemo prema onima koji su robovi rđavih navika. Takve je, pre svega, neophodno privesti podnožju krsta Hristovog.

Na takvim našim sastancima treba da sarađuju i zdravstveni radnici. To treba da budu ljudi razboriti i zdravog rasuđivanja, ljudi koji uvažavaju i poštuju Reč Božju izloženu sa propovedaonice i koji nisu žrtve neverovanja. Ti ljudi su čuvari narodnog zdravlja i treba ih kao takve priznati i poštovati. Oni sa autoritetom mogu da ukažu na svaku opasnost koja se krije u neumerenosti. Tom zlu moramo se ubuduće suprotstavljati znatno smelije i odlučnije nego što smo to činili dosad. U odlučnom ukazivanju na zla koja proističu iz neumerenosti propovednici i lekari treba da budu jedinstveni. U duhu Jevanđelja, oni zajednički treba da osude greh, uzdižući ono što je dobro i ispravno. Oni propovednici ili lekari koji se lično i odlučno ne zalažu u pozivanju naroda na reformu, zanemaruju svoju dužnost. Oni propuštaju da izvrše svoj Bogom povereni zadatak.

I u drugim crkvama i verskim zajednicama ima hrišćana koji smelo ustaju u odbranu načela trezvenjaštva. Nastojmo da se tim neustrašivim radnicima što više približimo otvarajući im put da stanu rame uz rame s nama. U svojim naporima da spasemo izgubljene, treba da se pozivamo i na velike i istaknute ljude da nas podrže u tome. Kada bismo svoje napore u zalaganju za ideale trezvenjaštva nastavili onako kao što smo to počeli pre trideset godina, kada bismo okupljenima na našim sastancima pod šatorom odlučnije ukazivali na toliko pogubne posledice neumerenosti u jelu i piću, a posebno na štetnost alkoholnih pića; kada bi sve to povezali sa očevitim dokazima o blizini Hristovog dolaska to bi potreslo i otreznilo mnoge. Ukoliko naša revnost bude srazmerna značaju istina koje objavljujemo, mi možemo postati oruđa za spasavanje stotina i hiljada duša od večne propasti.

Samo će večnost otkriti šta se sve postiglo ovakvim vidom pomaganja koliko je duša mučenih sumnjom i iznurenih brigama ovog sveta i prekomernim radom, dovedeno Velikom Lekar, koji želi i može da u potpunosti spase sve koji dolaze k Njemu. Hristos je vaskrsli Spasitelj i zdravlje je u zracima svetlosti Njegove.

Kad vidimo ljude kako odlaze tamo gde otrov alkoholnog pića uništava njihov razum i kad znamo da tako izlažu opasnosti i svoj život šta treba da činimo da bismo ih spasili? Naše zalaganje za tako kušane i posrnule urodiće stvarnim uspehom samo ukoliko Hristova milost promeni njihov karakter i dovede ih u živu vezu sa Svemoćnim Bogom. To je svrha svakog istinskog zalaganja za trezvenjaštvo. Mi smo pozvani da sarađujemo sa silom većom od ljudske, silom koja se nalazi u Hristu Isusu. On koji se spustio do nas, uzevši na sebe ljudsku prirodu, pokazaće nam kako da vodimo borbu. Svoje delo Hristos je predao u naše ruke, i za silu koja je nevidljiva mi treba da se najusrdnije molimo Bogu, tražeći upravo to dan i noć. Oslanjajući se čvrsto samo na Boga

zadobićemo pobjedu u Hristu Isusu.

OČIGLEDNE POUKE U ZDRAVSTVENOJ REFORMI

Veliki skupovi našeg naroda predstavljaju odličnu priliku da se načela zdravstvene reforme pokažu u praksi. Na takvim skupovima već godinama se mnogo govori o zdravstvenoj reformi i blagodati vegetarijanske ishrane; ali su u isto vreme stolovi u pokretnoj trpezariji pod šatorima obilno snabdeveni mesom, dok se na tezgi sa namirnicama prodaje razna nezdrava hrana. Vera bez dela je mrtva; i pouke o zdravstvenoj reformi demantovane praksom nisu ostavile dubok utisak. Na kasnijim sastancima pod šatorom organizatorima je stavljeno u dužnost da se pouke u tom pogledu daju ne samo rečima, nego i praktičnim primerom. U pokretnoj trpezariji pod šatorom nije više bilo nikakvog mesa, ali je voća, zrnaste hrane i povrća bilo u izobilju. Kada su posetioци postavljali pitanja zašto nema mesa, jasno im je iznesen razlog da meso uglavnom nije zdrava hrana.

Što se više približujemo svršetku vremena moramo se u pogledu zdravstvene reforme i hrišćanske umerenosti uzdizati sve više i više, iznoseći to na određeniji i odlučniji način. Mormao se usrdno i neprekidno truditi da vaspitamo narod, i to ne samo rečima, nego i svakodnevnom praksom. Pouka ostavlja upečatljiv utisak samo kad se potkrepi ličnim primerom.

Uputstva i pouke o zdravlju treba narodu na sastancima tematski predavati. Na našim sastancima u Australiji zdravstvena predavanja održavana su svakog dana, i probuđeno je duboko interesovanje. Podignut je poseban šator za lekare i bolničarke; lekarski saveti davani su besplatno, i mnogi su ih tražili i željno slušali. Hiljade zainteresovanih prisustvovali su tim predavanjima, a na kraju sastanka mnogi nisu bili zadovoljni da im se samo kap po kap daje ono što su već naučili. U više gradova gde su održavani ovi sastanci, neki od vodećih građana uporno su predlagali da tu otvorimo ogranak našeg sanatorijuma, obećavajući nam svoju saradnju. U nekima od tih gradova rad je otpočet sa vidnim uspehom. Zdravstvena ustanova, kada se njome pravilno rukovodi, daje obeležje i znatno podiže ugled našem delu u novim poljima. Ona predstavlja pravu blagodat ne samo za okolno stanovništvo, nego i osoblje zaposleno u njoj može da bude velika pomoć za jevanđeljske radnike.

U svakom gradu gde organizovano postoji naša Zajednica treba da postoji i mesto gde se bolesnima može ukazati neophodna pomoć. Među članovima naše Zajednice malo je onih koji u svojoj kući imaju dovoljno prostora i pogodnosti za takvo zbrinjavanje bolesnika. Treba obezbediti prostorije gde se obolelima mogu ublažiti njihove patnje. Zgrada spolja može da izgleda neugledna i nedolična, ali treba da bude snabdevena pogodnostima neophodnim za primenu jednostavnog lečenja. Pravilno i vešto iskorišćene, takve mogućnosti pokazaće se kao pravi blagoslov ne samo za naše članove, nego i za njihove susede, i kao sredstvo da se pažnja zainteresovanih usmeri na načela zdravlja.

Božja je namera da se, kao sastavni deo Jevanđeljske poruke, naše zdravstvene ustanove podižu svuda širom sveta. Te ustanove su pomoćna sredstva u Njegovim rukama da se dopre do onih do kojih na drugi način nikada ne bismo došli. To ne moraju biti velike građevine, ali treba da budu tako opremljene da se ova delatnost u njima može uspešno obavljati.

Početak je moguć u svakom istaknutijem mestu gde su održavani sastanci pod šatorima. Počnite ovaj poduhvat s malim, i zatim ga proširujte koliko to prilike i mogućnosti dozvoljavaju. Pre nego što se bilo čega prihvatite, proračunajte koliko će vas to koštati, da biste bili sigurni možete li to da i dovršite. Iz blagajne očekujte što je moguće manje. Ljudi vere i finansijskih sposobnosti sve treba da planiraju ekonomski. Izgradnja naših sanatorijuma mora se planirati sa ograničenim troškovima. Građevine u kojima ovaj rad treba otpočeti često mogu da se kupe veoma jeftino.

ŽENE KAO JEVANĐELJSKI RADNICI

Zalaganje koje smo otpočeli pomažući našim sestrama da osete svoju ličnu odgovornost prema Bogu dobro je i neophodno delo. To je dugo bilo zanemareno. Gospod od nas s pravom očekuje da vrednost ljudske duše naglašavamo naročito onima koji to ne razumeju. I kada se ovaj zadatak izloži jasno, jednostavno i odlučno, možemo očekivati da će domaće dužnosti, umesto dosadašnjeg zanemarivanja biti prihvatane i cenjene mnogo razboritije.

Ako nam pođe za rukom da stalno imamo organizovane saputnice, dobro upućene u pogledu svog doprinosa ovom delu kao sluškinje Gospodnje, naše skupštine imaće onu duhovnu snagu koja im tako dugo nedostaje. Visoka vrednost duša otkupljenih Hristovom smrću biće cenjena. U svojim porodicama koje se stalno povećavaju i pod teretom briga koje se najčešće ne cene, većina naših sestara provode zaista težak život. O, koliko su nam neophodne žene koje bi, upućene u Jevanđeljski rad, mogle pomoći našim sestrama da se oslobode svoje obeshrabrenosti i osete da i one mogu raditi za Gospoda! To bi unelo zrake sunčeve svetlosti u njihov život, a odraz toga video bi se i u životu drugih. Božji blagoslov pratiće sve koji se ujedine u ovom velikom delu.

Mnoge mlade ali isto tako i starije sestre izgleda kao da se stide i plaše da razgovaraju o veri. One ne cene preimućstva i prilike koje im se pružaju. Prozore svoje duše koji treba da budu otvoreni prema nebu one zatvaraju, a širom otvaraju one prozore koji su okrenuti prema zemlji. Ali kad shvate i uvide svu dragocenost ljudske duše, zatvoriće prozore svoje duše prema zemlji da ih ne privlače svetovne zabave i učestvovanje u ludostima greha, a svoje prozore otvoriće prema nebu samo za ono što je duhovno, uzvišeno i plemenito. Reč Božja mora da bude njihova sigurnost, njihova nada i njihov mir. Tada će svaka od njih moći da kaže: „Primaću svetlost Sunca pravde da bi je mogla prenositi i drugima.“

Najuspešniji radnici su oni koji u službi Bogu radosno obavljaju i male dužnosti. Svojim radom svako ljudsko biće treba da svoju životnu nit utka u veliku tkaninu dela Božjeg, dajući tako svoj doprinos da delo bude upotpunjeno.

Svoju misiju Hristos je velikim delom obavljao ličnim kontaktiranjem s ljudima. Vrednim pažnje On je smatrao razgovor s jednom jedinom dušom. Poruku koju je s razumevanjem prihvatila, ta duša je bez odlaganja prenela hiljadama drugih.

Mlade treba vaspitati da pomažu mladima; u nastojanju da odgovore tom zadatku, oni stiču iskustva koja će ih osposobiti da postanu posvećeni radnici i na širem planu. Do hiljada srca može se dopreti na najjednostavniji i najskromniji način. I najistaknutiji intelektualci, koje javnost ceni i uzdiže kao najdarovitije ljude i žene sveta često bivaju osveženi jednostavnim rečima poteklim iz srca onoga koji ljubi Boga i koji o toj ljubavi može da govori isto tako prirodno kao što oni kojima je svet u srcu govore o onome čime se bavi i hrani njihov um. Unapred pripremljene i napamet naučene reči često imaju malo uticaja. Ali iskrene i usrdne reči jednog sina ili kćeri Božje, izgovorene u prirodnoj jednostavnosti, otvoriće vrata i onih srca koja su dugo bila zaključana.

Jadikovanje i uzdasi ožalošćenih u svetu čuju se svuda oko nas. Greh svojom mračnom senkom strašno pritiskuje ljudski rod, i zato uvek moramo biti spremni da progovorimo prijatnu reč i da učinimo dobro delo. Mi znamo da je Isus s nama. Prijatan uticaj Njegovog Svetog Duha usmerava i vodi naše misli, podstičući nas da izgovaramo reči koje će razvedriti druge i osvetliti njihovu životnu stazu. Kada bismo naše sestre, umesto insistiranja „idite“, poukom i ličnim primerom naveli da rade ono što bismo mi radili, da osećaju kao što bismo mi osećali da smo na njihovom mestu, one bi znale da više cene vrednost ljudske duše. Da bismo mogli biti učitelji, prvo moramo biti učenici. Ova misao mora duboko da se utisne u misli i srce svakog člana Zajednice.

Mi u potpunosti verujemo u neophodnost organizacije u Zajednici; ali to ne znači da treba izričito propisivati način na koji svi moraju da rade, jer se istim metodama rada ne može dopreti do srca svakog pojedinca. Ne treba dozvoliti da slugu Božjeg bilo šta odvoji od njegovih bližnjih. U radu za grešnika svaki vernik treba da se zalaže kao pojedinac za pojedinca. Svoju svetiljku svaki pojedinačno treba da drži stalno zapaljenom; i ukoliko se nebesko ulje kroz zlatne levke stalno doliva, a naši sudovi slobodni od sebičnosti i sopstvenog „ja“ spremni da to sveto ulje prime, svetlost će obasjavati put ne samo pred nama nego i pred grešnikom koji želi da se vrati Bogu. Svetlost takve svetiljke za onoga koji luta u duhovnom mraku znači više nego čitav niz buktinja koje gore samo radi raskošnog isticanja.

Učite naše sestre da se svakog dana zapitaju: „Gospode, šta prema Tvojim volji treba da učinim danas?“ Svaki posvećen sud svakog dana treba da se dopunjava svetim uljem, jer se stalno prazni puneći sudove drugih.

Ako u ovom svetu živimo životom potpune posvećenosti Hristu, to će zaista biti život svakodnevnog potčinjavanja Njegovim volji. On je dragovoljno pristao da služi drugima, i svaka duša predstavlja Njegov dragulj. Ako uspemo da našim sestrama živo predočimo svu blagotvornost onoga što one mogu da učine uz Hristovu pomoć, videćemo ostvarenje velikog uspeha. Ako ih, probudivši njihov um i srce, navedemo da sarađuju sa Hristom, koji nam je u radu za Boga i bližnje najveći Primer, radom koji one mogu da obave, Zajednica će zadobiti velike pobede. Ali sopstveno „ja“ mora da se sakrije, a zasluge za sve što se postigne moraju se pripisati Hristu.

U uzimanju i davanju, primanju i deljenju mora da postoji uzajamnost i međusobna razmena. To nas kao radnike oplemenjuje i povezuje s Bogom. To je životni zadatak hrišćanina. Onaj koji tako izgubi svoj život, naći će ga.

Sposobnost za primanje svetog ulja sa dveju maslina povećava se ako primalac svoj sud stalno prazni pretačući to sveto ulje u one reči i dela kojima može da zadovolji potrebe drugih duša. Rad, dragoceni rad koji pruža zadovoljstvo to predstavlja stalno primanje i stalno davanje.

Nama je svakog dana neophodno sveže snabdevanje i mi to moramo imati. I kolikim dušama bismo tada mogli pomoći u svakodnevnom kontaktu sa njima! Celo nebo željno čeka na kanale kroz koje to sveto ulje može da se izliva na radost i sreću drugih. Oni koji se u tom nastojanju ujedine s Hristom sigurno neće pogrešiti nikad. Ako On zaista boravi u nama, radićemo stalno i sigurno tako da će naše delo moći da opstane. Božanska punina se preko posvećenih ljudskih oruđa kao Njegovih predstavnika izliva tako da je oni mogu preneti i na druge.

U delu Božjem ima mesta i za žene isto tako kao i za ljude. U radu za Boga one mogu da budu delotvorne ako su spremne da u Hristovoj školi prvo nauče dragocenu i od svega važniju pouku krotosti. One moraju ne samo da nose Hristovo ime, nego da poseduju i Njegov duh. One moraju da hode kao što je On hodio, čisteći svoju dušu od svega što je pogano i nečisto. Tek tada će moći da budu na blagoslov drugima prikazujući im Isusa koji je za nas sve u svemu.

Naše sestre mogu da zauzmu svoje mesto u delu u ovim teškim i opasnim danima, i Gospod će raditi preko njih. Ako, prožete osećanjem dužnosti i lične odgovornosti, rade pod uticajem svetog Božjeg Duha, one će na delu pokazati upravo onu prisebnost koju zahteva sadašnje vreme. Te samopožrtvovane sestre Spasitelj će obasjati svetlošću svoga lica i to će im davati silu koja prevazilazi sve ono što je ljudsko. One u zalaganju za porodice mogu da izvrše misiju koju muškarci ne mogu, misiju koja zadire u unutrašnji život. One mogu da se približe srcu i onih do kojih ljudi ne mogu doći. Njihov rad je stoga neophodan.

Radom žena koje se predaju Gospodu u nastojanju da pomognu onima kojima je, pošto su ranjeni grehom, pomoć neophodna zadovoljava se jedna neposredna potreba. U radu jevanđelista

neophodni su lični napori. Žene koje se prihvate ovog zadatka unose Jevanđelje u domove ljudi na putevima i među ogradama. One Reč Božju čitaju i objašnjavaju članovima tih porodica, mole se s njima, neguju bolesne i brinu se za njihove ovozemaljske potrebe. One porodicama i pojedincima prikazuju oplemenjujući i preobražujući uticaj istine. One pokazuju da slediti Isusa znači naći put mira i radosti.

Sve naše sestre koje rade za Boga treba da u sebi objedine osobine i Marte i Marije spremnost da služe, i iskrenu ljubav prema istini. Sopstveno „ja“ i sebičnost u svakom pogledu one moraju potpuno izgubiti iz vida. Bog od njih traži da budu ozbiljne i usrdne u svom radu, razborite, srdačne, nežne i verne načelu. On poziva postojane žene, koje ne misle samo na sebe i svoju ličnu udobnost, nego svoje misli usredsređuju samo na Isusa, govore Reči istine, mole se sa onima koji pristanu da ih prime i rade na obraćanju duša.

O, kakav ćemo izgovor naći, sestre moje, što sve svoje vreme ne posvećujemo istraživanju Svetih spisa snabdevajući riznicu svog uma dragocenim istinama, da bismo ih mogli izneti onima koji još nisu zainteresovani za istinu? Hoće li ova neodložna potreba da probudi naše sestre na veću spremnost? Hoće li one pristati da rade za Gospoda?

NEGOVANJE RELIGIJE U PORODICI

Poučavati roditelje kako da neguju religiju u svojoj porodici, sveta je dužnost onih koji ovom svetu objavljuju poslednju poruku milosti. Veliki reformni pokret mora da počne predočavanjem načela Božjeg zakona upravo očevima, majkama i deci. Kad izložite zahteve zakona i kada se ljudi i žene osvedoče da je pokoravanje zakonu Božjem njihova dužnost, objasnite im i odgovornost koju preuzimaju ovakvom odlukom ne samo za sebe, nego i za svoju decu. Pokažite im da je poslušnost Reči Božjoj naša jedina zaštita protiv zala koja svet odvlače u propast. Bilo da su poslušni Božjem zakonu ili da su njegovi prestupnici, roditelji moraju imati na umu da deca najčešće slede njihov primer. Svojim primerom i poučavanjem roditelji u većini slučajeva odlučuju večnu sudbinu svoje porodice. U svom budućem životu deca i mladi će uglavnom biti ono što su od njih načinili njihovi roditelji.

Kad bismo roditelje mogli navesti da pažljivo prate posledice svojih postupaka, i kad bi mogli da uvide kako svojim primerom i načinom poučavanja trajno povećavaju silu greha ili pak silu pravde, sasvim je izvesno da bi se potpuno promenili. Mnogi bi raskinuli čarobnu moć tradicija i običaja.

Neka propovednici uporno i odlučno ističu ovo pitanje pred skupovima vernika. Delujte što upečatljivije na savest roditelja, osvedočavajte ih u obaveznost njihovih ozbiljnih dužnosti, koje su tako dugo zanemarivali. To će slomiti duh farisejstva i protivljenja istini uspešnije nego bilo šta drugo. Religija u porodici je naša velika nada i pruža svetlije izgleda za obraćanje celih porodica istinama Božje Reči.

KAKO SUSRETATI PROTIVLJENJA

Naši propovednici i učitelji treba da prikazuju Božju ljubav ovom palom svetu. Neka vaša srca dok govorite reči istine budu ganuta nežnošću i saosećanjem. Sa svima koji su zabludeli postupajte u duhu Hristove blagosti. Ako oni za koje se zalažete ne mogu odjednom da shvate istinu, ne budite spremni da ih odmah okrivite, kritikujete i osudite. Vi treba da prikazete Hrista u Njegovoj krotosti, dobroti i ljubavi imajte to uvek na umu. Susreti sa neverovanjem i protivljenjem neizbežni su i mi to moramo očekivati. Istina je oduvek morala da se susreće s takvim elementima. Ali iako morate nailaziti i na najgorčnije protivljenje, nemojte osuđivati svoje protivnike. Oni možda misle, kao i Savle u svoje vreme, da Bogu službu čine, i prema takvima moramo ispoljavati strpljenje, krotost i

dugo podnošenje.

Nemojte misliti samo o tome kako zato što propovedamo nepopularnu istinu moramo podnositi teška iskušenja i nailaziti na žestoke sukobe. Razmišljajte o Hristu i svemu što je On podneo vas radi, i budite spokojni. Čak i kad vas zlostavljaju, ruže i lažno optužuju, nemojte se žaliti; ne izgovarajte nijednu reč gundanja; neka vam se u srcu ne pojavljuje nijedna misao nezadovoljstva ili osude. Nastavite mirno pravim putem. „Vladajte se dobro među neznabošcima, da bi za ono za šta vas opadaju kao zločince, vidjevši vaša dobra djela, slavili Boga u dan pohoda“ (I Petr. 2,12).

„A najposlije budite svi jednostušni, sažaljivi, bratoljubivi, milosrdni, smjerni; ne vraćajte zla za zlo, ni uvredu za uvredu; nego naprotiv blagosiljajte, znajući da ste na to pozvani da naslijedite blagoslov. Jer koji hoće da se raduje životu i da vidi dane dobre, neka zadrži jezik svoj oda zla, i usne svoje, da ne govore prevare; neka se uklanja od zla i neka čini dobro; neka traži mir i teži za njim. Jer oči Gospodnje obraćene su na pravednike, i uši Njegove na molitvu njihovu; a lice Gospodnje protiv onih koji čine zlo. I ko može vama nauditi ako revnujete za dobro? Nego ako i stradate pravde radi, blago vama. Ali zastrašivanja njihovog ne bojte se, niti se plašite; nego Gospoda Boga svetite u srcima svojim. A budite svagda gotovi na odgovor svakome ko vas zapita za vaše nadanje“ (I Petr. 3,8-15).

Sa onima koji su u zabludi treba postupati blago, jer niste li donedavno i sami bili u duhovnoj zaslepljenosti, dok ste bili u gresima svojim? I zar, imajući to u vidu, ne treba da budete nežni i strpljivi prema drugima, kao što je i Hristos bio strpljiv i blag prema vama? Bog nam u svojoj Reči daje mnoge savete da prema onima koji nam se protive ispoljavamo blagost i veliko strpljenje, da ne bismo pogrešno uticali na neku dušu.

Naš život mora biti skriven sa Hristom u Bogu. O Hristu i Njegovom karakteru mi moramo imati ličnu predstavu. Samo tada ćemo moći pravilno da Ga predstavimo ovom svetu. Neka naša molitva stalno bude: „Gospode, nauči me da činim samo ono što bi Isus činio da je na mom mestu!“ Gde god da se nalazimo naša svetiljka treba da svetli na slavu Bogu u dobrim delima. To je veliki i najznačajniji interes našeg života.

Gospod želi da se Njegov narod koristi metodima drugačijim nego što su samo osuđivanje zla, čak i kada bi ta osuda bila opravdana. On želi da mi, kad su u pitanju naši protivnici, činimo nešto više od napada i osude čime ih samo još više udaljujemo od istine. Delo zbog kojeg je Hristos došao na ovaj svet nije bilo da podiže barijere i da ljudima stalno predočava činjenicu kako su grešni i zli.

Onaj koji želi da obmanute prosvetli i osvedoči mora im se približiti i zalagati se za njih u ljubavi. On mora postati središte iz kojeg će se širiti sveti uticaj.

U odbrani istine i prema njenim najgorčnijim protivnicima treba postupati s poštovanjem i obazrivo. Neki će ignorisati naše napore i svetlost jevanđeljskog poziva uzeti sasvim olako. S druge strane oni za koje smo čak i mislili da su prekoračili granicu Božje milosti biće pridobijeni za Hrista. Možda će poslednje delo u vekovnom sukobu biti prosvećivanje upravo onih koji nisu odbacili svetlost i dokaze, ali su bili u ponoćnom duhovnom mraku i u neznanju radili protiv istine. Stoga sa svakim pojedincem postupajte kao da je najiskreniji. Nemojte izgovoriti nijednu reč ni učiniti bilo šta čime biste nekoga mogli još više utvrditi u neverovanju.

Ukoliko neko pokušava da vas kao radnike uvuče u raspravu i prepirku o političkim ili nekim drugim pitanjima, nemojte se ni obazirati na takve izazove niti pristajte na takva ubeđivanja. Nastavite čvrsto i odlučno delo Božje, ali u blagosti Hristovoj i što smirenijem tonu. Neka se ne začuje nikakvo ljudsko hvalisanje. Ne pokazujte nikakve znake samozadovoljstva i uobraženosti. Neka se vidi da smo Bogom pozvani da čuvamo sveto poverenje propovedajući Njegovu Reč marljivo, usrdno i revnosno.

Uticaj vašeg učenja biće desetostruko delotvorniji ako pažljivo birate svoje reči. Reči koje treba da budu miris života za život mogu se u zavisnosti od duha u kojem su izgovorene pretvoriti u miris smrti za smrt. Imajte na umu činjenicu da ćete, ukoliko duhom koji ispoljavate ili svojim rečima zatvorite vrata samo jednoj duši, morati da se suočite s tom dušom na dan suda.

Kada se pozivate na **Svedočanstva**, ne smatrajte svojom dužnošću da ih prisilno namećete drugima. Kada čitate Svedočanstva pazite da ne umećete u njih svoje reči i svoje mišljenje, jer onda slušaoci ne mogu da uoče razliku između reči koje im upućuje Gospod i vaših reči. Pazite da Reč Božju ne izgovarate tako da to vređa i sablažnjava slušaoce. Mi čeznemo da vidimo reformu, i kad ne ugledamo ono što bismo želeli da vidimo, suviše često dozvoljavamo zlom duhu da u našu čašu ubaci kapi ogorčenosti slične žuči, i to zagorčava život i drugima. Svojim nepromišljenim rečima razdražujemo njihov duh i podstičemo ih na pobunu.

Svaka propoved koju održite i svaki članak koji napišete mogu da budu potpuno istiniti; ali ako se u njima nalazi jedna kap ogorčenosti to će predstavljati otrov za srce nekog od slušalaca ili čitalaca. Zbog te kapi otrova takvi će odbaciti sve vaše inače dobre i prihvatljive reči. Drugi će se hraniti ovim otrovom, jer i sami vole tako oštre i zajedljive reči; povodeći se za vašim primerom oni će govoriti upravo tako kao i vi. Tako se zlo čini mnogostruko većim.

Oni koji drugima izlažu večna načela istine, u svom srcu stalno treba da imaju svetog ulja koje ne prestaje da teče iz dveju maslina (Zaharija 4,2-6). To ulje se izliva u rečima koje reformišu i popravljaju, a ne u onima koje razdražuju i ozlojeđuju. Istinu treba govoriti u ljubavi. Tada će joj Gospod Isus svojim Svetim Duhom dati snagu i delotvornost. To je Njegovo delo. Stražeći budno u veri i molitvi, predajte se u potpunosti Bogu da kao kanali za protok tog svetog ulja možete primati nebesko nadahnuće, jer je to vaše preimućstvo; a zatim svaku umornu, opterećenu, grehom ucveljenu i zbunjenu dušu uputite Isusu, koji je izvor svake duhovne blagodati i snage. Budite verni i savesni i u sitnicama na slavu Onome koji vas pozva iz tame u svoju čudesnu svetlost. Svedočite i perom i rečju da Isus živi da bi posredovao za vas.

PARABOLA O ZALUTALOJ OVCI

Parabola o zalutaloj ovci treba da se visoko ceni u svakoj porodici kao jezgrovita misao Hristove poruke. Božanski Pastir ostavlja devedeset i devet ovaca, i odlazi u pustinju da traži jednu koja se izgubila. U tom predelu bilo je šipražja, močvara i opasnih pukotina u stenama, i Pastir zna da ovcu, ako je zapala u bilo koju od tih opasnosti, može da spase samo Njegova prijateljska ruka. Čim iz daljine začuje njeno tužno blejanje, On više ne preza ni od kakvih napora i teškoća samo da spase svoju izgublenu ovcu. Kada nađe izgublenu, On ne izgovara nijednu reč prebacivanja i osude. On je srećan samo što je ona još u životu. Čvrstom rukom, ali veoma pažljivo, On razmiče trnje kojim je okružena ili je izvlači iz gliba; nežno je podiže na svoja pleća i vraća ponovo u svoje stado. Čisti, bezgrešni Iskupitelj nosi zalutalu i prljavu ovcu koja je takva postala svojom krivicom.

Onaj koji uze na se grehe sveta nosi tako prljavu ovcu; za Njega je taj teret ipak tako dragocen da On radosno naglašava: „Ja nađoh ovcu svoju izgublenu“ (Luka 15,6). Neka svako od vas ima uvek na umu da je i njega lično Hristos isto tako nosio na svojim plećima. Neka niko ne gaji zapovednički duh samopravednosti i kritikovanja; jer se nijedna izgubljena ovca nikada ne bi vratila u stado Zajednice da je Pastir nije mučno tražio u pustinji. Činjenica da se jedna ovca izgubila, bila je dovoljna da u srcu Velikog Pastira probudi saosećanje i čvrstu rešenost da je traži.

Ovaj neznatan, grehom uprljani svet bio je pozornica utelovljenja i stradanja Sina Božjeg. Hristos nije otišao na neki od nepalih svetova, već je došao na ovaj svet, sav unakažen i žigosan prokletstvom greha. Izgledi na uspeh bili su ne samo nepovoljni, nego krajnje obeshrabrujući. Ipak

Njemu, kako reče prorok, „Neće dosaditi, niti će se umoriti, sve dok ne postavi sud na Zemlji“ (Is. 42,4). Imajmo uvek na umu veliku radost koju je Pastir ispoljio kada je srećno vratio izgublenu. On poziva svoje prijatelje: „Radujte se sa mnom: Ja našoh svoju ovcu izgublenu! Usklici radosti odzvanjaju celim nebom. I sam Otac raduje se spasenju svake pojedine duše pevajući. Kakav li se zanos, ushićenje i sveta radost opisuju u ovoj paraboli! Preimućstvo da učestvujemo u ovoj radosti pruža se i svakome od nas.

Da li vi, koji imate ovaj primer pred svojim očima, saradujete sa Onim koji je upravo za tu dušu došao na ovaj svet da nađe i spase izgublenu? Jeste li zaista saradnici Hristovi? Možete li da ne pristanete na stradanja, žrtvu i iskušenja Njega radi? Pruža vam se prilika da činite dobro zalažući se za spasenje mladih i zalutalih. Kad vidite nekoga koji svojim rečima ili svojim ponašanjem pokazuje da se odvojio od Boga, nemojte da ga iznosite na rđav glas i da ga sramotite. Nije vaše da ga osuđujete, nego da mu pridete i ukažete mu pomoć. Imajte uvek pred očima Hristovu smernost, Njegovu krotost i milosrđe, i radite kao što je On radio, srcem prepunim svetog saosećanja. „U to vrijeme, govori Gospod, ja ću biti Bog svim porodicama Izrailjevim, i oni će biti moj narod. Ovako veli Gospod: narod što osta od mača nađe milost u pustinji, kad idah da dam odmor i mir Izrailju. Odavna mi se javljaše Gospod, govoreći: Ljubim te ljubavlju vječnom, zato ti jednako činim milost“ (Jer. 31,1-3).

Da bismo radili kao što je Hristos radio, naše lično „ja“ treba da bude raspeto. To je mukotrno umiranje; ali to za dušu znači život. „Jer ovako govori Visoki i Uzvišeni, kojemu je ime Sveti: Na visini i u Svetinji stanujem i sa onim ko je skrušena srca i smjerna duha, oživljujući duh smernih i oživljujući srce skrušenih“ (Is. 57,15).

III OBRAZOVANJE

Jer Gospod daje mudrost; i iz Njegovih usta dolazi znanje i razum.“ Priče 2,6.

NEOPHODNOST REFORME U OBRAZOVANJU

„I oni će sazidati davnašnje pustoline, podignuće stare razvaline i obnoviće gradove puste, što leže u razvalinama od mnogo naraštaja.“ „I prozvaće se: Obnovitelji koji sazidaše razvaline i popraviše puteve za naselje“ (Is. 61,4; 58,12). Onima koji veruju u sadašnju istinu ove reči Nadahnuća ukazuju na zadatak koji upravo sada treba da se izvrši u pogledu vaspitanja naše dece i mladih. Kada je istina za ove poslednje dane prodrila u svet objavljivanjem poruke prvog, drugog i trećeg anđela, bilo nam je otkriveno da u načinu vaspitanja naše dece mora doći do promene; ali prošlo je mnogo vremena da bi se shvatilo kakve to promene treba da se izvrše.

Naše delo je obnoviteljskog karaktera; Božja je namera da se primernim radom naših obrazovnih ustanova pažnja javnosti usmeri na poslednji veliki napor za spasavanje onih koji propadaju. Standard obrazovanja u našim školama ne sme se snižavati. On se mora uzdizati sve više i više, daleko iznad sadašnjeg proseka; ali se obrazovanje ne sme ograničavati samo na znanje stečeno iz udžbenika. Učenje samo iz udžbenika ne može studentima pružiti disciplinu koja im je neophodna niti im može dati istinsku mudrost. Svrha i cilj osnivanja naših škola je da mlađi članovi Gospodnje porodice tu mogu da stiču obrazovanje u skladu sa Njegovim planom za njihov razvoj i napredovanje.

Sotona koristi najdovrtljivije metode da bi svoje planove i načela utkao u sistem obrazovanja i da na taj način zadobije snažan uticaj na um dece i mladih. Dužnost je pravog vaspitača da osujeti

njegove lukavo skovane namere. Mi smo se Bogu svečano zavetovali da ćemo svoju decu i mlade podizati za Njega, a ne za ovaj svet; da ćemo ih učiti da svoje ruke ne pružaju ovom svetu, nego da ljube Boga, da Ga se boje i drže Njegove zapovesti. Nastojmo da im u dušu najdublje utisnemo misao da su sazdana po obličju svoga Tvorca i da im Hristos predstavlja Uzor na koji u svemu treba da se ugledaju. U obrazovanju najveću pažnju treba posvetiti sticanju onih znanja koja ih „mogu umudriti na spasenje“ (II Tim. 3,15), i koja će njihov život i karakter uskladiti s božanskim Uzorom. Pravu vrednost predstavlja ljubav prema Bogu i čistota duše utkana u život kao zlatne niti. Visina do koje se čovek na ovaj način može uzdići još uvek se u potpunosti ne shvata.

Da bi se ovaj zadatak ostvario, moraju se postaviti široki temelji. U program nastave treba uvesti nove ciljeve, i studentima se mora pomoći da u svemu što rade primenjuju biblijska načela. Na sve što je pogrešno i u čemu se zastranjuje sa pravog puta treba jasno ukazati i toga se treba čuvati; jer to je bezakonje koje se ne sme nastavljati. Suštinski je bitno da svaki nastavnik s ljubavlju prihvati zdrava načela i učenja, jer to predstavlja svetlost kojom on treba da osvetljava životnu stazu svojih studenata.

Poruka trećeg anđela u našim školama

U knjizi Otkrivenje Jovanovo čitamo o posebnom zadatku koji Božji narod, prema Njegovoj nameri, treba da izvrši u ovim poslednjim danima. On je otkrio svoj zakon i pokazao nam istinu za ovo vreme. Ova se istina neprekidno sve više i više otkriva, i Bog želi da mi o njoj imamo pravilnu i razboritu predstavu, kako bismo mogli sa sigurnošću da uočimo razliku između dobra i zla, između pravde i nepravde.

Poruka trećeg anđela, velika istina koja predstavlja obeležje za ovo vreme, treba da bude predmet proučavanja u svim našim vaspitno-obrazovnim ustanovama. Božja je namera da se preko tih ustanova ova naročita opomena odlučno objavljuje i da svojim blistavim zracima obasja svet. Vreme je na izmaku. Opasnosti poslednjih dana upravo su pred nama, i zato treba budno da stražimo u molitvi, da proučavamo i poslušamo pouke koje su nam date u knjizi proroka Danila i u Otkrivenju Jovanovom.

Kada je Jovan izgnanstvom na pusto ostrvo Patam bio odvojen od svojih milih i dragih, Hristos je znao gde i kako da potraži svog vernog Svedoka. „Ja Jovan“, kaže pisac Otkrivenja, „brat vaš i zajedničar u nevolji i carstvu i trpljenju u Isusu Hristu, bijah na ostrvu zvanom Patmos zbog Riječi Božje i svjedočenja za Isusa Hrista. Ispunjen Duhom u dan Gospodnji čuh glas iza sebe silan, kao truba, koji govori.“ Dan Gospodnji je sedmi dan subota po stvaranju. Upravo na taj dan koji je sam Bog posvetio i blagoslovio, Hristos je „poslavši po anđelu svojemu sluzi svojemu Jovanu“ otkrio događaje i pojave koji se moraju zbiti pre završetka ovozemaljske istorije, i On želi da mi imamo jasnu i razboritu predstavu o tome. On naglašava ne bez razloga „Blago onome koji čita i onima koji slušaju riječi proroštva, i drže što je napisano u njemu; jer je vrijeme blizu“ (Otkr. 1,9.10; 1,3). Ovo je sastavni deo obrazovanja koje u našim školama treba strpljivo predavati. Naše učenje treba da odgovara vremenu u kojem živimo, a sva uputstva i pouke verskog karaktera treba davati u skladu sa porukama koje Bog šalje.

Mi ćemo biti pozivani i pred sudove da odgovaramo zbog svoje odanosti i poslušnosti zakonu Božjem i da objasnimo razloge svoje vere. Ovo posebno treba da shvate generacije mlađih. Oni treba da znaju šta će se sve zbiti pred kraj istorije ovog sveta. Ta zbivanja se tiču našeg večnog blaženstva, i zato nastavnici i studenti u našim školama treba da tome posvete više pažnje. I perom i rečju treba širiti znanje koje će biti kao hrana u pravo vreme, ne samo za mlade, nego i za one u godinama zrelosti.

Mi živimo u završnim prizorima ovih opasnih vremena. Naš Gospod je prorekao ovo neverovanje koje sada preovlađuje u pogledu Njegovog dolaska; i u svojoj Reči On ponovo i ponovo upozorava da će taj događaj biti neočekivano iznenađenje za mnoge. Taj veliki dan „doći će kao zamka na sve koji žive po svoj zemlji“ (Luka 21,35). Postoje, međutim, dve kategorije čekalaca. Jednima apostol upućuje ove ohrabrujuće reči: „Ali vi, braćo, niste u tami da vas ovaj dan kao lupež zatekne“ (I Sol. 5,4). Neke će Ženik, kad dođe, zateći spremne i oni će poći s Njime na svadbu. Kako je dragocena ova misao za one koji budno straže čekajući Njegovu pojavu! Hristos zaista „ljubi crkvu, i sebe predade za nju, da je osveti očistivši je krštenjem kao kupanjem u vodi, riječju svojom; da je stavi preda se, slavnu crkvu, koja nema mane ni mrštine, ili šta tome slično, nego da bude sveta i bez mane“ (Efesc. 5,25-27). Ovakvu blagonaklonost Bog ukazuje onima koje ljubi zato što Mu je drag njihov karakter.

Izvesti (iz ovog sveta) jedan narod koji će imati karakter sličan Hristovom i koji će biti u stanju da opstane u dan Gospodnji, zaista je veliki i veličanstven zadatak. Sve dok prepuštajući se struji svetovnosti plovimo kako vetar duva, nisu nam potrebna ni jedra ni vesla. Ali kada se okrenemo nasuprot toj struji, tek tada počinju naši naponi. Sotona će iznositi svakojake teorije da bi izopačio smisao istine. Rad će biti veoma otežan, jer počevši od Adamovog pada ljudi su po svojoj ustaljenoj navici skloni grehu. Ali su na delu neprekidno i Hristos i Duh Sveti. Božanske sile su uvek spremne da potpomognu ljudske napore u oblikovanju karaktera prema savršenom Uzoru, i čovekovo je samo da izvršava ono što Bog čini iznutra. Jesmo li kao narod spremni da izvršimo svoj Bogom određeni zadatak? Hoćemo li savesno da prihvatimo svaki zrak svetlosti koja nam je data, imajući pred očima samo jedan cilj pripremiti polaznike naših škola za carstvo Božje. Ako u veri korak po korak napredujemo pravim putem, sledeći našeg Velikog Vođu, svetlost će obasjavati našu stazu i teškoća će nestajati sticajem samih okolnosti. Božje odobravanje ulivaće nam nadu i Njegovi anđeli sarađivaće s nama donoseći nam svetlost i milost, ohrabrenje i radost.

Zato ne gubite vreme zadržavajući se na mnogim nebitnim pojedinostima koje se ne odnose na sadašnje potrebe Božjeg naroda. Ne gubite vreme uzdižući ljude koji ne poznaju istinu, „jer je vrijeme blizu“. Sada više nema vremena da svoj um opterećujemo teorijama koje mnogi popularno nazivaju „Višim obrazovanjem“. Vreme posvećeno nečemu što dušu ne uzdiže i ne navodi je da postane slična Hristu, najčešće je izgubljeno za večnost. To sebi ne bi smeli da dopustimo, jer svaki trenutak treba da bude posvećen večnim interesima. Zar ćemo sada, kad veliko delo suđenja živima tek što nije otpočelo, dozvoliti da nam sebične ambicije zagospodare srcem navodeći nas da zanemarimo sticanje onog znanja koje je neophodno da zadovolji potrebe u ovo vreme opasnosti?

Svako od nas mora da donese veliku odluku: ili će primiti žig zveri i njene ikone, ili pečat Boga živoga. I sada, kad se nalazimo na granicama večnog sveta, šta za nas može da bude od većeg značaja i vrednosti nego da se nađemo verni i odani Bogu nebeskome? Ima li išta što bi trebalo da cenimo više od Njegove istine i Njegovog zakona? Koje obrazovanje možemo preporučiti i dati studentima naših škola koje bi bilo toliko neophodno kao što je znanje o tome „šta uči Sveto pismo?“

Znamo da ima mnogo škola koje omogućuju sticanje naučnog obrazovanja, ali mi želimo nešto više od toga. Nauka koju preporučuje pravo obrazovanje je istina, koju treba tako duboko utisnuti u dušu da je nikakve zablude koje se šire svuda oko nas, ne mogu iskoreniti. Poruka trećeg anđela je istina, svetlost i sila; i zadatak da se ona prikaže tako upečatljivo da ostavi trajan utisak na srca slušalaca imaju ne samo propovednici nego isto tako i članovi Zajednice i nastavnici u našim školama. Oni koji su se prihvatili da rade kao vaspitači treba da sve više i više cene otkrivenu Božju volju tako jasno i upečatljivo objavljenu u knjizi proroka Danila i u Otkrivenju Jovanovom.

Proučavanje Biblije

Neodložne potrebe koje se osećaju u ovo vreme zahtevaju stalno istraživanje i proučavanje Božje Reči. To je sadašnja istina. Neophodnost reforme u pogledu proučavanja Biblije očevitna je svuda širom sveta, jer je to sada potrebnije nego ikada ranije. Sprovedenjem reforme u tom pogledu učiniće se veliko delo; jer u proročanstvu piše da se Njegova Reč nikada neće vratiti k Njemu prazna (Is. 55,10.11), Bog nagoveštava sve ono što je s tim hteo da kaže. Upoznati Boga i Hrista Isusa koga je sam On poslao (Jovan 17,3) to je najviše obrazovanje, koje će svojom čudesnom svetlošću preplaviti svu zemlju kao što je more puno vode.

Proučavanje Biblije neophodno je naročito u našim školama. Studenti treba da budu duboko ukorenjeni i utemeljeni u božanskoj istini. Njihovu pažnju uvek treba usmeravati ne na tvrđenja ljudi, nego na Božju Reč. Iznad svih drugih knjiga, Reč Božja mora da bude predmet našeg proučavanja, Veliki udžbenik, osnov svekolikog obrazovanja; naša deca i mladi treba da budu upućeni u istine koje se u njoj nalaze, bez obzira na svoje ranije stečene navike i običaje. Čineći tako, i nastavnici i studenti naći će sakriveno blago istinsko više obrazovanje.

Biblijska pravila treba usvojiti kao rukovodeće načelo u životu. Hristov krst treba da bude predmet proučavanja, pouke koje moramo znati ne samo u teoriji nego i u praksi. Hrista treba isticati u svakoj nastavi, da bi se studenti neprekidno napajali znanjem o Bogu i da bi Ga mogli prikazivati svojim karakterom. Njegova preuzvišenost treba da bude predmet našeg proučavanja još u ovom životu i u večnosti. Reč Božja, koja je do nas i u Starom i u Novom zavetu došla od samog Hrista predstavlja hleb sa neba; dok su mnogo toga što se naziva naukom samo porcije ljudskih izmišljotina, lažna hrana; to nije prava mana.

U Reči Božjoj nalazi se mudrost koja je neosporna i neiscrpna mudrost koja potiče ne iz uma nekog ograničenog smrtnika, nego iz neograničenog uma Svemogućeg. Ali mnogo toga što je Bog otkrio u svojoj Reči za ljude je neshvatljivo zato što su dragulji istine zatrpani naslagom ništarija i trica ljudskog mudrovanja i tradicija. Za mnoge blago Reči Božje ostaje sakriveno, zato što u istraživanju nisu marljivi i istrajni sve dotle dok ne shvate njena zlatna pravila. Oni koji Reč Božju prihvate kao životno pravilo treba da je marljivo pretražuju ako žele da ih ona očisti i pripremi da postanu članovi carske porodice, deca nebeskog Cara.

Proučavanje Božje Reči treba da zauzme mesto izučavanja onih knjiga koje su um mnogih odvele u misticizam i udaljile od istine. Njena izvorna načela, utkana u naš život, biće naša zaštita u iskušenjima i životnim nedaćama; njena božanska uputstva jedini su put ka uspehu. Kad iskušenje dođe na svaku dušu, doći će i do otpadništva. Dosta njih pokazaće se kao izdajnici, plahoviti, uobraženi i zadovoljni sami sobom, i okrenuvši se od istine, doživeće brodolom u svojoj veri. Zašto? zato što nisu živeli „o svakoj reči koja izlazi iz usta Božijih“. Oni nisu duboko ukopali i utvrdili temelj svoje vere. Kada im izabrani Božji glasnici izlože Njegovu Reč, oni gundaju smatrajući da je taj put suviše uzan. U šestom poglavlju Jevanđelja po Jovanu čitamo o nekima koji su smatrani Hristovim učenicima, ali koji su kada im je jednostavna istina jasno izložena ozlojeđeni napustili Hrista i više nisu išli za Njim. Na sličan način se i oni koji Bibliju samo površno proučavaju, okreću i odvajaju od Hrista.

Svako, kad se obrati Bogu, pozvan je da svoje sposobnosti upotrebom dobijenih talenata razvija; svaka loza na živom Čokotu koja ne raste, odseca se i baca kao otpadni materijal. Kakav, stoga, treba da bude karakter obrazovanja koje se stiče u našim školama? Treba li da nam kriterijum u tome bude mudrost ovoga sveta ili, pak, ona mudrost koja dolazi odozgo? Nije li krajnje vreme da se prosvetni radnici probude i da, svesni svoje odgovornosti u ovom pogledu, učine sve da Reč Božja dobije uzvišenije mesto u nastavi koja se predaje u našim školama?

Obučavanje radnika

Veliki cilj naših škola je obučavanje mladih za službu u našim ustanovama i raznim granama u delu Jevandelja. Pažnju javnosti svuda i na svakom mestu treba usmeravati na Bibliju. Došlo je vreme, značajno vreme, kada se svitak njene poslednje knjige (Otkrivenja Jovanovog) posredstvom Božjih vesnika odvija pred svetom. Istina koju sadrže poruke prvog, drugog i trećeg anđela mora da se objavi svakom plemenu, jeziku, kolenu i narodu; svojom svetlošću ona mora da razagna tamu na svim kontinentima i da dopre do svih morskih ostrva. Ne sme se dozvoliti da bilo kakve ljudske izmišljotine sprečavaju ovo delo. Da bi se to ostvarilo, neophodni su oplemenjeni i posvećeni talenti; potrebni su radnici koji će povereni zadatak moći odlično da izvrše u hrišćanskoj krotosti, zato što je njihovo „ja“ sakriveno u Hristu. Novajlije i neiskusni u radu ne mogu uspešno da otkrivaju sakriveno blago istine koje dušu obogaćuje duhovnim vrednostima. „Razumij što govorim; a Gospod da ti da razum u svemu... Postaraj se”, naglašava apostol, „da se pokažeš pošten pred Bogom kao radnik koji se nema čega stidjeti i koji pravo upravlja riječju istine“ (II Tim. 2,7.15). Ovaj nalog dat Timotiju treba da bude vaspitna sila u svakoj porodici i u svakoj školi.

Svi koji su vezani za naše ustanove ne samo škole nego i sanatorijume i izdavačke kuće pozvani su da ulažu ozbiljne napore u osposobljavanju ljudi, žena i mladih da postanu Božji saradnici. Studente treba upućivati da razborito rade u Hristovom duhu, otkrivajući plemenit i uzvišen hrišćanski karakter onima s kojima dolaze u kontakt. Oni kojima je zadatak da mlade obučavaju i pripremaju za rad u bilo kojoj grani našeg dela treba da budu ljudi koji imaju duboku svest o vrednosti ljudske duše. Ako nisu duboko prožeti delovanjem Svetog Duha, izlažu se opasnosti od nasrtaja zlog neprijatelja koji budno vrebava priliku da stvori mučne okolnosti. Vaspitač mora biti svestan da se duše mogu pridobiti samo vernošću, ljubaznošću i dobrotom, ali nikada grubošću. Zapovedničke i tiranske reči i postupci podstiču najgore strasti ljudskog srca. Kad ljudi i žene koji tvrde za sebe da su hrišćani nisu naučili da odbace svoje zle i detinjaste ćudi, kako mogu očekivati da ih drugi poštuju i cene?

Stoga za nastavnike u našim školama treba veoma brižljivo birati one koji su zaista pogodni za to, koji će biti verni ne samo u izvršavanju svog radnog zadatka, nego i u ispoljavanju odgovarajuće naravi. One koji se pokažu nedostojnima ukazanog poverenja, treba otpustiti. Svaku instituciju koja propusti da podstiče duh ljubaznosti i ljubavi Bog će smatrati odgovornom. Nikada se ne sme zaboraviti da su naše ustanove odgovorne samom Hristu. Kao nastavnike iz biblijskih predmeta u našim školama treba koristiti najtalentovanije propovednike. Onima koji su izabrani za taj posao neophodno je temeljno proučavanje i poznavanje Svetih spisa i duboko hrišćansko iskustvo, a plate im treba isplaćivati od desetka. Sve naše ustanove prema Božjoj nameri, treba da doprinose obrazovanju i usavršavaju radnika kojih On neće morati da se stidi, radnika koje možemo poslati da kao dobro pripremljeni misionari rade u službi Učitelju; međutim, ovaj cilj se ne drži stalno pred očima. U tom radu, mi daleko zaostajemo u mnogo čemu, i Gospod traži da se u tome pokaže beskrajno veća revnost nego što se dosad pokazala. On nas je pozvao iz ovog sveta da budemo svedoci za Njegovu istinu, i u svim našim redovima mlade treba pripremati i osposobljavati da postanu korisni i uticajni u delu Božjem.

Potreba za radnicima na jevandeljskom polju neodložna je. Za to delo neophodni su mladi ljudi; i upravo njih Bog poziva. Njihovom obrazovanju u našim školama treba pridavati najveći značaj; to se ni u kom slučaju ne sme ignorisati ili smatrati pitanjem od drugostepenog značaja. Potpuno je pogrešno da nastavnici, predlažući neko drugo zanimanje, obeshrabruju mlade koji bi se mogli okvalifikovati za uspešan i prihvatljiv rad u propovedničkoj službi. Oni koji, ističući prepreke i

teškoće, sprečavaju mlade u pripremi za ovo delo, suprotstavljaju se planovima Božjim i moraće pred Njim da polažu račun zbog toga. Među nama u proseku ima više nego srazmeran broj sposobnih ljudi. Kad bi se njihove sposobnosti pravilno upotrebile, imali bismo dvadeset propovednika tamo gde sada imamo jednog.

Mladi ljudi koji nameravaju da se posvete propovedničkoj službi ne bi trebalo da provode godine na školovanju samo zato da bi stekli više obrazovanje. Nastavnici treba razborito da shvate situaciju i da svoja predavanja prilagode potrebama tako opredeljenih studenata; takvima treba pružiti posebne mogućnosti da za kraće vreme, ali ipak sadržajno prouče gradivo koje im je najpotrebnije da se osposobe za svoj budući poziv. Međutim, ovaj plan se nije primenjivao. Premalo pažnje se poklanjalo obrazovanju mladih za propovedničku službu. Ne preostaje nam još mnogo godina za rad; i nastavnici treba da budu prožeti Svetim Duhom i da deluju u skladu sa jasno izraženom Božjom voljom, a ne da sprovode svoje lične planove. Svake godine gubimo mnogo zato što u tom pogledu ne slušamo Gospodnji savet.

Medicinske sestre koje se spremaju za misionare treba da u našim školama slušaju predavanja stručno osposobljenih lekara i, kao sastavni deo svog obrazovanja, moraju da nauče kako voditi uspešnu borbu protiv bolesti i prikazati vrednost prirodnih lekova. Taj rad je veoma potreban. Gradovi i veliki i mali sve više tonu u greh i moralnu izopačenost, ali ipak u svakom Sodomu nađe se i poneki Lot. Otrov greha deluje u samom srcu društvene zajednice, i Bog poziva reformatore da ustanu u odbranu prirodnih zakona koje je On postavio da upravljaju ljudskim organizmom. Oni u isto vreme treba da imaju visok kriterijum u obučavanju ljudi kako da svoj um i srce predaju Bogu da bi Veliki Lekar mogao prihvatiti saradnju ljudskog oruđa kao svoju pomoćnu ruku u delu milosti i ublažavanja ljudskih patnji.

Isto tako, prema Božjoj nameri, naše škole mladima treba da pruže obrazovanje koje će ih osposobiti za učitelje u subotnoj školi ili za odgovarajuće dužnosti u bilo kojoj grani dela. Kada bi se mladi posvećena srca angažovali u radu subotne škole, trudeći se prvo da sami steknu neophodno obrazovanje i da zatim druge poučavaju najboljim metodama u privođenju duša Hristu, videli bismo da bi stanje u Zajednici bilo sasvim drugačije. To je način rada koji donosi rezultat.

Nastavnici misionari

Nastavnici treba da se pripremaju za misionarski rad. Potrebe i mogućnosti za misionarski rad otvaraju se na sve strane, i radnici iz dve ili tri zemlje neće biti u mogućnosti da odgovore na sve pozive koji se upućuju za pomoć. Pored školovanja onih koje kao misionare treba slati iz naših već organizovanih Unija i polja, u raznim krajevima sveta treba za rad osposobljavati tamošnje stanovnike koji će moći uspešno da se zalažu za svoje sunarodnike i susede; i koliko god je to moguće, za njih je bolje i sigurnije da obrazovanje stiču u onoj oblasti gde treba i da rade. Retko je kad bolje i za samog radnika i za napredak dela da on na školovanje odlazi u neke daleke zemlje. Gospod želi da se učini sve što je moguće da bi se zadovoljile ove potrebe; i ako su članovi Zajednice svesni svojih odgovornosti, znaće kako da postupe u svakoj potrebi koja može da iskrse.

Da bi se zadovoljile potrebe za radnicima, Bog želi da se u raznim zemljama osnuju vaspitno-obrazovni centri gde će se studenti koji pokazuju izgleda na uspeh obučavati u praktičnim granama znanja i u poznavanju biblijskih istina. Kada se takvi aktivno uključe u rad, oni će delu sadašnje istine dati pravo obeležje u novim poljima. Oni će probuditi zainteresovanost među nevernicima i znatno doprineti da se duše oslobode okova greha. Najbolje prosvetne radnike treba poslati da vode vaspitno-obrazovni rad u zemljama gde nameravamo otvoriti naše škole.

Možda je suviše prosvetnih radnika i obrazovnih ustanova skoncentrisano u jednom mestu.

Manje škole organizovane po ugledu na proročke škole iz Starog zaveta, bile bi za našu Zajednicu daleko veći blagoslov. Novac potrošen za proširenje Koledža u Batl Kriku radi smeštaja i pogodnosti tamošnje propovedničke škole bio bi bolje iskorišćen da je uloženi u podizanje škola u seoskim oblastima Amerike i drugih zemalja. Nije bilo potrebno da se u Batl Kriku podižu nove zgrade; tu već postoji obilje mogućnosti za obrazovanje onoliko studenata koliko treba da se nađu na jednom mestu. Nije bilo najbolje što se toliki broj studenata nagomilava u ovoj školi, jer je talenta i mudrosti u rukovođenju školom bilo samo za određeni broj studenata. Propovednički instituti mogli su biti smešteni u već postojeće zgrade, a novac potrošen za proširenje Koledža mogao je biti korisnije uloženi u podizanje školskih zgrada u drugim mestima.

Podizanje novih zgrada podstiče i ohrabruje preseljavanje mnogih porodica u Batl Krik da bi tu školovali svoju decu. Međutim, za sve mlade na koje se ovo odnosi bilo bi u duhovnom pogledu daleko bolje da su školu pohađali u nekom drugom mestu i u znatno manjem broju. Za toliko nagomilavanje naših vernika u Batl Kriku krivicu snose vodeći ljudi isto toliko koliko i oni koji se doseljavaju. Ima oblasti koje su za misionarske poduhvate povoljnije nego što je Batl Krik, a ipak oni koji se nalaze na odgovornim položajima planski nastoje da sve pogodnosti skoncentrišu samo tu; a povećanjem tih pogodnosti i olakšica oni članove praktično pozivaju: „Dođite u Batl Krik; doselite se ovamo sa porodicom i školujte ovde svoju decu.“

Da su neke od naših velikih vaspitno-obrazovnih ustanova podeljene na manje celine, a škole podizane na raznim mestima, znatno veći napredak bio bi ostvaren u pogledu fizičkog, umnog i moralnog obrazovanja. Gospod ne kaže da broj građevina koje se podižu za naše ustanove treba da bude manji, nego da te građevine ne budu toliko skoncentrisane na jednom mestu. Velike sume novca uložene u svega nekoliko lokacija trebalo je upotrebiti za podizanje škola u široj oblasti što bi omogućilo obrazovanje mnogo većem broju studenata.

Došlo je vreme da se zastava istine uzdigne na mnogim mestima, da se probudi interesovanje i da se oblast misionarske delatnosti širi sve više dok ne obuhvati ceo svet. Došlo je vreme kad se na poruku istine može skrenuti pažnja mnogo većeg broja ljudi. U tom pravcu može se učiniti mnogo toga što dosad nije učinjeno. Dok je dužnost članova da svoje žiške održavaju upaljenim, mladima posvećena srca mora se u njihovoj zemlji omogućiti neophodna duhovna naobrazba da bi ovo delo mogli da nastave. Treba osnivati i podizati škole, ne tako raskošno opremljene kao one u Batl Kriku i kao što je Koledž „Vidik“, već jednostavnije škole sa skromnijim zgradama i nastavnim osobljem spremnim da se prilagode jednostavnosti nekadašnjih proročkih škola. Umesto da ovu mogućnost duhovnog prosvetavanja skoncentrišemo na jednom mestu, gde mnogi ne cene to što im je dato niti se koriste time, tu svetlost treba preneti u mnoga druga mesta širom sveta. Ako posvećeni, bogobojažljivi učitelji, ljudi uravnotežena uma i praktičnih ideja pođu u misionarska polja, radeći u poniznosti i deleći sa drugima ono što su sami primili, Bog će podariti blagoslov svog Duha mnogima koji su oskudevali u tom Njegovom daru.

Elementi uspeha

Da bi naše škole mogle imati Božji blagoslov i Njegovo odobravanje, u delu reforme treba da saraduju i nastavnici i studenti čineći najbolje što mogu. Za uspeh je neophodno jedinstveno delovanje. U borbenim dejstvima jedne vojne formacije došlo bi do konfuzije i poraza ako bi se njihovi vojnici, umesto skladne akcije pod komandom nadležnog vojskovođe, rukovodili sopstvenim pobudama. Hristovi vojnici takođe moraju da deluju jedinstveno. Nekoliko obraćenih duša, kada se pod jednim rukovodstvom jedinstveno zalažu za ostvarenje određenog cilja, zadobiće pobjedu u svakom sukobu.

Ako među onima koji tvrde da veruju u istinu postoji nesloga svet će doći do logičnog zaključka da takvi nikada ne mogu biti Božji narod, jer rade jedni protiv drugih. Ako smo jedno sa Hristom, bićemo jedinstveni i među sobom. Oni koji neće da uzmu Hristov jaram i da vuku zajedno s Njim, uvek naginju na pogrešan put. Temperament koji takvi ispoljavaju pripada nepreporođenoj ljudskoj prirodi, i pod najneznatnijim izgovorom oni na svako ispoljavanje gnjeva reaguju još većom žestinom. To neizbežno dovodi do sukoba; i na zasedanjima raznih odbora kao i na javnim skupovima čuju se glasovi u toliko povišenom tonu da to nimalo ne odgovara duhu reforme.

Poslušnost prema svakoj Reči Božjoj predstavlja drugi uslov uspeha. Pobjede se ne zadobijaju ceremonijom ni ispoljavanjem raskoši, već jednostavnim pokoravanjem vrhovnom Vojskovođi, Gospodu Bogu nebeskome. Onaj koji se s punim poverenjem oslanja na tog Vođu nikad neće doživeti poraz. Poraz je neizbežan ishod oslanjanja na ljudske metode i izmišljotine, i stavljanja onog što je božansko u drugi plan. Poslušnost je bila pouka čiji značaj je Vojvoda vojske Gospodnje nastojao da utisne u srce Izrailjaca (prilikom osvajanja Jerihona), poslušnost u onome u čemu oni nisu mogli da vide nikakav znak uspeha. Kada u potpunosti poslušamo glas našeg Vođe, On će svoje bitke voditi na takav način da će to iznenaditi i najveće sile na zemlji.

Mi smo Hristovi vojnici, a od onih koji dobrovoljno stupe u redove Njegove vojske očekuje se da budu spremni na izuzetno težak zadatak, zadatak u kojem sve svoje snage moraju da angažuju do krajnjih granica. Moramo shvatiti da je život vojnika život neprekidne borbe u napadu, istrajnosti i nepokolebljivosti. Hrista radi moramo biti spremni da podnosimo iskušenja. Borba u koju smo pozvani ne predstavlja neke samo zamišljene, nego stvarne sukobe. Moramo se sukobljavati sa najmoćnijim neprijateljem; „jer naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba“ (Efesc. 6,12). Svoju snagu i sigurnost moramo tražiti upravo u onome u čemu je bila snaga i prvih učenika: „Ovi svi jednodušno bijahu jednako na molitvi i u moljenju.“ „I napuniše se svi Duha Svetoga, i govorahu Riječ Božju sa slobodom. I u naroda koji vjerova bješe jedno srce i jedna duša“ (Djela 1,14; 4,31.32).

SMETNJE REFORMI

Kao predmet proučavanja Biblija je u izvesnoj meri uvedena u naše škole, i učinjeni su neki naponi u pravcu reforme; međutim, veoma je teško usvojiti prava načela kad su popularne i rado prihvaćene metode ovog sveta tako dugo bile ustaljena praksa. Prvi pokušaji da se promene stare navike zadali su velike teškoće onima koji žele da se nastavi putem na koji Bog ukazuje. Kao posledica ovako pogrešnih shvatanja i počinjenih grešaka imali smo velike gubitke. Cilj protivnika reforme bio je: navesti nas da zadržavanjem uobičajenih svetovnih smernica u školovanju ne shvatimo načela istinskog vaspitno-obrazovnog sistema. Neobraćenima, koji sve posmatraju sa niskog stanovišta ljudske sebičnosti, neverovanja i ravnodušnosti istinska, Bogom određena načela i metodi izgledaju pogrešni.

Neki od nastavnika i direktora u našim školama, koji su samo poluobraćeni, predstavljaju kamen spoticanja za druge. Oni odobravaju tek ponešto i reformu prihvataju samo polovično; ali kad dođe veća svetlost i novo saznanje, oni ne pristaju da idu napred i u svom radu radije se rukovode sopstvenim idejama. Čineći tako oni beru i jedu plodove s drveta „spoznaje“ stavljajući ljudska mišljenja i ideje iznad onoga što je božansko. „Zato sada bojte se Gospoda i služite Mu vjerno i istinito; i odbacite bogove kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke i u Misiru, pa služite Gospodu. Ako li vam nije drago služiti Gospodu, izaberite sebi danas kome ćete služiti“ (Is. Navin 24,14.15). „Ako li je Gospod pravi Bog, idite za Njim; ako li je Val, idite za njim“ (I Car. 18,21). Trebalo je da postignemo daleko više, i naše duhovno stanje bilo bi znatno bolje da smo

napredovali onako kako nam je svetlost dolazila.

Kada su predlagane nove metode u našem obrazovnom sistemu, postavljeno je toliko sumnjičavih pitanja i toliko nastavnčkih veća je organizovano da bi se istakla svaka teškoća u vezi s tim, da su pobornici reforme dovedeni u potpuno neravnopravan položaj, i neki su čak i prestali da se zalažu za reformu. Izgledalo je kao da bujicu sumnji i kriticizma nije moguće zaustaviti. Tako su u Pavlovo vreme Atinjani u srazmerno malom broju prihvatili Jevanđelje zato što su bili ponosni na svoj razum i svetovnu mudrost, a Hristovo Jevanđelje smatrali ludošću. Ali je „ludost Božja mudrija od ljudi, i slabost je Božja jača od ljudi“. Zato „mi propovijedamo Hrista raspeta, Jevrejima dakle sablazan, a Grcima bezumlje; onima koji su pozvani, i Jevrejima i Grcima Hrista Božju silu i Božju premudrost“ (I Kor. 1,23-25).

Sada moramo ponovo da krenemo od početka. Reforma se mora otpočeti u srcu i to svom dušom i dragovoljno. Zablude mogu biti stare vekovima; ali starost ne čini zabludu istinom, niti istinu zabludom. U našim školama suviše dugo se ostaje pri starim običajima i navikama. Gospod želi da sada i nastavnici i studenti odbace svaku ideju koja nije u skladu sa istinom. U našim školama ne treba predavati ono što svet ili crkva prihvataju kao merilo samo zato što je to u skladu sa postojećim običajima. Merilo za nas predstavlja samo Hristov način poučavanja. Moramo se strogo pridržavati onoga što u pogledu nastave u našim školama kaže Gospod; jer ako u izvesnim segmentima obrazovnog programa koji se sada primenjuje u nekim od naših škola ne dođe do potpune promene, onda smo uzalud potrošili novac za kupovinu zemljišta i podizanje školskih zgrada.

Ako se u našim školama bude toliko isticalo samo versko učenje one će postati nepopularne, naglašavaju neki; oni koji ne pripadaju našoj veri neće ih potpomagati ni slati svoju decu u njih. U redu, neka ih šalju u druge škole, gde će naći vaspitno-obrazovni sistem koji odgovara njihovom ukusu. Takvim i sličnim razlozima sotona nastoji da spreči ostvarenje upravo onih ciljeva zbog kojih su i osnovane naše škole. Obmanuti njegovim lukavstvom, direktori naših škola razmišljaju kao i ljudi ovog sveta, kopiraju njihove planove i imitiraju njihove običaje. Mnogi su u nedostatku nebeske mudrosti otišli tako daleko da se pridružuju neprijateljima Boga i istine u organizovanju svetovnih zabava za svoje studente. Čineći tako, oni izazivaju Božje negodovanje, jer zavode mlade na pogrešan put i pomažu sotoni u njegovom delu. Za takav svoj rad i sve njegove posledice oni će morati da odgovaraju na Božjem sudu.

Oni koji nastavljaju takvim putem pokazuju da im se ne može ukazati poverenje. Posle tako učinjenog zla, oni će možda i priznati svoju zabludu; ali mogu li se time otkloniti posledice njihovog uticaja? Hoće li Hristos moći da kaže: „Dobro, dobri slugo“, onome koji je izneverio ukazano poverenje? Takvi neverni radnici ne grade na večnoj Steni, i proveravanje će pokazati da su svoj temelj postavili na nestalnom pesku. Kad Gospod od nas traži da budemo narod poseban i osobit, kako možemo toliko tražiti popularnost i nastojati da se prilagodimo običajima i praksi ovog sveta? „Ne znate li da je prijateljstvo ovoga svijeta neprijateljstvo Bogu? Jer ko hoće svijetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje“ (Jakov 4,4).

Spustiti kriterijum da bi se stekla popularnost i povećao broj pristalica, a onda se radovati takvom povećanju kao nekom uspehu u duhovnom pogledu znači biti potpuno zaslepljen. Kada bi broj pristalica bio merilo uspeha, sotona bi mogao polagati pravo na prevlast; jer njegovi sledbenici u ovom svetu predstavljaju veliku većinu. Napredak i uspeh jedne škole ogledaju se u stepenu moralne snage koja u njoj preovlađuje. Izvor radosti i zahvalnosti za jednu školu ne treba da bude broj studenata i nastavnika, nego njihove vrline i napredovanje u razumu i pobožnosti. Treba li onda da se naše škole u svojim običajima i praksi prilagođavaju ovom svetu? „Molim vas dakle, braćo, milosti Božije radi... ne prilagođavajte se ovom svijetu, nego se promijenite obnovljenjem uma

svoje, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija“ (Rimlj. 12,1.2).

Ljudi će svim mogućim sredstvima nastojati da istaknutu razliku između adventista sedmog dana i onih koji svetkuju nedelju učine što manjom. Ukazano mi je na pripadnike jedne grupe pod imenom adventista sedmog dana koji su preporučivali da zastavu ili obeležje koje nas čine posebnim narodom ne treba tako upadljivo isticati, smatrajući da to nije najbolji način da obezbedimo uspeh našim ustanovama. Ali ovo nije vreme da spuštamo svoju zastavu niti da se stidimo svoje vere. Tu karakterističnu zastavu, opisanu rečima: „Ovdje je trpljenje svetih, koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu“ treba nositi kroz ceo svet sve do svršetka vremena milosti i probe. Iako moramo ulagati veće napore da ostvarimo napredak u raznim mestima, ne smemo sakrivati svoju veru da bismo zadobili naklonost i materijalnu podršku. Istina mora doći do onih koji se nalaze na rubu propasti i ako je skrivamo od njih na bilo koji način, mi obeščašćujemo Boga i krv tih duša naći će se na našim haljinama.

Sa zaposlenima u našim prosvetnim i ostalim ustanovama nebeski anđeli saraduju samo dok oni hode smerno pred Bogom; ali svi treba da imaju na umu činjenicu da je Bog posebno naglasio: „One ću poštovati koji Mene poštuju, a koji Mene preziru, biće prezreni“ (I Sam. 2,30). Nikada i ni za trenutak ne ostavljajte utisak ni na koga da radi nekog dobitka krije svoju veru i učenje pred nevernicima u svetu, strahujući da neće biti tako visoko poštovan ako oni saznaju njegove principe. Od svih svojih sledbenika Hristos traži da neskriveno i hrabro ispovedaju svoju veru. Svako treba da se odlučno opredeli za svoje Bogom određeno mesto da bude „gledanje svijetu, anđelima i ljudima“. Ceo svemir s neizrecivom pažnjom čeka da vidi završne prizore u velikoj borbi između Hrista i sotone. Svaki hrišćanin treba da bude svetiljka, ali ne sakrivena „pod sud ili pod odar“, nego postavljena na svećnjak da svetli svima koji su u kući. Nikada nemojte dozvoliti da se, iz kukavičluka ili zbog bilo kakvih nazora ovog sveta, Božja istina potiskuje u zaleđe.

Iako naše prosvetne ustanove u mnogo čemu naginju prilagođavanju ovom svetu, približavajući mu se korak po korak, ipak za njih još uvek ima nade. Zla kob još nije tako isplela svoje mreže oko njihovih delatnosti da moraju ostati bespomoćne i u neizvesnosti. Ako odgovorni ljudi u njima poslušaju Božji glas On će im svojim prosvetliljem pružiti mogućnost da se poprave, vraćajući u škole ono što je njihovo prvobitno i pravo obeležje, a to je očevitna razlika od ovog sveta. Kada se shvate sve prednosti savesnog držanja hrišćanskih načela i kada se sopstveno „ja“ sakrije u Hristu, ostvariće se znatno veći napredak; jer će svaki prosvetni radnik, osećajući svoju ljudsku slabost i tražeći mudrost i milost od Boga, primiti božansku pomoć koja nam je obećana u svakoj potrebi.

Protivljenje i nepovoljne okolnosti treba da u nama stvore čvrstu odluku da ih Božjom pomoću savladamo. Svaka savladana prepreka daje nam veću sposobnost i hrabrost da nastavimo dalje. Nastavite pravim putem odlučno, svaku promenu izvršite čvrsto i promišljeno. Tada okolnosti za vas neće predstavljati prepreke, nego će vam još pomagati. Učinite početni korak. Veliki hrast izrasta iz malog žira.

Nastavnicima i direktorima naših škola

Pozivam profesore i nastavnike naših škola da imaju zdrav sud i da se rukovode višim smernicama. Naš vaspitnoobrazovni sistem mora da se očisti od svih ništarija. Da bi se uspešno savladale prepreke koje se pojavljuju u našim ustanovama, u njima se moraju savesno primenjivati hrišćanska načela. Međutim, ako se u rukovođenju primenjuju planovi i mudrovanja ovog sveta, videće se nedostatak temeljitosti u radu, nedostatak dalekovidosti u duhovnom raspoznavanju. Stanje sveta pred prvi Hristov dolazak predstavlja ilustraciju onoga što prethodi Njegovom drugom dolasku. Jevreji su doživeli svoje nacionalno rasulo i uništenje Jerusalima zato što su odbacili

poruku spasenja koja im je bila nebom poslana. Treba li da i ovo pokoljenje kome je Bog dao tako veliku svetlost i tako divna preimućstva nastavi putem onih koji su, na svoju veliku nesreću i propast, odbacili ponuđenu svetlost?

Mnogi i danas imaju „pokrivalo“ na svom licu. To pokrivalo predstavlja njihovu ljubav i sklonosti prema navikama i praksi ovoga sveta, što zaklanja od njih slavu Gospodnju. Bog želi da naš pogled stalno bude upravljen na Njega, i da tako izgubimo iz vida privlačnosti ovog sveta.

Da bismo ispunili zahteve Biblije, mi istinu svakodnevno treba praktično da unosimo u svoj život, uzdižući njenu zastavu sve više i više. To zahteva neprekidno suprotstavljanje modi, običajima, praksi i opštim načelima ovog sveta. Uticaji svetovnosti poput morskih talasa navaljuju na Hristove sledbenike da bi ih povukli za sobom i odvojili od istinskih načela Njegove krotosti i milosti; ali mi u načelima treba da budemo čvrsti kao stena. Za to je neophodna moralna hrabrost, i oni koji svom svojom dušom nisu nerazdvojno vezani za večnu Stenu biće odneseni strujom svetovnosti. Čvrsto i sigurno možemo stajati samo ako je naš život skriven s Hristom u Bogu. Kada je u pitanju suprotstavljanje svetovnosti, moralna nezavisnost je potpuno na svom mestu. Potčinjavajući se u potpunosti volji Božjoj, mi se stavljamo u znatno povoljniji položaj i uviđamo neophodnost odlučnog odvajanja od običaja i prakse ovog sveta.

Naš duhovni standard treba da uzdignemo ne samo malo iznad standarda ovog sveta, već upravo ono što nas čini posebnim treba odlučno isticati. Razlog što imamo tako malo uticaja na svoje neverne srodnike i one s kojima se družimo upravo je u tome što smo tako neodlučni u isticanju razlike koja u običajima i praksi treba da postoji između nas i ovog sveta.

Mnogi nastavnici dopuštaju sebi da im shvatanja ostaju suviše skućena i duhovno na izuzetno niskom nivou. Oni u pogledu obrazovanja nemaju uvek pred očima božanski plan, nego za primer uzimaju običaje i praksu ovog sveta. Svoj pogled uvek upravljajte gore, „gdje Hristos sjedi s desne strane Bogu“, i onda upućujte i svoje učenike da se ugledaju na Njegov savršeni karakter. Ukazujući mladima na Petrove osmostepene lestve (II Petr. 1,5-7) stavite njihovu nogu ne na najvišu, nego prvo na najnižu prečagu, i zatim ih na najusrdniji način ohrabrujte da se postepeno penju do samog vrha.

Te lestve predstavljaju samog Hrista koji je zemlju ponovo povezo sa nebom. Svojim donjim delom zahvaljujući Njegovoj ljudskoj prirodi te lestve su čvrsto ukopane u zemlju; dok svojim vrhom posredstvom Njegovog božanstva dopiru do samog Božjeg prestola. Svojom ljudskom prirodom Hristos je prigrlio pali ljudski rod, dok se svojim božanstvom čvrsto drži prestola Božjeg. Mi se spasavamo uspinjući se postepeno upravo tim lestvama; gledajući na Hrista i držeći se čvrsto Njega, penjemo se korak po korak do Njegove visine, tako da On postaje naša pravda, naša mudrost, posvećenje i iskupljenje. Vera, vrlina, razum, uzdržanje, strpljenje, pobožnost, bratoljublje i ljubav prema Bogu to su prečage na ovim lestvama. Sve ove vrline i blagodati treba da se manifestuju u hrišćanskom karakteru; jer čineći ovo nećete pogriješiti nikad; jer vam se na taj način u izobilju dopušta ulazak u vječno carstvo Gospoda našega i Spasa Isusa Hrista“ (II Petr. 1,10.11).

Nije tako lako zadobiti neprocenjivo blago večnog života. To niko ne može da postigne dok se prepušta okolnostima i rasprostranjenoj struji svetovnosti. Oni koji to žele moraju izaći iz sveta, biti potpuno odvojeni i ne doticati se ničega što je nečisto. Činiti isto što i pristalice ovog sveta, a da vas struje svetovnosti pri tom ne povuče nizvodno, jednostavno nije moguće. Nikakav napredak nije moguće postići bez istrajnih napora. Svi oni koji žele da pobeđu moraju se čvrsto držati Hrista. Nikada ne smeju da se okreću natrag, već svoj pogled stalno treba da upravljaju gore, zadobijajući vrlinu za vrlinom. Lična budnost i stalni oprez predstavljaju cenu sigurnosti. Sotona igra sudbonosnu životnu igru za vašu dušu. Ne skrećite ni za jedan jedini palac na njegovu stranu da mu na taj način ne bi dali preimućstvo nad sobom.

Naslediti spasenje možemo samo ako se svom dušom povežemo sa Hristom, oslanjajući se samo na Njega raskidajući svaku vezu sa svetom i njegovim zavodljivim ludostima. U tom cilju moramo imati duhovnu saradnju sa nebeskim silama. Moramo verovati i raditi, moleći se, stražeći budno i čekajući. Pošto nas je Sin Božji otkupio krvlju svojom, mi smo Njegova svojina, i svako od nas treba da stekne neophodno obrazovanje u školi Hristovoj. I učitelji i učenici treba marljivo da se trude za ono što je večno i neprolazno. Kraj svemu se približio. Sada je vreme da se naoružamo i pripremimo za borbu na strani Gospodnjoj. Nikada ne treba da uzdižemo ljude nego Boga, jedinog pravog i živog Boga. Samo nesebičan život, plemeniti i samopožrtvovani duh, ljubav i saosećanje onih koji se nalaze na odgovornim i poverljivim položajima naših ustanova, mogu da šire uticaj koji dušu čisti i oplemenjuje i koji najrečitije govori u prilog istini. Tada svojim rečima u savetu neće ispoljavati duh uobraženosti i samouzvišenja, već vrline skromnosti i nenametljivosti koje su vrednije od zlata. Dok čovek u težnji za božanskom prirodom, radi na planu dodavanja, dodajući u usavršavanju hrišćanskog karaktera blagodat za blagodaću, Bog radi na planu umnožavanja. U Njegovoj Reči čitamo obećanje: „Blagodat i mir da vam se umnože poznavanjem Boga i Hrista Isusa Gospoda našega“ (II Petr. 1,2).

„Ovako veli Gospod: Mudri da se ne hvali mudročću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim; nego ko se hvali, neka se hvali tim što razumije i poznaje Mene da sam Ja Gospod koji činim milost i sud i pravdu na Zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod“ (Jer. 9,23.24). „Pokazao ti je, o čovječe, što je dobro, i što Gospod traži od tebe, osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost, i da hodiš smjerno pred Bogom svojim“ (Mihej 6,8). „Ko je Bog kao Ti, koji prašta bezakonje i prelazi preko prestupa ostatka nasljedstva svojega, ne drži dovijeka gnjeva svojega, jer Mu je mila milost“ (Mihej 7,18). „Umijte se, očistite se, uklonite zloću djela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti; učite se dobro činiti“ (Is. 1,16.17).

Ovo su reči koje Gospod i nama upućuje. Prošlost je sadržana u knjizi u kojoj je zapisano sve. Mi ne možemo izbrisati ono što je zapisano; ali ako pristajemo da se nečemu naučimo iz prošlosti, ona će nam pružiti svoje pouke. Ako je učinimo svojim savetodavcem, učinićemo je takođe i svojim prijateljem. Opominjući se onoga što je bilo neprijatno i pogrešno, učimo se da ne ponavljamo iste greške. Ne dozvolite sebi ubuduće da se pored vašeg imena zapiše bilo šta zbog čega ćete morati da zažalite.

Klonimo se svega što izgleda da je zlo. Svakog dana mi stvaramo svoju istoriju. Juče je van naše kontrole ili mogućnosti ispravljanja; samo danas je naše. Stoga ne ožalošćavajmo Duha Božijeg danas, jer sutra nećemo biti u mogućnosti da povratimo ono što smo učinili.

Nastojmo uvek da savet Božji prihvatimo i poslušamo u svemu, jer je Njegova mudrost beskonačna. Iako u prošlosti možda nismo učinili sve što smo mogli da učinimo za našu decu i mlade, pokajmo se sada i pravilnim korišćenjem preostalog vremena iskupimo prošlost. Gospod kaže: „Ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna. Ako hoćete da poslušate, dobra zemaljska ješćete; ako li nećete, nego budete nepokorni; mač će vas pojesti“ (Is. 1,18-20). Božja poruka sinovima Izrailjevim na Crvenom moru: „Samo napred“ (II Mojs. 14,15) još uvek treba da se čuje i stalno ponavlja. Različite okolnosti u životu zahtevaju način delovanja koji će odgovoriti specifičnim zahtevima datog trenutka u razvoju događaja. Gospodu su potrebni ljudi koji su duhovno pronicljivi i ošroumni, ljudi koji nesumnjivo primaju sa neba uvek svežu duhovnu manu. Duh Sveti deluje na srca takvih, i Reč Božja munjevitom svetlošću prodire u njihov um, otkrivajući im pravu mudrost jasnije nego ikad dotada.

Vaspitanje i obrazovanje koje se daje mladima oblikuje celokupnu strukturu društva. Društveni odnosi u celom svetu nalaze se u stanju poremećenosti, i neophodna je sveobuhvatna i temeljna

reforma. Mnogi pretpostavljaju da će pogodnije obrazovne mogućnosti, veća spretnost predavača i noviji metodi učenja znatno popraviti postojeće stanje. Oni tvrde da veruju i prihvataju živu Božju Reč, ali joj ipak u velikom i značajnom sistemu obrazovanja daju podređeno mesto. Ono čemu bi u sticanju pravog znanja trebalo dati prvo mesto podređuje se ljudskim izmišljotinama.

Ljudi se veoma lako, kao i oni u danima Nojevim, povode za okolnostima, prihvatajući planove, metode i običaje ovog sveta, i ne misleći na vreme u kojem živimo i na veliko delo koje treba da završimo. Postoji stalna opasnost da naši vaspitači i prosvetni radnici nastave istim putem koji su išli Jevreji, prilagođavajući se običajima, praksi i tradicijama koje nisu Bogom dane. Neki se uporno i grčevito drže svojih starih navika i rado se bave kojekakvim nebitnim studijama i istraživanjima, kao da od toga zavisi njihovo spasenje. Čineći tako, oni se udaljuju od naročitog Božjeg dela, i studentima daju nepotpuno i pogrešno obrazovanje. Njihove misli oni na taj način odvrćaju od jasnog „Ovako govori Gospod“ od čega zavise večni interesi, i usmeravaju ih na ljudske teorije i učenja. Beskonačna i večna istina i Bogom dana otkrivenja objašnjavaju se u svetlosti ljudskih tumačenja, dok samo sila Svetog Duha može da otkrije i razjasni ono što je duhovnog karaktera. Ljudska mudrost je ludost; jer ona ne uviđa celovitost Božjeg providenja, koje obuhvata i večnost.

Reformatori nisu usmereni rušilački. Oni nikada ne teže da svoje neistomišljenike, koji im se ne prilagođavaju i svoje delovanje ne usklađuju sa njihovim planovima i nazorima, sruše i unište. Reformatori moraju ići samo napred, ne povlačeći se. Oni moraju biti odlučni, čvrsti, odvažni i nepopustljivi; ali se čvrstina ne sme izopačiti u zapovednički duh. Bog želi da svi koji Njemu služe budu čvrsti i postojani kao stena kad je u pitanju načelo, ali u srcu krotki i smerni kao što je bio Hristos. Tada će, ostajući u Hristu, moći da čine ono što bi On učinio da je na njihovom mestu. Plahovitost i osuđivački duh nisu bitni za junaštvo u reformama našeg vremena. Svako ispoljavanje sebičnosti u službi Bogu odvratno je u Njegovim očima.

Sotona stalno radi na tome da se ne ispuni Hristova molitva za jedinstvo Njegovih sledbenika (Jovan 17,21). On ulaže neprekidne napore da među njima stvara ogorčenost i neslogu; jer gde je jedinstvo tu je i snaga, tu je jednodušnost koju ni sve sile pakla ne mogu raskinuti. Svi oni koji pomažu Božje neprijatelje slabeći, žalosteći i obeshrabrujući svojim izopačenim temperamentom bilo koga između Njegove dece, rade direktno nasuprot ovoj Hristovoj molitvi.

KARAKTER I RAD PROSVETNIH RADNIKA

Način rada u našim školama ne treba da bude sličan onome što se radi u koledžima i seminarima u svetu. Sticanje neophodnih znanja iz oblasti nauke ne treba u vaspitno-obrazovnom sistemu naših škola smatrati nevažnim, ali se prvenstvo mora dati onom znanju koje će studente pripremiti da opstanu na veliki dan Božjeg suda. Naše škole bi morale više da podsećaju na starozavetne proročke škole. One treba da budu ustanove obrazovnog karaktera, gde se studenti potčinjeni hrišćanskoj disciplini uče od Velikog Učitelja. Odnos između nastavnika i studenata u našim školama treba da bude tako prislan kao u jednoj porodici, i prosvetni radnici svakom studentu treba da pomažu tako svesrdno kao što u porodici članovi pomažu jedan drugome. Tu stalno treba da se neguju nežnost, saosećanje, jedinstvo i ljubav. Nastavnici treba da budu nesebični, posvećeni i verni ljudi koje pokreće ljubav Božja i koji se srcem punim nežnosti i saosećanja brinu za zdravlje i sreću svojih studenata. Pomagati studentima da skladno napreduju u svakoj grani korisnog i bitnog znanja to treba da bude njihov cilj. Za nastavnike u našim školama treba izabrati ljude razborite koji će se osećati odgovornima pred Bogom da svojim studentima najupečatljivije predoče neophodnost upoznavanja Hrista kao ličnog Spasitelja. Posebnu brigu oni treba da pokazuju za spasenje svojih

studenta od najvišeg do najnižeg razreda, i ličnim zalaganjem i naporima treba da ih usmeravaju na pravi put. Oni treba da sa sažaljenjem gledaju na one koji su bili pogrešno vaspitani u detinjstvu, nastojeći da ih izleče od nedostataka koji će, ako se ne otklone, u velikoj meri unakaziti njihov karakter. Uspešno obavljati zadatak učitelja ne mogu oni koji se prethodno u Hristovoj školi nisu naučili kako treba da poučavaju druge.

Svima koji kao nastavnici predaju u našim školama neophodna je stalna povezanost s Bogom i temeljno poznavanje Njegove Reči, kako bi bili osposobljeni da božansku mudrost i znanje unesu u delo vaspitavanja i obrazovanja mladih za korisnu ulogu u ovom životu i za budući, besmrtni život. Oni treba da budu ljudi i žene koji poznaju istinu i žive u skladu sa učenjem Božje Reči. Hristov stav: „Pisano je“ treba da dolazi do izražaja u njihovim rečima i u njihovom životu. Svojom svakodnevnom praksom oni treba da uče druge jednostavnosti i dobrim navikama u svemu. Nijednog nastavnika ili nastavnicu koji nemaju radnog iskustva u pokoravanju Reči Božjoj ne treba postavljati za vaspitače u našim školama.

I nastavnicima i ljudima iz školske uprave neophodno je krštenje Svetim Duhom. Usrdne molitve skrušenih u duši stižu do prestola, i na takve molitve Bog odgovara u pravo vreme ako se verom čvrsto uhvatimo za Njegovu ruku. Neka našeg „ja“ potpuno nestane u Hristu kao što je Hristos jedno sa Bogom, tada će se Njegova sila ispoljiti u takvoj meri da će srca biti ganuta i potčinjena. Hristov način poučavanja bio je potpuno drugačiji od uobičajenih metoda ovoga sveta, a mi treba da budemo Njegovi saradnici.

Predavati u svojstvu učitelja ili nastavnika znači daleko više nego što mnogi pretpostavljaju. Potrebna je velika umešnost da se istina učini razumljivom. Zato svaki nastavnik treba da teži što potpunijem poznavanju duhovnih istina; ali to znanje se ne može steći bez stalnog proučavanja Božje Reči. Ako želi da se njegove snage i njegove sposobnosti svakodnevno povećavaju, on mora da proučava Reč Božju da je guta i duhovno upija kao što organizam apsorbira hranu koju pojedemo, i da u radu koristi Hristove metode. Svaka sposobnost duše koja se hrani hlebom života biva oživljena Duhom Svetim. To je hrana koja ostaje. To je neprolazna hrana koja daje večni život.

Nastavnici koji se uče od Velikog Učitelja primaju snagu od Boga na isti način kao i nekada Danilo i njegovi drugovi. Umesto da ostaju na niskom nivou ovozemaljskih shvatanja, oni stalno treba da se uzdižu prema nebu. Svakom pravom obrazovanju treba pridružiti hrišćansko iskustvo. „I vi kao živo kamenje zidajte se u kuću duhovnu i sveštenstvo sveto, da se prinose prinosi duhovni koji su za Boga prihvatljivi kroz Isusa Hrista“ (I Petr. 2,5). I nastavnici i studenti treba da dobro prouče ovaj slikoviti prikaz da bi se osvedočili da li se nalaze među onima koji, zahvaljujući izobilju primljene milosti, stižu iskustva neophodna svakom Božjem detetu da bi moglo da pređe u viši razred. U svakoj svojoj nastavi učitelji treba da prenose svetlost koja dolazi od Božjeg prestola; jer je obrazovanje delo čiji će se ishod videti kroz beskrajna vremena večnosti.

Svoje studente nastavnici treba da navedu na razmišljanje, kako bi se osposobili da sami jasno shvate istinu. Nije dovoljno da predavač samo objasni ili da student samo veruje u to; mora se probuditi istraživački duh, i student mora biti naveden da istinu brani svojim rečima, dokazujući time da uviđa njenu snagu i da zna da je primeni. Da bi se bitne istine upečatljivo utisnule u um potrebno je ulagati neumorne napore. To će možda biti dug i spor proces, ali je to daleko korisnije nego brzopletu preći preko značajnih pitanja bez odgovarajućeg razmišljanja. Od naših vaspitno-obrazovnih ustanova Bog očekuje da budu iznad onih u svetu, jer predstavljaju Njegovo delo. Ljudi koji su zaista povezani sa Bogom pokazaće svetu da je ovde za kormilom neko ko je iznad svakog ljudskog oruđa.

Predavači i nastavnici u našim školama stalno treba da uče. Reformatori i sami treba da se reformišu, ne samo u načinu i metodama svog rada nego i u svom srcu. Njima je neophodan

preobražaj koji se može ostvariti samo Božjom milošću. Kada je Nikodim, veliki učitelj u Izrailju, došao Isusu, nebeski Učitelj mu je izložio uslove božanskog života, počevši od same azbuke obraćenja. „Kako može to biti?“ zapitao je Nikodim. Hristos mu je odgovorio: „Ti si učitelj Izrailjev, i to li ne znaš?“ Ovo pitanje može se i danas postaviti mnogima koji se nalaze na položaju učitelja, ali su zanemarili bitnu pripremu koja bi ih osposobila za taj rad. Da su Hristove reči prihvatili u dubini svoje duše bili bi znatno razboritiji i imali bi mnogo dublju duhovnu predstavu o tome šta znači biti Hristov učenik, iskreni Njegov sledbenik i vaspitač čiji rad On može da prihvati i odobri.

Nedostaci nastavnika i učitelja

Mnogi od naših nastavnika treba da zaborave svoja ranije stečena znanja i navike, i da uče nešto sasvim drugačije. Ako nisu spremni na to ako se temeljito ne upoznaju sa Rečju Božjom, i svoj um ne hrane veličanstvenim istinama o životu i radu Velikog Učitelja oni će podsticati i pothranjivati upravo one zablude koje Gospod želi da iskoreni. Planovi i mišljenja, koje ne treba usvajati i gajiti, utiskuju se u um studenata, i oni pored sve svoje iskrenosti dolaze do pogrešnih i opasnih zaključaka. Na taj način seje se seme koje nije prava pšenica. Mnoge običaje i praksu uobičajene u javnim školama, koji se možda smatraju sitnicama, ne možemo uvoditi u naše škole. Možda će nastavnicima biti teško da se odreknu dugo gajenih ideja i metoda u radu; ali ako se na svakom koraku iskreno i u poniznosti zapitaju: „Da li je ovo put Gospodnji?“ i ako se potčine Njegovom vođstvu, On će ih voditi sigurnim putevima, i njihova gledišta promeniće se na osnovu stečenih iskustava.

Predavači u našim školama treba da reči Svetih spisa proučavaju sve dok ih sami ne shvate u potpunosti, otvarajući svoja srca dragocenim zracima Bogom dane svetlosti, i živeći u skladu s tim. Tada će biti naučeni od Boga i radiće sasvim drugačije, unoseći u svoju nastavu manje teorija i mišljenja ljudi koji nikada nisu bili povezani s Bogom. Mnogo će manje uzdizati ograničenu ljudsku mudrost, i osećaće duboku glad svoje duše za onom mudrošću koja dolazi od Boga.

Na pitanje koje je Hristos uputio dvanaestorici: „Da nećete i vi otići?“ Petar je odgovorio: „Gospode, kome ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga života. I mi povjerovamo i poznamo da si Ti Hristos, Sin Boga živoga“ (Jovan 6,67-69). Kada nastavnici ove reči unesu u svoju svakodnevnu nastavu, Duh Sveti će biti prisutan utičući na um i srca studenata.

Zadatak nastavnika u našim školama

Učitelji i predavači u našim školama treba da sarađuju s Bogom u promociji i nastavljanju rada na koji im je Hristos ukazao svojim ličnim primerom. Ispoljavajući one dragocene osobine koje su otkrivene u karakteru i delu Hristovom, osobine koje će ulepšati i obogatiti njihov lični život, oni zaista mogu i treba da budu svetlost svetu.

Kako je ozbiljan, svet i značajan zadatak nastojati da se svetu prikaže Hristov karakter i Njegov Duh! To je preimućstvo ne samo učitelja nego i svih ostalih koji učestvuju u delu vaspitanja, obrazovanja i disciplinovanja dece i mladih. Svi oni treba da budu pod inspiracijom sigurnog osvedočenja da su zaista uzeli na sebe jaram Hristov i da nose Njegovo breme.

Sve njih u tom zadatku očekuju iskušenja; obeshrabrenost i različite prepreke pritiskaće im dušu kad budu videli da se njihov trud ne ceni. Sotona će činiti sve što je u njegovoj moći da ih obeshrabri iskušenjima kao što su: bolest, potištenost i nemoć, nadajući se da će ih navesti da gundaju protiv Boga, ne shvatajući Njegovu dobrotu, milost i ljubav i neizmernu slavu koja će biti nagrada pobjednika. Međutim, sve to treba da ih vodi savršenijem poverenju u njihovog nebeskog

Oca. Njegovo oko ni u jednom trenutku ne prestaje da ih prati; i kada u veri zavape k Njemu oslanjajući se svom dušom na Njega u svojoj zbunjenosti, Gospod će ih izvesti iz toga kao čisto zlato. „Neću te ostaviti“, kaže Gospod Isus, „niti ću odstupiti od tebe“ (Jevr. 15,5). Bog može dozvoliti da nizom okolnosti budu primorani da beže u Tvrđavu i da se prestolu milosti obraćaju verom usred gustih i neprovidnih oblaka tame; jer čak i tu se krije Njegovo stalno prisustvo. Ali On je uvek spreman da oslobodi one koji se s punim poverenjem oslanjaju na Njega. Zadobijena na takav način, pobjeda biva potpunija, a trijumf sigurniji; jer samo onaj koji prolazi kroz iskušenja, bolne udarce, patnje i nevolje može reći kao Jov i Avakum: „Da me i ubije, opet ću se uzdati u Njega“ (Jov 13,15). „Iako smokva neće cvasti, niti će biti roda na lozi vinovoj; rod će maslinov izneveriti, i njive neće dati hrane, ovaca će nestati iz tora, i goveda neće biti u oboru; ali ja ću se ipak radovati u Gospodu, veseliću se u Bogu spasenja svojega“ (Avakum 3,17.18).

Lični apel

Pozivam učitelje i predavače u našim vaspitno-obrazovnim ustanovama: Ne dozvolite nikakvo nazadovanje u pogledu duhovnog revnovanja i verske usrdnosti. Ne povlačite se i nikad se ne okrećite natrag; vaše geslo neka bude: „Napred i samo napred“. Zaposleni u našim školama moraju imati znatno opsežnije planove rada, šire poglede, jaču veru i dublju pobožnost; Reč Božja za njih mora predstavljati i koren i grane svake mudrosti i svih umnih dostignuća. Kada se u potpunosti potčine preobražavajućoj sili Božje milosti, uvideće da je znanje o Bogu daleko svestranije od takozvanih „naprednih metoda“ u sticanju obrazovanja. Predajući nastavu iz bilo koje obrazovne oblasti oni uvek treba da imaju na umu reči Hristove: „Vi ste svetlost svijetu“ (Mat. 5,14). Tada neće imati tolike teškoće u pripremi misionara koji znanje stečeno u školi treba da prenose na druge.

Sve Bogom dane sposobnosti i pogodnosti za uspešno obavljanje dužnosti koje su pred nama, stavljene su nam na raspolaganje; i treba da budemo zahvalni Bogu što nam je u svojoj milosti dao ova preimućstva, i što smo upoznali darove Njegove blagodati, sadašnju istinu i dužnosti. Zar ćete, kao učitelji, pored svega ovoga nastaviti da svojim studentima predajete lažno znanje koje ste stekli svojim pogrešnim obrazovanjem? Zar ćete propustiti dragocene prilike da bolje upoznate božanske planove i metode obrazovanja? Verujete li zaista u Božju Reč? Jeste li svakog dana spremniji da razumete volju Božju, da se u potpunosti predate Njemu i da budete upotrebljeni u Njegovoj službi? Jeste li misionari u skladu sa Božjom voljom? Da li verujete u Bibliju i držite što je u njoj napisano? Verujete li da živimo u poslednjim danima ovozemaljske istorije? Osećate li u srcu značaj svega ovoga? Pred nama je veliki zadatak; mi svetu treba da prenesemo svetlost Reči Božje, koja treba da obasja sve narode. Mi se zovemo hrišćani, a šta činimo?

Učitelji i nastavnici naših škola, budite pravi vaspitači; pokažite i rečju i delom duboko interesovanje za duše svojih studenata, ulivajući im u srce poput živog toka iskupljujuću ljubav Hristovu. Dajte im mudre hrišćanske savete pre nego što njihov um postane prezasićen učenjem iz knjiga. Pozivajte ih najusrdnije da prvo traže Hrista i Njegovu pravdu. Objasnite im do kakve će promene u njihovom životu sigurno doći ako svoje srce predaju Hristu. Nastojte da njihovu pažnju stalno usmeravate na Njega; to će zatvoriti vrata za ludosti mladalačkih želja koje se kod njih prirodno javljaju, i pripremiće njihov um za prijem božanske istine. Mlade moramo učiti da je vreme zlato i da je za njih veoma opasno ako misle da mogu „sejati“ odavanje poroku i razuzdanosti, a ipak ne „požnjeti“ nesreću i propast. Moramo ih učiti da budu razboriti, trezvena duha i da cene ono što je dobro u karakteru drugih. Mladi se moraju poučavati da svoju volju potčinjavaju volji Božjoj da bi se udostojili da sa spasenima pevaju pesmu novu i da se prilagode harmoniji neba.

Odbacite svako hvalisanje, uobraženost i visoko mišljenje o sebi, jer vam to neće biti ni od kakve pomoći u vašem radu; ali zato, molim vas, visoku vrednost pridajte razvoju svog karaktera, jer ste otkupljeni uz neizmernu cenu. Budite pažljivi, negujte pobožnost u molitvenom duhu, budite ozbiljni. Ne osećajte se slobodnim da mešate uobičajeno sa svetim. To se u prošlosti činilo intenzivno i zbog toga je duhovno raspoznavanje prosvetnih radnika oslabljeno do te mere da nisu mogli razlikovati sveto od uobičajenog. Oni su, (kao nekada Nadav i Avijud: III Mojs. 10,1.2), upotrebljavali običnu vatru, uzdižući, hvaleći i podupirući to, i Gospod se s gnušanjem okrenuo od njih. Zar ne bi bilo bolje da se u potpunosti posvetite Gospodu? Zar da tako podeljenom službom izlažete opasnosti svoje spasenje?

Nastojte da dužno poštovanje Bogu odajete i perom i živom rečju. „Gospoda Boga svetite u srcima svojim, svagda spremni sa krotošću i strahom na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.“ Hoće li učitelji i nastavnici u našim školama da shvate ovo? Hoće li oni da uzmu Reč Božju za svoju veronauku koja ih može učiniti mudrima za spasenje? Jesu li spremni da to uzvišenije znanje predaju i svojim studentima, dajući im jasnu i tačnu predstavu o istini, kako bi ovi bili u mogućnosti da to što su čuli prenesu i drugima? Često izgleda da učenje Reči Božje ima izuzetno malo uticaja na um i srce mnogih; ali ako je učitelj svoje delo učinio u Bogu, neke od pouka o božanskoj istini zadržaće se u pamćenju čak i najpovršnijih. Sveti Duh će zalivati posejano seme, i ono će često proklijati posle mnogo dana i doneti rod na slavu Bogu. Veliki Učitelj koji je sišao s neba ne upućuje učitelje da izučavaju dela bilo koga od čuvenih i velikih pisaca. On kaže: „Hodite k Meni... Naučite se od Mene... i naći ćete pokoj dušama svojim“ (Mat. 11,28.29). Hristos obećava mir, i ako se naučimo od Njega mi ćemo i naći taj mir. Sva blaga neba poverena su Njemu da bi ih mogao dati svakome ko to usrdno i istrajno traži. Bog je u svojoj milosti učinio da On postane za nas „premudrost, i pravda, i osvećenje, i izbavljenje“ (I Kor. 1,30).

Učitelji i nastavnici moraju znati šta u svojim razredima treba da predaju, inače svoje studente ne mogu pripremiti za viši stupanj obrazovanja. Oni moraju pomno da proučavaju Hristove pouke i način na koji je On učio. Moraju uvideti koliko je On bio slobodan od formalizma i tradicija, i shvatiti visoku vrednost, originalnost, autoritet, duhovnost, nežnost, čovekoljublje i praktičnost sadržanu u Njegovim poukama. Oni koji Božju Reč učine predmetom svog proučavanja, koji duboko kopaju da bi pronašli blago istine, biće prožeti Duhom Hristovim i, gledajući stalno u Hrista, postaće slični Njemu. Oni koji Reč Božju zaista cene biće spremni da uče kao prvi učenici koji su sedeći kraj Hristovih nogu stekli naviku da se uče od Njega. Umesto da u naše škole unose knjige koje sadrže nagađanja velikih svetskih autora, oni će reći: Ne navodite me u iskušenje da zanemarim najvećeg Autora i najvećeg Učitelja, kroz kojega imamo večni život. On nikada ne greši. On je veliko izvorište iz kojega proističe sva mudrost. Stoga neka svaki nastavnik u um svojih studenata seje seme istine. Hristos je Učitelj na koga svaki prosvetni radnik treba da se ugleda.

Reč večnoga Boga za nas je uvek misao vodilja. Mudrost neophodnu za spasenje možemo naći samo u toj Reči. Ta Reč uvek treba da nam je i u srcu i na usnama. Hristovo pravilo „Pisano je“ treba da bude naš lenger. Oni koji Reč Božju učine svojim savetnikom uviđaju slabosti ljudskog srca kao i silu Božje milosti koja potčinjava svaki neposvećeni i nepobožan poriv. Duboko pobožni u svom srcu, oni su uvek pod zaštitom svetih anđela. Kad neprijatelj navali kao poplava, Duh Božji će za njih podići zastavu nasuprot njemu. U svom srcu oni osećaju mir i spokojstvo, jer su se potčinili snažnom uticaju dragocene istine. U tome se otkriva snaga vere koja radi kroz ljubav i čisti dušu.

Da biste bili nanovo rođeni, morate se moliti i verovati. Ako ste zaista nanovo rođeni vi ćete svoje zadovoljstvo nalaziti, ne na varljivim i krivudavim putevima svojih ličnih želja, nego u Gospodu. Želećete da budete pod Njegovim autoritetom, težeći stalno da se uzdignete na viši

duhovni nivo. Da biste saznali šta Bog traži od vas, morate biti ne samo čitači nego i revnosni istraživači Biblije. Neophodno je da iz ličnog iskustva znate šta znači tvoriti volju Njegovu. Sam Hristos je naš Učitelj.

Neka svi nastavnici u našim školama i vodeći ljudi u našim ustanovama pažljivo proučavaju ono što je suštinski bitno za njih, da bi se u svom radu držali Hristovih smernica, što donosi sobom osećanje oprostaja, utehu i nadu.

Nebo stalno šalje svoje vesnike da pomažu i služe onima koji treba da budu naslednici spasenja; i oni bi rado hrabрили učitelje i nastavnike naših škola u njihovom radu kada se ovi ne bi zadovoljavali da nastave utrvenim putem tradicija i kada se ne bi toliko plašili da izađu iz senke ovoga sveta. Neka se učitelji i nastavnici čuvaju da svojim radom ne zatvore Gospodu pristup u srca mladih.

REČI JEDNOG BOGOM POKRENUTOG UČITELJA

Jedne noći prisustvovala sam velikom skupu na kome je um svih prisutnih bio pokrenut raspravljanjem o predmetu obrazovanja. Mnogi su iznosili svoje prigovore protiv nastojanja da se menja način ili sistem obrazovanja koji je u praksi već dugo bio opšte prihvaćen. Jedan naš dugogodišnji nastavnik obratio se prisutnima sledećim izlaganjem: „Predmet obrazovanja treba da interesuje celu Zajednicu adventista sedmog dana. Odluke o karakteru i sistemu rada u našim školama ne treba prepustiti samo nastavnicima i najglavnijima u upravi.“

Neki su svim silama nastojali da se proučavaju i neverni autori, preporučujući upravo one knjige koje Gospod osuđuje i koje stoga, ni u kom slučaju ne treba odobriti. Posle dugog ozbiljnog razgovora i diskusije, ovaj nastavnik istupi napred i, uzevši u svoje ruke knjige koje su neki energično branili kao bitne za više obrazovanje, reče: „Smatrate li da su mišljenja i principi ovih pisaca takvog karaktera da ih sa sigurnošću možete staviti u ruke naših studenata? Ljudski um se lako očarava sotonskim lažima; ova dela stvaraju odvratnost prema proučavanju Reči Božje, koja donosi večni život onima koji je svim srcem prihvate i cene. Čovek je onakav kakvim ga čine njegove navike; i imajte uvek na umu činjenicu da dobre navike utiču blagotvorno i na razvoj vašeg karaktera i na dobro drugih koji padaju pod vaš uticaj; ali i da rđave navike, kad se jednom ukorene, postaju tiranska sila i zarobljavaju um. Da nikada niste pročitali nijednu reč iz pomenutih knjiga, vi biste danas bili mnogo sposobniji da shvatite ovu Knjigu (govornik je očevidno mislio na Bibliju) koja je više od svih drugih knjiga vredna proučavanja i koja jedino daje pravu predstavu o višem obrazovanju.

„Činjenica da se dela ovih autora nalaze među knjigama koje se uobičajeno koriste kao školska lektira i da je to davnašnji duboko uvreženi običaj, nije nikakav dokaz u njihovu korist. Duga upotreba ovih knjiga ne znači uopšte da ih treba preporučivati kao bezopasne i neophodne. One su hiljade radoznalih odvele tamo gde je sotona odveo Adama i Evu ka drvetu „spoznaje“ čije nam je plodove Bog zabranio da jedemo. To studente navodi da, proučavajući ono što nema suštinsku vrednost, zanemare proučavanje Biblije. Ako studenti, vaspitavani na taj način, ikada budu u stanju da rade za duše, moraće da zaborave mnogo toga što su naučili. Oni će uvideti da je odučavanje mučan proces; jer su pogrešne ideje i predstave poput korova u vrtu uhvatile koren u njihovom umu, i kao rezultat toga neki od njih nikada neće biti u stanju da razlikuju dobro od zla. Dobro i zlo je pomešano u toku njihovog obrazovanja. Pred njima su kao primeri na koje se treba ugledati isticani ljudi i uzdizane ljudske teorije; tako da kada pokušaju da uče druge ono malo istine što su u stanju da ponove biće protkano mišljenjima, kazivanjima i delima ljudskim. Reči ljudi koji očevidno nemaju nikakvog praktičnog znanja o Hristu ne treba da nađu mesta u našim školama. To

bi predstavljalo samo smetnju istinskom obrazovanju.

„Vi imate Reč Boga živoga i, ako zatražite, možete dobiti dar Svetog Duha koji će tu Reč učiniti silom za one koji veruju i slušaju. Zadatak Svetog Duha je da vas uputi u svaku istinu. Kada se svim srcem, svom dušom i svim umom oslonite na Reč Boga živoga, onda vašu stalnu povezanost sa Njim ništa neće moći da spreči. Duboko i usrdno proučavanje Reči Božje, pod vođstvom Svetog Duha, davaće vam uvek svežu manu i isti Duh učiniće njeno korišćenje delotvornim. Napori mladih da svoj um disciplinuju za sveta i uzvišena stremljenja biće nagrađeni. Oni koji ulažu istrajne napore u tom pravcu, stavljajući sebi u životni zadatak da shvate Reč Božju, pripremljeni su da budu Njegovi saradnici.

„Svet priznaje za učitelje i neke koje Bog ne može da odobri kao pouzdane nastavnike. Takvi zanemaruju i odbacuju Bibliju, a dela neverničkih autora preporučuju kao da sadrže duboke misli koje treba utkati u karakter. Šta možete očekivati od sejanja ovakvog semena? Proučavanjem ovih knjiga tako sumnjivog karaktera izopačuje se um i nastavnika i studenata, a neprijatelj seje svoje zlo seme. Drugačije ne može ni da bude. Napajajući se sa nečistog izvora, otrov se sistematski unosi u organizam. Proučavajući takve knjige mladi i neiskusni studenti primaju utiske koji njihove misli usmeravaju putevima smrtonosnim za pobožnost. Mladi koji su upućeni u naše škole uče se iz tih knjiga za koje se misli da su bezopasne samo zato što se koriste i preporučuju u školama ovoga sveta. Ali iz tih svetovnih škola, čiji primer u ovome sledimo, mnogi studenti izlaze kao nevernici upravo zato što u toku studija proučavaju takve knjige.

„Zašto ne uzdižete Reč Božju iznad svega što je proizvod ljudskog uma? Zar nije dovoljno držati se čvrsto Onoga koji je Začetnik svake istine? Zar niste zadovoljni da se napajate stalno svežom vodom sa izvora Livanskih? Bog ima žive izvore na kojima može da se osveži svaka žedna duša, i bogate zalihe dragocene hrane koja krepí i održava duhovni život. Naučite se od Njega, i On će vas osposobiti za odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje. Zar mislite da bi bolje poznavanje onoga što je Gospod rekao moglo imati štetan uticaj na nastavnike i na studente?“ U skupu zavлада duboka tišina, i osvedočenje obuze srca svih prisutnih. Ljudi koji su o sebi mislili da su mudri i jaki uvideše da su slabi i da im nedostaje poznavanje te Knjige, znanje od kojeg zavisi večna sudbina ljudske duše.

Ovaj Božji vesnik tada uze iz ruku mnogih nastavnika knjige koje su oni učinili predmetom svog proučavanja, od kojih su neke napisali nevernički nastrojeni pisci i koje su sadržavale nevernička shvatanja, i stavi ih u stranu, govoreći: „Proučavanje ovih knjiga nikada u vašem životu nije bilo korisno za vaše napredovanje i dobro u ovom životu, niti za vaše buduće, večno dobro. Zašto police svojih biblioteka punite knjigama koje um čitalaca odvraćaju od Hrista? Zašto trošite svoj novac na ono što nije hrana? Hristos vas poziva: „Naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smjieran u srcu“ (Mat.11,29). Vi treba da jedete Hleb života koji dolazi s neba. Treba da budete revnosniji istraživači Svetih spisa, i da se napajate na živom Izvoru. Približite se, o približite se Hristu u najusrdnijoj molitvi. Stičite svakodnevno iskustvo u duhovnom uzimanju tela i krvi Sina Božjeg. Ljudski autori nikad ne mogu da zadovolje vašu veliku potrebu za ovo vreme; ali gledajući stalno na Hrista, Začetnika i Svršitelja naše vere, promenićete se u Njegovo obličje.“

Stavljajući Bibliju u njihove ruke, govornik je nastavio: „Vi malo poznajete ovu knjigu. Ne poznajete Svete spise, ni sile Božje, niti razumete duboki značaj poruke namenjene svetu koji propada. Prošlost pokazuje da i nastavnici i studenti premalo znaju o uzvišenim istinama koje su od životnog značaja za ovo vreme. Kada bi poruka trećeg anđela mnogima od naših prosvetnih radnika bila objavljena u svim svojim oblastima, oni to ne bi razumeli. Da ste sakupljali znanje koje dolazi od Boga, vi biste istinu o tom živom Bogu svim svojim bićem objavljivali svetu koji je mrtav u prestupanju i gresima. Ali vi uzdižete knjige i časopise u kojima se o sadašnjoj istini govori tako

malo, i ljudi u svojim očima postaju i suviše mudri da bi se držali pravila: „Ovako kaže Gospod“.

„Svaki nastavnik u našim školama treba da uzdiže samo jedinog i istinitog Boga, ali mnogi stražari spavaju. Oni se ponašaju kao slepi vođi slepima. Međutim, dan Gospodnji je upravo pred nama. Približuje se nečujno kao lupež, i iznenadiće sve one koji ne straže budno. Koji između naših prosvetnih radnika budno straži i, kao veran pristav Božje milosti, daje trubi jasan i određen zvuk? Koji objavljuje poruku trećeg anđela, pozivajući svet da se pripremi za veliki dan Gospodnji? Poruka koju mi objavljujemo nosi pečat Boga živoga.“

Ukazujući na Bibliju, on nastavi: „Svete Spise i Starog i Novog zaveta treba kombinovano upotrebljavati u delu pripremanja onih koji žele da opstanu na dan Gospodnji. Nastojte najozbiljnije da ne propustite svoje sadašnje mogućnosti i prilike. Učinite Reč Boga živoga stalnim predmetom svoga proučavanja. Da se tako uvek činilo, studenti koji su izgubljeni za delo Božje, sada bi bili misionari. Jehova je jedini pravi Bog, i samo Njega treba poštovati i služiti Mu u strahopoštovanju. Oni koji sa uvažavanjem uzdižu reči nevernički nastrojjenih autora i navode naše studente da te knjige smatraju neophodnim za svoje obrazovanje, slabe njihovu veru u Boga. Način izlaganja, duh i uticaj tih knjiga štetno deluju na one koji u njima traže znanje. Uticaji takvog čitanja navode studente da svoj pogled okrenu od Hrista, koji predstavlja svetlost svetu, a zli anđeli se raduju što se oni koji tvrde da poznaju Boga u stvari odriču Njega, što se na ovaj način upravo dešava u našim školama. Sunce pravde obasjava Zajednicu da bi razagnalo postojeću tamu i pažnju naroda Božjeg skrenulo na pripremu toliku neophodnu za one koji treba da svetle kao upaljene svetiljke u ovom svetu. Oni koji prihvate ovu svetlost, razumeće njen značaj; oni koji je ne prime, nastaviće da idu po mraku, ne znajući o šta će se spotaći i pasti. Samo kada je stalno pod božanskim vođstvom, duša može da bude sigurna. Sama tada će biti upućena u svaku istinu. Reč Hristova poput životvorne sile utiče na srce onih koji su spremni da je poslušaju; i primenom božanske istine u njima se usavršava božansko obličje, tako da će nebo na kraju moći da kaže: ‘Vi ste ispunjeni u Njemu’ (Kološanima 2,10). Ni u kom slučaju ne sme se dopustiti da se studenti toliko opterećuju učenjem da zbog toga zapostave svoje verske dužnosti.

Samo Onaj koji je stvorio čoveka može da dovede do stvarne promene u njegovom srcu. Samo Bog može dati da posejano seme istine nikne i uzraste. Svaki prosvetni radnik treba da shvati neophodnost da kao ljudsko oruđe bude pokrenut božanskom silom. Rasuđivanje i predstave i najiskusnijih ljudi podložni su nesavršenosti i greškama; i zato je slabim ljudskim oruđima opterećenim nasleđenim karakternim manama, neophodno svakodnevno potčinjavanje posvećujućem uticaju Svetog Duha, inače sopstveno „ja“ preuzima vođstvo i odvodi ih na stranputicu. U krotosti i smernosti učenika sve ljudske metode, planove i ideje moramo izneti pred Gospoda i od Njega tražiti uputstvo i odobrenje; inače ni sva neumorna energija Pavlova ni oštroumnost i logika Apolova neće moći da obrate dušu.

STUDENSKI DOMOVI

Dok pohađaju naše koledže mnogi mladi lišavaju se smirujućeg i obuzdavajućeg uticaja porodičnog kruga. U godinama kada im je najviše potreban budni nadzor, život ih odvaja od ograničenja roditeljskog uticaja i autoriteta, i odvodi u društvo velikog broja njihovih vršnjaka različitog karaktera i životnih navika. Neki od njih imali su izezetno slabu disciplinu u svom detinjstvu i zato su tako površni i lakomisleni; drugi su bili pod prestrogim nadzorom i sada, oslobodivši se ruku koje su možda suviše čvrsto držale uzde ograničenja i kontrole, smatraju da mogu činiti sve što im je drago. Oni preziru i samu pomisao na ograničavanje. Družeci se sa ovakvima, mladi se izlažu velikoj opasnosti.

Studentske domove podižemo s ciljem da naši mladi ne bi morali da se seljakaju ovamo onamo, izlažući se rđavim uticajima kojih svuda ima tako mnogo; već da im se koliko god je to izvodljivo omogući domaća atmosfera, koja će ih čuvati od nemorala i voditi Isusu. Nebeska porodica predstavlja ono što i porodice na zemlji treba da budu; i naši studentski domovi, gde se okupljaju mladi u težnji da se pripreme za službu Bogu, treba da budu što sličniji božanskom uzoru.

Prosvetni radnici kojima je poveren nadzor nad ovim domovima imaju ozbiljne odgovornosti; jer oni o svakom pojedinom studentu moraju da vode brigu tako pomno kao što roditelji brinu o svojoj deci. Različitost u karakternim osobinama i sklonostima mladih koji su povereni njihovoj brizi zadaje im ozbiljne brige i mučne napore, i potrebno je zaista mnogo taktičnosti i strpljenja da se uravnoteži i pravilno usmeri um koji je izopačen pogrešnim postupcima u vaspitanju. Nastavnicima je neophodna velika veština u postupanju sa mladima; oni moraju da budu odani načelima, a ipak mudri i nežni, povezujući ljubav i hrišćansko saosećanje sa neophodnošću discipline. Oni treba da budu ljudi i žene vere, mudrosti i molitve. Umesto da se drže nekog krutog i nesavitljivog dostojanstva, oni treba da se druže sa mladima deleći njihovu radost i tugu, i pomažući im u njihovim svakodnevnim zadacima. Plod takvih napora biće u većini slučajeva prijatno raspoloženje i poslušnost iz ljubavi.

Dužnosti mladih u studentskom domu

Vaspitanju koje studenti naših škola treba da prime u pogledu svojih dužnosti dok borave u studentskom domu, treba pokloniti posebnu pažnju. U radu na izgrađivanju hrišćanskog karaktera veoma je važno da studenti koji pohađaju naše koledže uvek budu spremni da urade ono što se od njih s pravom zahteva, odbacujući svaku sklonost ka lenjosti. Oni dužnosti svakodnevnog života treba da prihvataju tako rado da im to pređe u naviku. Treba ih učiti da svoje dužnosti u domu obavljaju temeljito i dobro, sa što manje buke i meteža. Sve treba da im bude uljudno, i uredno. Kuhinju i sve ostale delove zgrade treba da održavaju tako uredno i čisto da to uvek deluje privlačno. Knjige i učenje, za vreme ovakvih radnih obaveza, treba ostaviti u stranu, i ne upisivati više predmeta nego što se može savladati bez zanemarivanja svakodnevnih „domaćih“ dužnosti i obaveza. Učenje i čitanje knjiga ne sme da obuzme vaš um do te mere da u svom studentskom domu zanemarite svakodnevne dužnosti od kojih zavisi komfor svih koji u njemu borave.

U obavljanju ovih dužnosti, studenti moraju da pobede navike bezbrižnosti, nemarnosti i neurednosti; jer ako te navike ne iskorene, one će ih pratiti doživotno i učiniće ih nekorisnima u životu i potpuno nespremnim za pravi misionarski rad. Student koji ove navike ne savlada istrajnim i odlučnim naporima, one će njega savladati i za vreme i za večnost. Mlade treba podsticati da stvaraju dobre navike u odevanju, kako bi i svojom spoljašnošću delovali prijatno i privlačno; svoju odeću uvek treba da drže čistom i prikladno popravljenom. Sve njihove navike treba da budu takve da uvek služe na dobro i blagoslov drugima.

Mnoštvu sinova Izrailjevih na njihovom putu kroz pustinju bila su data izričita uputstva da oko njihovih šatora sve bude čisto i uredno, kako anđeli Božji prolazeći kroz njihovo boravište ne bi gledali njihovu nečistoću. Zar bi Gospod zaista obraćao pažnju na takve pojedinosti? Svakako da bi; jer je izričito naglasio da ukoliko vidi njihovu nečistoću On ne bi mogao da prati njihovu vojsku u borbi protiv neprijatelja. Bog isto tako zapaža i svaki naš postupak. Isti Bog koji je obraćao pažnju na ovakve pojedinosti da sinovi Izrailjevi ne odrastaju u navikama nečistoće ni danas ne dopušta nikakvu nečistoću u domovima svog naroda.

Od roditelja u kući, a od nastavnika u školi, Bog traži da decu i mlade vaspitavaju u ovom pravcu; i iz svakog postupka u svom životu oni mogu da izvuku duhovnu pouku. Navikavajući ih da redovno održavaju čistoću svoga tela, treba ih učiti da Bog želi da isto tako budu čisti i u srcu. Dok

čiste sobe oni mogu da uče kako Gospod čisti srce. Da bi jednu prostoriju očistili, oni neće staviti u nju neko sredstvo za pročišćavanje vazduha i pri tom zatvoriti vrata i prozore, nego će širom otvoriti vrata i prozore, trudeći se marljivo da počiste i isteraju svu prašinu. Tako se i prozori pobuda i naklonosti moraju otvoriti prema nebu i sva prašina sebičnosti i svetovnosti mora se isterati iz duše. Milost Božja mora potpuno da pretraži odaje uma i svaki element ljudske prirode mora da se prečisti i oživi Božjim Duhom. Neurednost i aljkavost u svakodnevnim dužnostima navode nas da zaboravimo na Boga i da u ispovedanju svoje vere zadržimo samo obličje pobožnosti, gubeći iz vida njenu stvarnost. Treba budno da stražimo i da se molimo, inače ćemo u nastojanju da uhvatimo senku, izgubiti iz vida suštinu.

Živa vera poput zlatne niti treba da se provlači kroz svakodnevno iskustvo u obavljanju malih dužnosti. Tada će studenti biti navedeni da shvate čista načela koja, prema Božjoj nameri, treba da budu pokretač svakog postupka u njihovom životu. Obavljanje svih svakodnevnih dužnosti biće za njih pravi podsticaj hrišćanskog rastenja. Životna načela vere, poverenja i ljubavi prema Hristu prodiraće u najsitnije pojedinosti njihovog svakodnevnog života. Njihov pogled biće upravljen samo na Isusa, a ljubav prema Njemu biće im stalni motiv, dajući životvornu snagu svakoj dužnosti koje se prihvati. Boriće se za pravdu u nadi „koja se nikad neće osramotiti“. Sve što budu činili, činiće na slavu i hvalu Bogu.

Svakom studentu smeštenom u studentskom domu želim da kažem: Obavljaj savesno svakodnevne dužnosti u domu u kojem živiš. Budi veran u ispunjavanju malih odgovornosti. Pokaži svojim životom u tom domu da si zaista hrišćanin. Neka hrišćanstvo vlada u tvom srcu i kontroliše tvoje ponašanje. Prihvati svaku sugestiju pretpostavljenih, ali ne čekaj da ti neko uvek mora reći šta treba da radiš. Razborito rasudi sam. Obrati pažnju da li je u tvojoj sobi sve besprekorno, čisto i u redu, da nema ništa što bi predstavljalo uvredu za Boga, nego da sveti anđeli prolazeći kroz to tvoje boravište zastanu, privučeni besprekornim redom i čistoćom. Obavljajući svoje dužnosti na vreme, verno i uredno, ti izvršavaš zadatak misionara. Ti svedočiš za Hrista. Pokazuješ na delu da te Hristova religija ni u načelu ni u praksi ne čini neurednim, grubim i neučtivim prema tvojim nastavnicima, i nespremnim da prihvatiš njihove savete i uputstva. Biblijska religija, prihvaćena u praksi, učiniće te ljubaznim, promišljenim i vernim. Nećeš zanemarivati ni najmanje zadatke koji treba da budu obavljani. Hristove reči: „Ko je vjeran u malom, i u mnogom je vjeran“, prihvati kao svoje životno načelo.

Hrišćanska društvenost i učtivost

Hrišćanska društvenost se među Božjim narodom u većini slučajeva premalo neguje. Ovu granu vaspitanja ne treba zanemarivati ni gubiti iz vida u našim školama.

Studente treba učiti da oni nisu nezavisni atomi, nego da svaki predstavlja jednu nit koja utkana zajedno sa ostalim nitima treba da sačinjava jedinstvenu celinu. Ni u jednoj učionici niti razredu ova pouka ne može se davati uspešnije nego u studentskom domu. Ovde se studentima svakodnevno pružaju prilike koje će im, ako ih pravilno iskoriste, biti velika pomoć da u svom kontaktu razviju osobine društvenosti. U njihovoj je moći da svoje vreme i mogućnosti iskoriste na takav način da razviju hrišćanski karakter koji će ih učiniti srećnima i korisnima u životu. Oni koji se zatvaraju u sebe, koji se nerado druže sa drugima da bi im kao prijatelji poslužili na blagoslov, i sami gube mnoge blagoslove; jer se međusobnim druženjem stiče ugladenost u ponašanju i duša se oplemenjuje; društvenim opštenjem stvaraju se poznanstva i sklapaju prijateljstva, što dovodi do jedinstva srca i atmosfere ljubavi veoma prijatne u očima neba.

Svoju društvenost kao silu na dobro naročito treba da razvijaju oni koji su okusili Hristovu

ljubav, jer na taj način mogu da pridobiju duše za Spasitelja. Hristovo prisustvo u svom srcu oni ne treba da kriju, čuvajući to od drugih kao neko sveto, drago i veoma poželjno blago u kojem treba da uživaju samo oni; Hristovu ljubav oni treba da pokazuju ne samo prema onima koji prihvataju njihove ideje. Studente treba učiti da slično Hristu pokazuju ljubazno interesovanje i prijateljsku naklonost prema onima kojima je pomoć najpotrebnija, čak i ako takvi ne pripadaju društvu koje bi oni rado izabrali. Hristos je uvek i na svakom mestu ispoljavao duboko interesovanje za pripadnike ljudske porodice, šireći oko sebe svetlost prijatnog raspoloženja i prave pobožnosti. Studente treba učiti da idu Njegovim tragom. Učite ih da ispoljavaju hrišćansku zainteresovanost, saosećanje i ljubav prema svojim mladim drugovima nastojeći da ih privuku Hristu; Hristos u njihovom srcu treba da bude kao izvor vode koja teče u večni život, osvežavajući sve one sa kojima dolaze u dodir.

Bog naročito ceni našu spremnost da iz ljubavi služimo drugima kad god se za to ukaže potreba. Na taj način studenti, ako se verno drže onoga što javno ispovedaju, mogu čak i dok pohađaju školu da budu živi misionari za Boga. Za sve to treba naći vremena; ali vreme tako upotrebjeno iskorišćeno je na najbolji način, jer se studenti tako uče kako da prikažu hrišćanstvo ovom svetu.

Hristos nije izbegavao prilike da se u prijateljskim susretima meša sa drugima. Kad su Ga fariseji ili carinici pozivali na svoje gozbe, prihvatao je poziv. U takvim prilikama, svaka reč koju bi izgovorio bila je miris života na život Njegovim slušaocima; jer je On i trenutke provedene za stolom koristio kao priliku da im uputi mnoge dragocene pouke razborito prilagođene njihovim potrebama. Na taj način Hristos je poučio svoje učenike kako da se ponašaju ne samo kad su među onima koji veruju nego i kad se nađu u društvu onih koji ne veruju. Ličnim primerom učio ih je da, kada prisustvuju javnim skupovima, njihov razgovor ne treba da bude sličan razgovorima kakvi se obično vode u takvim prilikama.

Kada Hristos boravi u duši studenata oni će, i dok sede za stolom, iz riznice svoga srca iznositi reči koje duhovno uzdižu i oplemenjuju; ali ako Hristos nije u njima, oni će nalaziti zadovoljstvo u lakomislenosti, šalama i podsmehu, što ometa duhovni razvoj a Božjim anđelima zadaje bol. Jezik je zaista nemiran ud, ali kod obraćenog vernika on ne treba da ostane takav; jer je dar govora veoma dragocen dar. Hristos je uvek spreman da bogatstvo svoje reči daje svima koji to žele, i mi treba da sakupljamo bisere Njegovih izreka tako da kada progovorimo, ti biseri mogu da izlaze i iz naših usta.

Temperament, lične sklonosti, navike koje formiraju karakter sve što se svakodnevno praktikuje u ovom domu pokazaće se u svakom pokušaju druženja u kasnijem životu. Sklonosti kojima se popušta dolaze do izražaja u mislima, rečima i delima istog karaktera. Kad bi se svaki student kao član ove školske porodice trudio da se uzdrži od svake neljubazne i neučtive reči; i da se svakome obraća s dužnim poštovanjem; kad bi uvek imao na umu činjenicu da se priprema da postane član nebeske porodice; kad bi svoj uticaj čuvao svetom stražom da nikoga ne odagna od Hrista; kad bi se svim silama trudio da svakim postupkom u svom životu slavi Onoga koji ga je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost kakav bi reformatorski uticaj zračio iz svakog studentskog doma!

Časovi verskog obučavanja

Od svih oblasti vaspitanja koje se stiče u našim studentskim domovima, časovi verskog obučavanja su najznačajniji. Prema časovima iz tog predmeta treba se odnositi s najvećom ozbiljnošću i poštovanjem, ali ipak u njih treba unositi prijatno i vedro raspoloženje koliko god je to moguće. Ne treba ih toliko produžavati da postanu zamorni, jer bi to na um mladih ostavilo nepovoljan utisak navodeći ih da religiju uvek povezuju sa nečim što je suvoparno i nezanimljivo; i mnogi bi na taj način bili navedeni da svoj uticaj stave na stranu neprijatelja, dok bi da su pravilno

učeni mogli da posluže na blagoslov i svetu i Zajednici. Subotni sakupi, jutarnja i večernja služba u studentskom domu i bogoslužnja u Molitvenom domu, ukoliko nisu mudro planirani i oživljeni Svetim Duhom, mogu postati sasvim formalni, neprijatni i neprivlačni, a za mlade to od svih školskih časova može da bude najveći teret. Društvene sastanke i sve časove za versko obučavanje treba tako planirati i voditi da budu ne samo poučni nego i tako prijatni da stvarno privlače. Zajednička molitva povezuje srca prisutnih sa Bogom vezama koje trajno ostaju; isticanje Hrista otvoreno i odvažno, ispoljavanje Njegove krotosti, smernosti i ljubavi u našem karakteru, oduševiče i druge lepotom svetosti.

U svakom izlaganju sa govornice treba isticati Hrista kao „Zastavnika između deset tisuća“, kao Onoga koji je „sav ljubak“ (Pjesma nad pjesmama 5,10.16). Treba Ga predstaviti kao Izvor svake prave radosti i zadovoljstva, kao Darodavca svakog dobrog i savršenog dara, kao Začetnika svih blagoslova i kao Onoga u kome su usredsređene sve naše nade na večni život. Neka se na svakom času verskog obučavanja Božja ljubav i radost hrišćanskog iskustva pokažu u svojoj pravoj lepoti. Prikažite Spasitelja kao Onoga koji nam vraća slobodu i otklanja sve posledice greha.

Da bi se ovo postiglo, treba izbegavati svaku skučenost. Neophodna je iskrena, duboka i svesrdna odanost. Delotvorna i vatrena pobožnost bitna je i neophodna naročito nastavnicima. Ako od Boga zatražimo snagu možemo je dobiti. Njegova milost je i naše preimućstvo ako je cenimo. Ako svoje molitve upućujemo u usrdnosti srazmernoj značaju i važnosti cilja za kojim težimo, Sveti Duh jedva čeka na takve molitve. Nebeski anđeli budno prate naš rad u težnji da pomognu svakome koji nastoji da u svom karakteru odražava sličnost sa Hristom i da se prilagodi Njegovom božanskom obličju. Kada oni kojima je poverena briga za naše studentske domove budu cenili preimućstva i mogućnosti koje im se pružaju, oni će učiniti za Boga delo koje će nebo moći da odobri i prihvati.

REFORMA U POGLEDU ZANATSTVA I FIZIČKOG RADA U NAŠIM ŠKOLAMA

Zbog teškoća koje se pojavljuju, ne treba da izostavimo učenje zanata i fizički rad koji smo uveli kao granu vaspitanja. Mladima u toku školovanja treba pružiti priliku da nauče kako da se posluže raznim alatima. Pod rukovodstvom iskusnih majstora drvodeljske i građevinske struke koji su sposobni da strpljivo i stručno poučavaju druge, sami studenti treba da podižu zgrade na školskom imanju i da vrše neophodne popravke, učeći se tako na praktičnim primerima kako se ekonomično i dobro gradi. Studente takođe treba poučavati raznim poslovima povezanim sa štamparskom delatnošću, kao što su: slaganje slova, štampanje i knjigovezački zanat, uporedo sa pravljenjem šatora i ostalih delatnosti korisnih za Božje delo. Treba rasađivati mlade sadnice voća i gajiti povrće i cveće, a to je posao u otvorenoj prirodi na koji se mogu pozvati i studentkinje. Na taj način, dok vežbaju mozak, kosti i mišiće, studenti će sticati i znanje o praktičnom životu.

Prosvećenost u svim ovim oblastima učiniće naše mlade korisnima i znatno uspešnijim u širenju istine u stranim zemljama. Tada oni neće morati da zavise od onih gde se nastane da za njih kuvaju, šiju ili zidaju, niti će biti neophodno trošiti novac da bi se sa hiljade kilometara udaljenosti slali ljudi da tu podižu škole, molitvene domove i stambene objekte. Kao misionari u stranim zemljama imaće mnogo veći uticaj u svom okruženju ako budu osposobljeni da neiskusne domoroce nauče kako se, radeći po najboljim metodama, postižu najbolji rezultati. Na taj način oni će pokazati da misionari mogu biti dobri instruktori u zanatstvu i industriji, a takva vrsta podučavanja biće naročito cenjena tamo gde su finansijska sredstva ograničena. Za izdržavanje takvih misionara biće potrebno znatno manje novca, pošto su oni uporedo sa studiranjem na najbolji način razvijali i svoje fizičke sposobnosti u praktičnom radu; i kuda god u svom radu budu upućeni, sve što su naučili iz te oblasti

biće im od velike koristi. Studentima u oblasti zanatstva i proizvodnih delatnosti, bilo da rade domaće poslove, da obrađuju zemlju ili da se bave nekim drugim poslom, treba dati vremena i mogućnosti da govore o praktičnim duhovnim poukama koje su stekli u toku rada. U praktičnom obavljanju svih životnih dužnosti treba pouke iz prirode upoređivati sa poukama iz Biblije.

Razlozi što smo se u nekim mestima udaljili iz gradova i naše škole podigli u unutrašnjosti, važe i za škole u drugim mestima. Trošiti novac na podizanje dodatnih zgrada kad je škola već i bez toga u dugovima, nije u skladu sa Božjim planom. Da je novac koji su naše veće škole uložile u skupe građevine upotrebljen za kupovinu zemljišta na kojem bi studenti mogli da stiču praktično obrazovanje, mnogi od studenata ne bi danas morali da se bore sa sve većim teretom dugova, i rad tih ustanova bio bi daleko uspešniji. Da su odgovorni uradili tako, neki od studenata bi negodavali, a primedbe i prigovore stavljali bi i mnogi roditelji, ali bi studentima bilo omogućeno potpunije obrazovanje koje bi ih pripremilo, ne samo za praktičan rad u raznim zanimanjima na ovom svetu, nego i za mesto na imanju Gospodnjem na novoj zemlji.

Da su sve naše škole preporučivale i podsticale rad u oblasti poljoprivrede, one bi danas sasvim drugačije stajale. Ne bi bilo tako velikih obeshrabrenja. Uticaji protivnika reforme bili bi savladani, a i finansijsko stanje bilo bi drugačije. Obučavanje studenata i u intelektualnom i u fizičkom pogledu bilo bi ujednačeno; i pošto bi ceo njihov organizam bio ravnomerno opterećen, celokupan razvoj njihovih umnih i fizičkih snaga bio bi potpuniji. Međutim, uputstva koja je Gospod u svojoj milosti rado davao nailazila su na tako slab prijem da nastale teškoće nisu savladane.

Toliko odugovlačenje sa uvođenjem zanatstva i fizičkog rada u naš vaspitno-obrazovni sistem što bi ga zaista učinilo potpunim i najboljim pravi je kukavičluk. Okrenite se prirodi. U njenim ogromnim prostranstvima ima dovoljno mesta povoljnih i za podizanje škola i za obrađivanje zemljišta, samo to zemljište prethodno treba iskrčiti. Taj rad je suštinski bitan i sastavni je deo vaspitanja najpovoljnijeg za duhovno napredovanje; jer glas prirode je glas Hristov, koji nam pruža bezbrojne pouke o Njegovoj ljubavi i sili, potčinjavanju i istrajnosti. Neki uopšte ne cene vrednost poljoprivrednih delatnosti. Takvi ne treba da stvaraju planove za podizanje i razvoj naših škola, jer bi ometali napredak upravo onoga što je ispravno i preporučljivo. Uticaj takvih do sada predstavljao je samo smetnju.

Zemlja, ako je valjano obrađujemo, svojim plodom će uz Božji blagoslov podmiriti naše potrebe. Ne smemo se obeshrabriti zbog prividnog neuspeha u ovozemaljskim poslovima, ni postajati malodušni ako očekivani uspeh ne usledi odmah. Zemlju treba da obrađujemo radosno, puni nade i zahvalnosti, verujući da ona u svojim nedrima krije bogate zalihe nagomilane za vernog radnika, zalihe vrednije od zlata i srebra. Pripisivati joj nerodnost i tvrdičluk značilo bi podizati lažnu optužbu. Ako se valjano i razumno obrađuje zemlja donosi svoje blago na „korist čovjeku“. Planine i bregovi se menjaju; zemlja stari i dotrajava kao haljina, ali blagoslov Božji, briga Onoga koji je svom narodu pripremio trpezu i u pustinji, nikada ne prestaje.

Pred nama su ozbiljna vremena, i veoma je potrebno da se porodice vernika iz gradova preseljavaju u unutrašnjost da bi se istina odnela i „na puteve i među ograde“ isto tako kao i „na raskršća“ (Luka 14,23.21) širom zemlje. Veoma je važno da svoje planove stvaramo u skladu sa Rečju Gospodnjom i da ih zatim sprovodimo istrajno i energično. Više zavisi od posvećenosti i istrajnosti u radu nego od genijalnosti i znanja stečenog iz knjiga. Svi darovi i sposobnosti dati ljudima malo vrede ako se ne upotrebljavaju.

Za vraćanje na jednostavnije metode i mladi će imati razumevanja. Rad u bašti i na njivi biće prijatna promena posle zamorne jednoličnosti teško shvatljivih školskih predmeta, na koje se njihov mladi um nikada ne sme u potpunosti ograničiti. To će naročito biti korisno za nervoznu decu koja osećaju da ih učenje iz knjiga jako iscrpljuje i iznurava i koja teško pamte. U proučavanju prirode

takvi će nalaziti zdravlje i sreću; a utisci tu stečeni nikada ne iščezavaju iz njihovog sećanja, jer su povezani s predmetima koji su im stalno pred očima. Obrađivanje zemlje predstavlja za studente jednu od najboljih vrsta zanimanja, jer zahteva rad mišića dok se um rasterećuje i odmara. Proučavanje raznih grana poljoprivrede treba da budu početna slova u obrazovanju koja se stiču u našim školama. To je prvo što treba da se uvede. U pogledu proizvoda tako bitnih za zdravlje, kao što su žitarice, povrće i voće, naše škole ne treba da zavise od bilo koga drugog. Uputiti naše mlade u poslove drvoseča i obrađivanje zemlje isto je tako potreba kao i omogućiti im obrazovanje koje se stiče iz knjiga. Svakom nastavniku treba dati izvestan broj studenata koje će u svojstvu nadzornika kontrolisati u njihovom radu i raditi zajedno s njima. Tako će se i nastavnici naučiti da nose teret odgovornosti. Primerni student na taj način takođe treba da se uče preuzimanju odgovornosti i zajedničkoj saradnji sa nastavnicima. U iznalaženju najboljih metoda za poslove ovakve vrste, svi zajedno treba da se savetuju.

Vreme je sada suviše kratko da bi se postiglo ono što su generacije propustile u prošlosti. Ali čak i u ovim poslednjim danima možemo učiniti mnogo u nastojanju da se isprave postojeća zla u vaspitanju i obrazovanju mladih. I upravo zbog kratkoće vremena treba da usrdno i revnosno nastojimo da našim mladima omogućimo obrazovanje dosledno učenju naše vere. Mi smo reformatori. Želja nam je da naša deca u školi nauče ono što je zaista najkorisnije. Da bi se to zaista postiglo, moramo im dati takvo zanimanje koje zahteva delotvoran rad njihovih mišića. Svakodnevni, sistematski rad treba da sačinjava sastavni deo obrazovanja mladih, čak i u ovom poslednjem vremenu. Na taj način još uvek se može mnogo postići.

Pridržavajući se tog plana, studenti će steći elastičnost uma, bistrinu i snagu misli tako da će u datom vremenu biti u mogućnosti da nauče daleko više nego da su se posvetili samo učenju. I po završetku školovanja oni će nenarušenog zdravlja i puni snage i hrabrosti biti u stanju da se održe na svakom mestu i položaju na koje ih Bog u svom providenju pošalje.

Manuelni rad kojim se ruke navikavaju da u životu budu korisne i koji mlade priprema da nose svoj deo životnog tereta, daje organizmu fizičku snagu i razvija sve sposobnosti. Svako treba da se bavi nekim korisnim poslom, što će veoma blagotvorno delovati na njega samoga, a poslužiće i na dobro drugima. Rad je Bogom određen da čoveku služi na blagoslov, i samo vredan radnik nalazi pravu radost i sreću u životu.

Samo srazmerno podjednakim opterećivanjem mozga i mišića mogu se sačuvati zdravlje i snaga organizma. Proučavanju Reči Božje mladi će tada moći da pristupe zdravog poimanja i dobro uravnoteženog nervnog sistema. Oni će imati zdrave ideje i moći će da zapamte dragocene istine sadržane u Reči Božjoj. Njene istine oni će upijati u svoju dušu kao što želudac svari unetu hranu, i to će im dati umnu snagu da raspoznaju šta je istina. Tada će kada god se to od njih zatraži biti u stanju da u krotosti i smerno odgovore svakom ko ih zapita za njihovo nadanje.

POLJOPRIVREDNO IMANJE NAŠE ŠKOLE U AVONDEJLU

Otkrivene su mi neke pojedinosti o nameravanom korišćenju zemljišta u blizini naše škole, Molitvenog doma i ostalih zgrada Zajednice, i naloženo mi je da vam to prenesem. Sve do nedavno plašila sam se da vam govorim o tome, pa još i sad se ne usuđujem da vam otkrijem sve pošto naši ljudi još uvek nisu spremni da razumeju sve što prema Božjem providenju treba učiniti u Avondejlu. U vizijama primljenim u toku noći jasno su mi pokazane izvesne činjenice. Pojedinci su odabirali čitave parcele zemljišta u blizini škole na kojima su nameravali da zidaju kuće i podižu svoja domaćinstva. Ali među nama se pojavi Jedan koji reče: „Činite veliku grešku zbog koje ćete se kajati. To zemljište ne treba zauzimati podizanjem građevina, izuzev onih koje su neophodne za

nastavno osoblje i studente ove škole. Ta zemlja oko škole treba da bude rezervisana kao školsko poljoprivredno imanje. Za studente ona treba da služi kao očigledna nastava. To zemljište za naše studente treba da bude ne samo obično školsko imanje, nego udžbenik koji sam Gospod širom otvara pred njihovim očima i želi da ga proučavaju. Pouke koje se stiču obrađivanjem zemlje oplemenjuju dušu.

„Ako dozvolite da zemljište u blizini škole zauzmu privatnici podižući porodične kuće i zbog toga posle budete primorani da obradivo zemljište tražite daleko od škole, učinićete veliku grešku, zbog koje ćete se uvek kajati. Celokupno zemljište oko škole treba smatrati školskim poljoprivrednim imanjem, na kojem će mladi moći da se obučavaju pod dobro organizovanim nadzorom stručnjaka iz te oblasti. Sva zemlja koja se nalazi u blizini naše škole biće potrebna za obučavanje mladih koji tu treba da se školuju. Tu oni treba da sade i neguju ukrasno šiblje i sadnice raznog voća i da neguju sve moguće vrste bilja i povrća.

„Školsko poljoprivredno imanje treba smatrati udžbenikom prirode iz koga nastavnici naših škola mogu da crpe svoje očigledne pouke. Naše studente treba učiti da Hristos, kao Tvorac sveta i svega što je na svetu, predstavlja život i svetlost za sve što živi. Život svih studenata, spremnih da iskoriste ovdašnju mogućnost za sticanje odgovarajućeg obrazovanja, biće pun zahvalnosti i sreće zbog prirodnog okruženja na kojem će za sve vreme školovanja moći da odmaraju svoj pogled.“

Delo koje nam predstoji

Da bi naši studenti bili osposobljeni za razne grane delatnosti i spremni da, po završetku školovanja, znanje ovde stečeno uspešno prenesu i na druge, potrebno nam je više nastavnika i više talenata. Deca koja su ostala siročad ovde treba da nađu svoj dom. Tu treba podići i zgrade za bolnicu, a sve neophodne pripreme za to treba predvideti isto tako kao i za školu. Treba angažovati odgovarajućeg poljoprivrednog upravitelja za celokupno to imanje, a isto tako i razborite i energične ljude koji će u svojstvu nadzornika voditi razne zanatske poduhvate ljude koji će sve svoje talente upotrebiti u nastojanju da studenti zaista nauče kako koji posao treba da se radi.

Mnogi mladići dolaze u školu sa željom da nauče i neki zanat. Nastavom iz stručnih predmeta treba obuhvatiti računovodstvo, drvodeljske poslove i sve što je povezano s poljoprivredom. Treba izvršiti neophodnu pripremu i za učenje kovačkog, molerskog, obučarskog, kuvarskog, pekarskog i štamparskog zanata, kao i za učenje daktilografije, pranje, peglanje i popravljanje rublja. Obučavanju mladih za ove poslove treba da posvetimo sve snage koje nam stoje na raspolaganju, da bi studenti kada izađu iz naše škole bili osposobljeni za svakodnevne životne dužnosti.

Stambene i druge građevinske objekte bitne za potrebe škole mogu da podižu i sami studenti. Te zgrade ne treba da budu zbijene jedna uz drugu niti u neposrednoj blizini same škole. Za izvođenje tih radova treba obrazovati manje grupe studenata koji će, pod rukovođenjem stručnih predavača, biti naučeni da brigu o onome što im se poveri vode s punim osećanjem odgovornosti. Sve ovo nije moguće ostvariti odjednom, ali mi svoj rad treba da počinjemo s verom.

Zemljište oko naše škole treba zadržati

Gospod želi da zemljište oko naše škole bude posvećeno Njemu, kao učionica u kojoj sam On predaje. Naši objekti smešteni su u oblasti gde slobodnog zemljišta ima u izobilju, i ne treba dozvoliti da parcele u blizini naše škole i Molitvenog doma zauzimaju privatne stambene zgrade. Nisu svi koji veruju u sadašnju istinu doživeli istinsku promenu u svom karakteru. Takvi nisu prikladni da za druge budu očigledna pouka, jer svojim životom ne predstavljaju karakter Hristov. Mnogi koji žele da se nastane u blizini našeg Molitvenog doma i naše škole, za Zajednicu ne bi

predstavljali nikakvu pomoć, već samo smetnju i prepreke. Oni stalno očekuju da im se ukazuje pomoć i neka naročita preimućstva. Oni ne cene ni karakter dela ni situaciju u kojoj se kao Zajednica nalazimo. Oni ne shvataju da je sve što imamo u Avondejlu postignuto najnapornijim zalaganjem i upotrebom novca koji je dat uz velike žrtve ili koji se mora vratiti onima od kojih je pozajmljen.

Među onima koji žele da se nastane u blizini naših škola nalaze se i neki koji su puni uobraženosti i strepnje za nekakav svoj ugled i slavu. Osetljivi su na sve što im nije po volji i skloni buntu i strančarenju. Oni treba da se obrate, jer su daleko od onog duhovnog stanja u kojem bi mogli da prime Gospodnji blagoslov. Sotona ih dovodi u iskušenje da traže privilegije koje bi im, kada bi ih stvarno dobili, služile samo na štetu; tražeći to oni samo zadaju brige i neprijatnosti svojoj braći. Životvorna načela Reči Božje treba da budu unesena u život mnogih u čijem srcu za takva načela još uvek nema mesta. Oni koji se uče u školi Hristovoj smatraju da je svaki dar Božje milosti prevelika naklonost prema njima. Shvatajući da ne zaslužuju sve dobro koje primaju od Boga, oni se osećaju srećnima. Njihova lica odražavaju mir i spokojstvo u Gospodu, jer se u potpunosti oslanjaju na obećanje da se On brine o njima.

„Ovako veli Gospod: Nebo je prijesto moj a zemlja podnožje nogama mojim: gde je dom koji biste mi sazidali, i gdje je mjesto za Moje počivanje? Jer je sve to ruka moja stvorila, te je postalo sve, veli Gospod; ali na koga ću pogledati? Na nevoljnoga i na onoga ko je skrušena duha i ko drhti od moje riječi“ (Is. 66,1.2). Pred kraj 1898. godine imali smo priliku da iz ličnog iskustva naučimo šta znače ove reči. Osećala sam veliki teret i zabrinutost u svom srcu, i onda mi je pokazano koliko bi zla nastalo iz toga da smo zemljište nedaleko od naše škole prodali da se na njemu podižu stambene zgrade. Izgledalo je kao da se nalazimo na sednici Savetodavnog odbora, i među nama ustade Onaj od koga smo očekivali pomoć za izlazak iz nastalih teškoća. Reči koje je On izgovorio bile su jasne i nedvosmislene.

„Ovo je zemljište Bogom određeno i namenjeno za dobrobit škole. Imali ste očevidne dokaze o tome kakva je ljudska priroda i šta ona otkriva kad se nađe u iskušenju. Ukoliko je veći broj porodica nastanjenih oko školskih zgrada, utoliko će nastavno osoblje i studenti imati više teškoća na svom putu. Urođena sebičnost koja postoji u srcu sinova ljudskih spremna je da oživi čim iskrnsne bilo šta što njima nije po volji. Zemljište oko škole treba da bude školsko poljoprivredno imanje, i to imanje treba da zauzima znatno veći prostor nego što vi i zamišljate. Prema uputstvima koja su vam dana, sastavni deo studija u ovoj školi treba da bude i praktičan rad. Škola u Avondejlu treba da bude centar filantropije³. Pokrenut Gospodnjim Duhom, narod Božji u Australaziji⁴ treba da pokaže saosećanje i da svojim finansijskim sredstvima pomaže i podstiče mnoge dobrotvorne poduhvate posredstvom kojih se siromašni, bespomoćni i neuki mogu poučiti kako da pomognu sami sebi.“

Jedna divna panorama

Više puta u mojim vizijama pokazano mi je da zemljište oko naše škole treba da se koristi kao Gospodnje poljoprivredno imanje. Delovi tog imanja u naročitom smislu treba da budu veoma dobro obrađeni. Pred mojim pogledom širio se predeo zasađen svakovrsnim voćkama koje uspevaju u ovim krajevima; bile su to i lepo obrađene bašte u kojima je sejano i gajeno svakovrsno bilje i povrće.

---

³ Naziv pedagoškog pravca u XVIII veku kojem je osnovno pedagoško pravilo bilo slobodan prirodni razvoj, a podstrek u radu; ljubav prema bližnjemu.

⁴ Australija sa susednim ostrvima.

Ako upravitelji ovog imanja i nastavnici u školi spremno prihvate saradnju Svetog Duha, On će ih učiniti razboritima u njihovom rukovođenju i Bog će blagosloviti njihove napore. Briga o mladim voćnim sadnicama, sađenje biljaka, sejanje semena, berba i žetva sve to mogu da budu divne pouke za svakog studenta. Studentima treba pružiti mogućnost da proučavaju nevidljivu povezanost koja postoji između setve i žetve, sađenja i berbe, i pri tom sa dužnim poštovanjem ukazivati na Božju dobrotu koja se u tome stalno ogleda. Gospod je taj koji svojom silom daje svojstva neophodna za plodnost i zemlji i semenu. Kada sve ono što čovek sa svoje strane može i treba da učini ne bi bilo praćeno životvornom božanskom silom, posejano seme bilo bi uzalud bačeno. Nevidljiva sila, koja zadovoljava čovekove potrebe, hrani ga i odeva neprekidno je na delu. Hristova parabola o semenu dok je proučavaju u praktičnom svakodnevnom iskustvu i nastavniku i studentu otkriva Boga kroz Njegovo neprekidno delovanje u prirodi, i jasnije prikazuje velike istine o carstvu nebeskome.

Bog i priroda

Priroda, odmah iza Biblije, treba da bude naš veliki udžbenik. Ali prirodu nipošto ne treba obožavati, jer bi to značilo uzdizati tvar iznad velikog Tvorca, koji je stvorio i samu prirodu i koji je u njenom delovanju prema svome uređenju održava u svakom trenutku. Dok sejemo seme i negujemo biljku imajmo na umu činjenicu da je Bog stvorio seme, a Zemlji dao ulogu da ga rađa i umnožava. Svojom božanskom silom On vodi brigu o svakom posejanom zrnju tog semena. Prema Njegovom uređenju, seme bačeno u zemlju svoj život umirući, posredstvom klice, prenosi na stabljiku i budući klas, koji u sebi sadrži novo seme da bi se ponovnim sejanjem u zemlju dobila nova žetva. Studente takođe treba poučavati i kako čovek može i treba da saraduje u svemu ovome. I ljudsko oruđe tu takođe ima svoju ulogu i svoj zadatak. To je jedna od pouka koju nam priroda pruža, i mi treba da je sagledamo u svojoj njoj ozbiljnosti i lepoti.

Mnogi o Gospodu govore ne kao o Tvorcu nego kao o Bogu u prirodi, kao da je On zakonima prirode vezan da bude njen sluga. Mnoge teorije navode um na pretpostavku da je priroda samostalna sila koja, potpuno nezavisno od Božanstva, deluje zahvaljujući samo sebi sopstvenoj, nerazlučivoj energiji. Ljudi nisu svesni šta takvim nagađanjima u stvari govore. Zar pretpostavljaju da se priroda održava sopstvenom energijom bez stalne pokretačke sile Jehovine? Delujući u skladu sa svojim zakonima Gospod nikad ne potiskuje zakone prirode. Svoje delo On nastavlja i održava zahvaljujući upravo zakonima i osobenostima svojih tvorevina koje koristi kao svoja oruđa, i priroda se pokorava pravilu: „Ovako govori Gospod“.

Kao Tvorac prirode i svega stvorenog, Bog je večito na delu. Njegova beskrajna sila deluje nevidljivo, ali se vidno manifestuje u ishodu onoga što je proizvod tog delovanja. Isti Bog koji vodi planete na njihovim putevima kroz beskrajni svemir čini da raste i sazreva divno voće u našem voćnjaku i svakovrsno povrće u našoj bašti. Trnje, čičak i korov, On nikada ne bi stvorio. To je delo sotonino, posledica degeneracije koju je on uneo u lepotu prirode; ali razvoj svakog pupoljka u list ili u mirišljavi cvet ishod je neposrednog delovanja sile Božje. Dok je u obliku čoveka živeo na ovom svetu, Hristos je rekao: „Otac moj djeluje do sad, i ja djelujem“ (Jovan 5,17). I zato nebo one studente koji svoje vreme i snage koriste u obrađivanju zemlje naziva „Božjim saradnicima“ (I Kor. 3,9).

Ne otuđujte zemljište oko škole i Molitvenog doma. Oni koji dođu u Koranbong s namerom da se tu nastane mogu, ukoliko tako odluče, da nađu za sebe kuću u blizini Avondejskog imanja ili na njemu samome. Ali, prema svetlosti koja mi je data, sve parcele od školskog voćnjaka do ulice Maitland road, i sa jedne i sa druge strane ulice od Molitvenog doma do škole treba da postanu školsko poljoprivredno imanje i park ukrašen mirisnim cvećem i ukrasnim drvećem. Tu treba da

budu voćnjaci i bašta gde će se negovati sve vrste biljaka, voće i povrće koji mogu da se prilagode tom podneblju, kako bi se to imanje pretvorilo u pravu očiglednu nastavu i za one koji žive tu i za one koji dođu iz daleka.

Stoga sve ono što nije neophodno za rad škole treba držati na određenoj udaljenosti da blizina stambenih zgrada i njihovih žitelja ne bi remetila neprikosnovenost ovog mesta. Škola treba da bude izdvojena i zaštićena od svih spoljnih uticaja. Za članove porodice koji bi želeli da se tu nastane, ma koliko da su odani službi Gospodu, bolje je da stanuju na izvesnoj udaljenosti od školskih zgrada. Škola je Gospodnja svojina i zemljište oko nje je Njegovo poljoprivredno dobro, koje Veliki Sejač želi da kao svoju baštu pretvori u udžbenik za naše studente. Rezultati ovog rada pokazaće se postepeno, kao što i zemlja „doneše najprije travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu“ (Marko 4,28). Zemlja će uroditi svojim bogatstvom, donoseći radost u obilju žetve, a plodove sakupljene zahvaljujući Božjem blagoslovu treba iskoristiti kao udžbenik prirode, iz kojeg će duhovne pouke lakše moći da se primene na potrebe duše.

Jedna od očiglednih pouka

Mi uviđamo da je pred nama veliki zadatak koji se mora izvršiti, i zato koliko god nam to sredstva dozvoljavaju moramo ići napred. Strpljivo i uz najusrdnije napore moramo nastojati da ohrabrimo i na viši spoznajni nivo uzdignemo ljude iz našeg okruženja, prosvećujući ih u oblasti zanatstva, u sticanju radnih navika i u zdravstvenom pogledu. Naša škola i svekoliko njeno okruženje treba da služe kao očigledna pouka, ukazujući na puteve progresa i pozivajući narod na reformu, kako bi prosvećenost, marljivost i plemenitost zauzele mesto neotesanosti, nečistoće, neurednosti, neznanja i greha. Ranim ustajanjem i marljivim radom čak i najsiromašniji mogu da poboljšaju svoje životne prilike. Svojim životom i ličnim primerom možemo pomoći drugima da uvide šta je odvratno u njihovom karakteru i u njihovom domaćinstvu, i hrišćanskom učtivošću možemo ih navesti da se poprave.

Često se postavlja pitanje: Šta se može učiniti tamo gde preovlađuje krajnje siromaštvo i gde se s njim moramo boriti na svakom koraku? Kako ljude pod takvim okolnostima navesti da prihvate napredne ideje? To je svakako težak zadatak, i ukoliko se prosvetni radnici, misaoni ljudi i oni koji raspolažu finansijskim sredstvima ne založe i ne upotrebe svoje talente zauzimajući se upravo onako kao što bi to Hristos učinio da je na njihovom mestu, ovo značajno delo ostaće neizvršeno. Toliku neophodnu reformu ljudi i žene nikada ne bi ostvarili ako im u pomoć ne bi pritekla jedna sila koje nema u njima samima. Oni koji imaju talente i sposobnosti dužni su da te darove upotrebe na blagoslov i dobro svojih bližnjih trudeći se da ih izvedu na put, kako bi mogli da sami sebi pomažu. To je najbolji put da se znanje stečeno u našoj školi uspešno primeni u praksi.

Bogom povereni talenti ne smeju se sakrivati „pod sud ili pod odar“ (Marko 4,21). „Vi ste svetlost svijetu“, kaže Hristos (Mat. 5,14). Kad vidite porodice koje žive u bednim stračarama, veoma oskudne u nameštaju i odeći, bez najosnovnijih kućnih alata, bez ikakvih knjiga i drugih pokazatelja koliko toliko sredeog života, da li se iskreno zainteresujete za njih nastojeći da ih poučite kako da na najbolji način koriste svoje radne energije da bi poboljšali svoj način života i svoj rad učinili prihvatljivijim? Marljivim radom, razboritom upotrebom svih svojih sposobnosti i učeći se da svoje vreme ne provode uzalud, oni mogu da postanu znatno uspešniji u sređivanju svojih boravišta i u obrađivanju svoje zemlje.

U svojim nastojanjima i zalaganju za obnovu i reformu, moramo sa moralnom snagom ujediniti i fizičke napore. Moramo se truditi da steknemo neophodno znanje ne samo iz duhovnih nego isto tako i iz ovozemaljskih oblasti, da bismo to mogli preneti i drugima. Moramo se truditi da po

načelima Jevandelja živimo u svakom pogledu, da bi se i ovozemaljske i duhovne blagodati toga osetile svuda oko nas.

Misionarski rad najuzvišenija obuka

Gospod će sigurno podariti svoj blagoslov svima koji se trude da posluže na blagoslov drugima. Školom treba upravljati tako da nastavnici i studenti savesnim korišćenjem talenata koji su im povereni neprekidno napreduju i jačaju. Primenjujući u praktičnom životu ono što su naučili, oni će neprekidno napredovati u mudrosti i u sticanju novih saznanja. Načela kojima se treba rukovoditi u radu i u životu sa sigurnošću možemo naći u Knjizi nad knjigama. Posvećujući svoje Bogom dane sposobnosti Onome koji pravo na njih ima pre nego bilo ko drugi, možemo postići dragocene uspehe u svemu što je vredno naše pažnje.

Misionarski rad, kada mu se pristupa u takvom duhu, uzdiže i oplemenjuje i samog misionara, kao i one kojima on pomaže. Neka svi oni koji tvrde da su deca nebeskog Cara neprekidno nastoje da iznose načela nebeskog carstva. Neka svako od njih uvek ima na umu da u duhu, u rečima i delima treba da bude odan i veran svim principima i zapovestima Božjim. Mi treba da budemo verni i pouzdani podanici carstva Hristovog, kako bi razboriti ljudi ovog sveta videli u nama pravu predstavu o blagorodnosti, dobroti, milosrđu, blagosti i učtivosti građana carstva Božjeg.

Oni studenti koji se u svojim odnosima i držanju prema bližnjima uvek rukovode Rečju Božjom i žive u skladu sa njenim učenjem, najveći su dobitnici u životu. Najveće zadovoljstvo u ovom životu imaju oni koji primaju da bi davali. Onim članovima ljudske porodice koji žive samo za sebe uvek nešto nedostaje, jer nikad nisu zadovoljni. Zatvoriti svoju ljubav i saosećanje u svoje sebično srce nije nikakvo hrišćanstvo. Gospod je odredio kanale kroz koje On izliva izobilje svoje dobrote, milosti i istine; i mi ispoljavajući čovekoljublje na taj način što na druge prenosimo praktično znanje potrebno u svakodnevnom životu, postajemo Hristovi saradnici. Unoseći svetlost i blagoslov u njihov život, mi činimo dobro i sveto delo.

Ako škola u Avondejlu ikada postane ono što Gospod želi da ona bude, misionarski napori i prosvetnih radnika i studenata urodiće plodom. Oni koji su spremni na poslušnost i u školi i van nje, biće dovedeni u podaničku privrženost i odanost Bogu. Pobunom koja je nastala na nebu pod mračnom silom laži i obmane kojom su Adam i Eva navedeni na neposlušnost Božjem zakonu, otvorene su ustave pred bujicom zla i nesreće, bujicom koja nezadrživo preplavljuje svet; ipak svi koji veruju u Hrista mogu da postanu sinovi i kćeri Božje. Silom istine oni mogu da se vrate sa pogrešnog puta, i pali čovek može da postane odan svom Tvorcu. Istina koja je tako čudesno delotvorna u svojoj sili, prilagođena je shvatanju i srcu zabludelih grešnika. Zahvaljujući njenom spasonosnom uticaju izgubljena ovca može da se vrati svome stadu.

Ma kakav položaj u životu ili materijalnu imovinu posedovao čovek koji upozna istinu, Reč Božja ga uči da mu je sve to što ima povereno samo na čuvanje. To mu je u stvari samo pozajmljeno da bi se proverio njegov karakter. Za sve svoje poslovne uspehe, prihode i mogućnosti on će morati da položi račun Onome kome po stvaranju i po iskupljenju i sam pripada. Dok svaki svoj talenat savesno koristi u nastojanju da unapredi veliko Božje delo vaspitanja i obrazovanja, dok se trudi da stekne upravo ono znanje koje će ga učiniti uspešnim u radu na spasavanju onih koji se nalaze na rubu propasti, Božji blagoslov će sigurno pratiti njegove napore. Svoje darove Bog nam daje da bismo služili na blagoslov drugima i da u tom pogledu po karakteru postanemo slični Njemu. Oni koji Njegove darove primaju da bi ih mogli davati drugima, postaju slični Hristu. Pomažući drugima da se duhovno i moralno uzdignu mi sami postajemo plemenitiji i čistiji. Takvim radom mi doprinosimo da se slava i priznanje, umesto nama, odaje Bogu. Moramo razborito i

ozbiljno razmišljati o ovome. U duši se moramo očistiti od svake sebičnosti, jer Bog želi da pripadnike svog naroda upotrebi kao predstavnike nebeskog carstva.

Rukovođenje našim školama neprekidno mora da bude pod Božjim nadzorom. Za mlade ljude i žene treba da se učini nešto što još uvek nije učinjeno. Postoji mnogo veći broj mladih kojima treba omogućiti obrazovanje u našim školama. Da bi se osposobili za delotvoran i koristan život, njima je neophodno da u toku školovanja vežbaju svoje mišiće učeći se i onim poslovima koji zahtevaju da marljivo rade i svojim rukama. Pod mudrim rukovodstvom razboritih i bogobojažljivih upravitelja, studenti u našim školama treba da se uče korisnom radu svake vrste. Dugogodišnje iskustvo i Bogom dana mudrost osposobiće nas da obučavanje u svakoj grani dela planiramo i ostvarujemo temeljito, sistematski i potpuno.

Neka nastavnici, shvativši ozbiljno važnost ovog predmeta, poučavaju studente zemljoradnji, zanatstvu i raznim drugim delatnostima korisnim i bitnim za njih. Nastojte da se u svakoj grani dela postignu najbolji rezultati. Nastojte da se u svom radu uvek i u svemu rukovodite učenjem Reči Božje, kako bi studenti mogli da shvate značaj principijelnosti i da dostignu najviši stupanj razvoja. Vežbajući svoje Bogom dane sposobnosti, upotrebite sve svoje snage u što boljem obrađivanju ovog Gospodnjeg poljoprivrednog dobra. Uz redovne studije istovremeno obrađujte i ovo zemljište, tako da uz najbolje rezultate učenja i posejano seme donese najbolje prinose, kako bi u izobilju bilo i ovozemaljske i duhovne hrane za sve veći broj studenata koji ovde treba da se okupe i da se školuju za hrišćanske radnike.

Mi smo ovde videli kako se ogromna stabla ruše i s korenom vade iz zemlje; videli smo kako se zemljište zatim duboko preorava da bi se pripremilo za sađenje mladih stabala i za sejanje semena. Tako se studenti u praksi uče šta znači oranje; uče se da su motika, ašov i lopata, grabulje i drljača alati i oruđa korisnog, časnog i unosnog zanimanja. U poslu se često prave i greške, ali pored svake greške nalazi se i istina. Mudrost se stiče na propustima, a energija uložena u početku uliva nadu u konačni uspeh. Oklevanje sprečava napredak, pre nagljenost znači isto što i zadržavanje; ali sve to može da posluži kao pouka ako se od strane ljudskog oruđa prihvati kao takvo.

Shvatanje da rad unižava dostojanstvo čoveka odvelo je hiljade njih u grob. Oni koji se bave samo fizičkim poslovima često rade prekomerno, dok umni radnici pate od nedostatka zdrave životne energije koja se stiče upravo fizičkim radom. Kada bi intelektualci teret fizičkog rada podelili sa radničkom klasom bar u tolikoj meri koliko je neophodno za jačanje njihovih mišića, radnici bi znatan deo svog vremena mogli da posvete umnom i moralnom prosvetivanju. Onima koji se bave literarnim radom i pri tom obično sede neophodni su kretanje i fizički rad. Neka im želja da budu zdravi bude dovoljan podstrek da svom umnom radu pridruže i fizički.

OSNOVNE ŠKOLE U ZAJEDNICI

Rad takvih naših škola

Zajednica ima naročitu dužnost u pogledu vaspitanja i obrazovanja svoje dece i mladih: da se oni ne bi pohađajući škole ili neka slična druženja izlagali uticaju onih koji imaju izopačene navike. Svet je prepun bezakonja i nepoštovanja prema zahtevima Božjim. Gradovi su postali slični Sodomu, i naša deca su svakodnevno izložena opasnostima mnogih zala. Pohađajući javne škole deca se često druže sa svojim vršnjacima koje su roditelji potpuno zanemarili i koji su čim izađu iz učionice prepušteni uličnom vaspitanju. Na srca mladih lako se utiče; i ako je njihovo okruženje bilo negativno za razvoj karaktera, sotona će upotrebiti tu zanemarenu decu da utiču na one koji su brižljivije vaspitani. I tako, pre nego što roditelji koji svetkuju subotu uopšte shvate kakvo je zlo

učinjeno, porok je prešao u naviku, i izopačenost je zahvatila duše njihovih mališana. Protestantske crkve su prihvatile lažni dan odmora (nedelju) to čedo papstva, i uzdižu je iznad svetog Božjeg dana, koji je On sam posvetio i blagoslovio. Naša je dužnost da svojoj deci objasnimo činjenicu da prvi dan sedmice nije Bogom određeni dan odmora, i da svetkovanje tog dana posle otkrivene svetlosti o pravoj suboti predstavlja otvoreno protivljenje Božjem zakonu. Da li su ideje i pojmovi o veri koji se našoj deci predaju u javnim školama u skladu sa učenjem Reči Božje? Da li se tu greh prikazuje kao uvreda za Boga? Da li se poslušnost svakoj Božjoj zapovesti prikazuje kao početak prave mudrosti? Mi svoju decu subotom vodimo u subotnu školu da primaju pouke u pogledu istine, dok u svakodnevnoj nastavi redovnih škola često slušaju predavanja koja sadrže neistine, i to moraju da uče. Takvom zbunjivanju uma ne bi trebalo da izlažemo svoju decu; jer ako njihov mladi um svakog dana prima ideje kojima se smisao istine sistematski izopačuje, kako ćemo neutralisati uticaj takvog obrazovanja? Treba li pod takvim okolnostima da se čudimo što neki od mladih iz naših redova ne cene preimućstva religije? Možemo li da se čudimo što takvi obično popuštaju iskušenjima? Zar je za čuđenje što oni, tako zanemareni, svoje snage posvećuju zabavama koje im ne donose nikakvo dobro, što su njihova verska stremljenja tako oslabljena, a njihov duhovni život obavijen tamom? Um se obično poistovećuje sa onim čime se svakodnevno hrani, žetva je onakva kakvo je bilo seme. Zar ove činjenice ne ukazuju dovoljno na neophodnost da se vaspitanju i obrazovanju mladih poklanja najveća pažnja od njihovog najranijeg detinjstva? Zar ne bi bilo bolje za naše mlade da odrastu manje upućeni u sve ono što se uopšteno prihvata kao obrazovanje, nego da postanu bezbrižni i nemarni u pogledu Božje istine?

Odvajanje od sveta

Kada su se sinovi Izrailjevi u Egiptu povukli u svoje kuće, odvojivši se potpuno od Egipćana, Gospod je rekao: „Jer ću proći po zemlji Misirskoj tu noć, i pobiću sve prvence u zemlji Misirskoj od čovjeka do živinčeta, i sudiću svim bogovima misirskim, ja Gospod.“ „I uzmite kitu isopa i zamočite je u krv, koja će biti u zdjeli, i pokropite gornji prag i oba dovratka krvlju koja će biti u zdjeli, i nijedan od vas da ne izlazi na vrata kućna do jutra. Jer će zaći Gospod da bije Misir; pa kad vidi krv na gornjem pragu i na oba dovratnika, proći će Gospod mimo ona vrata, i neće dati zatiraču da uđe u kuće vaše da ubija. I držite ovo kao zakon tebi i sinovima tvojima do vijeka“ (II Mojs. 12,22-24). Krv na dovratnicima izrailjskih kuća simbolično je predstavljala krv našeg Spasitelja, koji je jedini mogao da spase njihove prvence od ove strašne nesreće. Svako jevrejsko dete koje bi se zateklo u egipatskoj kući bilo bi uništeno.

Ovo iskustvo sinova Izrailjevih zapisano je za pouku nama koji živimo u ovim poslednjim danima. Pre nego što se čaša prepuna gnjeva Božjeg izlije na stanovnike sveta Gospod poziva sve one koji su zaista Izrailjci po Duhu da se pripreme za taj događaj. Roditeljima On upućuje ozbiljno i glasno upozorenje: Sakupite svoju decu oko svog ognjišta; odvojte ih od onih koji ne poštuju Božje zapovesti, koji čine zlo i druge uče na to. Izađite što je moguće brže iz velikih gradova. Osnivajte osnovne škole u Zajednici. Dajte Reč Božju svojoj deci kao temelj njihovog celokupnog vaspitanja. Ona je puna divnih pouka, i ako ih učenici učine osnovnim predmetom svog proučavanja ovde, to će ih pripremiti za viši stepen obrazovanja u novom životu.

„Ne uprežite se u isti jaram s nevjernicima“, poruka je Reči Božje i za naše vreme; „jer šta ima pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima svjetlost sa tamom? Kako li se slaže Hristos s Velijarom? Ili kakav dijel ima vjernik s nevjernikom? Ili kako se podudara crkva Božja sa idolima? Jer ste vi crkva Boga živoga, kao što reče Bog, i oni će biti moj narod. Zato izađite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistog, i ja ću vas primiti, i biću vam Otac, i vi

ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj“ (II Kor. 6,14-18). Gde su vaša deca? Da li ih vaspitavate tako da izopačenost koja kao posledica popuštanja telesnim željama preplavljuje svet primete i izbegavaju? Da li svim silama težite da spasete njihove duše, ili svojom nemarnošću doprinosite njihovoj propasti?

Zanemarena deca

Uopšteno uzevši, našoj deci i mladima posvećuje se premalo pažnje. Stariji članovi Zajednice ne gledaju na njih sa neophodnom nežnošću, saosećanjem i željom da napreduju u poznanju Boga i pobožnosti, i to je razlog što se deca ne razvijaju u hrišćanskom životu onako kao što bi trebalo. Neki od članova Zajednice koji su ranije ispoljavali ljubav i Božji strah, dozvoljavaju da ih u potpunosti obuzmu njihove poslovne brige, i svoju svetlost skrivaju pod sud. Oni su zaboravili da služe Bogu i dozvoljavaju da poslovi postanu grob njihove vere i duhovnosti.

Treba li prepustiti mlade da budu igra okolnosti, da se obeshrabruju i da padaju u zamke iskušenja koja na svakom koraku vrebaju njihovu neiskusnu nogu? Najpreči zadatak koji stoji pred članovima Zajednice je da se u ljubavi, strpljivo i nežno zalažu za naše mlade učeći ih „zapovest po zapovest, pravilo po pravilo“. „O, gde su očevi i majke u Izrailju?“ Trebalo bi da je mnogo veći broj onih koji su kao pristavi Hristove milosti spremni da, ne samo površno nego najiskrenije, pokazuju naročito interesovanje za mlade. Srca mnogih trebalo bi da budu duboko ganuta žalosnim stanjem u kojem se nalaze mladi, i da ozbiljno shvate koliko se sotona upinje svim svojim lukavstvima da ih uhvati u svoju mrežu. Bog traži od Zajednice da se probudi iz svoje obamrlosti i uvidi kakav se način rada zahteva u ovo vreme opasnosti.

Oči naše braće i sestara treba da budu pomazane nebeskim melemom, da bi uvideli i prepoznali potrebe ovog vremena. Jaganjci Hristovog stada moraju dobiti hranu na vreme, i Gospod pažljivo gleda ko se prihvata zadatka koji po Njegovoj želji treba da se izvrši za decu i mlade. Zajednica spava i ne shvata značaj i važnost tog zadatka. „Zašto je“, kažu neki, „potrebno toliko naglašavati neophodnost obrazovanja naših mladih? Po našem mišljenju je sasvim dovoljno pokloniti pažnju nekolicini onih koji odluče da se posvete nekom literarnom zanimanju ili nekom drugom pozivu u životu za koji je neophodno određeno obrazovanje. Tako potpuno obrazovanje tražiti od svih naših mladih, smatramo nepotrebnim. Zar ne bi temeljno obrazovanje nekolicine izabranih zadovoljilo sve bitne potrebe?“

Ne, ja odgovaram najodlučnije, ne! Kakav bi izbor bio koji bismo mi mogli da izvršimo među našim mladima! Kako možemo reći ko su oni koji najviše obećavaju, koji bi mogli najbolje da posluže Bogu? U svom ljudskom rasuđivanju mogli bismo da učinimo isto ono što je učinio Samuilo koji je kad je bio pozvan da izabere pomazanika Gospodnjeg gledao na spoljni izgled predloženih. Ali Gospod reče Samuilu: „Ne gledaj na lice njegovo ni na visinu rasta njegova, jer sam ga odbacio; jer ne gledam na šta čovjek gleda; čovjek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce“ (I Sam. 16,7). Nijednog od prve sedmorice Jesejevih sinova, koji su bili tako plemenitog i otmenog izgleda, Gospod nije prihvatio; ali kad je David, najmlađi sin, jednostavno pastirče, bio izveden pred Samuila, Gospod mu reče: „Ustani, pomaži ga, jer je to“ (I Sam. 16,12). Ko može sa sigurnošću utvrditi ko će se u jednoj porodici pokazati kao uspešan u delu Božjem? Svim mladima treba omogućiti blagoslove i preimućstva obrazovanja u našim školama, što može da ih inspiriše željom da postanu Božji saradnici.

Potreba osnovnih škola u Zajednici

Mnogi naši članovi koji se, radi školovanja svoje dece, preseljavaju u mesto gde su osnovane

naše velike škole, bolje bi poslužili Gospodu da su ostali tamo gde su bili. Oni treba da se zalažu za otvaranje osnovne škole naše Zajednice u njihovom mestu ili okolini, gde bi deca sa tog područja praktično dobijala sveobuhvatno hrišćansko vaspitanje. Za njihovu decu, za njih same i za delo Božje bilo bi daleko bolje da ostanu u manjim skupštinama, kojima je njihova pomoć potrebna, nego da se preseljavaju u veće skupštine gde se zato što nisu neophodni izlažu stalnom iskušenju da padnu u duhovnu neaktivnost.

Gde god postoji nekolicina vernika koji svetkuju subotu, roditelji treba da se udruže u nastojanju da otvore osnovnu školu u kojoj će njihova deca i mladi moći da primaju pouke. Za rad u toj školi treba da angažuju hrišćanskog učitelja koji će, kao posvećeni misionar, i svoje đake vaspitavati tako da jednog dana postanu misionari. Učitelji u tim školama treba da decu temeljno upućuju u znanja iz uobičajenih školskih predmeta, a Bibliju treba da učine temeljom i suštinom svakog učenja. Naoružani duhovnim oružjem, roditelji treba ličnim primerom da uče svoju decu da budu misionari. Oni treba da rade dok je još dan, jer „dolazi noć kad niko ne može raditi“ (Jovan 9,4). Ako budu spremni na nesebične napore, učeći istrajno i svoju decu da ne izbegavaju odgovornosti, Gospod će raditi s njima i za njih.

Neki od pripadnika naše Zajednice sa svojim porodicama žive usamljeni ili daleko od ostalih vernika. Oni svoju decu ponekad šalju u naše internate⁵, gde se takvim studentima ukazuje pomoć, i oni po povratku predstavljaju pravi blagoslov za svoju okolinu. Međutim, neki nisu u mogućnosti da svoju decu na školovanje šalju van kuće. U takvim slučajevima roditelji treba da iznajme jednog primernog učitelja odanog religiji, koji će sa zadovoljstvom prihvatiti da u bilo kom svojstvu radi za svog Gospoda i da obrađuje bilo koji deo Njegovog vinograda. Očevi i majke treba da sarađuju sa tim učiteljem, radeći najusrdnije na obraćanju svoje dece. Neka se zalažu svim silama da u svom domu stalno održavaju živo i snažno interesovanje za duhovne vrednosti i da svoju decu podižu u nauci i strahu Gospodnjem. Neka svakog dana jedan deo svog vremena posvete proučavanju i budu učenici zajedno sa svojom decom. Na taj način oni će časove učenja učiniti prijatnim i korisnim, i njihovo poverenje u ovakav metod rada na spasavanju njihove dece bivaće sve veće. Učeći se da rade za svoju decu, roditelji će uvideti da time ubrzavaju i svoje sopstveno rasteње u veri. Dok tako budu radili u duhu poniznosti, neverovanja će potpuno nestati. Vera i duhovna aktivnost doneće im osećanje sigurnosti i zadovoljstva, koje će iz dana u dan, dok nastavljaju da sami upoznaju Gospoda i da druge upoznaju s Njim bivati sve veće. Njihove molitve biće sve usrdnije, jer će pred očima uvek imati određeni cilj za koji se mole. U nekim zemljama roditelji su po zakonu obavezni da svoju decu šalju u školu. U takvim zemljama, u svakom mestu gde ima naših vernika, treba osnovati i našu školu čak i ako nema više od šestoro dece koja će je pohađati. U nastojanju da svoju decu spasete od prljavog i izopačujućeg uticaja ovog sveta, radite kao da vam je život u pitanju.

U ovoj značajnoj oblasti, ni izdaleka ne izvršavamo svoju dužnost. U mnogim mestima bi već godinama trebalo da rade naše škole. Mnoga mesta imala bi na taj način očevidnu predstavu o istini, što bi dalo pravo obeležje Gospodnjem delu. Umesto koncentracije toliko ogromnih zgrada u svega nekoliko mesta, trebalo bi otvarati osnovne škole u mnogim mestima. Ovakve škole, pod mudrim rukovodstvom, treba da otpočnu sa svojim radom već sada, kako bi naša deca i mladi mogli da se školuju u svojim mestima. Velika je uvreda za Boga što je u ovom pogledu bilo toliko nemarnosti i propusta iako nas je Proviđenje tako obilno snabdelo sredstvima i sposobnostima neophodnim za rad. Ali iako u prošlosti nismo učinili sve što je trebalo i što smo mogli da učinimo za našu decu i mlade, pokajmo se sada i iskupimo vreme. Gospod kaže: „Ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna. Ako hoćete slušati, dobra zemaljska

---

⁵ Vaspitno obrazovni zavod u kojem pitomci, pored nastave imaju i stan i hranu.

ješćete“ (Is. 1,18.19).

Obeležje škola i učitelja u našoj Zajednici

Način rada u našim školama, koji predstavlja njihovo obeležje, treba da bude na najvišem nivou. Jedini lek protiv pogrešnog vaspitanja predstavlja Začetnik i Obnovitelj vere Isus Hristos, i pouke iz Njegove Reči treba mladima uvek iznositi u najprivlačnijem obliku. Školsku disciplinu treba da dopunjuje domaće vaspitanje, a jednostavnost i pobožnost treba negovati i u porodici i u školi. Naći će se ljudi i žene koji, iako nisu okvalifikovani da predaju u višim obrazovnim ustanovama imaju talenat da rade u tim osnovnim školama. Oni će dok deci predaju pouke iz Biblije, i sami primiti vaspitanje od najveće koristi.

U odabiranju osobe za učitelja treba preduzeti sve mere predostrožnosti, imajući na umu da je to pitanje isto toliko ozbiljno kao i izbor predloženih za propovednike. Ovaj izbor treba prepustiti razboritim licima koja mogu da raspoznaju karakter predloženih, jer za obučavanje mladih i oblikovanje njihovog karaktera i za uspešno obavljanje mnogobrojnih zadataka koji se nalaze pred učiteljima naših škola treba izabrati najtalentovanije. Odgovornosti i brigu o ovim školama ne treba poveriti nijednoj osobi skučenih i ograničenih shvatanja. Ne poveravajte decu brizi mladih i neiskusnih učitelja, koji nemaju sposobnosti da vode i usmeravaju druge, jer takvi svojim radom samo još više podstiču rastrojstvo i poremećaj. Red je prvi zakon neba, i svaka naša škola u tom pogledu treba da bude primer nebeskog poretka. Uzeti za učitelje mladoj deci osobe koje su ohole i neljubazne bilo bi veoma pogrešno. Za decu čiji se karakter nalazi u fazi naglog razvoja, učitelj takvih manira naneo bi veliku štetu. One učitelje koji nisu ponizni i u potpunosti predani Bogu, koji ne pokazuju ljubav prema deci poverenoj njihovom nadzoru, ili pristrasno ispoljavaju naklonost prema učenicima koji zadovoljavaju njihove ćudljive prohteve, a potpunu nezainteresovanost za one koji su za njih manje privlačni ili su nemirni i nervozni, takve učitelje ne treba zadržavati u službi; jer bi rezultat njihovog rada bio samo gubitak duša za Hrista.

Učitelji, naročito oni koji rade sa decom mlađeg uzrasta, treba da budu blagi i ljubazni, strpljivi i puni ljubavi prema onima kojima su pažnja i ljubav najpotrebniji. Isus je voleo decu i mlade, smatrajući ih mlađim članovima Gospodnje porodice. On je prema njima uvek ispoljavao ljubaznost, obazrivost i uvažavanje, i naši učitelji treba da slede Njegov primer. Da bi svoje učenike usmeravali da jednog dana postanu misionari, i sami učitelji treba da imaju pravi misionarski duh. Oni treba da osećaju da su im duše te dece i mladih Bogom poverene kao sveto zaveštanje. Školama u našoj Zajednici potrebni su učitelji visokih moralnih kvaliteta, ljudi kojima se može pokloniti poverenje, koji su zdravi u veri, taktični i strpljivi, koji hode smerno pred Bogom, čuvajući se svega što izgleda da je zlo. U svom radu kao učitelji oni će doživljavati i trenutke mračnih oblaka, bura i iskušenja, predrasuda od strane roditelja koji imaju pogrešnu predstavu o tome kakav karakter treba da razviju njihova deca; jer mnogi koji tvrde da veruju u Bibliju ne primenjuju njena načela u svom porodičnom životu. Međutim, ako su ovi učitelji u isto vreme i stalni učenici u školi Hristovoj, oni nikada neće biti savladani takvim okolnostima.

Neka roditelji u najusrdnijim molitvama traže savet od Gospoda, da ne bi bili kamen spoticanja na putu svoje dece. Neka članovi Zajednice iz svojih srca odagnaju zavist i ljubomoru, dozvoljavajući da im u srcu zavlada Hristov mir koji će ih ujediniti u pravom hrišćanskom bratstvu. Zatvarajte prozore svoje duše pred otrovnom malarijom svetovnosti i ovozemaljskih uticaja a otvarajte ih prema nebu, da bi vas obasjavali isceljujući sunčevi zraci pravde Hristove.

Dokle god se duh kriticizma i podozrenja ne odagna iz srca, Gospod ne može da otvori put za osnivanje ovih škola, što On odavno želi da učini za Zajednicu; dokle god u njoj ne dođe do pravog

jedinstva, On ne može da pokrene one kojima je poverio sredstva i sposobnosti za ostvarenje i napredak ovog dela. Da bi mogli da postanu svetlonoše, roditelji se moraju uzdići na viši nivo pobožnosti, držeći se puta Gospodnjega i čineći samo ono što je ispravno i dobro. I u umu i u karakteru mora doći do potpunog preobražaja. Duh nesloge koji u svom srcu gaje samo njih nekoliko, međusobnim kontaktiranjem prenosi se i na druge i poništava pozitivan i delotvoran uticaj koji bi škola mogla da širi. Dokle god roditelji nisu spremni da sa učiteljem brižno sarađuju na spasavanju svoje dece, oni nisu duhovno pripremljeni da imaju ovakvu školu u svojoj sredini.

Rezultat rada osnovnih škola u Zajednici

Kada se osnovnim školama naše Zajednice pravilno rukovodi one postaju oruđa posredstvom kojih se zastava istine podiže u mestima gde se one nalaze; jer deca koja tu prime hrišćansko vaspitanje postaju svedoci za Hrista. Kao što je Hristos kao dečak u Jerusalimskom hramu otkrivao tajne koje sveštenici i poglavari nisu razumeli, tako u završnom delu na ovoj zemlji i pravilno vaspitana deca u svojoj jednostavnosti mogu izgovarati reči koje će iznenaditi i zadiviti one koji danas toliko ističu takozvano „više obrazovanje“. Kao što su deca u predvorju hrama pevala: „Osana! Blagosloven koji ide u ime Gospodnje!“ tako će se i u ovim poslednjim danima dečji glasovi podići u objavljivanju poslednje vesti opomene ovom svetu osuđenom na propast. Videći u svojoj božanskoj mudrosti da odraslima više nije dozvoljeno da iznose istinu, Duh Božji će tada sići na decu, i deca će u objavljivanju istine učiniti ono što stariji radnici neće moći da učine zbog prepreka koje će biti podignute na njihovom putu.

Osnovne škole naše Zajednice, Bogom su određene upravo za to da pripremaju decu za ovaj veliki zadatak. U njima učenike treba upućivati u naročite istine za ovo vreme i praktično ih pripremati za misionare. Već tu oni stupaju u vojsku radnika spremnih da pomažu bolesnima i postradalima. Iako su još deca, oni mogu da učestvuju u lekarsko-misionarskom radu, i svojim malim uslugama mogu da doprinesu napretku dela Božjeg. Njihovi doprinosi mogu biti mali, ali i najmanji doprinos ima svoju vrednost, i njihovim naporima mnoge duše mogu biti pridobijene za istinu. Svoju poruku o zdravlju i spasenju, namenjenu svim narodima, Bog će i preko njih objavljivati. Zato neka Zajednica rado prihvati teret briga i odgovornosti za te jaganjce Hristovog stada. Decu treba vaspitavati i obučavati za službu Bogu, jer su nam darovana kao „nasljedstvo od Gospoda“ (Ps. 127,3).

Zgrade pogodne za osnovne škole naše Zajednice, u kojima bi deca i mladi mogli da stiču istinsko vaspitanje i obrazovanje, trebalo je podizati godinama ranije.

Udžbenici koji se koriste u školama naše Zajednice treba da budu takvog karaktera da pažnju učenika usmeravaju na Božji zakon. Time se uzdižu svetlost, sila i uticaj istine. U te škole dolaziće i deca i mladi iz sveta, čak i neki čiji je um bio izopačen; ali tu će biti obraćeni. Možda će njihovi roditelji zbog lažnih teorija kojima su zadojeni, za izvesno vreme sprečavati njihovo svedočenje za istinu, ali će istina na kraju ipak trijumfovati. Naloženo mi je da vam kažem da će ovakav misionarski rad imati delotvoran uticaj u širenju svetlosti i znanja o Bogu.

Kako je stoga važno da porodice koje se doseljavaju u mesta u kojima postoje naše škole budu dobri predstavnici naše svete vere! Možda će članovi Zajednice koji žive u mestima u kojima su otvorene naše škole zadržati kad shvate da su moralne odgovornosti koje su im time poverene suviše velike da bi se rečima mogle izraziti. Zar da ove škole koje su osnovane sa tako plemenitim ciljem prestanu sa radom i da se ugase zbog nedostatka posvećenih radnika? Zar da u tom poduhvatu nađu mesta sebični ciljevi i nesvete ambicije? Zar će prosvetni radnici dozvoliti da ljubav prema dobitku i lagodnom životu, i nedostatak pobožnosti proteraju Hrista iz njihovih srca a

Njegovo prisustvo isključuje iz škole? Bože, sačuvaj! Ovo delo je već znatno uznapredovalo. Na vaspitno-obrazovnom planu izvršene su sve neophodne pripreme za ozbiljnu reformu, za pravilnije i delotvornije obrazovanje. Hoće li pripadnici našeg naroda da prihvate ovo kao sveto poverenje? Hoće li da se ponize pod krstom na Golgoti, spremni na svaku žrtvu, u svakoj grani dela?

Roditelji i učitelji najusrdnije treba da traže onu mudrost koju Hristos uvek tako rado daje; jer su oni pozvani da um dece i mladih oblikuju i pravilno usmeravaju u najinteresantnijem i najosetljivijem periodu njihovog razvoja. Stremljenje i sklonosti mladih oni treba da usmeravaju tako da u svakom periodu svog života predstavljaju prirodnu lepotu svojstvenu tom uzrastu, razvijajući se postepeno, kao što rastu biljke i cveće u bašti.

Podizanje i poučavanje dece je najplemenitiji misionarski rad kojim ljude ili žene mogu da se bave. Pravilnim korišćenjem očiglednih primera iz prirode pouke se mogu učiniti tako jasnim, da se misli učenika sa prirode uzdižu ka Bogu kao Tvorcu prirode. Učitelji u našim školama moraju biti iskusni i taktični da bi svoj posao obavljali sa uspehom, sejući na taj način seme istine. Pozitivne rezultate koji se ovim radom mogu postići može otkriti samo veliki dan Božjeg suda.

Obučavanje najmlađih treba poveriti naročito obdarenim učiteljima. Hraniti ovce sa visoko postavljenih jaslara mogu i znaju mnogi, ali spustiti jaslare nisko da bi hranu sa njih mogli da dohvate i jaganjci mnogo je teže. To je pouka koju učitelji osnovnih škola treba dobro da nauče. Oči uma treba navikavati da gledaju ono što je dobro i plemenito, inače će dete nalaziti zadovoljstvo u posmatranju zla.

Učitelji ponekad treba da se pridruže mališanima u njihovim igrama i rasonodi, učeći ih kako da se igraju. Na taj način oni će moći da kod dece suzbijaju surovost i nelepe postupke, a da pri tom ne izgleda kao da ih stalno kritikuju ili da im samo iznalaze greške. Takvo druženje zbližice učitelje i učenike u srcu, i škole će postati pravo uživanje za sve. Učitelji moraju voleti svoje učenike jer su oni mlađi članovi Gospodnje porodice. Gospod će na sudu i njih pitati kao i roditelje: „Gdje je stado što ti je predano, stado slave tvoje?“ (Jer. 13,20).

ŠKOLSKA UPRAVA I FINANSIJE

O, kada bih mogla da nađem prave reči da što jasnije izložim od kolikog je značaja pravilno upravljanje našim školama! Svi treba da osećamo da naše škole predstavljaju oruđa u Gospodnjim rukama, preko kojih znanje o Njemu treba da se širi u svetu. Svuda su neophodni ljudi i žene koji svojim radom primljenu svetlost prenose i na druge. Istinu Božju treba odneti u sve zemlje sveta, kako bi ljudi mogli da budu duhovno prosvetljeni.

Kao narod koji dobija sve veću svetlost, mi treba da pronađemo sredstva neophodna za obuku brojnih misionara, osposobljenih za rad u raznim granama dela Božjeg. Za uspešan rad naših škola, sanatorijuma, zdravstveno-misionarske delatnosti, izdavačkih kuća, po Unijama i Misionarskim poljima raznih država, i u velikom polju rada uopšte neophodni su dobro disciplinovani i obrazovani mladi ljudi i žene. Imajući visoku naobrazbu, takvi radnici su nam veoma potrebni, jer ih to osposobljava da i u radu za Gospoda budu najuspešniji. Mi smo učinili nešto u tom pogledu, ali smo još uvek daleko od onoga što Gospod želi da postignemo. Kao Zajednica i kao pojedinci, ako želimo da se nađemo čisti na dan suda, moramo ulagati više bespredrasudnih napora da našim mladima omogućimo obrazovanje koje će ih osposobiti za razne grane velikog dela koje nam je povereno. Kao narod koji ima veliku svetlost, moramo stvarati mudre planove da se talentovanim učenicima omogućimo obrazovanje i usavršavanje, tako da Hristovo delo ne bi bilo ometano zbog nedostatka osposobljenih radnika, spremnih da dužnosti koje im se povere obavljaju usrdno, savesno i verno.

Neki bi se zadovoljili da se temeljno obrazovanje omogući samo nekolicini naših mladih i to onih koji najviše obećavaju; međutim, obrazovanje je potrebno svima da bi ih učinilo korisnima u životu i osposobljenima za odgovorne položaje i u privatnom i u javnom životu. Veoma je potrebno stvarati planove da bi se povećao broj odgovarajućih radnika, i mnogi treba da se osposobljavaju za učitelje kako bi mogli da obučavaju i disciplinuju druge za veliko delo budućnosti. Zajednica treba da se zauzme za ovo i da svojim uticajem i sredstvima omogući ostvarenje ovog svog dugo željenog cilja.

Oslobađanje od dugova

Da bi se ostvario plemeniti cilj radi kojeg se naše škole osnivaju, one moraju biti slobodne od duga. Ne sme se dozvoliti da one ostanu pod teretom stalnog plaćanja kamata. Prilikom podizanja škola za obučavanje misionara, posebno u novim poljima gde je broj naših članova mali a njihova sredstva ograničena, bolje je pozajmiti novac od onih koji su prijateljski naklonjeni ovom poduhvatu negoli odlagati rad; ali gde god je to moguće, prilikom posvećenja naših ustanova one treba da budu slobodne od duga.

Sredstva za svoje delo Gospod ima u rukama svojih pristava; i dokle god naše škole imaju dugove nastale ulaganjem u njihovo osnivanje, podizanje potrebnih zgrada, pratećih objekata i neophodne opreme, naša je dužnost da na to ukazujemo članovima Zajednice, tražeći od njih da potpomognu smanjivanje ovih dugova. Naši propovednici treba da osećaju teret brige i odgovornosti za ovo delo. Oni sve vernike treba da podstiču na složno delovanje, pozivajući ih da deo tereta preuzimaju srazmerno svojim mogućnostima. Da se ostvarenju ovog zadatka verno i savesno pristupilo ranijih godina, naše starije škole bi odavno bile oslobođene dugova.

Štednja i razborito raspolaganje novcem

Pri podizanju školskih zgrada, u snabdevanju istih neophodnim nameštajem i u svim pojedinostima upravljanja školom, mora se primenjivati najstroža štednja. Našim školama se ne sme upravljati po nekim skučenim ili sebičnim planovima. One treba da budu što sličnije porodičnom domaćinstvu, dajući svojim učenicima i studentima najbolje pouke o jednostavnosti, korisnosti, štednji i razboritom raspolaganju novcem.

Studenti u našim školama treba da prođu kroz naročitu obuku upoznavajući se sa svim granama delatnosti da bi, kada kao misionari izađu iz škole, mogli da deluju samostalno i da, zahvaljujući znanju stečenom u školi, mogu sami da se snabdevaju svim što je neophodno za prikladan život i rad. I mladiće i devojke treba naučiti da šiju, peru i održavaju u redu svoju odeću. Treba ih osposobiti da sebi sami skuvaju hranu. Oni takođe treba da budu upućeni u obrađivanje zemlje i u razne zanate. To će im pomoći da olakšaju svoje životne troškove i da svojim primerom i druge pouče načelima štednje i razborite upotrebe novca. Ove pouke se najbolje uče tamo gde se štednja savesno primenjuje stalno i u svemu.

Ekonomiju treba brižljivo proučavati i savesno primenjivati u praksi ne samo radi finansijske dobrobiti škole, nego radi svestranog vaspitavanja njenih studenata. Direktori škola moraju brižljivo voditi računa o svakoj pojedinosti, da se ni u čemu ne prave nepotrebni izdaci koji bi školu opteretili dugovima. Svaki student koji ljubi Boga iznad svega drugog poneće svoj deo odgovornosti u ovom pogledu. Oni koji su vaspitani da tako postupaju mogu da načela kojima nas uči naš samopožrtvovani Iskupitelj i poukom i primerom pokažu i drugima sa kojima dolaze u dodir. Popuštanje sopstvenom „ja“ veliko je zlo koje se mora pobediti.

Neki veoma nerado pristaju da studentima govore o finansijskim teškoćama i problemima škole;

ali je za studente daleko bolje da saznaju za naše oskudevanje u sredstvima, jer će ih to učiniti spremnijima da nam pomognu u primeni štednje. U naše škole mnogi dolaze iz siromašnih kuća lišenih bilo kakvih ukrasa, gde su navikli na veoma jednostavnu hranu bez velikog broja jela. Kako svojim primerom utičemo na takve? Poučavajmo ih da dokle god postoje tolike mogućnosti za pravilnu upotrebu naših sredstava; dokle god hiljade ljudskih bića gladuju, umiru od zaraznih bolesti, gladi, krvoprolića i požara, niko od nas ne treba da troši novce na kupovinu bilo čega što mu nije neophodno, već služi samo zadovoljavanju apetita ili zahtevima mode.

Kada bi se našim školama upravljalo na pravilan način, ne bi se stalno stvarali novi dugovi, a studenti bi ipak imali odgovarajući smeštaj i njihovi stolovi bili bi snabdeveni obiljem dobre i zdrave hrane. Načinom štednje koju primenjujemo nikada ne treba da budu osiromašeni svakodnevnim obroci. Studenti uvek treba da budu snabdeveni obiljem zdrave i korisne hrane. Ali oni koji su zaduženi za kuvanje i serviranje hrane uvek treba da imaju na umu Hristove reči: „Skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne“ (Jovan 6,12).

Studente treba učiti da brižljivo čuvaju i svoju imovinu i imovinu škole. Treba im stalno ukazivati na dužnost da izbegavaju svaki nepotrebnii izdatak i u školi kao i u toku svojih putovanja kući i od kuće. Samoodricanje je u hrišćanskom životu veoma bitno. Moramo da uvažavamo pouke i uputstva koji su nam dati, jer se približujemo kraju vremena. Moraćemo sve više i više da planiramo, da štedimo i da razborito raspolažemo sredstvima. Svojim poslovanjem ne smemo rukovoditi tako kao da imamo banku iz koje novac možemo uzeti kad god nam to iznenadno zatreba; moramo se čuvati da ne zapadnemo u nepredviđene finansijske teškoće. Kao pojedinci i kao odgovorni za Gospodnje ustanove moraćemo neizostavno da se odrekemo svega što je namenjeno samo hvalisavom razmetanju i da svoje izdatke svedemo samo u uske granice svojih prihoda.

Razborito upravljanje

Upravljanje finansijskim sredstvima u nekima od naših škola u velikoj meri može da se popravi. Ovaj posao zahteva više mudrosti i više razboritosti. Da bi se sprečilo stalno povećavanje izdataka, što vodi u sve veće dugove, moraju se iznalaziti praktičnije metode poslovanja. U Batl Kriku i Koledžu „Vidik“ previše je novca uloženo u zgradu, a više nego što je zaista bilo potrebno utrošeno je i za nameštaj i opremanje studentskih domova.

Kada direktori škole uvide da se u njihovom poslovanju tekući izdaci uopšte ne pokrivaju, a dugovi sve više rastu, onda moraju da postupe kao razboriti poslovni ljudi i da promene svoj način rada i svoje planove. Kada se na kraju godine pokaže da je upravljanje finansijskim sredstvima bilo pogrešno, tada treba poslušati glas razuma. U načinu poslovanja treba da dođe do odlučne reforme. Hrišćansku odlučnost učitelji tada mogu da pokažu u ozbiljnom razmišljanju i konstruktivnim predlozima kako da se nastalo stanje popravi. U planovima direktora škole i oni treba da učestvuju svim srcem i da zajedno s njima dele teret odgovornosti.

Niska školarina

U nekima od naših škola cena školovanja bila je suviše niska. To je za vaspitno-obrazovnu delatnost bilo višestruko štetno. To je znatno doprinosilo toliko obeshrabrujućem zaduživanju; bacalo je na upravu škole stalnu sumnju da pravi pogrešne proračune, da ne primenjuje štednju i da loše planira; to je veoma obeshrabrujuće delovalo na nastavno osoblje, a roditelje studenata navodilo da traže isto tako niske školarine i u drugim školama. Ma kakav da je bio cilj snižavanja školarine ispod realne cene, činjenica da škola sve više tone u deficit, dovoljan je razlog da se

planovi ponovo razmotre i visina školarine odredi tako da rezultati poslovanja u buduće budu drugačiji. Suma predviđena za školarinu, za hranu i stan studenta, treba da bude dovoljna za plate nastavnog i ostalog osoblja, za snabdevanje kuhinje obiljem zdravih i hranjivih namirnica, za održavanje nameštaja po učionicama i sobama, za popravljavanje zgrada i za podmirivanje ostalih neizbežnih izdataka. Ovo je veoma važno pitanje za koje nije dovoljna samo delimična procena, već temeljno preispitivanje. Neophodan je savet Gospodnji. Škola treba da ima dovoljno prihoda ne samo da pokriva svoje neophodne tekuće izdatke, nego i da studente u toku školske godine snabdeva izvesnim pomagalima i olakšicama neophodnim za njihov rad.

Ne sme se dozvoliti da se dugovi nagomilavaju iz godine u godinu. Čuvajte se dugova kao što se čuvate bolesti jedna je od vrlo dobrih vaspitnih poruka koju zaista treba prihvatiti. Kada godina za godinom prolaze a nema nikakvog znaka da se dug smanjuje, nego se još više povećava, onda se tome mora stati na kraj. Odgovorni ljudi iz uprave treba da kažu: „Ne možemo dalje nastavljati sa radom škole sve dok se ne pronađe neki pouzdaniji sistem.“ Bilo bi bolje, daleko bolje, zatvoriti školu sve dok ljudi iz njene uprave ne nauče da posluju na bazi rentabilnosti. Hrista radi, kao izabrani Božji narod, stavite sebi u zadatak da u poslovanje naših škola uvedete zdrav finansijski sistem.

Kad god u nekoj školi postane neophodno da se podignu cene usluga taj problem prvo treba da iznesete pred njene pokrovitelje, ukazujući im na činjenicu da je školarina bila suviše niska, što uslovljava nagomilavanje dugova koji zatim parališu i ometaju rad škole. Opravdano povećanje školarine može umanjiti broj upisanih studenata, ali se oslablađanju škole od dugova treba radovati više nego velikom broju studenata.

Jedna od posledica niske školarine u Batl Kriku bilo je nerazborito nagomilavanje studenata i njihovih porodica na jednom mestu. Da su dve trećine vernika okupljenih u Batl Kriku, poput sadnica u Gospodnjem vrtu, razmešteni po drugim mestima, imali bi dovoljno prostora da rastu i da se razvijaju. Da smo vreme i energiju utrošenu u nastojanju da se velika škola u Batl Kriku održi u zdravom stanju, upotrebili za škole u drugim mestima gde bi se kao deo obrazovanja mogli obavljati i radovi u poljoprivredi rezultati bi bili znatno povoljniji. Da je bilo spremnosti i volje da se prihvate Gospodnji putevi i ostvaruju Njegovi planovi, mnoge „sadnice“ bi sada rasle i razvijale se i na drugim mestima. Više puta je upućivana Gospodnja poruka da „sadnice“ kao što su Molitveni domovi i škole treba podizati i u drugim mestima, da je suviše značajnih odgovornosti skoncentrisano na jednom mestu. Povucite narod iz velikih centara i probudite interesovanje u drugim mestima glasilo je Bogom upućeno uputstvo. Da je to uputstvo prihvaćeno, da su sredstva i ovakva preimućstva bila ravnomernije raspoređena, novac potrošen na podizanje dodatnih zgrada za internat u Batl Kriku bio bi dovoljan za dve nove „sadnice“ u drugim mestima, a ta stabla bi rasla i donosila plod kakav dosada nismo videli, zato što su ljudi odlučili da se rukovode sopstvenom mudrošću.

Često možemo čuti kako se propovednici i roditelji žale da u našim redovima ima mnogo mladih kojima je preimućstvo obrazovanja u našim školama zaista neophodno, ali to sebi ne mogu da priušte dok se ne smanji školarina. Ali oni koji se zalažu za nisku školarinu treba da razmotre ovo pitanje sa svih strana. Ako studenti sami ne raspolažu sredstvima dovoljnim da plate stvarne troškove dobrog i savesnog rada na njihovom obrazovanju, nije li bolje da im u pomoć priteknu roditelji, srodnici, skupština kojoj pripadaju i velikodušna i darežljiva braća iz njihovih unija i polja, nego da škola zbog toga zapadne u dug? Bilo bi daleko bolje da i mnogi od pokrovitelja ovih ustanova učestvuju u ovako nastalim troškovima nego da škola upada u dugove.

Moraju se pronaći metodi da se spreči nagomilavanje duga u našim ustanovama. Ne sme se dozvoliti da delo kao celina strada zbog dugova kojih se nećemo osloboditi dokle god ne dođe do

korenite promene i dok se finansijsko poslovanje ne zasnuje na sasvim drugačijoj osnovi. Neka svi oni koji su svojim postupcima doprineli da ih pokrije ovaj oblak duga sada shvate pogrešnost takvog poslovanja, smatrajući svojom dužnošću da tu opasnost otklone.

Potpomaganje zaslužnih studenata

Članovi Zajednice u raznim mestima treba da obrazovanje mladih i talentovanih iz svoje sredine za misionarski rad smatraju svojom svetom dužnošću. Kada vide da u njihovoj skupštini ima mladih koji svojim držanjem obećavaju da će biti uspešni radnici, ali nisu u mogućnosti da se sami izdržavaju i školuju, oni treba da na sebe preuzmu odgovornost da takve pošalju u neku od naših škola. U našim skupštinama ima pojedinaca odličnih sposobnosti koje treba uvesti u službu. Ima takvih koji bi dobro poslužili u vinogradu Gospodnjem, ali su mnogi od njih toliko siromašni da bez pomoći sa strane ne mogu steći neophodno obrazovanje. Učestvovanje u podmirivanju troškova za školovanje takvih, članovi njihovih skupština treba da smatraju svojim preimućtvom.

Oni kojima je istina u srcu uvek su otvorena srca, spremni da priteknu u pomoć gde god zatreba. U tome oni prednjače, a drugi slede njihov primer. Ako se nađu pojedinci kojima bi blagodat školovanja trebalo omogućiti, ali koji ne mogu da plate ceo iznos školarine, neka članovi skupštine kojoj pripadaju pokažu svoju velikodušnost pomažući im.

Pored toga, u svakoj uniji ili polju treba osnovati fond iz koga bi se davao zajam zaslužnim studentima siromašnog porekla koji žele da se posvete misionarskom radu; u nekim slučajevima novac za tu svrhu treba davati i bespovratno. Kada je osnovan koledž u Batl Kriku u uredništvu časopisa **Pregled i Glasnik** bio je oformljen poseban fond za pomaganje onima koji su želeli da steknu obrazovanje ali nisu imali sredstva. Tu mogućnost pojedini studenti koristili su sve dok nisu mogli sami da se izdržavaju; a tada su od svoje zarade vraćali ranije dobijenu pozajmicu, da bi i drugi mogli da se koriste ovim fondom. Mladima treba jasno staviti do znanja da sami treba da učine sve ono što je u njihovoj moći i da na taj način bar delimično snose svoje troškove. Ono što malo košta, malo se i ceni. Ali ono što košta približno svojoj stvarnoj vrednosti, srazmerno tome biće i cenjeno.

Učimo mlade da teže samostalnosti i samoodricanju

I rečju i primerom poučavajmo mlade samoodricanju, štednji, širokogrudosti i oslanjanju na sebe i svoje mogućnosti. Svi oni koji razviju pravi hrišćanski karakter biće osposobljeni da se uspešno bore sa teškoćama i uvek spremni da istaknu geslo: „Tako kaže Gospod“. Ljudi nisu spremni da shvate svoje obaveze prema Bogu sve dok u Hristovoj školi ne nauče da nose jaram ograničenja i poslušnosti. Spremnost na žrtvu predstavlja sam početak našeg rada na širenju istine i podizanju naših ustanova. Sticanje ove osobine je suštinski bitan deo vaspitanja. Spremnost na žrtvu mora da nam postane navika u izgrađivanju svega što predstavlja zgradu našeg karaktera u ovom životu da bismo imali „zgradu nerukotvorenu“, večnu na nebesima.

Zbog pogrešnih pojmova o upotrebi novca mladi su izloženi mnogim opasnostima. Njima novac ne treba davati tako neograničeno kao da raspoložete nekim neiscrpnim zalihama koje omogućuju zadovoljenje svake njihove umišljene potrebe. Novac treba smatrati kao dar koji nam je Bog poverio da potpomazemo Njegovo delo i podizemo Njegovo carstvo, i mlade treba učiti da ograničavaju svoje želje. Učite ih da niko ne sme da skrnavi svoje snage samozadovoljavanjem i sebičnim ugađanjem svojim telesnim željama. Oni koji su Bogom obdareni da steknu novac imaju obavezu prema Njemu da, koristeći se mudročću koja je takođe nebeski dar, ta sredstva upotrebe u slavu Njegovog imena. Svaki dinar uzaludno potrošen na sebično ugađanje samom sebi, ili dat

nekim posebnim prijateljima koji će ga potrošiti na zadovoljavanje taštine i svoje sebičnosti, znači zakidanje Božje riznice. Novac koji se tako nemilosrdno troši na odevanje samo radi ukrašavanja svoje spoljašnjosti mogao bi se upotrebiti za napredak dela Božjeg u novim mestima. O, neka nam Bog svima da jasniju predstavu o tome šta znači biti pravi hrišćanin! To znači biti sličan Hristu, a Hristos nije živeo da bi ugađao sebi.

Dužnost naših unija i misioniskih polja

Naše unije i misioniska polja očekuju od škola obrazovane i dobro pripremljene radnike, i zato tim školama treba da pruže svesrdnu i razboritu podršku. Data mi je jasna svetlost da one koji rade u našim školama, predajući u svojoj nastavi Božju Reč, objašnjavajući Svete spise i upućujući studente u razumevanje Božjih istina, treba plaćati novcem od desetka. Ovo uputstvo dato je dosta davno, a nedavno je ponovljeno nekoliko puta.

Za direktore naših škola uvek treba postavljati razborite ljude, „ljude poštene, koji se boje Boga, ljude pravedne, koji mrze na mito“. Ljude koji će svaku dužnost koja im se poveri obavljati savesno prema svom najboljem znanju i sposobnostima. To treba da budu i poslovno sposobni ljudi, ali je od većeg značaja da oni smerno hode pred Bogom i da su vođeni Svetim Duhom. Takvi će biti Bogom naučeni i uvek spremni da savet traže od one braće koji su ljudi molitve.

Direktori naših škola u svom poslovanju uvek treba da se rukovode nesebičnim pobudama. Polazeći od toga, oni će na umu uvek imati činjenicu da su olakšice date školama, poverenim njihovoj brizi, isto tako potrebne i drugim delovima velikog žetvenog polja. U svakom svom planiranju oni će imati na umu da treba sačuvati ravnopravnost i jedinstvo u svim granama dela. Oni će pažljivo procenjivati izdatke za svaki poduhvat, trudeći se da velike sume traženog novca ne uzimaju na uštrb drugih polja kojima su olakšice takođe neophodne.

Propovednicima se suviše često poveravaju dužnosti koje njima ni na koji način ne odgovaraju. Te odgovornosti treba prepustiti ljudima koji imaju smisla za poslovnost, koji zaista mogu da se posvete takvim poslovima. Ljudima koji mogu da daju uputstva i pouke iz oblasti računovodstva. Finansijsko poslovanje škole treba proveravati nekoliko puta svake godine. Propovednici mogu da posluže kao savetnici, ali ih ne treba opterećivati finansijskim odgovornostima.

Nadzor računospitivača Generalne konferencije

Prema svetlosti koju mi je Gospod dao, trebalo bi da razboriti ljudi, ljudi upućeni u finansijske poslove, u svojstvu nadzornika posećuju naše škole u svim zemljama i podnose izveštaj o njihovom finansijskom stanju. Taj zadatak ne treba prepuštati propovednicima ili članovima odbora koji nemaju vremena da se opterećuju tim. Odgovornost za to ne treba tražiti ni od nastavnika. Ovakva pitanja o finansijskom poslovanju škole zahtevaju talenat koji dosad nije bio predviđen.

Da su vodeći ljudi u toku proteklih godina oštroumnije rasuđivali o ovome, nikada ne bi došlo do ovako obeshrabrujućeg finansijskog stanja koje toliko ometa napredak dela poslednjih godina.

Da je vaspitno-obrazovna delatnost obavljana u skladu sa uputstvima koja su nam bila data kao smernica, mračne senke teških dugovanja ne bi se danas tako preteći nadvijale iznad naših ustanova.

Osnovne škole u našoj Zajednici

Istim načelima koja ako ih se dosledno držimo donose uspeh i blagoslov našim misioniskim školama i koledžima, treba da se rukovodimo i pri osnivanju i radu osnovnih škola u našoj Zajednici. U podmirivanju njihovih troškova treba da učestvuju svi. Treba nastojati da se blagodat pohađanja škole omogući svima kojima je to potrebno. Siromašne porodice treba potpomagati. Mi

se ne možemo nazivati pravim misionarima ako zanemarimo i propustimo priliku da svojoj deci i mladima u njihovim najkritičnijim godinama omogućimo sticanje znanja i iskustva u našim školama, što ih može osposobiti za službu Bogu.

Gospod želi da u cilju vaspitanja i obrazovanja naše dece ulažemo najusrdnije napore. Kao što učitelji koji se svakodnevno uče u Hristovoj školi svojim misionarskim radom mnogim dušama donose znanje o istini onakvoj kakva je ona u Isusu, tako će i deca učena u našim školama prenositi na druge svetlost i znanje koje tu stiču. Zar će članovi Zajednice, dok svojim sredstvima potpomažu širenje Božjeg dela u spasavanju drugih, svoju rođenu decu ostaviti na strani neprijatelja i u službi njemu?

Osnivajući osnovne škole, pripadnici naroda Božjeg imaće dragocene prilike da nauče tako upravljati imovinom i poslovima škole da ona i finansijski posluje uspešno. Ako se u tome ne uspe, školu treba zatvoriti sve dok se, Božjom pomoću, ne pronađe način da ona nastavi rad bez mrlje dugovanja. Ljudi osposobljeni za vođenje finansijskih poslova treba da pregledaju račune jedanput, dvaput, pa i triput godišnje da bi utvrdili pravo finansijsko stanje i sprečili prekomerne troškove koji neizbežno vode u nagomilavanje dugova. Dugova se treba čuvati kao gube.

Mnoge od naših mladih koji žele da steknu obrazovanje ne interesuje mnogo da li će zbog toga zapasti u dug. Oni smatraju da studiozno proučavanje knjiga predstavlja osnovni način obrazovanja. Oni ne shvataju vrednost praktičnog poslovnog obučavanja i zadovoljavaju se time da troškove njihovog školovanja godinama plaćaju drugi umesto da sami brinu o svojim potrebama. Oni se ne osvrću kritički na neizbežne posledice toga. Ne razmišljaju o povezanosti koja postoji između uzroka i posledica.

Rezultat takvog ponašanja najčešće je neravnomeran razvoj sposobnosti. Student ne uočava slabe strane svoga karaktera; ne uviđa svoje nedostatke. Oslanjajući se na druge, on propušta šanse da stekne iskustvo u praktičnom životu, što će kasnije teško moći da nadoknadi. On nije naučio da se vežba u veri. Prava vera osposobljava dušu da se uzdigne iznad svoje nesavršenosti i duhovne nerazvijenosti i da shvati šta je prava mudrost. Ako studenti skladno razviju snage svog mozga, kostiju i mišića, biće sposobniji da uče i spremniji da se bave životnom stvarnošću. Ali ako nastave da se drže svojih pogrešnih ideja o tome šta zaista sačinjava obrazovanje, nikada neće postati samostalni i svestrano razvijeni ljudi i žene.

„Blago čovjeku koji nađe mudrost, i čovjeku koji dobije razum. Jer je bolje njom trgovati nego trgovati srebrom, i dobitak na njoj bolji je od zlata. Skuplja je od dragog kamenja, i što je god najmilijih stvari tvojih ne mogu se izjednačiti s njom. Dug život u desnici joj je, a u ljevici bogatstvo i slava. Putevi su njezini mili putevi i sve staze njezine vode u mir. Drvo je životno onima koji se hvataju za nju, i ko je god drži srećan je“ (Priče 3,13-18).

IV

LEKARSKO MISIONARSKI RAD

„I sve... kuda god dođu vode iz ove rijeke, biće živo... Jer joj voda teče iz svetinje.“ Jezek. 47,9.12.

BOŽJA NAMERA ZA NAŠE SANATORIJUME

Svaka ustanova podignuta radom adventista sedmog dana treba da svetu bude ono što je Josif bio u Egiptu i što su Danilo i njegovi drugovi bili u Vavilonu. Ovi Božji izabranici su Njegovim

proviđenjem odvedeni u ropstvo da bi neznabožačkim narodima odneli blagoslove koje ljudski rod dobija samo posredstvom spoznaje o Bogu. Oni su bili predstavnici samog Jehove. Nikada nisu pristajali na kompromis sa idolopoklonicima; svoju versku pripadnost i svoje ime kao poklonici Boga živoga trebalo je da smatraju za naročitu čast.

Upravo tako oni su i postupili. I u blagostanju i u nevolji oni su poštovali Boga, i Bog je poštovao njih. Pozvan iz tamnice, gde je bio sluga utamničanih, žrtva nezahvalnosti, zlobe i osvete, Josif je zaista dokazao svoju odanost Bogu nebeskom. I ceo Egipat se divio mudrosti čoveka koji je bio Bogom naučen. Sam faraon ga „postavi gospodarom nad domom svojim, i zapovjednikom nad svijem što imaše; da vlada nad knezovima njegovim po svojoj volji, i starješine njegove da urazumljuje“ (Ps. 105,21.22). Preko Josifa Bog se na taj način otkrio ne samo Egipćanima, nego i svim narodima povezanim sa tim moćnim carstvom. U želji da ga učini svojim svetlonošom za sve narode, kako bi nebeska svetlost mogla da se širi i blizu i daleko, postavio ga je pored samog prestola najveće svetske imperije u to vreme. Svojom mudrošću i pravdom, svojom moralnom čistotom i dobroćinstvom u svom svakodnevnom životu, svojim požrtvovanjem za interese naroda i to naroda jedne neznabožačke nacije Josif je bio predstavnik samog Spasitelja. U Josifu kao svom dobročinitelju, kome je ceo Egipat dugovao zahvalnost i poštovanje, ti neznabožački nastrojani Egipćani, a preko njih i svi okolni narodi koji su bili povezani s njima, mogli su da vide ljubav svog Tvorca i Iskupitelja.

Tako je i u Danilu Bog postavio svoju svetlost pored samog prestola najvećeg svetskog carstva, da bi svi koji to žele mogli da saznaju za pravog i živog Boga. Na vavilonskom dvoru bili su sakupljeni predstavnici svih zemalja, ljudi najodabranijih talenata, najbogatije obdareni prirodnim darovima i najvišom kulturom koju je tadašnji svet mogao dati; ali ipak među svima njima jevrejski zarobljenici bili su bez premca. Po fizičkoj snazi i lepoti, po bistrini uma i literarnim dostignućima, po duhovnoj sili i sposobnosti poimanja, bili su nenadmašni. „I u svemu čemu treba mudrost i razum, za šta ih god car zapita, nađe se da su deset puta bolji od svih vrača i zvezdara što ih bješe u svemu carstvu njegovu“ (Dan. 1,20).

Dok je časno obavljao svoje dužnosti na carskom dvoru, Danilo se tako nepokolebljivo držao svoje odanosti Bogu da mu je pored toga ukazao i veliku čast da kao božanski vesnik prenosi Njegove poruke vavilonskom monarhu. Preko njega su otkrivene tajne budućnosti, i sam Navuhodonosor je pred silom dokaza morao priznati da je Bog Danilov „Bog nad bogovima i gospodar nad carevima, koji objavljuje tajne“ (Dan. 2,47).

Tako i ustanove koje Božji narod osniva danas treba da proslavljaju i uzdižu Njegovo ime. Ono što Bog od nas s pravom očekuje možemo savesno ispuniti samo ako budemo dosledni predstavnici istine za ovo vreme. U ustanovama koje osnivaju adventisti sedmog dana, priznanje i poštovanje treba da se ukazuje samo Bogu. Istina za ovo vreme preko njih treba da se predstavi svetu u sili koja može da osvedoči dušu.

Mi smo pozvani da svetu predstavimo Božji karakter onako kako je bio otkriven Mojsiju. U odgovoru na Mojsijevu molitvu: „Pokaži mi slavu svoju“, Gospod je obećao: „Učiniću da prođe sve dobro moje, ispred tebe“. „Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrđem i istinom, koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grijehe“ (II Mojs. 33,18.19; 34,6.7). To su plodovi koje Bog očekuje od svog naroda. Čistotom svog karaktera, svetošću svog života, svojim milosrđem, ljubaznošću i saosećanjem, pripadnici Božjeg naroda treba da pokažu da je „zakon Gospodnji savršen, obraća dušu“ (Ps. 19,7).

Namera koju Bog ima za svoje ustanove danas može se takođe pročitati i u nameri koju je želeo da ostvari preko jevrejskog naroda. Preko sinova Izrailjevih On je nameravao da podari obilje

svojih blagoslova svim narodima. Preko njih trebalo je da se pripremi put za širenje Njegove svetlosti po svemu svetu. Držeći se izopačenih običaja, narodi sveta su izgubili pravu predstavu o Bogu. Ipak ih Bog u svojoj milosti nije uništio. Pružio im je priliku da Ga upoznaju posredstvom Njegove zajednice. Svojim planom predvideo je da načela otkrivena preko Izrailjaca kao Njegovog naroda budu sredstvo za obnovu Božjeg moralnog obličja u čoveku.

Sve što im je u vidu uputstava i pouka bilo davano dolazilo je od Hrista. Kao što je bio s njima u pustinji, tako je i posle njihovog naseljavanja u obećanoj zemlji, još uvek bio njihov Učitelj i duhovni vođa. U šatoru od sastanka i kasnije u hramu Njegova slava zadržavala se u svetoj Šekini iznad prestola milosti. Obilje svoje ljubavi i stalnog strpljenja prema njima On nije prestajao da ispoljava.

Izrailjce, kao svoj izabrani narod, Bog je želeo da učini slavom i pohvalom na zemlji. Sva duhovna preimućstva bila su im data. Bog im nije uskratio nijedno od preimućstava neophodnih za izgradnju karaktera koji bi ih učinio Njegovim pravim predstavnicima.

Da su ostali poslušni Božjim zakonima, Izrailjci bi svojim čudesnim napretkom zadivili sve narode. Onaj koji zaista može da podari mudrost i oštroumnost u svakoj poslovnoj veštini, nastavio bi i dalje da bude njihov Učitelj i da ih poslušnošću Njegovim zakonima stalno oplemenjuje i uzdiže. Da su ostali poslušni, bili bi sačuvani od teških bolesti koje su mučile druge narode i bili bi blagosloveni krepošću i bistrinom razuma. Božja slava, Njegovo veličanstvo i moć, otkrivali bi se u svim fazama njihovog blagostanja i napretka. Bili bi carsko sveštenstvo i kneževski narod svet. Bog ih je obdario svim preimućstvima da mogu postati najistaknutija nacija na zemlji.

Bog im je preko Mojsija na najodređeniji način otkrio svoju nameru i jasno im izložio uslove njihovog napretka. „Jer si ti narod svet Gospodu Bogu svojemu“, naglasio je On, „tebe je izabrao Gospod da Mu budeš narod osobit mimo sve narode na zemlji... I tako znaj da je Gospod Bog tvoj Bog, Bog vjeran koji drži zavjet svoj i milost svoju na tisuću koljena onima koji Ga ljube i drže zapovijesti Njegove... I ako ove zakone uzaslušate i uzdržite i ustvorite, i Gospod će Bog tvoj držati tebi zavjet i milost, za koju se zakleo ocima tvojim; i milovaće te i blagosloviće te i umnožiće te... Bićeš blagosloven mimo sve narode“ (V Mojs. 7,6-14).

„Danas si se zrekao Gospodu da će ti biti Bog, i da ćeš ići putevima Njegovim i držati uredbe Njegove, i zapovijesti Njegove i zakone Njegove, i da ćeš slušati glas Njegov. A Gospod se tebi danas zrekao da ćeš Mu biti narod osobit, kao što ti je govorio, da bi držao sve zapovijesti Njegove; i da će te podignuti nad sve narode koje je stvorio: hvalom, imenom i slavom, da budeš narod svet Gospodu Bogu tvojemu, kao što ti je govorio“ (V Mojs. 26,17-19).

U ovim rečima izloženi su uslovi svakog pravog napretka, uslovi koje moraju ispuniti sve naše ustanove da bi odgovarale nameni svoga osnivanja.

Gospod mi je pre mnogo godina dao naročitu svetlost u pogledu osnivanja zdravstvene ustanove u kojoj bi se metode i način lečenja bolesnika potpuno razlikovali od prakse koja se primenjuje u drugim zdravstvenim ustanovama u svetu. I u osnivanju i u vođenju te ustanove kao Božjeg oruđa trebalo je primenjivati Biblijska načela, kako bi ona u Njegovim rukama postala jedno od najdelotvornijih sredstava za širenje svetlosti ovom svetu. Takva ustanova prema Božjoj nameri treba da se ističe stručnom osposobljenošću svog osoblja, moralnom i duhovnom snagom i budnim zalaganjem za reformu u svakom pogledu. Svi koji rade u njoj trebalo bi da budu reformatori, uvažavajući njena načela i prihvatajući svetlost zdravstvene reforme, koja nas je kao narod obasjala.

Božja je namera da ustanova osnovana po Njegovom nalogu i uputstvu stoji kao svetionik koji stalno šalje signale upozorenja, opomene i ukora. On želi da dokaže svetu da se jedna ustanova osnovana na verskim načelima, kao utočište za bolesnike, može održati ne žrtvujući svoju osobenost i svoj sveti karakter; da može ostati slobodna od pogrešnih nazora i prakse koji se

primenjuju u drugim zdravstvenim ustanovama. Kao oruđe u Božjim rukama ona treba da bude podstrek za velike reforme.

Pokazano mi je da uspeh našeg sanatorijuma ne treba da zavisi samo od znanja i veštine lekara koji u njemu rade, nego od Božje milosti i Njegovog odobravanja. Naš sanatorijum treba da bude poznat kao ustanova u kojoj se Bog priznaje kao Vladar svemira, ustanova koja je stalno pod Njegovim naročitim nadzorom. Za odgovorne ljude u toj ustanovi Bog treba da bude prvi i poslednji i najbolji u svemu. U tome treba da se nalazi snaga našeg sanatorijuma. Ako se njime bude rukovalo na način koji Bog može da odobri, on će se pokazati veoma uspešnim i naći će se ispred svih drugih ustanova te vrste u svetu. Velika svetlost, veliko znanje i izvanredna preimućstva dati su nam u ovom pogledu. I u srazmeri sa dobijenom svetlošću biće i odgovornost onih kojima je povereno da upravljaju ovom ustanovom.

Iako se naš rad proširio i broj naših ustanova znatno uvećao, namera Božja u pogledu njihovog osnivanja ostala je ista. Uslovi za napredak istih ostali su nepromenjeni.

Svakovrsne bolesti i patnje pogađaju ljudsku porodicu zbog prestupanja Božjih zakona. Gospod želi da se ljudima otkrije uzrok njihovih stradanja i jedini put kojim mogu da nađu olakšanje. On želi da oni uvide da njihova dobrobit fizička, umna i moralna zavisi od potpune poslušnosti Njegovim zakonima. Njegova je namera da naše ustanove kao očigledna pouka pokazuju plodove poslušnosti božanskim načelima. Posredstvom širokog obnarodovanja zdravstvenih načela može se učiniti mnogo u pripremi naroda za drugi Hristov dolazak. Ljude treba upućivati u pogledu stvarnih potreba njihovog organizma i vrednosti zdravog načina života kojem nas poučava Sveto pismo, da bi svoje telo kao Božju tvorevinu mogli da Mu posvete kao živu žrtvu, spremnu da obavlja službu Njemu ugodnu. Veliko delo treba učiniti za stradalnike palog ljudskog roda, ublažavajući njihove patnje primenom prirodnih Bogom datih sredstava i učeći ih kako da obuzdavanjem apetita i strasti spreče pojavu bolesti. Ljude treba učiti da prestupanjem prirodnih zakona u stvari prestupaju Božje zakone. Treba ih uputiti u istinu da i u fizičkom isto tako kao i duhovnom pogledu „strah Gospodnji vodi u život“ (Priče 19,23). „Ako želiš ući u život“, kaže Hristos, „drži zapovijesti“ (Mat. 19,17). „Čuvaj zapovijesti moje i bićeš živ, i nauku moju kao zjenicu očiju svojih“ (Priče 7,2). Poslušnost Božjim zapovestima donosi „život onima koji ih nalaze i zdravlje svemu tijelu njihovu“ (Priče 4,22).

Naši sanatorijumi treba da budu vaspitna sila u poučavanju ljudi na ovakav način. Oni koji se tu nauče načelima čuvanja i obnavljanja zdravlja mogu to znanje kasnije da prenose i drugima. Tako, posredstvom naših sanatorijuma možemo da se približimo ljudima, da im ukažemo na sva zla koja proističu iz prestupanja zakona života i zdravlja, i da ih praktično poučimo kako da svoj organizam sačuvaju u najboljem zdravstvenom stanju. Takve sanatorijume treba osnivati u raznim zemljama u kojima deluju naši misionari, i to treba da postanu centri iz kojih će se rukovoditi radom na lečenju, obraćanju i vaspitavanju naroda.

Mi u isto vreme treba da se zalažemo i za zdravlje tela i za spasavanje duše. Naš zadatak je isti kao što je bio i zadatak našeg Učitelja, o kome je u Bibliji napisano da „prođe čineći dobro i iscjeljujući sve koje đavo bješe nadvladao“ (Djela 10,38). O svom delu On sam kaže: „Duh je Gospoda Boga na Meni, jer Me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima“. „Posla Me da iscjelim skrušene u srcu; da propovijedam zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati; da oslobodim potlačene“* (Is. 61,1; Luka 4,18). Ako se po ugledu na Hristov način rada budemo zalagali za dobro drugih, probudićemo njihovo interesovanje za Boga koga ljubimo i kome služimo.

Naši sanatorijumi, svaki u svom delokrugu, treba da budu Božji spomenici, oruđa u Njegovim rukama pogodna za sejanje semena istine u ljudska srca.

Životvorna Božja istina treba da se objavljuje u našim zdravstvenim ustanovama. Mnogi koji dolaze u te ustanove gladuju i žedne za istinom, i rado će je prihvatiti kada im se ona pravilno izloži. Naši sanatorijumi su već poslužili kao sredstvo za uzdizanje sadašnje istine i za njeno objavljivanje hiljadama duša. Verski uticaj koji preovlađuje u tim ustanovama nadahnjuje poverenjem one koji u njih dolaze. Osvedočenje da tu Gospod upravlja, i mnoge molitve upućene za ozdravljenje bolesnih, ostavljaju povoljan utisak na njihova srca. Mnoge od onih koji o vrednosti duše nikad ranije nisu razmišljali, Duh Božji sada osvedočava o tome, i nije mali broj onih koji su na taj način navedeni da potpuno promene svoj način življenja. Mnogi koji su do tada bili zadovoljni sobom, smatrajući da se u razvoju karaktera nalaze na dovoljnoj visini i koji nisu osećali nikakvu potrebu za Hristovom pravdom stekli su nove utiske koji se nikada neće izbrisati. Kada naiđu buduća iskušenja, ne mali broj između njih, prosvećeni istinom preći će na stranu ostatka Božjeg naroda.

Kada se našim ustanovama upravlja na takav način, Bog biva proslavljen. On je sanatorijume u svojoj milosti učinio takvom silom za ublažavanje telesnih patnji da su hiljade ljudi privučeni da tu potraže isceljenje od svojih bolesti. Kod mnogih je telesno ozdravljenje bilo praćeno isceljenjem duše. Uz ozdravljenje, oni od Spasitelja dobijaju i oproštaj svojih greha. Primajući Hristovu milost, oni postaju jedno sa Njim, zalažu se za Njegove interese i za Njegovu čast. Mnogi iz naših sanatorijuma izlaze sa dubokom i korenitom obnovom u svom srcu. Vrativši se svojim domovima, oni postaju svetlost svetlu. Gospod ih čini svojim svedocima. Mnogi od njih mogu da posvedoče: „Video sam Njegovu veličinu i osetio Njegovu dobrotu. ‘Hodite, čujte svi koji se bojite Boga, ja ću vam kazati šta je učinio duši mojoj’ (Ps. 66,16).“

I tako, zahvaljujući zaštitničkoj ruci Božjoj koja je stalno nad njima, naši sanatorijumi postaju oruđa kojima se može učiniti mnogo dobra. I oni treba još više da napreduju. Bog hoće da saraduje sa onima koji pred očima uvek imaju Njegovu čast.

Čudesno je delo koje Bog želi da izvrši preko svojih slugu, da bi se Njegovo ime proslavilo. Bog je Josifa učinio izvorom života za egipatski narod. Preko Josifa sačuvana je u životu cela ta nacija. Preko Danila Bog je spasao život svih vavilonskih mudraca. Ova izbavljenja predstavljala su očigledne pouke za narode Egipta i Vavilona, ukazujući im na duhovne blagoslove koji su im bili ponuđeni spasonosnom spoznajom o Bogu kojem su služili Josif i Danilo. Tako i danas Bog želi da Njegov narod donosi blagoslove ovom svetlu. Svaki radnik u čijem srcu boravi Hristos, svaki onaj koji je spreman da svetlu oko sebe prikazuje Njegovu ljubav, praktično saraduje s Bogom na blagoslov čovečanstvu. Dok od Spasitelja prima milost da bi je delio sa drugima, iz celog njegovog bića duhovni život navire poput nadolazeće plime. Hristos je došao da kao Veliki Lekar leči rane koje je greh zadao ljudskoj porodici; a Njegov Duh, delujući preko Njegovih slugu, preporučuje grehom obolelima i napaćenima ljudskim bićima moćnu silu koja lekovito deluje i na telo i na dušu. „U taj će dan“, kažu Sveti spisi, „biti otvoren izvor domu Davidovu i stanovnicima Jerusalimskim koji može da opere od grijeha i nečistote“ (Zah. 13,1). Vode toga izvora sadrže tako lekovita sredstva da mogu izlečiti i od telesnih i od duhovnih bolesti.

Iz tog izvora teče ona silna reka koju je prorok Jezekilj video u svojoj viziji. „Ova voda“, kaže on, „teče prvo u Galileju, i spušta se u polje i utječe u more, i kad dođe u more, morska će voda postati zdrava. I sve životinje što se miču kuda god dođe ova rijeka, biće žive i biće veliko mnoštvo riba, jer kad dođe ova voda ovamo, sva će voda u moru postati zdrava, i sve će biti živo gdje ova rijeka dođe... A kraj rijeke po brijegu otud i odovud rašće drveta svakojaka rodna, kojima lišće neće opadati niti će roda na njima nestajati, svakoga će mjeseca rađati nov rod, jer joj voda teče iz svetinje; zato će rod njihov biti za jelo, a lišće njegovo za lijek“ (Jezek. 47,8-12).

Božja je namera da i naši sanatorijumi Njegovom silom koja deluje preko njih, postanu isto

takve reke života i zdravlja.

Naši sanatorijumi treba da pokažu svetu koliku ljubav, blagonaklonost i pažnju nebo poklanja rodu ljudskom; i mada se u samim prostorijama tih ustanova Hristovo prisustvo ne pojavljuje vidljivo, ipak naši zdravstveni radnici mogu da se pozivaju na Njegovo obećanje: „I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka“ (Mat. 28,20).

Božja obećanja data Izrailju odnose se isto tako i na današnje ustanove podignute na slavu Njegovom imenu: „Ovako veli Gospod koji čini to, Gospod koji udešava i potvrđuje to, kojemu je ime Gospod: Zovi me i odazvaću ti se, i kazaću ti velike i tajne stvari, za koje ne znaš. Jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev za domove ovoga grada... Evo, ja ću ih iscijeliti i zdravlje ću im dati; iscijeliću ih i pokazaću im obilje mira... I očistiću ih od svakoga bezakonja njihova... I biće mi milo ime i hvala i slava u svih naroda na zemlji koji će čuti za sve dobro što ću im učiniti“. „U dane spašće se Juda, i Jerusalim će stajati bez straha, i zvaće se: Gospod pravda naša“ (Jer. 33,2-9.16). **228**

LEKAREVO ZALAGANJE ZA DUŠE

Svaki lekar, bilo opšte prakse ili neke uže specijalnosti, verom u Hrista može da raspoláže najdragocenijim lekom lekom za dušu obolelu od greha. Lekar koji je obraćen, i posvećen istinom, u nebu je zapisan kao Božji saradnik, kao sledbenik Isusa Hrista. Lekarima i bolničkom osoblju, koji su posvećeni istinom, Bog daje mudrost i veštinu u lečenju bolesnika, i taj rad otvara čvrsto zatvorena vrata mnogih srca. Na taj način ljudi i žene bivaju navedeni da shvate istinu koja je neophodna za spasenje i tela i duše.

To daje obeležje našem delu za sadašnje vreme. Zdravstvenomisionarski rad je desna ruka vesti trećeg anđela, vesti koja se mora objaviti palom ljudskom rodu; i ne samo lekari nego i vodeći ljudi i radnici u bilo kojoj grani dela, vernim izvršavanjem svoje dužnosti, doprinose širenju ove poruke. Na taj način istina će moći da dopre do svakog plemena, jezika, koljena i naroda. U ovom delu svoj doprinos daju i nebeski anđeli. Oni bude duhovnu radost i pesme u srcu onih koji su oslobođeni patnje, i zahvalnosti Bogu uzdiže se sa usana mnogih koji su primili dragocenu istinu.

Svaki lekar u našim redovima treba pre svega da bude hrišćanin. Samo oni lekari koji su pravi hrišćani u biblijskom smislu mogu pravilno da obavljaju uzvišene dužnosti svoga poziva. Lekar koji shvata svu ozbiljnost i odgovornost svog poziva uvek će osećati neophodnost Hristove prisutnosti u svom zalaganju za one za koje je nebo pristalo na tako veliku žrtvu. Višim interesima spasavanju života jednog ljudskog bića koje može da nasledi večni život on će podrediti sve drugo. Preduzimaće sve što je u njegovoj moći da spase i telo i dušu bolesnika. Nastojaće da učini upravo ono što bi Hristos učinio da se nalazi na njegovom mestu. Lekar koji zaista ljubi Hrista i duše za koje je Hristos umro trudiće se najusrdnije da u bolesničku sobu unese poneki list sa drveta života. Trudiće se uvek da svojim pacijentima lomi i hleb života. To je, bez obzira na sve teškoće i prepreke na koje lekar može naići, sveta i uzvišena dužnost njegovog poziva.

Pravi misionarski rad je ono čime se najbolje prikazuje Hristovo delo, najrevnosnije podražavaju Njegove metode rada i najviše podstiče odavanje slave Njegovom imenu. Misionarski naponi koji ne odgovaraju ovom merilu, u nebeskim knjigama zapisani su kao nesavršeni. Odmeravan na merilima svetinje, takav rad se pokazuje nepotpunim.

Misli svojih pacijenata lekari uvek treba da usmeravaju na Hrista, koji je Lekar i tela i duše. Hristos može da zaista ostvari ono što lekari samo nastoje da učine. Lekar kao ljudsko oruđe nastoji da produži život. Hristos je izvor života i sam je život. On koji je umro „da smrću satre onoga koji ima državu smrti“ (Jevr. 2,14), predstavlja Izvor svekolike životne energije. Melema u Galadu i

Velikog Lekara još uvek nije nestalo. Hristos je pristao na sve strahote mučeničke smrti pod najsravnijim okolnostima, da bismo mi imali život. Svoj dragoceni život On je dao da bi pobedio smrt zauvek. Međutim, On je ustao iz groba, i bezbrojno mnoštvo anđela koji su došli da posmatraju kako ponovo uzima život koji je položio za nas, čuli su reči Njegovog trijumfa i radosti kad je stojeći nad otvorenim Josifovim grobom izjavio: „Ja sam vaskrsenje i život“.

Na pitanje: „Kad umre čovjek, hoće li oživjeti“? dobijen je definitivni odgovor. Sišavši u grob noseći na sebi kaznu za čovekov greh Hristos je razagnao tamu groba za one koji umiru u veri. Bog u ljudskom obliku izneo je na svetlost dana život i besmrtnost posredstvom Jevanđelja. Umirući, Hristos je osigurao večni život svima koji uzveruju u Njega. Umirući, On je začetnika greha i pobune osudio na zasluženu i neizbežnu kaznu greha večnu smrt.

Kao izvor i darodavac večnog života, Hristos je bio jedini koji je mogao da pobedi smrt. On je naš Iskupitelj; i blago svakom lekaru koji kao misionar, u pravom smislu te reči, spasava duše za koje je Hristos dao svoj život. Takav lekar se svakog dana od Velikog Lekara uči da budno radi na spasavanju i tela i duše svojih pacijenata. Spasitelj je uvek prisutan i u bolesničkoj sobi i u operacionoj sali; i Njegova sila čini čuda ozdravljenja na slavu Njegovog imena.

Lekar može da izvrši zaista plemenito delo ako je u molitvi stalno povezan sa Hristom kao Velikim Lekarom. On ima zlatnu priliku da srodnicima bolesnika, čija su srca puna saosećanja prema patniku, uputi reči života; zabrinutost bolesnika može da smiri, upućujući ga da gleda na Onoga koji uvek i bez ikakvih ograničenja može da spase sve koji Mu se obrate za pomoć.

Kad Duh Božji pokrene bolesnika, navodeći ga da se interesuje za istinu, lekar treba da se tako svesrdno zauzme za tu dragocenu dušu kao što bi to Hristos učinio. Tada nije trenutak da mu iznosi neke naročite teorije o doktrini, nego da mu ukaže na Isusa kao na Spasitelja koji oprašta grehe. Anđeli Božji biće tu da istinu utisnu u njegov um. Neki će možda odbiti svetlost kojom Bog želi da obasja odaje njihovog uma i hram njihove duše; ali mnogi će primiti svetlost, i iz uma takvih biće zauvek prognane zablude i obmane u svim njihovim oblicima.

Svaku mogućnost za rad treba pažljivo iskoristiti radeći onako kao što je Hristos radio. Lekar treba da govori o Hristovom isceliteljskom radu, o Njegovoj nežnosti i ljubavi. On treba da veruje da je Hristos njegov saputnik, tako blizak da ga nikada ne napušta. „Jer mi smo Božji saradnici“ (I Kor. 3,9). Lekar nikada ne sme zanemariti da misli svojih pacijenata usmeri na Hrista, kao na Onoga koji je iznad svih lekara. Ako je Hristos u njegovom srcu, njegove misli će uvek biti usmerene na Njega kao Iscelitelja i duše i tela. On će misli bolesnika uvek upućivati na Onoga koji zaista može da povрати zdravlje, koji je dok se nalazio na Zemlji lečio ne samo telo nego i dušu bolesnika, govoreći, „Sinko, opraštaju ti se grijesi tvoji“ (Marko 2,5).

Iako u neprekidnom dodiru sa bolesnima navikne da stalno gleda prizor patnje i bola, lekar nikad ne sme da postane ravnodušan ili bezosećajan. U slučajevima teških oboljenja, bolesnik oseća da njegov život zavisi od milosti lekara. On u lekaru gleda svoju jedinu nadu na Zemlji, i zato je lekar dužan da pogled tako uzdrhtale duše uvek usmerava na Onoga koji je veći od svakog lekara na Sina Božjeg, koji je dao svoj život da i njega spase od smrti, koji saoseća sa stradalnima i koji svojom božanskom silom daje veštinu i mudrost svima koji to zatraže od Njega.

Dok pacijent još ne zna kakav će biti ishod njegove bolesti, to je vreme kad lekar može da utiče na njegov um. On to ne bi smeo činiti u želji da istakne sebe, nego da toj duši ukaže na Hrista kao ličnog Spasitelja. Ako je pacijentu život pošteđen, onda je lekareva dužnost da budno bdije nad tom dušom. Pacijent oseća da lekar predstavlja jedini spas njegovog života. I u kom cilju lekar treba da iskoristi to veliko poverenje? Uvek treba da dušu pridobije za Hrista i da uzdiže i veliča Božju silu.

Kad kriza prođe i kad je uspeh potpuno očevidan, bilo da je pacijent vernik ili nevernik, provedite s njim nekoliko trenutaka u molitvi. Iznesite zahvalnost Bogu što je još jedan život

pošteđen. Lekar koji na takav način brine o svom pacijentu privodi ga Onome od koga u stvari zavisi njegov život. Pacijent može da zahvali lekaru, jer je milošću Božjom život tog čoveka postao neraskidivo vezan s njegovim; ali svu zahvalnost i slavu treba odavati samo Bogu koji je prisutan iako nevidljiv.

Često se dešava da pacijent na bolesničkoj postelji prihvati i prizna Hrista; i to će se u budućnosti događati češće nego što se događalo dosad, jer će Gospod uskoro i brzo da završi svoje delo u ovom svetu. Sa lekarevih usana uvek treba da se čuju samo reči istinske mudrosti, a Hristos će zalivati posejano seme i učiniti da donese rod za večni život. Zanimajući da progovorimo pogodnu reč u pravo vreme, mi često propuštamo najdragocenije prilike. Suviše često dragoceni talenat, koji bi mogao da donese hiljadostruki dobitak, ostaje neupotrebljen. Ako se zlatna prilika, zbog nedovoljne budnosti, propusti u datom trenutku, ona nepovratno prolazi. Lekar nikada ne bi smeo dopustiti da ga bilo šta spreči u izvršavanju zadatka koji mu je postavljen kao propovedniku pravde.

Pobožnih lekara spremnih da služe Bogu u svom pozivu nikada ne može da bude previše. Poslova i obaveza u delu Božjem zaista je mnogo, stoga propovednici i lekari treba da saraduju u savršenom jedinstvu. Luka, pisac Jevanđelja koje nosi njegovo ime, naziva se u Svetim spisima „ljekar ljubazni“, i oni koji svoj lekarski zadatak verno i savesno izvršavaju kao što je to i on činio, svojim životom šire Jevanđelje.

Dok opominje nepokajane, teši obeshrabrene i beznadežne i preporučuje lek za ozdravljenje i uma i tela, lekar ima bezbroj prilika da te duše uputi Hristu. Dok svoje pacijente tako poučava načelima prave umerenosti, i kao dušebrižnik daje savete onima koji su bolesni i mentalno i fizički, lekar daje svoj doprinos u velikom delu pripremanja naroda za susret sa Gospodom. To je upravo ono što zdravstveno misionarskim radom treba postići u njegovoj povezanosti sa porukom trećeg anđela.

Propovednici i lekari treba skladno i usrdno da saraduju u delu spasavanja duša koje neprijatelj zapleće u svoje zamke. Pogled ljudi i žena oni stalno treba da upravljaju na Isusa koji je njihova pravda i koji snagu i zdravlje daje celokupnom njihovom biću. U svojoj dužnosti kao dušebrižnici oni uvek treba da su budni i oprezni. Ima duša koje se grčevito bore sa teškim iskušenjima, i koje su u opasnosti da u sukobu sa sotoninim agentima budu savladane. Zar ćete proći pored takvih a da im ne ukažete pomoć? Kad vidite nekoga da je potišten i zabrinut, da mu je očevitno potrebna pomoć, priđite mu i započnite razgovor iako ga ne poznajete. Molite se s njim i za njega. Ukažite mu na Isusa.

Ovo je dužnost ne samo propovednika, nego isto tako i lekara. I u svom javnom i u privatnom radu lekar treba da se angažuje u nastojanju da pridobija duše za Hrista.

U svakoj našoj ustanovi i u svemu što preduzimamo Bog treba da bude priznat kao Gospodar i kao Začetnik svega. Lekari treba da deluju kao Njegovi predstavnici. Lekarsko udruženje je sprovelo mnoge reforme, i u tom pravcu i dalje treba da se nastavi. Oni u čije ruke ljudi poveravaju svoj život, treba da budu obrazovani, oplemenjeni i posvećeni. Tada će Gospod moći da deluje preko njih u zaista velikoj sili na slavu svog imena.

Hristov postupak u isceljivanju paralisano čoveka u Kapernaumu, pokazuje nam način na koji i mi treba da radimo. Taj čovek je preko svojih prijatelja čuo za Isusa i zatražio da ga odnesu u prisustvo tog moćnog Iscelitelja. Spasitelj je znao da ovog nesrećnog čoveka muče misli nametnute tvrđenjem sveštenika da ga je Bog potpuno odbacio zbog njegovih greha. Zato mu je pre svega drugog pružio duševni mir. „Sinko“, naglasio je On, „opraštau ti se grijesi tvoji“. To čvrstvo obećanje ispunilo je srce nevoljnika mirom i radošću. Međutim, neki od prisutnih počеше da gundaju, govoreći u svom srcu: „Ko može opraštati grijehе osim jednoga Boga?“ A zatim, da bi

znali da Sin čovječiji ima vlast da oprašta grijeh, Hristos reče bolesniku: „Ustani, uzmi odar svoj, i idi kući svojoj.“ Ovo pokazuje kako je Spasitelj propovedanje istine povezao sa delom isceljivanja bolesnih.

JEDINSTVO U NAŠEM DELU

Sa širenjem lekarsko misionarskog rada javlja se i iskušenje da se taj rad odvija nezavisno od nadležnih organizacija Zajednice unija ili misionarskih polja. Ali takvo planiranje, prema onome što je meni pokazano, nije ispravno. Razne grane naše delatnosti su samo delovi jedne velike celine.

U Pavlovoj poslanici upućenoj Kološanima čitamo: „Tijelo je Hristovo. Niko da vas ne obmanjuje tobožnjom poniznošću i služenjem anđelima, upuštajući se u ono što nije video, i uzalud nadimajući se tjelesnim umom svojim, a ne držeći se Glave iz koje je sve tijelo pomoću zglavaka i sveza sastavljeno da raste rastom Božjim“ (Kol. 2,18.19). Naše delo u svim svojim granama treba da ispoljava i širi uticaj krsta. U delu Božjem na planu spasavanja duša, ne bi smelo da bude nikakvog nesklada i nepovezanosti. Tu ništa ne sme da se preduzima neplanski. Planom koji predviđa uticaj Hristovog krsta predviđen je takođe i sistem za širenje tog uticaja. Taj sistem je jednostavan u svojim načelima i opsežan u svojim jasno određenim, međusobno različitim granama. Svi delovi celine zajednički su povezani u savršenom redu i međusobnom odnosu.

Bog je povezao svoj narod organizacijom Zajednice da bi ovom svetu otkrio mudrost Onoga koji je oformio tu organizaciju. On najbolje zna kakve planove treba usvojiti da bi Njegov narod bio delotvoran i uspešan. Samo dosledna primena tih planova omogućava nam da svedočimo o božanskom autorstvu Njegovog velikog plana za duhovni preporod sveta.

Svi koji učestvuju u Božjem delu treba da budu vođeni i upućivani Njegovim Duhom. Sve ljudske ambicije treba da se izgube u Hristu koji je Glava svake po Božjem nalogu i uputstvu osnovane ustanove. On najbolje zna kako treba otpočeti s radom i kako održavati aktivnost u tim ustanovama koje su samo oruđa u Njegovim rukama. On zna da Hristov krst mora u svemu zauzimati centralno mesto, jer predstavlja sredstvo čovekovog iskupljenja i svojim uticajem obuhvata svaki deo božanske vladavine. Gospod Isus, koji se zalagao za čoveka kroz celu istoriju našeg sveta, poznaje metode kojima treba zaodnuti vlast nad ljudskim umom. On poznaje značaj i važnost svake delatnosti i zna kako različite delatnosti treba da budu međusobno povezane.

„Ni jedan od nas ne živi samom sebi“ (Rimlj. 14,7). To je zakonitost Božje vladavine i na nebu i na zemlji. Bog je veliki centar svega. Od Njega potiče sve što život ima. Dragovoljnu službu, podaničku vernost i odanost Njemu duguju svi. Za sva stvorena bića postoji jedno veliko načelo života zavisnost od Boga i saradnja s Njim. Srodnička povezanost koja postoji u besprekornoj porodici Božjoj na nebu trebalo je da postoji i u porodici Božjoj na zemlji. Potčinjen Bogu, Adam je imao da bude poglavar zemaljske porodice, sprovodeći u njoj načela nebeske porodice. To bi svima donelo mir i sreću. Ali sotona je odlučio da se suprotstavi zakonu: Da niko „ne živi sebi“. On je želeo da živi samo za sebe. Težio je da sebe učini središtem uticaja. To je bio povod za pobunu na nebu; dok je čovek, prihativši ovo načelo, doneo greh na zemlju. Svojim padom u greh, Adam se udaljio od nebom određenog centra. Demon je postao centralna sila ovog sveta. Tamo gde je trebalo da bude presto Božji, sotona je postavio svoj presto. Svoju podaničku vernost svet je dobrovoljno žrtvovao neprijatelju.

Ko je, ponovnim uzdizanjem Bogom određenih načela predviđenih za celokupnu Njegovu vladavinu, mogao da osujeti sotonine planove i da svet vrati prvobitnoj odanosti? Bog je rekao: Ja ću poslati svoga Sina. „Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni“ (Jovan 3,16). To je lek protiv greha. Hristos kaže: „Upravo tu gde je sotona postavio svoj presto stajće moj krst. Sotona će biti isteran

napolje, a ja ću biti uzdignut da bi privukao sve ljude k sebi. Postaću centar za iskupljenje sveta. Gospod Bog će ponovo biti uzdizan i slavljn. Oni koji su sada pod kontrolom ljudskih ambicija i strasti, postaće radnici za Mene. Oni koji su pod zlim uticajem neprijatelja stvaraju zavere da bi osujetili sve ono što je dobro. Oni se udružuju u nastojanju da protivljenje Jehovinom zakonu prikažu potpuno opravdanim. Ali će se Moja vojska odlučno suprotstaviti neprijateljskim snagama sotone. Moj Duh će u suprotstavljanju ovim silama zla udružiti sve nebeske sile. Aktiviraću svako posvećeno ljudsko biće na svetu. Nijedna od delatnosti angažovanih u Mom delu ne sme izostati. Imam zadatak za svakog koji Me zaista ljubi, zaposlenje za svaku dušu koja hoće da radi pod Mojim nadzorom. Aktivnost sotonine vojske, opasnosti koje prete svakoj ljudskoj duši, traže od svakog radnika da čini sve što je u njegovoj moći. Ali u Mom delu ne sme biti nikakvog prisiljavanja. Na ljudsku izopačenost treba odgovarati ljubavlju, strpljenjem i božansko dugim podnošenjem. Moja je misija da spasavam one koji su još uvek pod sotoninom vlašću.“

Preko Hrista, Bog nastoji da čoveka ponovo vrati prvobitnoj odanosti njegovom Tvorcu i da neutrališe dejstvo remetilačkog sotoninog uticaja. Samo je Hristos ostao neopoganjen u ovom svetu punom sebičnosti, gde su ljudi da bi ostvarili neki lukavo smišljeni plan koji im je podmetnuo sotona spremni da unište svog najboljeg prijatelja ili brata. Hristos je došao na ovaj svet, zaodenuvši svoje božanstvo ljudskom prirodom, kako bi ljudskom prirodom mogao da kontaktira sa ljudima, a božanskom da se i dalje čvrsto drži Božanstva. Usred zaglušujuće graje sebičnosti, On je ljudima mogao da kaže: Vratite se Bogu svome prvobitnom središtu. Svojim ličnim primerom On je to omogućio čoveku, držeći se dosledno i na ovom svetu uzvišenih nebeskih načela. U svojoj ljudskoj prirodi On je živeo po zakonu Božjem. Pripadnicima svakog naroda, svake zemlje i svakog podneblja, On daje najodabranije darove neba ako prihvate Boga kao svog Tvorca i Hrista kao svog Iskupitelja.

To samo Hristos može da učini. Njegovo Jevanđelje u srcu i u rukama Njegovih sledbenika predstavlja silu koja može da dovrši to veliko delo. „O, dubino bogatstva, premudrosti i razuma Božjeg!“ Pristavši da i sam bude izložen sotoninom lažnom predstavljanju istine, Hristos je omogućio da se delo iskupljenja upotpuni. Tako se sotona sam pokazao kao uzročnik neloyalnosti Bogu u čitavom svemiru, čime je zauvek rešen veliki spor između Hrista i sotone.

Sotona podstiče rušilačke sklonosti ljudske prirode. On unosi zavist, ljubomoru, sebičnost, lakomstvo, suparništvo i borbu za najviša mesta. Pomoću sotoninih izuma i njegovog lukavstva sile zla spremno čekaju da odigraju svoju ulogu. Tako se planovi neprijatelja sa njihovom rušilačkom tendencijom ubacuju i u Zajednicu. Hristova je namera da svojim iskupljujućim uticajem i posredstvom Svetog Duha ljudska oruđa učini delotvornima, i da ih upotrebi kao svoje saradnike u nastojanju da ljudski rod vrati njegovoj prvobitnoj odanosti Bogu.

Ljudi su povezani članstvom u Zajednici, kao i međusobnom zavisnošću jedan od drugoga. Zlatnim karikama u lancu ljubavi oni treba čvrsto da se vežu za Božji presto. To je omogućeno samo Hristovim pristankom da ograničenog čoveka obdari onim osobinama koje je oduvek mogao imati da je ostao veran i odan Bogu. Siguran temelj u svojoj veri imaju samo oni koji razboritim shvatanjem Svetih spisa sagledaju krst u pravoj svetlosti, i koji zaista veruju u Isusa. Takvi imaju onu veru koja radi kroz ljubav i čisti dušu od svake nasleđene i stečene nesavršenosti.

Članstvom u Zajednici Bog ujedinjuje i međusobno zbližuje vernike da bi jedni druge hrabрили i podsticali u težnji za dobrim delima. Zajednica na zemlji bila bi zaista simbol Zajednice na nebu kada bi njeni članovi bili jednodušni i jedinstveni u veri. Ostvarenje Božjih planova ometaju oni koji nisu pokrenuti Svetim Duhom. U njima nalazi mesta drugi duh, i pod njegovim uticajem oni potpomažu i jačaju sile tame. Oni koji su opravdani dragocenom krvlju Hristovom neće pristati da postanu sredstvo za ometanje velikog Bogom preporučenog plana. Ljudsku izopačenost oni neće

unositi ni u male ni u velike pojedinosti u životu. Oni će se čuvati svega što bi u Zajednicu stalno unosilo razdor.

Istina je da među pšenicom ima i kukolja; u Zajednici adventista sedmog dana često se zapaža i zlo; ali zar zbog toga treba da omalovažavamo Zajednicu? Zar ne bi trebalo da vodeći ljudi, i po ustanovama i po skupštinama, preduzmu takvo čišćenje u Zajednici da ona postane blistava svetlost u tami kojom je okružena?

Šta svaki vernik može da postigne u primeni čistih, nebeskih načela ako se odlučno suprotstavi izopačenosti, i u stavu: „Ovako govori Gospod“ stoji čvrsto kao granitna stena? Imaće sigurnu pomoć nebeskih anđela, uvek spremnih da pripreme i poravne put pred njim.

U svojoj poslanici Rimljanima, Pavle naglašava: „Molim vas dakle, braćo, milosti Božije radi, da date tijelo svoje u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli proveriti koja je dobra i ugodna i savršena volja Božja“ (Rimlj. 12,1.2). Sve one koji tvrde da su udi tela Hristovog najusrdnije pozivam da prouče celo ovo poglavlje. U istoj poslanici Pavle takođe piše: „Ako je kvasac svet, to je i tijesto; i ako je korijen svet, to su i grane. Ako li se neke od grana odlomiše, i ti, koji si divlja maslina, pricijepio si se na njih, i postao si zajedničar u korijenu i u ulju maslinovom; ne hvali se granama; ako li se pak hvališ, ne nosiš ti korijena nego korijen tebe. A reći ćeš: odlomiše se grane da se ja pricijepim. Dobro, nevjerstvom odlomiše se, a ti vjerom stojiš; ne ponosi se, nego se boj. Jer kad Bog rođenih grana ne poštedje, da i tebe kako ne poštedi. Gledaj dakle dobrotu i nepoštedenje Božje; nepoštedenje na onima što otpadoše, a na sebi dobrotu Božju, ako ostaneš u dobroti; ako li pak ne, i ti ćeš biti odsječen“ (Rimlj. 11,16-22). Ove reči veoma jasno pokazuju da se ne smeju potcenjivati delatnosti koje su Bogom određene i postavljene u Zajednici.

Za posvećenost propovedničkom pozivu neophodno je samoodricanje. Krst se mora visoko uzdići i dobiti svoje pravo mesto u delu Jevanđelja. Ljudska oruđa svoju delotvornost i snagu treba da dobijaju od Onoga koji može da spase i održi u veri sve koji priznaju svoju zavisnost od Njega. Zahvaljujući jedinstvu članova Zajednice sa Hristom i njihovoj međusobnoj jedinstvenosti i slozi preobražavajuća sila Jevanđelja proširiće se po celom svetu.

U delu Jevanđelja Gospod upotrebljava razna oruđa i delatnosti, i ne treba dozvoliti da ta oruđa i delatnosti bilo šta razdvoji jedne od drugih. Sanatorijume nikada ne treba osnivati kao ustanove nezavisne od Zajednice. Naši lekari u svom radu treba da budu ujedinjeni sa propovednicima Jevanđelja. Zajednički cilj i rezultat njihovog rada treba da budu spasavanje duše i uzdizanje Božjeg imena. Lekarsko misionarski rad ni u kom slučaju ne sme se odvojiti od Jevanđeljsko propovedničkog rada. Gospod je posebno odredio da te dve grane dela budu tako tesno povezane kao što je ruka povezana s telom. Bez takvog jedinstva nijedna od ovih grana dela nije potpuna. Lekarsko misionarski rad je razjašnjenje Jevanđelja.

Međutim, Bog nije odredio da lekarsko misionarski rad baci u zasenak poruku trećeg anđela, ruka ne može da postane telo. Poruka trećeg anđela je jevanđeljska poruka za ove poslednje dane, i ni u kom slučaju ne sme se dopustiti da zbog nekog drugog interesa bude bačena u zasenak ili smatrana nebitnom. Ako se u našim ustanovama bilo šta drugo stavi iznad poruke trećeg anđela, onda to jevanđelje nije više velika pokretačka snaga.

Krst treba da bude centar svake verske ustanove. Te ustanove treba da budu pod kontrolom Svetog Duha; i nijednu od takvih ustanova ne treba da vodi i usmerava samo jedan čovek. Bog je u svojoj mudrosti odredio ljude za svako mesto.

Posredstvom sile Svetog Duha svako Bogom određeno delo treba da ljude uzdiže i oplemenjuje i da predstavlja svedočanstvo za Gospoda. Čovek se mora potčiniti kontroli božanskog uma pokoravajući se Njegovom diktatu u svim pojedinostima.

Nastojmo da shvatimo preimućstvo koje nam se pruža u mogućnosti da saradujemo s Bogom. Jevanđelje, iako sadrži jasno izraženu volju Božju za sinove ljudske, bili oni veliki ili mali, bogati ili siromašni, neće im biti ni od kakve koristi ako se u potpunosti ne potčine Bogu. Onaj koji svojim bližnjima preporučuje lek protiv greha, mora prethodno sam biti pokrenut Svetim Duhom. On ne treba da se upušta u to ako nije pod božanskim nadzorom. Biti uspešan u tome ili izvršavati volju Božju u skladu sa Njegovom mudrošću, čovek ne može sve dok se ne osvedoči i to ne na osnovu ljudske nego na osnovu beskrajne mudrosti da su njegovi planovi zaista po volji Bogu.

Božja dobronamernost otkriva se u osnivanju svake grane u Njegovom delu. Zakon o međusobnoj zavisnosti i obostranom uticaju jednih na druge mora se priznati i dosledno uvažavati. „Niko od nas ne živi samome sebi.“ Ovaj lanac međusobne zavisnosti, koji ljude zbližuje međusobno, koristi i neprijatelj. Njegovi agenti se ujedinjuju da bi uništili lik Božji u čoveku, da uspeh Jevanđelja osujete izopačavanjem upravo njegovih izvornih načela. U Reči Božjoj takvi su prikazani kukoljem koji će na kraju biti povezan u snopove i spaljen (Mat. 13,30). I sotona ujedinjuje svoje snage, ali za propast. Jedinstvo izabranog Božjeg naroda je strahovito uzdrmano. Bog nudi lek protiv toga. Taj lek predstavlja uticaj ne jedan među mnogim drugima i to na istom nivou s njima; to je uticaj iznad svih drugih uticaja na licu zemlje, uticaj koji ljude popravlja, uzdiže i oplemenjuje. Oni koji učestvuju u delu Jevanđelja treba da budu oplemenjeni i posvećeni, jer su upoznati sa velikim načelima neba. Uzevši na sebe Hristov jaram, oni saraduju s Bogom. Na taj način Gospod želi da svoje sledbenike zbliži i poveže međusobno, kako bi mogli da budu prava sila na dobro, doprinoseći svaki svoj udeo, a držeći se ipak svi zajedno svetog načela zavisnosti od Onoga koji je Glava Zajednice.

Hristos je nerazdvojno povezan sa svakom granom dela Božjeg. On nikada ne stvara neslogu ili razdor. Kad je isceljivao bolesne, On nije smatrao da se time nedozvoljeno meša u poslove lekara. On je objavljivao istinu, i kad Mu je neki bolesnik prišao tražeći isceljenje, On je isto tako bio spreman da bez odlaganja položi svoje ruke na njega kao što je bio spreman i da propoveda Jevanđelje. Isceljivanje bolesnih bilo Mu je svojstveno i drago isto tako kao i objavljivanje istine.

ODGOVORNOSTI ZDRAVSTVENIH RADNIKA

Četvrto poglavlje Pavlove poslanice Efescima sadrži Bogom date pouke i za nas. U tom poglavlju čovek kome je Bog u svetoj viziji dao uputstvo piše pod Njegovim nadahnućem. Opisujući kako su Božji darovi razdeljeni Njegovim radnicima, on naglašava: „On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje, da se sveti pripreve za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje Sina Božijega, u čovjeka savršena u mjeru rasta visine Hristove“ (Efesc. 4,11-13). Ovde nam se pokazuje da Bog svakom pojedincu daje njegov zadatak, i da čovek obavljajući taj zadatak, izvršava svoj udeo u velikom Božjem planu.

Naši lekari i zdravstveni misionari treba veoma pažljivo da prouče ovaj zadatak. U narodu koji priznaje zakone božanske vladavine sam Bog je ustanovio i postavio svoja oruđa. Bolesnike treba isceljivati kombinovanjem ljudskih napora i božanske sile. Svaki dar i silu koju je Hristos obećao svojim prvim učenicima, On takođe daje svima koji su voljni da Mu verno služe. I On koji daje umne sposobnosti i koji ljudima i ženama, koji i po stvaranju i po iskupljenju predstavljaju Njegovu svojinu, poverava talente, s pravom očekuje da oni te talente upotrebom vraćaju. Svaki talenat treba upotrebiti na blagoslov drugima i tako doprineti slavi Božjeg imena. Ali mnogi lekari smatraju da su sposobnosti koje su im podarene njihova lična svojina. I snage koje su im date da ih upotrebe u delu Božjem oni upotrebljavaju u iznalaženju poslova koje im Bog nije namenio.

Sotona se neprekidno trudi da iznađe prilike za neki neočekivani napad. On lekaru došaptava kako su njegovi talenti suviše dragoceni da bi ih ograničio samo na adventiste sedmog dana, i da bi postigao znatno više kada bi bio slobodan. Podmeće mu pretpostavku kako bi metode kojima raspolaže mogao da sprovodi nezavisno od naroda koji je Bogom postavljen iznad svih drugih naroda na licu Zemlje. Ali neka se lekar koji dolazi u takvo iskušenje ne zanosi misliti da će zaista biti uspešniji ako se odvoji od ovog dela. U pokušaju da takve planove stvarno sprovede u delo, on ne bi imao uspeha.

Sebičnost uneta u bilo kom stepenu u rad propovednika ili lekara predstavlja prestup Božjeg zakona. Kada ljudi svojim sposobnostima uzdižu sebe navodeći i druge da veličaju ograničena ljudska bića, oni obeščašćuju Boga i On će ukloniti ono čemu oni odaju slavu. Lekare koji rade u našim sanatorijumima i zdravstveno misionarskom delu Bog je u svom providenju povezao sa svojim narodom od kojeg zahteva da bude svetlost ovom svetu. Oni su dužni da sve ono što im je Gospod dao predaju i drugima da šire uticaj koji je ne samo jedinstven među mnogim drugima, nego uticaj koji će, uz Božju pomoć, objavljivanje istine za ovo vreme učiniti još uspešnijim.

Bog nam je kao narodu, poverio naročiti zadatak, zadatak koji ne može da izvrši niko drugi. On nam je obećao i pomoć svog Svetog Duha. Zaštitnička pomoć koju nebo upućuje zemlji upravo radi ispunjavanja tog zadatka koji je nama poveren, teče neprekidno poput električne struje. Ne smemo dozvoliti da nam se ta nebeska struja uskrati zbog našeg zastranjivanja s pravog puta koji je sam Hristos obeležio.

Neka lekari ne pretpostavljaju da svojim planovima i naporima mogu da obuhvate sav svet. Bog ne traži od njih da tako širok delokrug pokrivaju samo svojim naporima. Čovek koji svoje snage ulaže u zalaganju za mnoge grane dela Božjeg nije u mogućnosti da u isto vreme uspešno rukovodi nekom zdravstvenom ustanovom.

Ako se radnici Gospodnji prihvataju mnogobrojnih poslova i obaveza zbog kojih ne stižu da svetlost istine prenose onima koji su još uvek u tami, što im je najsvetija dužnost, oni svojim naporima ne odaju slavu Bogu koja s pravom pripada Njegovom svetom imenu. Kada Bog u svom delu jednom čoveku poveri određenu dužnost, On ne polaže na njega i one terete koje mogu i koje treba da preuzmu drugi. To mogu suštinski da budu veoma bitne odgovornosti, ali Bog u svojoj mudrosti svakom pojedincu određuje njegov posao. On ne želi da odgovorni ljudi stalnim učestvovanjem u mnogim granama dela svoje umne snage preopterećuju do krajnjih granica izdržljivosti. Ako se radnici ne prihvataju zadatka koji im je Bog odredio upravo prema njihovim sposobnostima, oni zanemaruju svoje dužnosti, dok bi savesnim ispunjavanjem dužnosti svakog pojedinca širenje istine znatno brže napredovalo i narod bi se pripremio za veliku krizu koja je pred nama.

Bog ne može u najvećoj meri da obdari fizičkom i umnom snagom one koji sami na sebe tovar one terete koje im On nije namenio. Kada ljudi preuzimaju na sebe takve odgovornosti, ma koliko da je dobro ono za što se time zalažu, njihove fizičke snage biće preopterećene, a um prenapregnut i zbunjen do te mere da neće moći ostvariti veliki uspeh.

Lekari u našim ustanovama ne bi trebalo da se angažuju u tako brojnim poduhvatima čime u stvari umanjuju ugled svom pozivu upravo onda kad lekarsko misionarski rad treba čvrsto da stoji na pravim načelima i širi sve istaknutiji uticaj u svetu. Bog nije odredio da se Njegovi saradnici upuštaju u tolike planove i poduhvate, da ih to sprečava u izvršavanju velikog zadatka koji On od njih s pravom očekuje, a to je da svetu prenose svetlost istine, upućujući ljude i žene onim putem kojim ih On vodi u svojoj uzvišenoj mudrosti.

Božju nameru da ljudima za njihovo dobro otkrije šta sačinjava zdravstveno misionarski rad, neprijatelj odlučno nastoji da osujeti. Učestvovanjem u tako mnogobrojnim poduhvatima, radnici

nisu u mogućnosti da sve rade prema „uzoru pokazanom na gori“. Poučena sam da je zadatak koji je lekarima poveren u našim ustanovama dovoljna obaveza za njih, i da Gospod od njih očekuje da se u savesnom obavljanju svog zadatka prisnije povežu sa jevanđeljskim misionarima. On ne traži od naših lekara da se prihvataju tako mnogih i tako raznovrsnih dužnosti kao što to čine neki od njih. On lekarima nije stavio u naročiti zadatak da se zalažu za one u jazbinama bezakonja naših velikih gradova. Od svojih slugu Gospod ne traži ono što nisu u mogućnosti da učine. Zadatak koji On poverava našim lekarima jeste da službu Jevandelja predstave svetu u lekarsko misionarskom radu.

Sav teret odgovornosti u zalaganju za one koji su toliko ogrezli u grehu da mnogi od njih nisu ni od kakve koristi ni sebi ni drugima, Gospod ne stavlja na svoj narod. Ako se nađu ljudi koji mogu da se prihvate zalaganja za najuniženije, ako je Bog stavio na njih teret odgovornosti da se za mase neobraćenih zauzimaju na različite načine, neka sredstva neophodna za takav rad prikupljaju od sveta. Neka u tome ne zavise od sredstava kojima, prema Božjoj nameri, treba potpomagati delo treće anđeoske poruke.

Našim sanatorijumima neophodne su snage mozga i srca koje im se često zakidaju zbog potreba drugih grana dela. Sotona čini sve što je u njegovoj moći da bi naše lekare opteretio što većim brojem odgovornosti, jer on zna da to ne donosi snagu, nego samo slabost ustanovama za koje su oni odgovorni.

U delu kojeg smo se prihvatili moramo biti veoma obazrivi. Ne preuzimajmo na sebe velike terete u brizi za novorođenčad i sasvim malu decu. To je zadatak koji treba da obavljaju drugi. Naša je posebna dužnost da svoju brigu i pažnju posvetimo starijoj deci. Neka malu decu usvajaju porodice koje za to imaju uslove, i primiće za to Božji blagoslov. Međutim, naši lekari treba više i određenije da se angažuju u vaspitavanju onih koji su odrasli sa izopačenim životnim navikama. Načela zdravstvene reforme moraju se izlagati roditeljima. Oni sami prvo moraju biti obraćeni, da bi mogli delovati kao misionari u svom domu. To je zadatak kojem je trebalo da se posvete i naši lekari; i još uvek oni mogu i treba da rade to, umesto da svoje snage žrtvuju tako mnogobrojnim i različitim odgovornostima.

Položaj glavnog lekara u našim ustanovama izuzetno je težak i odgovoran, i zato on treba da bude pošteđen manjih odgovornosti; jer opterećen time on ne nalazi vremena za odmor. On treba da ima dovoljno pouzdanih pomoćnika, jer je njegov rad veoma naporan. On često mora da klekne pored bolesničke postelje i da svoje pacijente u molitvi privede Velikom Lekar. Ako se u molitvi smerno u svakom pojedinačnom slučaju obraća za mudrost Bogu, njegova snaga i uticaj znatno će se povećati.

Šta ograničeni čovek sam po sebi može da postigne u velikom delu koje mu Svemogući Bog stavlja u zadatak? „Bez mene“, kaže Hristos, „ne možete činiti ništa“ (Jovan 15,5). On je došao na ovaj svet da ljudima pokaže kako da izvrše svoj Bogom povereni zadatak, i On nas poziva: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako“ (Mat. 11,28-30). Zašto je jaram Hristov blag i Njegovo breme lako? Zato što je On teret toga izneo na krst Golgote.

Lična vera je bitna za svakog lekara da bi u svom zalaganju za lečenje bolesnih bio uspešan. Njemu je neophodna sila koja je iznad njegovog neposrednog opažanja i lekarske veštine. Bog želi da lekari održavajući prisniju povezanost s Njim uvide koliko je svaka duša dragocena u Njegovim očima. Onaj koji se u svom radu uvek oseća zavisnim od Boga, svestan da samo On koji je stvorio čoveka najbolje zna šta je za njegovo dobro, neće nikada doživeti neuspeh u svom radu kao lekar boreći se protiv telesnih bolesti, niti pak kao iscelitelj duša za koje je Hristos dao svoj život.

Onome koji nosi teret lekarskih odgovornosti neophodne su molitve i saradnja jevanđeljskog

propovednika, i on svim srcem, dušom i telom treba da bude vezan za Božju istinu. Tada će biti u stanju da bolesniku progovori pravu reč u pravom trenutku. Znaće da budno bdije nad dušama kao onaj koji pred Bogom mora da položi račun za to. Moći će da im prikazuje Hrista kao put, istinu i život. Stihovi iz Svetog pisma uvek će mu jasno dolaziti na um i govoriće kao onaj koji poznaje vrednost duša koje su poverene njegovoj brizi.

Prilagodavanje svetu

„Ko hoće da ide za mnom“, naglasio je Hristos, „neka se odreče sebe i uzme krst svoj i ide za mnom“ (Luka 9,23). Hristove reči su ostavljale dubok utisak na um Njegovih slušalaca. Mnogi od njih, iako nisu u potpunosti shvatili Njegove pouke, bili su duboko osvedočeni, tako da su mogli odlučno izjaviti: „Nikad čovjek nije tako govorio kao ovaj čovjek“ (Jovan 7,46). Ni sami učenici nisu uvek razumeli pouke koje je Hristos želeo da istakne u svojim parabolama, i kada bi se mnoštvo razišlo, oni su tražili da im objasni smisao svojih reči. U nastojanju da oni savršeno shvate Njegove reči i Njegovu volju, On je uvek rado odgovarao na takve zahteve; jer je preko njih trebalo da istina ode u svet jasna i sasvim određena.

Hristos je ponekad i prekorio svoje učenike što su bili tako spori u razumevanju. Vrednost i značaj nekih istina koje im je izneo oni nisu u potpunosti uviđali. On je dugo bio s njima, dajući im pouke o božanskoj istini; ali je njihovo razumevanje bilo pomućeno ustaljenim verskim nazorima koje su prethodno primili i pogrešnim tumačenjem Svetih spisa koje su slušali od jevrejskih učitelja. Hristos im je obećao da će ih Duh Sveti, kad dođe u svojstvu Utešitelja, podsetiti na Njegove reči kao na zaboravljene istine. „On će vas naučiti svemu“, naglasio je Hristos, „i napomenuće vam sve što vam rekoh“ (Jovan 14,26).

Način na koji su Jevrejski veroučitelji objašnjavali Svete spise, i njihovo beskrajno ponavljanje ljudskih mudrih izreka i izmišljotina, bili su povod za Hristove reči: „Ovi ljudi približavaju se k meni ustima svojim, i usnama poštuju me; a srce njihovo daleko je od mene.“ Oni su u predvorju hrama ponavljali svoje obrede. Prinoseći žrtve koje su simbolično ukazivale na Veliku žrtvu, svojim ceremonijama oni su govorili: „Dođi, Spasitelju naš“; dok je Hristos Onaj na koga su svi ti obredi ukazivali bio među njima, ali Ga oni nisu ni prepoznali ni primili. Zato Spasitelj naglašava: „No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovijestima ljudskim“ (Mat. 15,8.9).

Svima koji hoće da Mu služe, Hristos i danas poručuje isto ono što je rekao svojim prvim učenicima: „Ko hoće da ide za mnom, neka se odreče sebe, i uzme svoj krst, i ide za mnom“. Ali ljudi i danas isto tako sporo i teško prihvataju ovu pouku kao i u Hristovim danima. Bog svome narodu upućuje opomenu za opomenom; ali običaji, navike i praksa ovog sveta imaju tako jak uticaj na um onih koji tvrde da su Njegov narod da Njegove opomene ostaju zanemarene.

Oni koji učestvuju u ovom velikom Božjem delu ne treba da se povode za primerom ovog sveta. Oni treba da slušaju i uvažavaju glas Božji. Onaj ko se za snagu i ugled oslanja na ljude, oslanja se na štap od slomljene trske.

Oslanjanje na ljude predstavlja veliku slabost Zajednice. Ljudi obeščašćuju Boga time što nemaju dovoljno poverenja da On u svojoj Svemoći zaista može da zadovolji svaku stvarnu potrebu, i nezadrživo žude za prolaznim uticajima ljudskim. U tome je bila slabost i sinova Izrailjevih u Starom zavetu. U želji da budu kao i ostali narodi, tražili su cara. Želeli su da ih vodi ljudska sila koju su mogli da vide, radije nego božanska, nevidljiva sila koja ih je dotada tako sigurno vodila, dajući im pobeđe u mnogim borbama. Ostali su uporni pri svom izboru, i neizbežne posledice bile su razorenje Jerusalima i rasulo nacije. Osloniti se u potpunom poverenju ne možemo ni na jednoga čoveka, ma koliko on bio učen i visoko poštovan, ako se on sam od početka do kraja

nepokolebljivo ne oslanja na Boga. Kakva je morala biti vlast neprijatelja nad Solomunom, kao čovekom koji se u nadahnutim zapisima Biblije triput naziva Božjim ljubimcem i kome je bilo povereno veliko delo izgradnje Gospodnjeg hrama? Upravo u tom poslu Solomun je stupio u savez sa idolopokloničkim narodima i svojim ženidbama vezao se sa neznabožičkim princezama pod čijim uticajem je u kasnijim godinama napustio Gospodnji hram i žrtve prinosisio u šumarcima koje je pripremio za njihove idole.

Tako i danas ljudi ostavljaju Boga kao da On ne može da zadovolji njihove težnje. Oni priznanja traže od svetovnih ljudi, smatrajući da se ugledom stečenim u svetu može postići nešto veliko. Ali oni su u velikoj zabludi. Oslanjajući se na varljivu mišicu ovog sveta umesto na moćnu ruku Božju, oni ostavljaju po strani delo koje Bog želi da ostvari preko svog izabranog naroda.

Neka lekar kada dolazi u kontakt sa pripadnicima viših društvenih slojeva ne misli da pred njima mora skrivati posebnost svojih verskih nazora, koju mu daje njegovo posvećenje istinom. Lekari koji su angažovani u delu Božjem treba da saraduju s Bogom kao Njegova izabrana oruđa; svim svojim silama oni treba da uzdižu i potpomažu delo onih koji kao narod drže Božje zapovesti. Oni koji u svojoj ljudskoj mudrosti teže da prikriju svoju osobenost po kojoj se kao izabrani Božji narod razlikuju od ovog sveta izgubiće svoju duhovnost i Njegova ih sila neće više podržavati.

Naši zdravstveni radnici nikada ne treba da gaje ideje kako je za njih kao lekare bitno da se u javnosti pojavljuju kao bogati ljudi. Oni dolaze u jako iskušenje da se prikažu kao takvi, smatrajući da će to doprineti njihovom ugledu. Ali, prema onome što mi je pokazano, to će proizvesti upravo suprotan efekat.

Svi koji teže da prilagođavanjem nazorima sveta uzdignu sebe, daju drugima pogrešan primer. Kao svoje, Bog priznaje samo one koji svojim životom pokazuju samoodricanje i spremnost na žrtvu kao što je On i naredio. Lekari treba da shvate da se njihova snaga nalazi u krotosti i smernosti srca. Bog će poštovati one koji se uvek osećaju zavisnim od Njega.

Bog ni najmanje ne gleda na to kako se jedan lekar oblači, kakvo je njegovo imovno stanje i nameštaj. Njegov Sveti Duh ne može da utiče preko onih koji se u oblačenju i raskoši takmiče sa ovim svetom. Onaj koji hoće da sledi Hrista mora biti spreman da se odrekne sebe i da uzme svoj krst.

Lekar koji u svom srcu ima Božju ljubav i Njegov strah nema potrebu za isticanjem svoje spoljašnjosti da bi se razlikovao od drugih; jer Sunce Pravde koje sija u njegovom srcu otkriva se u njegovom životu, i to ga čini različitim. Oni koji se drže Hristovih smernica postaju žive poslanice koje poznaju i čitaju svi ljudi. Svojim primerom i uticajem oni i bogate i talentovane navode da se okrenu od prolaznosti i ništavnosti materijalnih stvari i da prigrlje večne vrednosti. Najveće poštovanje uvek će se ukazivati onom lekaru koji svojim postupcima pokaže da svoja uputstva prima od Boga. Napretku Božjeg dela ništa ne daje tako snažan doprinos kao kada svi oni koji su povezani s njim stoje čvrsto kao Njegove odane sluge.

Lekar će uvideti da je za njegovo i sadašnje i večno dobro da se u svom radu drži puteva Gospodnjih. Ljudski um kao svoju tvorevinu Bog može da oblikuje i usmerava po svojoj želji i bez ljudske sile, ali On ljudima ukazuje čast pozivanjem da saraduju s Njim u Njegovom velikom delu.

Smatrajući da im je dovoljna njihova sopstvena mudrost, mnogi se rukovode ličnim rasuđivanjem, misleći da će postići čudesne rezultate. Međutim, kada bi se uvek osećali zavisnim od Boga, ne oslanjajući se samo na sebe, primili bi nebesku mudrost. Oni koji su do te mere obuzeti svojim poslom da ne nalaze vremena za obraćanje prestolu milosti i ne traže savet od Boga, usmeriće delo u pogrešnom pravcu. Naša snaga nalazi se u našem jedinstvu sa Bogom posredstvom Njegovog jedinorodnog Sina i u našem međusobnom jedinstvu.

Najuspešniji operator je samo onaj koji ljubi Boga, koji u Njegovim stvorenjima vidi Njega i u

strahopoštovanju se divi Njegovoj mudrosti otkrivenoj u stvaranju čudesnog ljudskog organizma. Najuspešniji lekar je onaj koji se, poput Timotija, boji Boga od svoje rane mladosti, koji oseća da je Hristos njegov stalni saputnik i prijatelj s kojim uvek može da održava najprisnije duhovne odnose. Takav lekar ne bi menjao svoj poziv ni za najveći položaj koji bi svet mogao da mu ponudi. Njemu je više stalo do slave Božjeg imena i Njegovog odobravanja nego da sebi osigura naklonost i počasti od strane velikih i imućnih ljudi ovog sveta.

Molitva

Svaki sanatorijum podignut među adventistima sedmog dana treba da bude i mesto molitve kao što je bio Vetilj. Svi koji su svojom delatnošću povezani sa tom granom dela treba svim srcem da budu posvećeni Bogu. Oni koji se bore za život bolesnika, koji obavljaju složene i teške operacije, treba uvek da imaju na umu da svakim pogrešnim pokretom skalpela, svakim drhtajem u eventualnoj tremi mogu jednu dušu poslati u smrt iza koje nema promene. Njih ne treba opterećivati tolikim poslovima da zbog toga nemaju vremena za posebnu molitvu. U usrdnoj molitvi oni treba da priznaju svoju potpunu zavisnost od Boga. Samo svest o čistoti Božje istine koja deluje na um i srce, i samo smirenošću i snagom koju jedino On može dati, oni bivaju osposobljeni da izvrše tako teške operacije koje za bolesnike u teškim bolovima znače život ili smrt.

Istinski obraćen lekar neće se preopterećivati mnogobrojnim odgovornostima koje bi ga ometale u njegovom zalaganju za duše svojih pacijenata. S obzirom da bez Hrista ne možemo da učinimo ništa, kako lekari ili zdravstveni misionari mogu da budu uspešni u svom radu ako usrdno ne traže Boga u milosti? Molitva i proučavanje Reči Božje donose život i zdravlje duši.

Gospod želi da preko pripadnika svoga naroda ispolji svoju milost i svoju silu. Ali od onih koji su angažovani u Njegovoj službi On očekuje da se u svojim mislima i srcu uvek obraćaju Njemu. Svakog dana oni treba da nađu vremena za čitanje Reči Božje i za molitvu. Svaki starešina i svaki vojnik pod autoritetom Boga Izrailjevog treba da nađe vremena za savetovanje s Njim i da u molitvi zatraži Njegov blagoslov. Ako radnik dozvoli da ga bilo šta drugo odvoji od toga, izgubiće svoju duhovnu snagu. U svojim molitvama i pobožnom razmišljanju mi stalno treba da održavamo vezu sa Bogom; tada će se sveti uticaj Hristovog Jevanđelja u svoj svojoj lepoti odražavati u našem životu.

U našim ustanovama treba da dođe do korenite reforme. Lekari, bolničko osoblje i svi ostali koji tu rade treba da shvate ozbiljno da se nalaze na ispitu i proveravanju i za sadašnji i za budući neprolazni život. Moramo upotrebiti sve svoje snage i sposobnosti koje nam je Bog dao da bolesnim i napaćenim ljudskim bićima skrenemo pažnju na istinu koja spasava. To je nerazdvojno povezano sa našim radom na lečenju bolesnih, i to moramo učiniti. Tada će Zajednica braneći istinu stajati pred svetom u onoj sili koju Bog želi da ona ima. Istina će se uzdizati zahvaljujući uticaju radnika koji joj se u potpunosti posvete, i koji će biti spremni da je šire i nezadrživo nose kao zapaljenu buktinju.

POTREBE SVETA

Kada je Hristos video mnoštvo okupljenih oko sebe, „sažali Mu se, jer bijahu smeteni i rasejani kao ovce bez pastira“. Hristos je video bolest, tugu, potrebe i uniženost mnoštva koje se tiskalo oko Njega prateći Njegove korake. U tome On je video potrebe i patnje roda ljudskog po celom svetu. Među velikima i malima, najpoštovanijima i najprezrenijima, On je video duše koje čeznu upravo za onim blagoslovima koje je On doneo svetu, duše kojima je trebalo samo da upoznaju Njegovu milost pa da postanu podanici Njegovog carstva. „Tada reče učenicima svojim: Žetve je mnogo, a

poslenika malo. Molite se dakle Gospodaru žetve da izvede poslenike na žetvu svoju“ (Mat. 9,36-39).

Te iste potrebe postoje i danas. Svetu nedostaju radnici koji će se zalagati za spasavanje grešnika i nevoljnika kao što je to Hristos činio. Zaista je veliko mnoštvo onih kojima se treba približiti. Svet je prepun bolesti, patnji, potištenosti i greha. Pun je slabih, bespomoćnih, neupućenih i prezrenih onih kojima treba ukazati pomoć.

Mnogi od mladih današnje generacije, usred crkava, verskih ustanova i porodica koje se smatraju hrišćanskima, biraju put koji vodi u propast. Odajući se štetnim navikama neumerenosti oni se izlažu bolesti, dok ih nezasita želja za sticanjem novca da bi zadovoljavali svoje grešne prohteve navodi na nepoštene postupke. Na taj način oni upropašćuju i svoje zdravlje i karakter. Otuđene od Boga i odbačene od društva, ove sirote duše osećaju da nemaju nade ni za ovaj ni za budući život. Srca roditelja su skrhana bolom. O ovako zabludelim obično se govori kao o beznadežnim slučajevima, ali Bog i na njih gleda sa nežnošću punom saosećanja. Njemu su poznate sve okolnosti koje su ih navele da podlegnu iskušenju. Zalaganje za takve zahteva posebne napore.

Blizu i daleko ima duša, ne samo mladih već i svih ostalih životnih doba, koje su u siromaštvu i nevolji, ogrezle u grehu i pritisnute osećanjem krivice. Zadatak slugu Božjih je da potraže takve, da se mole s njima i za njih, i da ih korak po korak privode Spasitelju.

Pomoć je, međutim, potrebna ne samo nevoljnicima koji ne uviđaju Božje zahteve. U današnjem svetu, u kom vladaju sebičnost, lakomstvo i nasilje, u nevolji su i oskudici i mnoga iskrena Gospodnja deca. U skromnim i bednim skrovištima, okruženi siromaštvom, bolešću i tragovima greha, mnogi strpljivo nose breme svojih patnji, nastojeći da ohrabre i uteše one koji se osećaju beznadežni i koji su ranjeni grehom. Mnogi od njih su skoro nepoznati članovima Zajednice i propovednicima; ali su oni zapaljeni žišci koji svetlost Gospodnju šire u tami. Takvi su poseban predmet Gospodnje brige, i On poziva pripadnike svog naroda da budu Njegova pomoćna ruka u ublažavanju njihovih patnji. Gde god ima naših vernika oni posebnu pažnju treba da posvete pronalaženju takvih, ukazujući im neophodnu pomoć.

Ali dok se zalažemo za siromašne, treba da poklonimo pažnju i imućnijima, čije su duše isto tako dragocene u očima Božjim. Hristos se zalagao za sve koji su bili spremni da slušaju Njegovu reč. Težio je da pridobije ne samo odbačenog carinika, već i bogatog i obrazovanog fariseja, jevrejskog kneza i rimskog vlastodršca. I za bogatog se treba zalagati u ljubavi i strahu Božjem. On se suviše često uzda u svoje bogatstvo i nije svestan opasnosti koja mu preti. Zemaljski posedi koje Gospod poverava ljudima često su za njih izvor velikih iskušenja. Hiljade njih su tako navedeni da se odaju grešnom popuštanju te im razvrat i porok prelaze u naviku. Među nesrećnim žrtvama nemaštine i greha nalaze se mnogi koji su nekada bili bogataši. Pod uticajem izopačenosti ovog sveta, alkoholnih pića i zadovoljavanja telesnih želja, ljudi svih mogućih poziva i položaju u životu bivaju navedeni da podlegnu iskušenju. Dok ovako posrnuli izazivaju naše sažaljenje i spremnost da im ukažemo pomoć, zar ne bi trebalo da posvetimo više pažnje i onima koji se još nisu spustili u takve dubine, ali su krenuli istim putem? Hiljade, njih koji zauzimaju časne i značajne položaje u životu, popuštaju navikama koje donose propast i duši i telu. Zar ne bi trebalo uložiti najusrdnije napore da se takvima otvore oči?

Veroučitelji raznih crkava, državnici, pisci, ljudi veoma imućni i talentovani, ljudi izuzetnih poslovnih sposobnosti koji bi mogli da budu veoma korisni, nalaze se u smrtnoj opasnosti jer ne uviđaju potrebu stroge umerenosti u svemu. Njihovu pažnju treba usmeriti na načela umerenosti, i to ne na skučen i proizvoljan način, već u svetlosti velike Božje namere za dobro roda ljudskog. Kada bi im se načela prave umerenosti ovako izložila, mnogi pripadnici viših društvenih slojeva priznali bi vrednost istih i prihvatili bi ih svim srcem.

Postoji još jedna opasnost kojoj su posebno izloženi imućni ljudi, i tu se otvara još jedna oblast za rad zdravstvenog misionara. Mnogi od onih koji u svetu postižu znatne uspehe i nikada se ne unižavaju upuštanjem u uobičajene poroke, ipak se izlažu propasti zbog toga što svu svoju ljubav i pažnju poklanjaju samo bogatstvu. Obuzeti samo ovozemaljskim blagom, oni su potpuno neosetljivi prema zahtevima Božjim i potrebama svojih bližnjih. Umesto da svoje bogatstvo smatraju primljenim talentom koji treba upotrebiti na slavu Bogu i na uzdizanje ljudskog roda, oni ga smatraju sredstvom za popuštanje svojim prohtevima i uzdizanje sopstvenog „ja“. Oni kupuju kuću za kućom, njivu za njivom i svoje domove raskošno pune izobiljem, dok se nestašica prikrada ulicama a svuda oko njih ljudska bića postaju nemoćne žrtve bede i zločina, bolesti i smrti. Osobine koje u svom karakteru razvijaju oni koji tako provode život u sebičnom ugađanju samo sebi nisu božanskog, nego sotonskog porekla.

Takvima je zaista neophodno Jevanđelje. Njihov pogled sa taštine i ništavnosti materijalnih stvari ovog sveta treba usmeriti na dragocenost neprolaznog bogatstva. Oni iz iskustva treba da nauče šta znači radost davanja i blaženstvo saradnje sa Bogom.

Naći pristup srcu i takvih često je veoma teško, ali će Hristos otvoriti puteve kojima se može dopreti i do njih. Neka se radnici sa najvećom razboritošću, puni nade i pouzdanja u Boga najusrdnije zalažu za ove duše. Sa mudrošću i taktikom koje proističu iz božanske ljubavi, sa plemenitošću i učtivošću koje su plod Hristovog prisustva u duši, ti radnici treba da se zalažu za te duše koje zaslepljene varljivim sjajem ovozemaljskog bogatstva ne vide slavu nebeskog blaga. Neka radnici proučavaju s njima Bibliju, utiskujući njene svete istine u njihova srca. Neka im o Bogu čitaju sledeće: „Po Njemu ste i vi u Hristu Isusu, koji nam posta premudrost od Boga i pravednost i osvećenje i izbavljenje.“ „Ovako veli Gospod: mudri da se ne hvali mudrošću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim. Nego ko se hvali, neka se hvali tim što razumije i poznaje mene da sam ja Gospod koji činim milost i sud i pravdu na zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod.“ „U kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oproštenje grijeha, po bogatstvu blagodati Njegove.“ „A Bog moj da ispuni potrebu vašu po bogatstvu svojem u slavi, u Hristu Isusu“ (I Kor. 1,30; Jer. 9,23.24; Efesc. 1,7; Filib. 4,19).

Takav poziv, upućen u Hristovom duhu, neće se smatrati neprikladnim. Na um i srce mnogih imućnih ljudi to će ostaviti dubok utisak.

Naporima uložanim u mudrosti i ljubavi, mnogi imućni ljudi mogu biti probuđeni i navedeni da shvate svoje dužnosti i odgovornosti pred Bogom. Kada im se obrazloži da Gospod od njih kao od svojih predstavnika s pravom očekuje da učestvuju u ublažavanju ljudskih patnji mnogi će se odazvati ukazujući saosećanje prema siromašnima i dajući svoja sredstva za njihovo dobro. Kad se njihove misli odvrte od njihovih ličnih interesa, mnogi od njih biće navedeni da se u potpunosti predaju Hristu. Svojim talentima uticaja i materijalnih sredstava oni će se u delu dobročinstva rado pridružiti smernom misionaru koji je bio Božje oruđe u njihovom obraćenju. Pravilnom upotrebom svog ovozemaljskog bogatstva oni će sabirati sebi „blago na nebu, gdje moljac i rđa ne kvare, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu.“ Oni će tada sabirati sebi ono blago koje božanska mudrost preporučuje, a to je „postojano dobro i pravda“.

Posmatrajući naš život, ljudi ovog sveta formiraju svoje mišljenje o Bogu i o Hristovoj religiji. Svi oni koji još nisu upoznali Hrista treba da uzvišena i plemenita načela Njegovog karaktera stalno gledaju u životu onih koji Ga poznaju. Zadovoljiti tu potrebu, unositi Hristovu ljubav u duhove velikih i malih u ovom svetu, bogatih i siromašnih to je uzvišena dužnost i dragoceno preimućstvo zdravstvenog misionara.

„Vi ste so zemlji“, rekao je Hristos svojim prvim učenicima; te iste reči On i danas upućuje

onima koji rade za Njega. Ako ste zaista so, spasonosne osobine koje so predstavlja odražavaće se u vama, i vrline vašeg karaktera imaće spasonosan uticaj.

Iako čovek može veoma duboko da potone u dubine greha, ipak postoji mogućnost da se spase. Mnogi su izgubili svaku predstavu o večnoj stvarnosti, izgubili su sličnost sa Bogom, i jedva znaju da li treba da traže spasenje svojoj duši ili ne. Oni nemaju ni vere u Boga, niti poverenje u bilo kog čoveka. Ipak mogu da razumeju i znaju da cene postupke stvarnog saosećanja i spremnosti da im se ukaže pomoć. Kad vide da neko bez ikakve želje za zemaljskom pohvalom ili nagradom, dolazi u njihove nesrećne domove, ukazuje pomoć i utehu bolesnima, hrani gladne, odeva nage, i nežno im ukazuje na Onoga čiju ljubav i saosećanje on, kao ljudsko oruđe, samo nagoveštava videći sve to, njihova srca bivaju ganuta i pokrenuta. Javlja se osećanje zahvalnosti. Plamen vere je zapaljen. Oni uviđaju da Bog vodi brigu i o njima i spremni su da slušaju izlaganje Njegove Reči.

To delo obnove zahteva mnogo strpljenja i mukotrpnih napora. Tim dušama nije potrebno na potresan način iznositi nova i za njih nepoznata verska učenja; nego im uz pružanje ovozemaljske pomoći treba izložiti istinu za ovo vreme. Ljudima, ženama i omladini treba ukazati na Božji zakon sa svim njegovim dalekosežnim zahtevima. Degradaciju ljudskog roda ne predstavljaju nevolje, težak rad i siromaštvo; ljude unižava greh stalno prestupanje Božjeg zakona. Napori koji se ulažu za podizanje odbačenih i uniženih ostaće beskorisni ako im se zahtevi Božjeg zakona i potreba odanosti Bogu ne utisnu u misli i u srce. Bog ne traži ništa što ne bi bilo neophodno da se ljudski rod ponovo poveže s Njim. „Zakon je Gospodnji savršen, osvedočava i obraća dušu... Zapovijest je Gospodnja svetlost, prosvjetljuje oči.“ „Radi riječi usta Tvojih“, kaže psalmista, „držim se puteva oštih“ (Ps. 19,7.8; 17,4)

U nastojanju da se pali podignu i vrate Onome koji je i život svoj dao za njihovo iskupljenje, anđeli rado pomažu; a Duh Sveti saraduje sa ljudskim oruđima podstičući moralne snage svojim uticajem na srca onih koji se bude, osvedočavajući ih o grehu, o pravdi i o sudu.

Kada se deca Božja posvete ovom radu, mnogi će prihvatiti ruku koja je ispružena da ih spase. Mnogi su na taj način pokrenuti i prosto primorani da se vrate sa svog pogrešnog puta. Neki od tako izbavljenih mogu se, verom u Hrista, uzdići do visokih položaja u službi Bogu i blišnjima, i mogu da im se povere značajne dužnosti u delu spasavanja duša. Oni iz ličnog iskustva znaju kakve su potrebe onih za koje se zalažu i kako mogu da im pomognu; oni znaju koje se vrednosti mogu najuspešnije upotrebiti u spasavanju onih koji propadaju. Oni su ispunjeni zahvalnošću prema Bogu za blagoslove koje su primili: ljubav koja je pokrenula njihova srca krepí njihove energije da podižu i ohrabruju druge koji se bez nečije pomoći nikada ne bi podigli. Uzimajući Bibliju za svoje životno pravilo i vođstvo Svetog Duha kao svog savetnika i Utešitelja, oni vide da se pred njima otvara novi životni put. Svaka duša koja redovima onih koji rade za Hrista pristupa naoružana iskustvenom spoznajom o tome kako se duše privode Hristu, postaje pravi saradnik onih koji su je priveli divnoj svetlosti istine. Na taj način Bog se slavi i Njegova istina napreduje.

Svet se ne može toliko osvedočiti propovedanjem i izlaganjima sa propovedaonice, koliko svakodnevnim životom pripadnika Zajednice. Propovednik objavljuje samo teoriju Jevanđelja, ali silu istoga ispoljava samo praktična pobožnost Zajednice.

POTREBE ZAJEDNICE

Kao što su stanovnicima sveta potrebne molitve, saosećanje i pomoć od strane Božjeg naroda, kao što im je potrebno da vide Hrista u životu Njegovih sledbenika, isto su tako pripadnicima Božjeg naroda potrebne prilike da, upućujući delotvorne molitve, pridobiju naklonosti takvih i da u njima izgrade karakter sličan božanskom uzoru.

Da bi nam pružio takve prilike i mogućnosti, Bog dopušta da se i među nama nađu siromašni, nesrećni, bolesni i nevoljni. Oni su Hristovo zaveštanje ostavljeno Njegovoj Zajednici, i mi treba da vodimo brigu o njima isto tako kao što bi to On činio. Na taj način Bog uklanja iz našeg karaktera trosku i prečišćava nas kao zlato, dajući nam onu plemenitost srca i karaktera koja nam je neophodna. Gospod bi mogao da dovrši svoje delo i bez naše saradnje. On ne zavisi od nas, niti od našeg novca, vremena ili truda. Međutim, Zajednica je veoma dragocena u Njegovim očima. Ona predstavlja kovčeg u kome se nalaze Njegovi dragulji, tor kojim je ograđeno Njegovo stado, i On želi da je vidi bez ikakve mane i mrštine, ili bilo čega sličnog. On čezne za njom ljubavlju neizrecivom zato nam kao njenim pripadnicima i pruža prilike i mogućnosti da radimo za Njega, i naše napore prihvata kao znake naše ljubavi i odanosti.

Ostavljajući među nama siromašne i one koji pate, Gospod nas proverava da bi se otkrilo šta nam je u srcu. Ne možemo biti sigurni dok odstupamo od načela gazeći pravdu i zanemarujući milost. Kad vidimo da jedan naš brat propada, ne smemo preći na drugu stranu ulice da izbegnemo susret s njim, već moramo bez odlaganja uložiti najodlučnije napore da bismo, ukazujući mu neophodnu pomoć, ispunili izričite zahteve Božje Reči. Ne možemo raditi suprotno Božjim naročitim uputstvima, a da se posledice toga ne odraze na nama samima. U našoj savesti treba da se čvrsto i duboko usadi, ukoreni i utemelji saznanje da sve ono čime u svojim postupcima obeščašćujemo Boga ne može ni nama da bude na blagoslov.

Kao gvozdenom pisaljkom na kamenu, tako u našoj savesti treba da bude napisano: „Onaj koji zanemaruje milost, saosećanje i pravdu, koji zanemaruje siromaha, koji se ne obazire na potrebe nevoljnih i postradalih, koji nije ljubazan i učtiv, taj svojim ponašanjem pokazuje da Bog ne može saradivati s njim u razvoju njegovog karaktera.” Oplemenjivanje uma i karaktera postiže se mnogo lakše kad prema drugima ispoljavamo tako nežno saosećanje da svoje preimućstvo i koristi žrtvujemo da bismo zadovoljili njihove potrebe. Sebično sticanje i zadržavanje svega stečenog samo za sebe vodi siromaštvu duše. Međutim, sve Hristove osobine biće još ovde nagrada upravo onih koji su spremni da čine ono što im je Bogom namenjeno, radeći kao što je Hristos radio.

Pripadnicima svog naroda naš Spasitelj šalje svoje vesnike sa određenom porukom: „Evo stojim na vratima”, kaže On, „i kucam“, ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njim, i on sa mnom“ (Otkr. 3,20). Ali mnogi odbijaju da Ga prime. Sveti Duh čeka da smekša i ukroti srca; ali oni nisu spremni da otvore vrata i da prime Spasitelja, jer strahuju da će On nešto zatražiti od njih. I tako Isus iz Nazareta prolazi pored njih. On čezne da ih obaspe obiljem blagoslova svoje milosti, ali oni odbijaju da to prime. Kako je strašna i sama pomisao: isključiti Hrista iz Njegovog sopstvenog hrama! Kakav je to gubitak za Zajednicu!

Dobra dela traže određenu požrtvovanost, ali upravo tim žrtvovanjem stiže se neophodna disciplina. Obaveze na koje tako pristajemo dovode nas u sukob s našim prirodnim osećanjima i sklonostima, ali ispunjavajući ih mi zadobijamo pobedu za pobedom nad nedostacima našeg karaktera. Borba se neprekidno nastavlja, i na taj način mi duhovno napredujemo i rastemo u milosti. Tako održavamo sličnost sa Hristom i pripremamo se za mesto među blagoslovenima u carstvu Božjem.

Blagoslovi, i ovozemaljski i duhovni, pratiće one koji dele sa siromašnima sve ono što su i sami primili od Gospoda. Da bi nahranio mnoštvo od pet hiljada umornih i gladnih ljudi, Isus je učinio čudo. Izabrao je prijatno mesto u prirodi i zapovedio prisutnima da posedaju po travi. Zatim je uzeo pet hlebova i dve male ribe u svoje ruke. Svakako da su mnogi od prisutnih pomislili kako je nemoguće sa tako neznatnom količinom hrane nahraniti pet hiljada gladnih ljudi, osim žena i dece. Ali Isus je odao zahvalnost Ocu i zatim stavljao hranu u ruke svojih učenika da je dele narodu. Dok

su oni hranu primljenu iz Njegovih ruku delili mnoštvu, ona se umnožavala u njihovim rukama. I kada se mnoštvo nahranilo seli su i sami učenici i zajedno sa Hristom jeli od hrane kojom ih je nebo snabdelo. To je dragocena pouka za svakog Hristovog sledbenika.

Vera čista i bez mane je „posećivati sirote i udovice u njihovim nevoljama i držati sebe neopoganjena od svijeta“ (Jakov 1,27). Članovima naše Zajednice je veoma potrebno da znaju šta znači praktična pobožnost. Samoodricanje i samopožrtvovanje oni treba da pokažu u svakodnevnom životu. O svojoj sličnosti sa Hristom oni svetu treba da pruže očevidne dokaze. Zato ne mogu očekivati da ih u onome što Hristos traži od njih lično neko zamenjuje, prenoseći na neki odbor ili neku ustanovu breme koje sami treba da nose. Oni Hristu treba da postanu slični u svom karakteru uvek spremni da daju svoja sredstva i svoje vreme, svoje saosećanje i lične napore u nesebičnom nastojanju da pomognu bolesnima, da uteše ožalošćene, da ohrabre klonule duhom, da donesu svetlost onima koji su u tami zablude, da grešnicima ukažu na Hrista i da im objasne obaveznost Božjeg zakona.

Ljudi budno prate i odmeravaju one koji tvrde da veruju u naročite istine za ovo vreme, da bi videli da li oni zaista svojim životom i svojim ponašanjem predstavljaju Hrista. Delima usrdnog dobročinstva ukazano rado svakom kome pomoć zatreba, narod Božji širi uticaj koji glasno govori u prilog istine u svakom mestu do kojeg je ona doprla. Ako se svi koji poznaju istinu prihvate ovog zadatka kad god im se za to ukaže prilika, čineći iz dana u dan male usluge pažnje i ljubavi svojim susedima u mestu gde žive, Hristos će biti otkriven tim dušama. Jevanđelje će biti otkriveno kao živa sila, a ne kao vešto izmišljena priča ili prazno nagađanje. Ono će se otkriti kao stvarnost, a ne kao proizvod mašte ili ushićenja. To će govoriti glasnije od svake propovedi, veroispovedanja ili simbola vere.

Sotona igra životnu igru za svaku dušu. On zna da saosećanje u praksi predstavlja proveru čistote i nesebičnosti srca, i čini sve što je u njegovoj moći da naše srce zatvori prema potrebama drugih, tako da nas najzad pogled na patnje i nevolje drugih više ne uznemirava. On će učiniti sve moguće da bi sprečio izražavanje ljubavi i saosećanja. Tako je upropastio Judu Iskariotskog. Sve svoje planove Juda je svodio samo na sticanje lične koristi. U tome on predstavlja veliki deo onih koji danas tvrde da su hrišćani. Zato treba da proučavamo njegov slučaj. Mi se nalazimo u Hristovoj neposrednoj blizini kao što se i on nalazio. Ali ako nas, kao što je to bio slučaj sa Judom, naše druženje s Hristom ne sjedini s Njim, ako to ne probudi u našem srcu iskreno saosećanje sa onima za koje je On dao svoj život, izlažemo se istoj opasnosti da se kao i Juda udaljimo od Hrista i da postanemo igračka sotoninih kušanja.

Moramo se čuvati prvog skretanja s pravog puta, jer jedan prestup, jedan propust da ispoljimo duh Hristov otvaraju put za sve dublje zastranjivanje sve dok umom ne zagospodare načela neprijatelja. Duh sebičnosti, ako mu se popušta, postaje proždiruća strast koju ništa, osim Hristove sile, ne može da savlada.

Poruke iz pedeset osmog poglavlja knjige Isaijine

Upozorenje i poziv svim članovima naše Zajednice, svima pravim misionarima, svima koji veruju u vest trećeg anđela i koji čuvaju svoju nogu od prestupanja subote: da poruku iz pedeset osmog poglavlja knjige Isaijine stalno treba da imaju na umu nije moguće prenaglasiti. Delo dobročinstva naglašeno u ovom poglavlju upravo je ono što Bog zahteva od svog naroda u ovo vreme. To je delo Bogom određeno. Što se tiče onih na koje se ova poruka odnosi i vremena određenog za njenu primenu nismo ostavljeni u neizvesnosti, jer čitamo: „I tvoji će sazidati stare pustoline, i podignućeš temelje koji će stajati od koljena do koljena, i prozvaćeš se: Koji sazida

razvaline (zazida prolom) i opravi puteve za naselje“ (Is. 58,12). Čovek bezakonja je promenio sedmi dan subotu Gospodnju koja predstavlja znak Njegove stvaralačke sile i podseća na stvaranje sveta. Božji narod ima naročiti zadatak da zazida prolom načinjen na taj način u Njegovom zakonu, i ukoliko se više približujemo kraju, utoliko ovaj zadatak postaje neodložniji. Svi koji ljube Boga pokazaće držanjem Njegovih zapovesti da nose Njegov znak ili pečat. Oni popravljaju „puteve za naselje“. Gospod kaže: „Ako zadržiš nogu svoju u subotu da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom... tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske“ (Is. 58,13.14). Na ovaj način se pravi zdravstveno misionarski rad nerazdvojno vezuje za držanje Božjih zapovesti, u kojima se posebno naglašava subota, pošto ona predstavlja veliku uspomenu na Božje stvaralačko delo. Svetkovanje subote povezano je sa obnavljanjem Božjeg moralnog lika u čoveku. To je misija koju narod Božji treba da nastavi u ovo vreme. Savesno i pravilno obavljena, ova misija doneće Zajednici obilje blagoslova.

Kao narod koji veruje u Hrista, trebalo bi da imamo više vere i da budemo mnogo usrdniji u molitvi. Mnogi se pitaju zašto su slabi i kolebljivi, a njihovo hrišćansko iskustvo tako sumorno i nepouzđano. „Zašto postismo?“ pitaju se oni, i zar ne „hodimo žalosni pred Gospodom nad vojskama?“ U pedeset osmom poglavlju knjige Isaijine Hristos otkriva kako se ovo stanje može promeniti. „Nije li ovo post što izabrah“, naglašava On, „da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svojega tijela?“ (Is. 58,6.7). Ovo je recept koji Hristos propisuje za malaksalu, kolebljivu i uzdrhtalu dušu. Neka oni koji tuguju, koji hode žalosni pred Gospodom, ustanu na rad i pomažu onima kojima je pomoć neophodna.

Svakom verniku neophodna je obuzdavajuća sila Svetog Duha, i sada je vreme da se molimo za to. Međutim, u svemu što Bog čini za čoveka, On traži da čovek saraduje s Njim. U tom cilju Gospod od pripadnika svoje Zajednice traži usrdniju pobožnost, dublje osećanje dužnosti i jasnije shvatanje obaveza prema svom Tvorcu. On ih poziva da budu čist, svet i delotvoran narod. Hrišćansko pomaganje bližnjima predstavlja jedno od sredstava kojima se ovo postiže, jer Sveti Duh utiče na savest svih koji su u Božjoj službi.

Onima koji učestvuju u ovom delu želim da kažem: Unosite u rad taktičnost i sve svoje sposobnosti. Podstičite svoje saradnike da pronađu neki oblik delatnosti koji bi im omogućio dobro organizovanu i skladnu saradnju. Nastojte da mlade ljude i žene zainteresujete za rad u Zajednici. Kombinujte lekarsko misionarski rad sa objavljivanjem poruke trećeg anđela. Uložite redovne organizovane napore da članove Zajednice pokrenete iz duhovnog mrtvila u kojem se već godinama nalaze. U sve naše skupštine šaljite radnike koji žive po načelima zdravstvene reforme, koji uviđaju potrebu samoodricanja u pogledu apetita, jer u suprotnom slučaju oni postaju zamka za Zajednicu. Tada ćete videti kako u naše skupštine ulazi dah života. U delo treba uneti novo osveženje. Pripadnici Božjeg naroda moraju da uvide svoje velike potrebe i opasnosti, i da se prihvate zadatka koji je upravo pred njima.

Uz one koji su svim srcem u ovom delu, „propovijedajući riječ... u dobro vrijeme i u nevrjeme“, pomažući siromašnima, bednima i nesrećnima, govoreći im o Hristovoj divnoj ljubavi prema njima, uvek se nalazi i sam Spasitelj, utičući na srca tih nevoljnika za koje se oni zalažu. Kada prihvati svoj Bogom određeni zadatak, Zajednica može računati na obećanje: „Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti, i pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti zadnja straža.“ Hristos je naša pravda; On nas predvodi u ovom delu, a slava Gospodnja prati nas.

Svi obećani blagoslovi neba stoje na raspolaganju svakoj duši koja želi da radi po Hristovom nalogu. Kada se članovi Zajednice kao pojedinci prihvate zadatka koji im je namenjen oni će biti okruženi sasvim drugačijom atmosferom. Njihovi napori biće praćeni Božjim blagoslovima i Njegovom silom. Doživeće istinski prepород i uma i srca. Sebičnost koja je gušila njihov duhovni život biće pobeđena. Vera će za njih postati životno načelo. Njihove molitve biće usrdnije. Oživljeni posvećujućim uticajem Svetog Duha oni će biti privučeni sve bliže carstvu nebeskom.

Spasitelj ne gleda na bogatstva i počasti ovog sveta, niti na položaj i društvenu klasu kojoj pripadamo. Ono što u Njegovim očima ima visoku vrednost to je karakter i odanost cilju. On nije na strani onih koji su moćni i omiljeni u ovom svetu. On, Sin Boga živoga, saginje se da podigne ponižene i pale. Zavetnim obećanjima i rečima ohrabrenja, On se trudi da privuče k sebi izgublenu dušu sa ivice propasti. Božji anđeli budno prate da bi videli ko je od Hristovih sledbenika spreman da pokaže nežno saosećanje i ljubav prema nevoljnima, ko od pripadnika Božjeg naroda ispoljava Hristovu nesebičnu ljubav.

Oni koji shvataju svu odvratnost greha i Hristovo božansko saosećanje ispoljeno u Njegovoj neizmernoj žrtvi za palog čoveka, spremni su da sudeluju sa Hristom. Njihova srca biće puna nežnosti, izraz njihovog lica i ton njihovog glasa odražavaće duboko saosećanje; njihovi napori biće obeleženi iskrenom zabrinutošću za duše, ljubavlju i energičnim zalaganjem za njihovo spasenje; i uz Božju pomoć oni će postati sila u pridobijanju duša za Hrista.

Svi mi treba da sejemo seme hrišćanskog strpljenja, saosećanja i ljubavi, jer ćemo žnjeti ono što smo posejali. Svoj karakter mi sada izgrađujemo za večnost. Ovde na zemlji mi se obučavamo i pripremamo za nebo. Sve dugujemo samo milosti, nezasluženju, neograničenoj Božjoj milosti. Naše iskupljenje, naš prepород i sticanje prava da budemo sunaslednici sa Hristom sve je to plod samo Spasiteljeve milosti. Stoga nastojmo da tu blagodat otkrijemo i drugima.

NAŠA DUŽNOST PREMA BRAĆI I SESTRAMA U VERI

Novi članovi

U okviru naših granica uvek postoje dve kategorije siromašnih oni koji sami sebe upropašćuju svojim nastranim načinom života i upornim istrajavanjem u svom prestupu, i oni koji su zbog istine zapali u teške okolnosti. Mi svoje bližnje treba da ljubimo kao sami sebe, stoga za pomenute kategorije siromaha učinimo ono što je pravo, rukovodeći se načelima zdravog razuma.

Kad je reč o Gospodnjim siromasima tu nema šta da se pita. Njima treba ukazati pomoć u svakom slučaju kad je to za njihovo dobro.

Bog želi da pripadnici Njegovog naroda pokažu ovom grešnom svetu da ih On neće prepustiti da propadnu. Posebne napore treba ulagati da se pomogne onima koji su zbog istine proterani iz svoga doma i primorani da se pate. Potreba za ljudima velikog, otvorenog i plemenitog srca, ljudima koji su u brizi za one koji su Gospodu tako dragi, spremni na samoodricanje bivaće sve veća i veća. Siromašni u narodu Božjem ne smeju biti ostavljeni bez životnih potreba. Mora se pronaći bilo kakav način da oni sami ostvaruju neki prihod za svoje izdržavanje. Neke je neophodno naučiti da rade. Drugima, koji se teškim poslovima iscrpljuju do krajnjih granica da bi zaradili sredstva za izdržavanje svoje porodice, biće potrebna posebna pomoć. Mi treba da se ozbiljno interesujemo za slučajeve takvih pomažući im da nađu zaposlenje. Za potpomaganje takvih siromaha koji su dostojni naše pažnje, koji ljube Boga i drže Njegove zapovesti, treba osnovati poseban fond.

Moramo paziti da se sredstva neophodna za pomoć ovako ugroženima ne upotrebe u druge svrhe. Pomagati onima koji su u nemaštinu i nevolju zapali zbog držanja Božjih zapovesti, ili

zanemariti takve da bismo pomagali hulnike koji Božje zapovesti bacaju pod noge, razlika je koju moramo uvažiti. I Bog uzima u obzir tu razliku. Adventisti sedmog dana ne smeju zanemarivati Gospodnje siromahe i nevoljnike, preuzimajući na sebe teret potpomaganja onih koji nastavljaju da krše Božji zakon i koji su navikli da očekuju pomoć od svakoga ko je voljan da im je pruži. To nije onaj način misionarskog rada koji Gospod očekuje od nas. To nije u saglasnosti sa Njegovim planom.

Gde god postoji organizacija Zajednice, njeni članovi treba da verno i savesno potpomažu svoju siromašnu braću i sestre u veri. Ali se ne smeju zaustaviti samo na tome. Oni treba da ukazuju pomoć i drugima bez obzira na njihovu versku pripadnost. Zahvaljujući takvim naporima, neki od njih prihvaćaju naročite istine za ovo vreme.

Siromašni, bolesni i stari

„Ako bude u tebe koji siromah između braće tvoje u kom mjestu tvom, u zemlji tvojoj, koju ti daje Gospod Bog tvoj, nemoj da ti se stvrдне srce tvoje i da stisneš ruku svoju bratu svojemu siromahu. Nego otvori ruku svoju i pozajmi mu rado koliko god mu zatreba u potrebi njegovoj. Čuvaj se da ne bude kakvo nevaljalstvo u srcu tvom, pa da rečeš: blizu je sedma godina, godina oprosna; i da oko tvoje ne bude zlo prema bratu tvom siromahu, pa da mu ne daš, a on zbog toga da zavapi ka Gospodu na te, i bude ti na grijeh. Podaj mu, i neka ne žali srce tvoje kad mu daš; jer će zbog toga blagosloviti tebe Gospod Bog tvoj u svakom poslu tvom i u svemu za što se prihvatiš rukom svojom. Jer neće biti bez siromaha u zemlji; zato ti zapovijedam i kažem: otvaraj ruku svoju bratu svojemu, nevoljniku i siromahu svojemu u zemlji svojoj“ (V Mojs. 15,7-11).

Sticajem okolnosti i neki koji ljube Boga i drže Njegove zapovesti osiromaše. Neki nisu dovoljno oprezni i štedljivi i neznaju razborito da upravljaju svojim domaćinstvom. Drugi osiromaše zbog bolesti ili neke nesreće u životu. Bez obzira na uzrok, oni su u nevolji, i pružanje pomoći takvima predstavlja značajnu oblast misionarske delatnosti. Svaka naša skupština treba da vodi brigu o svojim siromašnim članovima. Svoju ljubav prema Bogu treba da izražavamo u delima milosrđa prema siromašnim i nevoljnim koji su s nama u veri, čije siromaštvo nam je poznato i kojima je naša pomoć zaista potrebna. Svaka duša ima posebnu obavezu pred Bogom da siromasima dostojnima Njegove pažnje ukazuje naročito saosećanje. Nikakvi obziri ne mogu biti izgovor da takve zanemarimo.

Vernicima u Korintskoj crkvi Pavle piše: „Izveštavamo vas pak, braćo, o blagodati Božjoj koja je dana crkvama Makedonije, da je u mnogome kušanju kroz nevolje obilje radosti njihove, i puko siromaštvo njihovo, izobilovalo u bogatstvu prostodušnosti njihove; svjedočim da po mogućstvu i preko mogućstva dobrovoljno davahu. S mnogom usrdnošću moliše nas da prihvatimo milost i zajednicu u služenju svetima. I ne samo koliko se nadasmo, nego oni sebe najprije predadoše Gospodu i nama po volji Božjoj. Tako da mi umolismo Tita da, kao što je prije počeo, onako i dovrši kod vas i ovu milostinju”* (II Kor. 8,1-6).

U Jerusalimu je u to vreme vladala glad, i Pavle je znao da su mnogi od hrišćana bili rasejani po okolnim zemljama, a da su oni koji su ostali u gradu verovatno lišeni svakog saosećanja i izloženi verskoj netrpeljivosti. Zato je podsticao vernike u ostalim crkvama da pošalju novčanu pomoć svojoj braći u Jerusalimskoj crkvi. Suma koja je tako prikupljena premašila je apostolovo očekivanje. Pokrenuti Hristovom ljubavlju vernici su velikodušno davali ispunjeni radošću što su na taj način mogli da izraze svoju zahvalnost Iskupitelju i svoju ljubav prema braći. To je pravi temelj milosrđa i dobročinstva u skladu sa Rečju Božjom.

Zbrinjavanje naše starije braće i sestara koji nemaju svoje domaće ognjište, stalna je i neodložna

potreba. Šta može da se učini za njih? Ponovo mi je bilo ukazano na svetlost koju mi je Gospod ranije davao: Osnivanje ustanova za zbrinjavanje ostarelih gde bi oni mogli da budu zajedno, nije najbolje rešenje, niti ih u cilju zbrinjavanja treba udaljavati iz mesta njihovog prebivališta. Članovi svake porodice treba da vode brigu o svojim srođnicima. Kada to nije moguće, onda skupština kojoj pripadaju treba da preuzme brigu o takvima, prihvatajući to i kao dužnost i kao preimućstvo. Svi oni koji imaju Hristov duh pokazaće prema starima i iznemoglima naročito poštovanje i nežnost.

Bog dozvoljava da se siromasi koji su Njemu verni nađu u svakoj skupštini. Oni uvek treba da budu među nama, i Gospod članove svake skupštine smatra lično odgovornima da vode brigu o takvima. Ne smemo da svoju odgovornost prebacujemo na druge. Prema onima koji se nalaze u okviru naše nadležnosti treba da pokažemo istu ljubav i saosećanje koje bi i Hristos pokazao da je na našem mestu. Na taj način se zaista možemo pripremiti da radimo onako kao što je Hristos radio.

Propovednik je dužan da i pojedince i skupštinu poučava i ohrabruje da brigu za svoje bolesnike i siromašne ne prenose na druge. On treba da aktivira sve Bogom dane sposobnosti srođnika i članova dotične skupštine, a ukoliko je skupština preopterećena u tom pogledu, neka joj druge skupštine priteknu u pomoć. Neka članovi pokažu taktičnost i oštroumnost u zbrinjavanju takvih stradalnika, jer su i oni Božja deca. Neka se odreknu raskoši i nepotrebnog ukrašavanja da bi mogli ukazati pomoć i zadovoljiti neophodne potrebe siromašnih i nevoljnih. Postupajući tako, oni uputstva dana u pedeset osmom poglavlju knjige Isajine primenjuju u praksi, i primiće blagoslove obećane u tim stihovima.

NAŠA DUŽNOST PREMA SVETU

„Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao...“ „Jer ne posla Bog Sina svojega na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spase kroz Njega“ (Jovan 3,16.17). Božja ljubav obuhvata sveukupno čovečanstvo. Dajući poslednji nalog svojim učenicima pri rastanku s njima, Hristos je naglasio: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje svakom stvorenju“ (Marko 16,15). Hristova je namera da se za dobro roda ljudskog učini više nego što smo to do sada videli. Toliko mnoštvo ljudi nije se odlučilo da stane pod sotoninu zastavu i da se upiše u redove pobunjenika protiv Božje vladavine zato što je On hteo da tako bude. Iskupitelj sveta nije odredio da pripadnici ljudskog roda, koje je On otkupio kao svoje nasleđe, žive i umiru u svojim gresima. Zašto je, onda, tako malo onih do kojih doseže Njegov poziv i koji se spasavaju? To je zato što mnogi od onih koji tvrde da su hrišćani nastavljaju isto ono što je započeo veliki otpadnik. Hiljade onih koji ne poznaju Boga mogli bi danas da se raduju u Njegovoj ljubavi, kada bi oni koji tvrde da Mu služe radili kao što je Hristos radio.

Blagodati spasenja, i ovozemaljske i duhovne, namenjene su svekolikom ljudskom rodu. Mnogi okrivljuju Boga što je svet preplavljen siromaštvom i patnjama; ali Božja volja nikada nije bila da svet zna za takvu bedu i nevolju. Njegova volja nikada nije bila da jedan preteruje u raskoši i izobilju dok deca drugog vapiju za hlebom. Gospod je Bog dobročinstva i čovekoljublja. On je stvorio obilje zaliha koje mogu da zadovolje potrebe svih, i preko svojih predstavnika, kojima je poverio svoja dobra, On želi da zadovolji potrebe svih svojih stvorenja.

Neka oni koji veruju u Gospodnju Reč čitaju uputstva zapisana u Trećoj i Petoj knjizi Mojsijevoj. Tu će videti kakvo je vaspitanje bilo davano sinovima Izrailjevim. Iako su kao izabrani narod bili pozvani da budu osobiti i sveti, odvojeni od ostalih naroda koji nisu poznavali Boga, trebalo je da budu veoma ljubazni prema strancima. Na stranca nisu smeli gledati s prezrenjem samo zato što ne pripada Izrailju. Trebalo je da strancima ukazuju ljubav i pažnju jer je Hristos umro da spase i njih isto tako kao i Izrailjce. Na njihovim praznicima zahvalnosti, kada su se

podsećali na sve što im je Bog učinio u svojoj milosti, trebalo je da i stranac naiđe na srdačnu dobrodošlicu. U vreme žetve trebalo je da na njivi ostave određeni deo za strance i siromahe. Strancima je isto tako trebalo omogućiti učešće i u duhovnim Božjim blagoslovima. Gospod je naredio Izrailjcima da ih rado prihvate ako oni izaberu društvo onih koji poznaju i priznaju Njega. Na taj način su i oni mogli da upoznaju zakon Jehovin i da Ga slave svojom poslušnošću.

Isto tako Bog i danas želi da Njegova deca prenose svetu blagoslove i u duhovnom i u ovozemaljskom pogledu. Dragocene Spasiteljeve reči: 'Koji me vjeruje, kao što Pismo reče, iz njegova tijela poteći će rijeke žive vode', odnose se na svakog Njegovog učenika u svim vekovima.

Međutim, umesto da darove koje su primali od Boga pružaju i drugima, mnogi koji tvrde za sebe da su hrišćani zapliću se u svoje uske interese i sebično zadržavaju blagoslove koje bi trebalo da podele sa svojim bližnjima.

Iako je zemlja zahvaljujući Božjem providenju krcata izobiljem svega a njene riznice pune svega što život čini prijatnim i srećnim, ipak se nemaština i siromaštvo mogu videti na svakom koraku. U ruke svojih ljudskih oruđa Bog je u svom providenju stavio toliko izobilje koje bi zaista moglo da zadovolji potrebe svih, ali se oni kao pristavi Njegovih dobara ne pokazuju verni. U takozvanom hrišćanskom svetu toliko se troši na rasipnički preterano lično ukrašavanje i raskoš da bi se time mogle zadovoljiti potrebe svih gladnih i neodevenih na svetu. Mnogi koji uzimaju na sebe ime Hristovih sledbenika troše Njegov novac na sebična uživanja, na zadovoljavanje apetita, na žestoka pića i skupe poslastice, na rasipnički raskoš u ukrašavanju svojih kuća, nameštaja i odeće, dok siromašnim i napaćenim ljudskim bićima jedva da upute poneki pogled sažaljenja ili reč saosećanja.

Kakve bede ima u samom srcu takozvanih hrišćanskih zemalja! Pomislite na teške uslove pod kojima žive siromašni u našim velikim gradovima. U tim gradovima živi mnoštvo ljudskih bića kojima se poklanja manje pažnje i obzira nego nekim životinjama. Postoje hiljade nesrećne dece u dronjcima i polumrtvi od gladi, kojima se na licu vidi žig poroka i izopačenosti. Čitave porodice takvih zbijene su u bedno iznajmljenim stecištima, a mnogi žive i u mračnim podrumima, koji zaudaraju na vlagu i prljavštinu. U tim užasnim prebivalištima rađaju se deca koja u svom detinjstvu i mladosti nikada ne vide ništa privlačno, ništa od prirodnih lepota koje je Bog stvorio da uveseljavaju i naslađuju ljudska čula. Ta deca i mladi prepušteni su da svoj karakter razvijaju i oblikuju pod uticajem uniženosti, bede i izopačenosti kojom su okruženi. Božje ime oni čuju samo u psovki i kletvama. Odvratne reči, zadah alkohola i duvana, moralna uniženost svake vrste i sve što gledaju oko sebe, sve to izopačuje njihova čula. Iz tih prebivališta bede i očaja uzdižu se dirljivi vapaji za hranom i odećom sa usana mnogih koji ništa ne znaju o molitvi.

Članovi naše Zajednice treba da izvrše zadatak o kojem mnogi jedva da imaju i osnovnu predstavu, zadatak kojeg se do sada skoro niko nije prihvatio. „Jer ogladnjeh“, kaže Hristos, „i daste Mi da jedem; ožednjeh i napojiste Me; gost bijah, i primiste Me; nag bijah, i odjenuste Me; bolestan bijah, i posjetiste Me; u tamnici bijah, i dođoste k Meni“ (Mat. 25,35.36). Kada daju novčani prilog za tu svrhu, neki misle da su učinili sve što se od njih traži; ali to je zabluda. Prilozi u novcu ne mogu da budu zamena za ličnu službu. Ispravno je i dobro da prilažemo svoja sredstva i to mnogi treba da čine još i više; ali od svakoga se traži i lična služba prema njegovoj snazi i mogućnostima.

Rad na okupljanju siromašnih, potlačenih, stradalnika i odbačenih je zadatak kojem je odavno trebalo da se posvete svi oni koji veruju u istinu za ovo vreme. U pomaganju nevoljnima i zadovoljavanju njihovih telesnih potreba mi treba da ispoljavamo nežno saosećanje milostivog Samarjanina, hraneći gladne, uvodeći siromašne i odbačene u svoj dom, tražeći od Gospoda svakog dana milost i snagu koja će nas osposobiti da, shvatajući svu dubinu ljudske bede, pomognemo i onima koji nisu u stanju da pomognu sami sebi. Dok se na takav način zalažemo za ove duše, pruža

nam se povoljna prilika da im ukažemo na Hrista raspetog.

Svaki član Zajednice treba da zalaganje za one koji žive u njegovom susedstvu smatra svojom posebnom dužnošću. Razmišljajte kako da na najbolji način pomognete i onima koji ne pokazuju nikakvo interesovanje za religiju. Kad posećujete svoje prijatelje i poznanike pokažite da ste zainteresovani za njihovo i duhovno i ovozemaljsko dobro. Prikažite im Hrista kao Spasitelja spremnog da oprostí grehe. Pozovite svoje susede u svoj dom i čitajte im tekstove iz dragocene Biblije i knjiga koje objašnjavaju njene istine. To će, praćeno jednostavnim hrišćanskim pesmama i usrdnim molitvama, ganuti i pokrenuti njihova srca. Članove Zajednice treba obučavati za ovakav rad. To je bitno isto kao i spasavanje neprosvećenih duša u stranim zemljama. Dok neki osećaju teret odgovornosti za duše koje su daleko, neka svi oni koji su kod svoje kuće osećaju isti takav teret za dragocene duše koje su oko njih zalažući se najusrdnije za njihovo spasenje.

Časove tako često provedene u zadovoljstvima koja ne osvežavaju ni telo ni dušu trebalo bi posvetiti posećivanju siromašnih, bolesnih i nevoljnih, ili pomaganju onima koji su u nevolji. U nastojanju da pomognete siromašnima, prezrenima i odbaćenima, nemojte im prilaziti sa visine nekakvog svog dostojanstva i nadmoćnosti, jer na taj način nećete postići ništa. Kao hrišćani budite stvarno obraćeni, naučite se od Onoga koji je krotak i smeran u srcu. Uvek moramo imati pred sobom Gospoda. Kao sluge Hristove, imajte stalno na umu reći apostola Pavla: „Jer ste kupljeni skupo“ (I Kor. 6,20).

Bog od vas očekuje ne samo dela dobroćinstva nego i vedro lice, reći pune nade i srdaćan stisak ruke. Dok posećujete stradalne i nevoljne među Božjom decom, srešćete i one koji su izgubili svaku nadu; vratite ih u sunćevu svetlost. Onima koji gladuju za hlebom života čitajte Svete spise. Za one koji pate od bolesti duše, kojima nikakav ovozemaljski balsam ni lekar ne mogu pomoći, treba da se molite i da ih privedete Isusu.

Neki pod naroćitim okolnostima popuštaju svojim nekontrolisanim osećanjima koja ih navode na nepromišljene postupke. Oni možda misle da time čine nešto veliko za Hrista, ali u stvari čine suprotno. Njihove revnosti ubrzo nestaje i oni tada zanemaruju službu Hristu. To nije služba koju Bog može da prihvati; grćeviti napori izazvani trenutnim uzbuđenjem ne predstavljaju način kojim možemo stvarno pomoći svojim blišnjima. Povremeno uloženi grćeviti napori da se učini neko dobro, često donose više štete nego koristi.

Metode pomaganja siromašnima treba prethodno pažljivo razmotriti i to uz molitvu. Moramo za to traćiti mudrost od Boga, jer On zna daleko bolje nego kratkovidí smrtnici kako treba voditi brigu o svakom ljudskom biću koje je On stvorio. U zabludi su oni koji smatraju da pomoć svakome ko je zatraći treba davati, bez ikakvog razlikovanja. U nastojanju da siromašnima pomognemo, moramo postupiti veoma promišljeno da bismo im ukazali pravu pomoć. Ima i takvih koji, kada im se jednom pomogne, smatraju da neko drugi mora neprekidno da vodi brigu o njima. Oni nastavljaju da se osećaju zavisnima od drugih dokle god vide da imaju na koga da se oslone. Dokle god takvima posvećujemo svoje vreme i pažnju, mi i nesvesno podstićemo lenjost, osećanje bespomoćnosti, rasipništva i neumerenost.

Kad dajemo siromašnima, uvek treba da se zapitamo: „Ne pomaćem li na ovaj način rasipništvo? Da li im zaista pomaćem, ili činim suprotno? Niko od onih koji mogu da zarade za svoje životne potrebe nema prava da se u tome oseća zavisnim od drugih.

Izreka: „Svet je dućan da brine o moćim životnim potrebama“, u sućtini je zasnovana na laći, prevari i zakidanju. Svet nije dućan da izdrćava nikoga od onih koji mogu da rade i da se sami izdrćavaju. Ali ako neko doće na naša vrata i zatraći zalogaj hrane, ne smemo ga otpustiti gladnog. Takvo siromaštvo je možda posledica nekog nesrećnog slućaja.

Pomoć treba ukazati onima koji moraju da izdrćavaju veliku porodicu a u neprekidnoj borbi sa

siromaštvom zaista su nemoćni. Mnoge udovice sa decom koja su ostala bez oca rade preko granica svojih snaga da bi svoje mališane zadržale pored sebe i da bi im obezbedile hranu i odeću. Mnoge takve majke i umiru od preteranog rada i krajnje iscrpljenosti. Reči utehe i ohrabrenja dugujemo svakoj udovici, a mnogima od njih treba ukazati i materijalnu pomoć.

Za brigu o siromašnima i nevoljnima, prvenstveno u Zajednici, treba odrediti ljude i žene, bogobojazne, mudre i koji znaju da prave razliku. Oni treba da se savetuju o tome šta treba učiniti za siromašne i da o tome daju predloge Zajednici.

Umesto da siromašne navikavamo da hranu i sve ostale potrebe očekuju besplatno, pružimo im mogućnost da sami sebi pomažu. Potrudimo se da im nađemo zaposlenje i, ako je neophodno, naučimo ih kako da rade. Pripadnike siromašnih porodica treba naučiti kako da kuvaju, šiju i popravljaju svoju odeću, i da pravilno upravljaju svojim domaćinstvom. Mladiće i devojke treba upućivati da u potpunosti nauče neki koristan zanat ili zanimanje. Pravilnim vaspitanjem siromašne treba pripremiti za samostalan život. To će za njih predstavljati pravu pomoć, jer će ih osposobiti ne samo da sami sebe izdržavaju nego i da pomognu drugima.

Prema Božjoj nameri imućniji treba da se prisnije povežu sa siromašnima vezama saosećanja i uzajamne pomoći. On traži od nas da pokažemo interesovanje za sve one za koje znamo da pate zbog siromaštva i oskudice.

Nemojte misliti da bi pomaganje nevoljnima i siromašnima umanjilo vaše dostojanstvo. Ne gledajte ravnodušno i s prezrenjem ni na one koji hram svoje duše pretvaraju u ruševine. Oni su predmet božanskog sažaljenja. On koji je Tvorac svega što postoji, vodi brigu o svakom ljudskom biću. Čak i oni koji su najdublje pali nisu izvan domašaja Njegove ljubavi i saosećanja. Ako smo zaista Njegovi učenici, pokazaćemo isti duh. Ljubav koja proističe iz naše ljubavi prema Hristu videće u svakoj duši, bila ona u materijalnom pogledu bogata ili siromašna, vrednost koja se ne može odrediti ljudskim merilima. Neka vaš život otkrije onu ljubav koja je uzvišenija od svega što se može izraziti ljudskim rečima.

Kao reakcije na izgovoreni ukor, ljudska srca često postaju još tvrđa, ali ljubavi koju im ukažemo u Hristovom duhu ne mogu da se suprotstave. Recimo grešniku da se ne oseća odbačenim od Boga. Pozivajmo ga neka svoj pogled stalno upravlja na Hrista koji jedino može da izleči dušu od gube greha. Otkrijte očajnom i obeshrabrenom stradalniku da njegov slučaj ipak nije beznadežan. Neka vaša poruka takvima uvek bude: „Gle, Jagnje Božje koje uze na se grijehe svijeta“.

Poučena sam da se lekarsko misionarskim radom mogu pronaći ljudi koji se, iako zbog svojih poročnih navika i neumerenosti duboko degradirani, odazivaju pozivu na pokajanje i reformu ako im se pravilno pristupi. Takvima treba ukazati pažnju i ohrabrenje. Neophodni su odlučni, strpljivi i ozbiljni naponi da se oni podignu. Oni sami ne mogu da se reformišu. Ako Hristov poziv i dopre do njih, njihovo poimanje je suviše oslabljeno da bi razumeli njegovo značenje; njihove su oči suviše zaslepljene da bi prepoznale bilo šta dobro u onome što im On nudi. Oni su mrtvi u svom prestupanju i gresima. Ipak poziv na jevanđeljsku gozbu čak ni takvima ne treba uskratiti. Poziv: „Dođite“ i do njih treba da dopre. Iako se oni mogu osećati potpuno nedostojnima, Gospod kaže: „Naterajte ih da dođu“. Ne prihvatajte nikakav izgovor. Privucite ih svojom ljubavlju i saosećanjem. „A vi, ljubazni, naziđujte se svojom svetom vjerom, i molite se Bogu Duhom Svetim. I sami sebe držite u ljubavi Božjoj, čekajući milosti Gospoda našega Isusa Hrista za život vječni. I tako razlikujući jedne milujte, a jedne strahom izbavljajte i iz ognja vadite“ (Juda 20-23). Nastojte da strašne posledice prestupanja Božjeg zakona utisnete što dublje u njihovu svest. Pokažite im da patnje i bolesti ne dolaze od Boga, nego da se čovek svojom neposlušnošću i svojim gresima sam dovodi u takvo stanje.

Takvim zalaganjem, primenjivanim istrajno i na pravi način, mnogi siroti grešnici koji su zanemareni od strane svojih crkava, mogu biti spaseni. Mnogi koji ne pripadaju našoj veri čeznu upravo za onom pomoći koju smo kao hrišćani dužni da im ukažemo. Kada bi pripadnici Božjeg naroda ispoljavali istinsko interesovanje za svoje bližnje, naročite istine za ovo vreme doprle bi do mnogih. Željeno obeležje našem delu najuspešnije možemo dati nastojanjem da ljudima ukažemo pomoć upravo tamo gde se nalaze i u čemu im je ona najpotrebnija. Hiljade njih bi se danas radovali u ovoj poruci kad bi oni koji tvrde da ljube Boga i drže Njegove zapovesti radili onako kao što je Hristos radio. Kada se lekarsko misionarskim radom tako pridobijaju ljudi i žene za spasonosno poznanje Hrista i Njegove istine, onda se finansijska sredstva i najusrdniji napori sa sigurnošću mogu ulagati u to, jer je to delo koje ima neprolaznu vrednost.

BRIGA ZA SIROČAD

Od svih na čije potrebe treba da obratimo pažnju, udovice i deca bez roditelja imaju najviše prava na naše nežno saosećanje. Oni su predmet naročitog Gospodnjeg staranja i brige. Oni su hrišćanima Bogom povereni na čuvanje. „Jer vjera čista i bez mane pred Bogom i Ocem jeste ova; posećivati sirote i udovice u nevolji njihovoj, i čuvati sebe neopoganjenim od svijeta“ (Jakov 1,27).

Mnogi očevi koji umiru u veri, oslanjajući se na Božje neprolazno obećanje, ostavljaju svoje drage mališane s punim poverenjem da će se Gospod brinuti za njih. A kako se Gospod stara za tako ucveljenu decu? On ne čini čuda šaljući im manu s neba; On ne šalje gavrane da im donose hranu kao nekada proroku Iliji; ali On čudesno deluje na srca pojedinaca, izgoneći sebičnost iz njihove duše i otvarajući u njima izvore dobročinstva. On proverava ljubav onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici, poveravajući njihovoj nežnoj brizi i saosećanju ovako unesrećenu i ucveljenu siročad.

Neka oni koji zaista ljube Boga otvore svoje srce i svoj dom da prime takvu decu. Velike ustanove nisu najbolje rešenje za smeštaj te siročadi. Ako ti mališani nemaju srodnika koji bi mogli da se brinu o njima, onda neko od članova Zajednice treba da ih usvoji i primi u svoju porodicu ili da im se nađe prikladno domaće ognjište u nečijem domaćinstvu.

Takvim mališanima Hristos poklanja naročitu pažnju, i svako zanemarivanje takvih predstavlja uvredu za Njega lično. Svaki čin ljubavi i pažnje ukazan njima, u ime Hristovo, On prihvata kao da je Njemu učinjen. Svi oni koji na bilo koji način zakidaju takvoj deci ono što im je neophodno za život i koji ravnodušno prelaze preko njihovih potreba, odgovaraće za to pred sudijom cele Zemlje. „A kamoli Bog neće odbraniti izabranih svojih, koji Ga mole dan i noć? Kažem vam da će ih odbraniti brzo“ (Luka 18,7.8). „Jer će onome koji ne čini milost biti i suđeno bez milosti“ (Jakov 2,13). „I siromahe prognane da uvedeš u kuću“ (Is. 58,7) to Gosod traži od svakoga od nas. Tako ucveljenoj deci hrišćani treba da budu i očevi i majke da ih prime u svoj dom. Saosećanje i briga za udovice i siročad, izražena u molitvama i odgovarajućim delima, spomenuće se pred Bogom i neće ostati nenagrađeni.

Veoma je široko polje zaista korisnih delatnosti pred svima onima koji žele da za Učitelja rade u staranju za takvu decu i mlade koji su ostali bez budnog roditeljskog vođstva i obuzdavajućeg uticaja hrišćanske porodice. Mnogi od njih su nasledili rđave crte karaktera; i ako ih prepustimo da rastu u neznanju naći će se u društvu koje vodi u porok i zločin. Takvima koji, na žalost, ne obećavaju mnogo neophodno je pružiti okruženje pogodno za izgradnju hrišćanskog karaktera, kako bi ipak mogli da postanu Božja deca.

Da li vi koji sebe smatrate Božjom decom dajete svoj doprinos u poučavanju onih kojima je strpljivo poučavanje toliko neophodno da bi znali kako da priđu Spasitelju? Izvršavate li savesno

svoje dužnosti kao verne sluge Hristove? Da li se za tu napuštenu i nevaspitanu, možda i mentalno neuravnoteženu decu zalažete s onom ljubavlju koju Hristos ispoljava prema nama? Duše takve dece i mladih, ako su prepušteni sami sebi, nalaze se u smrtnoj opasnosti. Njima je neophodno ukazati ljubav, strpljivo poučavanje i nežno hrišćansko staranje.

Čak i kad nam božansko otkrivenje ne bi ukazivalo na našu dužnost, samo ono što vidimo svojim očima i što znamo o neizbežnoj povezanosti između uzroka i posledice, trebalo bi da nas pokreće u nastojanju da spasavamo tu unesrećenu decu. Kada bi članovi Zajednice u takvo nastojanje unosili svu onu energiju, taktičnost i veštinu koju unose u svoje uobičajene poslove u životu, kada bi od Boga tražili mudrost, kako da obuzdaju plahovitost i samovolju te nedisciplinovane dece, mnoge duše koje se nalaze na rubu propasti mogle bi biti spasene.

Kada bi roditelji osećali dužnu zabrinutost za svoju decu, kada bi svoje molitve za njih usrdno upućivali prestolu milosti, živeći u skladu sa svojim molitvama, imajući na umu da samo tada Bog može da saraduje s njima, mogli bi da postanu daleko uspešniji u zalaganju za decu i mlade koji nisu članovi njihove porodice, a naročito za one koji su ostali bez roditeljskog saveta i nadzora. Od svakog člana Zajednice Gospod traži da izvršava svoje dužnosti prema ovakvoj siročadi.

Zadatak sličan delu Hristovom

U zalaganju za ovakvu decu treba da se rukovodimo ne samo osećanjem odgovornosti, nego da to činimo iz ljubavi, jer je Hristos dao svoj život i za njihovo spasenje. Te duše kojima je neophodna naša pažnja i briga Hristos je iskupio svojom krvlju, i On očekuje da ih ljubimo onako kao što je On nas ljubio dok smo još lutali u svojim gresima i neposlušnosti. Ljubav je pokretačka sila kojom Bog privlači ljudska srca k sebi, „Jer je Bog ljubav“ (I Jov. 4,8). Samo to načelo svaki postupak dobrote i milosrđa može da učini delotvornim; ograničeno ljudsko mora da se ujedini sa Beskonačnim.

Ovakvo zalaganje za druge zahteva napore, samoodricanje i samopožrtvovanost. Međutim, šta su te male žrtve koje mi možemo podneti u poređenju sa žrtvom koju je Bog podneo za nas, dajući svog jedinorodnog Sina?

Svoje blagoslove Bog nam daje da bismo ih delili sa drugima. Kad Ga molimo: „Hleb naš potrebni daj nam danas“, On gleda da li smo u svom srcu spremni da taj hleb podelimo sa onima koji su siromašniji od nas. Kad se molimo: „Bože, milostiv budi meni grešnome“, On budno gleda da li ispoljavamo samilost prema onima sa kojima dolazimo u kontakt. Kad smo prema drugima milostivi kao što je prema svima milostiv naš Otac koji je na nebesima to je najočevidniji dokaz naše povezanosti s Bogom.

Bog ne prestaje sa davanjem; a koga On to stalno obasipa darovima svoje milosti? Da li samo one koji su besprekornog karaktera? „On zapovijeda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima“ (Mat. 5,45). I pored sve grešnosti i nezahvalnosti roda ljudskog, i pored toga što tako često žalostimo Hristovo srce i pokazujemo da smo potpuno nezaslužni Njegove naklonosti, ipak, kad zatražimo oprostaj, On nas nikada ne odbija. Dok nam tako darežljivo i tako nezasluženo ukazuje svoju ljubav, On od nas s pravom traži: „Ljubite jedni druge, kao što ja vas ljubim“ (Jov. 13,34).

Braćo i sestre, pozivam vas da najozbiljnije razmotrite ovo tako važno pitanje. Mislite na potrebe onih koji su ostali bez oca i bez majke. Zar vam srce ne biva ganuto sažaljenjem kad vidite njihovu ucveljenost? Založite se da se učini nešto na zbrinjavanju tih bespomoćnih stradalnika. Učinite sve što je u vašoj moći da se takvim beskućnicima obezbedi domaće ognjište. Neka svako od vas bude spreman da rado doprinese potpomaganju i zbrinjavanju takvih. Hristov nalog dat apostolu Petru:

„Napasaj jaganjce moje“, upućuje se danas i nama; i otvarajući svoj dom ovakvoj siročadi mi dajemo svoj doprinos ispunjavanju ovog naloga. Ne dozvolite sebi da svojom nemarnošću za te jaganjce razočarate Spasitelja.

Uzmite tu decu i privedite ih Bogu, to će za Njega biti miomirisni prilog. Prizovite na njih Njegov blagoslov a zatim ih odgajajte i podižite u skladu sa Hristovim nalogom. Hoće li pripadnici našeg naroda da prihvate ovu decu kao sveto Bogom dano poverenje? Zar ćemo zbog naše površne pobožnosti i ovozemaljskih ambicija dozvoliti da oni za koje je Hristos dao svoj život budu prepušteni da pate i da pođu zlim putevima?

Reč Božja sadrži obilje uputstava kako treba da se ophodimo prema udovici, deci bez roditelja, siromahu i nevoljniku. Kada bi se svi pridržavali ovih uputstava srce udovice bi pevalo od radosti, deca koja gladuju bila bi nahranjena, oskudni i siromašni bili bi odeveni i u one koji se nalaze na rubu propasti ponovo bi se vratio život. Nebeska bića nas posmatraju i kada se mi, prožeti revnovanjem za Hristovu čast, stavimo u službu Božjem providenju, ti nebeski vesnici daju nam novu duhovnu snagu, tako bivamo osposobljeni da nastavimo borbu i da trijumfalno savladamo svaku prepreku. I kakvim bi blagoslovima mogli da budu nagrađeni svi oni koji pristanu da verno rade za Boga i svoje bližnje? Za mnoge koji su sada nemarni, sebični i usredsređeni samo na sebe, to bi bilo oživljavanje iz mrtvih. Među nama bi došlo do oživljavanja nebeskog milosrđa, revnovanja i istinske mudrosti.

Supruga propovednika i usvajanje siročadi

Bilo je postavljeno pitanje da li supruga nekog od naših propovednika treba da usvaja malu decu. Ja odgovaram: Ako ona nema sklonosti ni talenta da učestvuje u misionarskom radu izvan svoje kuće, a oseća svojom hrišćanskom dužnošću da usvoji neke od siročadi i da vodi brigu o njima, ona na taj način može da učestvuje u dobročinstvu. Ali prvenstvo pri izboru takve siročadi treba dati onoj deci čiji su roditelji svetkovali subotu. Bog će blagosloviti ljude i žene koji u svoj dom rado primaju te nejake i tako bolno ucveljene beskućnike. Međutim, ako propovednikova supruga može da učestvuje u radu na vaspitavanju drugih, ona svoje snage treba da posveti Bogu kao biblijski radnik. Ona treba da bude pravi pomoćnik svome suprugu, podržavajući ga u njegovim naporima, razvijajući pri tom svoje umne sposobnosti i doprinoseći širenju poruke. Za smerne, posvećene i Hristovom milošću oplemenjene žene, otvoren je put da posećuju one kojima je pomoć zaista potrebna i da obeshrabrenima donose nebesku svetlost. One mogu da podižu one koji su klonuli duhom, moleći se s njima i za njih i ukazujući im na Hrista. Svoje vreme i sve svoje snage takve žene ne treba da posvećuju negovanju i usvajanju male dece koja traže neprekidnu brigu i pažnju. One ne treba da na taj način dragovoljno same sebi vežu ruke.

Domovi za siročad

Kad učinimo sve što se može učiniti da deci naših članova koja su ostala siročad nađemo smeštaj u našim porodicama, još uvek će u svetu ostati mnogo unesrećenih mališana za koje bi se takođe trebalo pobrinuti. Oni mogu biti u dronjcima, nevaspitani i spolja gledano bez ikakve privlačnosti; ali i za njih je plaćena visoka cena iskupljenja i u Božjim očima dragoceni su isto tako kao i naša deca. I oni su pripadnici Božje svojine za koju su hrišćani pred Njim odgovorni. I njihove duše, kaže Gospod, „tražiću iz tvoje ruke“.

Staranje za ovako ugroženu decu predstavlja humano i dobro delo; ipak nam Gospod u ovo vreme kao narodu nije dao uputstvo da osnivamo velike i skupe ustanove u tu svrhu. Međutim, ako među nama ima pojedinaca koji se osećaju Bogom pozvani da osnivaju domove za siročad, neka to

čine prema osvedočenju svoje savesti. Ipak za zbrinjavanje ugroženih izvan Zajednice, oni finansijsku pomoć treba da traže od ljudi iz sveta. Sredstva za to oni ne treba da traže od naroda kome je Gospod namenio najznačajnije delo koje je ikad bilo povereno ljudima objavljivanje poslednje poruke milosti svakom plemenu, jeziku, kolenu i narodu. Riznica Gospodnja mora da ima rezerve neophodne za održavanje jevanđeljskog dela u dalekim oblastima.

Neka oni koji se osećaju Bogom pozvani da pokrenu osnivanje takvih ustanova nađu mudre zastupnike koji će znati da objasne neophodnost osnivanja istih i da prikupe neophodna sredstva. Neka oni koji osećaju potrebe da se učini nešto za dobro ugroženih i siročadi nastoje da za to pridobiju pripadnike drugih verskih Zajednica i ljude iz sveta. U svakoj crkvi ima pojedinaca koji se boje Boga. Njima se treba obratiti sa ovim pozivom, jer to Bog od njih očekuje.

Mi treba da potpomažemo ustanove koje je osnovala naša Zajednica u cilju zbrinjavanja naše siročadi, iznemoglih i ostarelih. Ne smemo ih prepustiti da bespomoćno malaksavaju i na taj način nanose sramotu delu Božjem. Učestvovanje u potpomaganju tih ustanova treba smatrati ne samo dužnošću nego i dragocenim preimućstvom. Umesto da jedni drugima kupujemo nepotrebne poklone, poklanjajmo svoje darove siromašnima i onima kojima je pomoć najpotrebnija. Kad vidi da mi zaista činimo sve što je u našoj moći da bismo pomogli siromašnima, Gospod će pokrenuti i druge da nam pomognu u ovom dobrom delu. Svrha podizanja domova za siročad nije samo da im se obezbedi hrana i odeća, već da se tu povere brizi hrišćanskih učitelja koji će ih vaspitavati u upoznavanju Boga i Njegovog Sina. Oni koji su angažovani u toj grani dela treba da budu ljudi i žene širokog srca, pokrenuti onim oduševljenjem koje je Hrista odvelo na krst. Oni treba da budu obrazovani, plemeniti i uvek spremni na žrtvu, zalažući se za napredak dela Božjeg i za dobro roda ljudskog onako kao što se Hristos zalagao.

Kada se tim beskućnicima omogući okruženje u kojem će moći da steknu obrazovanje, sreću i hrišćanske vrline, da postanu sinovi i kćeri nebeskog Cara, oni će biti pripremljeni da u društvu deluju kao uzorni hrišćani. Njih treba vaspitavati tako da i sami budu spremni da pomažu drugima. Tako se ukazano dobročinstvo sve više širi i neprekidno nastavlja.

Koja je majka ikada tako volela svoje dete kao što Isus voli svoju decu? Svaka izopačenost njihovog karaktera Njemu zadaje dublji i teži bol nego što ijedna majka može da oseti. On vidi sve ono što će se u budućnosti pokazati kao neizbežna posledica svakog pogrešnog postupka. Zato učinimo sve što može da se učini za jednu zanemarenu dušu.

ZDRAVSTVENO MISIONARSKI RAD I PORUKA TREĆEG ANĐELA

Prema uputstvima ponovljenim više puta, zdravstveno misionarski rad sa propovedanjem poruke trećeg anđela treba da bude povezan kao ruka sa telom. Pod vođstvom božanske Glave ove dve grane dela Božjeg treba da deluju jedinstveno, pripremajući put za Hristov dolazak. Desna ruka tela sadašnje istine treba da bude stalno aktivna, neprestano na delu, i Bog će je učiniti delotvornom. Ali ta ruka ipak ne čini telo. Isto tako ni telo ruci ne može reći: „Ne trebaš mi“. Ruka je telu neophodna da bi delo aktivno i skladno napredovalo. I jedno i drugo imaju svoju određenu ulogu, i kada bi u radu delovale nezavisno jedna od druge gubitak bi bio veliki i obostran.

Delu objavljivanja treće anđeoske poruke neki ne pridaju onu važnost koju Bog tome pridaje. Oni to smatraju radom od drugorazrednog značaja, dok bi trebalo da to zauzima istaknuto mesto u radu na spasavanju čoveka. Misli ljudi treba usmeriti na Svete spise kao na najdelotvornije sredstvo u spasavanju duša, a propovedanje Reči predstavlja veliku vaspitnu snagu kojom se taj cilj ostvaruje. Oni koji omalovažavaju rad na propovedanju Jevanđelja u nastojanju da zdravstveno misionarski rad učine potpuno nezavisnim, pokušavaju da odvoje ruku od tela. Šta bi se dogodilo

kada bi u tome uspeli? Videli bismo kako se ruke razmahuju na sve strane trošeci sredstva bez kontrole i uputstava dobijenih od glave. Delo bi se razvijalo nesrazmerno i neuravnoteženo. Ono što je Bogom određeno da bude samo ruka i mišica preuzelo bi na sebe ulogu celog tela, a propovednička služba bila bi omalovažena i potpuno zapostavljena. To bi unelo zabunu i uznemirenost i mnogi delovi vinograda Gospodnjeg ostali bi neobrađeni.

Zdravstveno misionarski rad treba da bude sastavni deo aktivnosti svake naše skupštine. Nepovezan sa Zajednicom, takav rad bi uskoro postao čudna mešavina međusobno neusklađenih jedinki. Tu bi se samo trošilo, a ne bi proizvodilo. Umesto da deluje kao Božja pomoćna ruka u širenju Njegove istine, takav rad bi potkopao život i snagu Zajednice i oslabio poruku. Vođena nezavisno, takva delatnost bi ne samo odvlačila talente i sredstva neophodna i za druge grane dela, nego bi pomažući bespomoćnima nezavisno od propovedanja Reči Božje, navodila nevernike da se podsmevaju biblijskoj istini.

Služba usmenog propovedanja Jevanđelja je neophodna jer zdravstveno misionarskom radu daje trajnost i stalnost; a propovedničkoj službi je potreban misionarski rad da prikaže praktično delovanje Jevanđelja. Nijedna od ovih dveju grana dela nije potpuna bez druge.

Vest o skorom dolasku Spasitelja mora se odneti u sve krajeve sveta, i svaka grana ovog dela treba da nosi obeležje svetog dostojanstva. Veliki vinograd treba da se marljivo obradi, i mudri domaćin radove izvodi tako da svaki deo vinograda donese rod. Ako se u zdravstveno misionarskom radu bitna načela istine održe čistima i neokaljanima od bilo čega što bi moglo da umanjati njihov sjaj, Gospod će voditi ovo delo. Ako oni koji nose velike i teške odgovornosti ostanu nepokolebljivo odani načelima istine, Gospod će ih podržavati u njihovom radu i održati.

Jedinstvo koje treba da postoji između zdravstveno misionarskog rada i propovedničkog poziva jasno je izložena u pedeset i osmom poglavlju Knjige proroka Isaije. Eto prave mudrosti i blagoslova za one koji se srcem posvete delu koje je tu prikazano.

Ovo poglavlje je veoma jasno, i sadrži dovoljno svetlosti za sve one koji žele da izvršavaju volju Božju. Tu se naglašavaju prave mogućnosti i prilike kako da pomažemo siromašne, nevoljne i ugrožene, i da u isto vreme kao oruđa u Božjim rukama verno prenosimo svetlost istine svetu koji propada u mraku neznanja i zabluda. Ako se objavljivanje treće anđeoske poruke obavlja na Bogom određeni način, propovedanju Reči Božje neće se davati podređeno mesto, a ni zalaganje za siromašne, ugrožene i bolesne neće biti zanemareno. U svojoj Reči Bog je sjedinio ove dve grane svoga dela, i niko od ljudi nema prava da ih razdvaja.

Dok se zalažemo za interese siromašnih i ugroženih, što je sasvim ispravno, postoji opasnost da iz vida izgubimo veliko načelo istine koje bismo uvek morali imati na umu: Da se u ovom radu prvo moraju isticati duhovne potrebe duše. U svojim naporima da ublažimo ljudske patnje i zadovoljimo njihove ovozemaljske potrebe, izlažemo se opasnosti da od poslednje jevanđeljske poruke odvojimo njena vodeća i najneodložnija obeležja. Vođen na takav način, zdravstveno misionarski rad je u nekim mestima privukao u svoje redove talente i sredstva koji su pripadali drugim granama dela, i rad znatno duhovnijeg karaktera bio je zanemaren. Pošto se sve više ukazuju mogućnosti i prilike za ublažavanje patnji bolesnih, siromašnih i ugroženih i zadovoljavanje njihovih ovozemaljskih potreba, postoji opasnost da taj rad baci u zasenak poruku koju po Božjem nalogu treba da odnesemo u svaki grad objavljujući skori Hristov dolazak, neophodnost poslušnosti Božjim zapovestima i svedočanstvu Isusovu. Objavljivanje ove poruke je suština našeg dela. To treba objavljivati snažnim glasom i razglašavati po svemu svetu. Prikazivanje zdravstvenih načela, kako u domaćim, tako i u stranim poljima, mora biti potpuno zajedničko sa ovom porukom, a ne da se drži nezavisno, ili da na bilo koji način zauzme njeno mesto, niti ovom radu treba poklanjati toliku pažnju da se zbog toga zanemare druge grane dela. Gospod nas je poučio da Njegovo delo

smatramo bitnim u svim njegovim vidovima, kako bi se ono razvijalo srazmerno, skladno i uravnoteženo.

Istina za ovo vreme obuhvata celo Jevanđelje. Pravilno iznesena, ona u čoveku stvara upravo one promene koje očevidno pokazuju kakvu snagu uticaj Božje milosti može da ima na ljudsko srce. Ona dovodi do korenite obnove i potpunog razvoja u Hristu. Stoga ne povlačite nikakve granice između pravog zdravstveno misionarskog rada i usmenog propovedanja Jevanđelja. I jedno i drugo treba da se ujedine u upućivanju poziva: „Dodite, jer je već sve gotovo“ (Luka 14,17). Obe ove grane treba da se spoje u nerazdvojnu celinu, kao što je ruka spojena sa telom.

Zdravstveno misionarski radnici

Gospodu su potrebni svestrano osposobljeni i iskusni radnici u svim granama Njegovog dela. „I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje, da se sveti pripreme za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova; dok ne dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanja Sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove“ (Efesc. 4,11-13).

Svako Božje dete treba da ima posvećeno rasuđivanje i da delo Božje posmatra kao celinu kao i međusobni odnos njegovih ogranaka, kako nijedan od njih ne bi ostao zanemaren. Polje se široko rasprostire, i veliko delo reforme treba da se nastavi ne samo u jednoj ili dve oblasti, već u svim oblastima. Zdravstveno misionarski rad predstavlja deo ovog reformnog poduhvata, ali on nikada ne treba da one koji se bave propovedanjem Reči Božje odvaja od njihovog područja rada. Obrazovanje studenata za zdravstveno misionarski rad nije potpuno ako oni nisu naučeni da u svom radu sarađuju sa Zajednicom i sa onima koji rade kao propovednici i biblijski radnici; a oni koji se pripremaju za propovedničku službu biće u svom radu znatno korisniji ako steknu razumnu predstavu o velikom i tako značajnom pitanju zdravlja. Da bi se u delu održala ravnoteža i skladan napredak u svim oblastima, neophodan je uticaj Svetoga Duha.

„Zbližite se međusobno“

Delo Gospodnje je jedno, i Njegov narod treba da bude jedinstven. Hristos nije dao uputstva da se bilo koja grana Njegovog dela razvija nezavisno od ostalih ili da baci u zasenak sve drugo. U celokupnom svom zalaganju On je isceljivanje bolesnih kao zdravstveno misionarski rad nerazdvojno povezivao sa propovedanjem Jevanđelja. Poslao je dvanaestoricu a kasnije sedamdesetoricu svojih učenika da narodu propovedaju Jevanđelje, a dao im je takođe i vlast da isceljuju bolesne i da izgone demone u Njegovo ime. Tako Njegovi glasnici i danas treba da polaze na svoj rad. Njegova poruka: „Kao što Otac poslao mene, i ja šaljem vas“ upućena je danas i nama. „I ovo rekavši dunu, i reče im: Primite Duh Sveti“ (Jovan 20,21.22).

Sotona će se služiti svim mogućim spletkarenjem da razdvoji ono što Bog traži da učini jedinstvenim. Ali mi ne smemo dozvoliti da nas on zavede svojim lukavstvima. Ako se zdravstveno misionarski rad obavlja kao sastavni deo jevanđeljske poruke, ljudi ovog sveta zapaziće dobre rezultate takvog rada; osvedočiće se u njegovu istinitost i pružiće mu svoju podršku.

Približujemo se kraju ovozemaljske istorije, i Bog nas sve poziva da uzdignemo zastavu sa natpisom: „Ovdje je trpljenje svetih koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu“. On poziva svoj narod da radi u savršenoj harmoniji. One koji su angažovani u našem zdravstvenom delu On poziva da se ujedine sa propovednicima; propovednike i biblijske radnike On poziva da sarađuju sa zdravstveno misionarskim radnicima; celokupno članstvo Zajednice On poziva da prihvate svoju dužnost uzdižući zastavu prave reforme u sopstvenoj zemlji, prepuštajući osposobljenim i iskusnim radnicima da odlaze u nova polja. Ne izgovorite nijednu reč koja bi nekoga obeshrabrila, jer to

žalosti Hrista i ranjava Njegovo srce, a neprijatelju pričinjava veliko zadovoljstvo. Svima je neophodno krštenje Svetim Duhom; svi treba da se uzdržavaju od kritizerstva, omalovažavanja i uvredljivih primedbi i da se približe Hristu, kako bi mogli da cene teške odgovornosti koje nose Njegovi saradnici. „Zbližite se međusobno, zbližite se“, to su reči božanskog Učitelja. U jedinstvu je snaga; u neslozi je slabost i poraz.

U zalaganju za siromašne i unesrećene treba da budemo oprezni, da ne preuzmemo na sebe odgovornosti koje nećemo biti u stanju da nosimo. Pre nego što prihvatimo planove i metode koji iziskuju velike finansijske izdatke, treba da preispitamo da li to nosi pečat božanskog odobravanja. Bog ne odobrava da prioritet dajemo samo jednoj grani dela, zanemarujući pri tom razvoj ostalih grana. Njegova je namera da zdravstveno misionarski rad priprema i otvara put spasonosnoj istini za ovo vreme objavljivanju poruke trećeg anđela. Ako zaista radimo na ostvarenju te namere, poruka neće biti bačena u zasenak niti će njen napredak biti ometan.

Bog ne traži mnogobrojne ustanove, velike građevine ili hvalisavu razmetljivost, nego složnu aktivnost jednog osobitog naroda, naroda izabranog Njegovim providenjem i Njemu veoma dragog. Svako treba da ostane „na djelu svom“ (*Danilo 12,13) i svom radnom mestu, misleći, govoreći i radeći u skladu sa savetima Božjeg Duha. Tada, i samo na takav način delo može da predstavlja potpunu i skladnu celinu.

PROPUST ČLANOVA ZAJEDNICE I PROPOVEDNIKA

U pozivu na jevanđelsku „večeru“ (Luka 14,16-24) Gospod Isus naglašava zadatak koji članovi Zajednice u svakom mestu, od istoka do zapada i od severa do juga, treba da izvrše.

Članovi Zajednice u svakoj skupštini svoje oči treba da pomažu nebeskom mašču za oči (Otkr. 3,18), kako bi mogli da vide tolike prilike koje im se ukazuju na svakom koraku da služe Bogu. On pripadnike svog naroda stalno poziva da izađu „na puteve i među ograde“ i da ljude (opomenama, molbama i preklinjanjem) prosto nateraju da dođu, „da Mu se napuni kuća“; međutim, čak i u samoj senci naših vrata postoje porodice za koje mi ne pokazujemo dovoljno takve zainteresovanosti koja bi ih navela na razmišljanje kako smo mi zabrinuti za spasenje njihovih duša. Gospod nas poziva da se zalažemo za spasavanje onih koji su nam najbliži. Ne smemo stajati nezainteresovani, govoreći: „Ko je bližnji moj?“. Imajmo uvek na umu da je naš bližnji svaki onaj kome je najpotrebnije naše saosećanje i naša pomoć. Naš bližnji je svaka duša koju je neprijatelj ranio i povredio. Naš bližnji je svaki onaj koji je po stvaranju i po iskupljenju Božja svojina. U Hristu nestaju sve razlike koje su Jevreji pravili u određivanju ko im je bližnji. Tu nema nikakvih teritorijalnih granica, veštački stvorenih razlika, niti nižih i viših društvenih slojeva.

Propuštene prilike

Duh koji je prema unesrećenom čoveku ispoljiio milostivi Samarjanin ne odražava se u dovoljnoj meri u našim redovima. Pored mnogih kojima je pomoć neophodna prolazi se često isto onako kao što su sveštenik i levit prošli pored pretučenog i izranjavljenog čoveka, ostavljenog da umre pored puta. Zanemareni i nezapaženi često ostaju upravo oni kojima je toliko potrebna sila božanskog Iscelitelja da izleči njihove rane. Mnogi se ponašaju kao da je dovoljno sažaljivo uzeti u obzir činjenicu da je, eto, sotona ulovio u svoju zamku jednu dušu, i da oni mogu nastaviti svoj put ne ukazujući nikakvu pomoć toj izgubljenoj ovcu. Oni koji ispoljavaju takav duh očevidno nisu učesnici u božanskoj prirodi, nego pokazuju osobine Božjeg neprijatelja.

Neko mora ispuniti Hristov nalog; neko mora nastaviti delo koje je On započeo na ovoj zemlji; to preimućstvo je dato Njegovoj Zajednici. Ona je organizovana upravo u tom cilju. Zašto se, onda,

članovi Zajednice tako nerado prihvataju te dužnosti? Ima i takvih koji uviđaju ovaj veliki propust; oni shvataju potrebe nevoljnih i siromašnih i u njima prepoznaju duše za koje je Hristos dao svoj život. Njihova srca su ganuta saosećanjem, i sve snage njihove duše pokrenute su da učine nešto. Oni revnosno rade na organizovanju svih koji su voljni da im se pridruže u objavljivanju jevanđeljske istine mnogima koji su još uvek u poroku i bezakonju, kako bi ih spasli od navika raspusnosti i odavanja grehu. Oni koji na takav način ukazuju hrišćansku pomoć onima kojima je ona najpotrebnija rade upravo ono što Gospod želi, i On prihvata i ceni njihove napore. To je delatnost koju svaki adventista sedmog dana treba finansijski rado da podržava i da i sam usrdno učestvuje u tome. Zanimajući ono što bi u ovom pogledu mogli da učine u svojim granicama i odbijajući da prime na sebe ove dužnosti, članovi Zajednice doživljavaju veliki gubitak. Da su tom zadatku pristupili onako kao što je trebalo, mogli su da postanu oruđa u spasavanju mnogih duša.

Zbog nemarnosti i propusta u tom pogledu Gospod sa neodobravanjem gleda na Zajednicu. Mnogi pokazuju sklonost prema lagodnom životu i sebičnom zadovoljavanju ličnih prohteva. Neki koji su imali preimućstva da upoznaju biblijsku istinu nisu je uneli u unutrašnju svetinju svoje duše. Sve one koji Mu časno i vernom službom u spasavanju izgubljenih ne vraćaju talenat koji im je pozajmio, Gospod smatra odgovornima. U paraboli o svadbi careva sina, ove zle i lenje sluge prikazane su čovekom koji je na svadbu došao bez svadbenog ruha odeće koja predstavlja Hristovu pravdu. Oni istinu prihvataju samo na rečima, ali ne žive u skladu sa njenim učenjem. Propovedajući obrezanje, oni su u stvari neobrezani.

Zašto nismo više oduševljeni i pokrenuti Duhom Hristovim? Zašto nas tako bolni vapaji nevoljnih i stradalnika u ovom svetu ostavljaju skoro ravnodušnima? Imamo li na umu našu visoku prednost da Hristovoj kruni dodamo bar neku zvezdu neku dušu oslobođenu sotonskih okova i spasenu u carstvu Božjem? Članovi Zajednice mora da shvate svoju dužnost da Jevanđelje sadašnje istine odnesu svakome stvorenju. Molim vas najusrdnije da pročitate treće i četvrto poglavlje u knjizi proroka Zaharije. Kada istinu sadržanu u ovim poglavljima shvatite i primite svim srcem izvršićete uspešno svoj zadatak za one koji su gladni i žedni pravde, i Zajednica će duhovno napredovati u svakom pogledu.

Posledice propusta

Gde god postoji naša Zajednica, svi njeni članovi treba aktivno da učestvuju u misionarskom radu. Svaku porodicu u svom susedstvu oni treba da posećuju i da se upoznaju s njenim duhovnim stanjem. Kada bi svi oni koji tvrde da su hrišćani aktivno učestvovali u ovom delu čim njihova imena uđu u knjige Zajednice, neverovanje ne bi bilo tako rasprostranjeno, ne bi bilo tolikog bezakonja i tako neuporedive izopačenosti u svetu kao što se danas vidi. Kada bi svaki član težio da primljenu svetlost prenese i na druge, hiljade i hiljade duša bi prišle narodu koji drži Božje zapovesti.

Posledice ovog propusta što se u Zajednici ne radi prema Hristovom nalogu vidimo ne samo u svetu. Zanimavanje tog zadatka dovodi do duhovnog opadanja i u samoj Zajednici tako da visoki i sveti interesi dela Božjeg padaju u zasenak. Duh kritikovanja i ogorčenosti uvlači se u Zajednicu, i duhovni vidik mnogih pomračen je. Hristovom delu to donosi veliki gubitak. Nebeski anđeli željno čekaju da sarađuju sa ljudskim oruđima, ali mi ne primećujemo njihovo prisustvo.

Neophodnost pokajanja

Krajnje je vreme da se pokajemo. U delu pomaganja bolesnima, nevoljnima i ugroženima treba da učestvuju svi pripadnici Božjeg naroda. U oplemenjivanju i prosvetivanju svojih bližnjih oni

treba da su jedinstveni svim srcem i svom dušom. Da bi se u ovom radu držali Hristovih smernica, oni treba da obuku svadbeno ruho koje je On za svoje zvanice pripremio. Milošću Božjom koja im je data oni ne treba da se samo oholo i uzaludno hvališu. U duhu poniznosti, pobožnosti i strahopoštovanja, oni treba da rade i desnom i levom rukom, posvećujući u službi Bogu sve svoje snage i sposobnosti.

Među Božjim narodom mora doći do duhovnog probuđenja. Proveravanje je proces kroz koji mora proći cela Zajednica. Oni koji su mudri u sticanju ovozemaljskih dobara, koji promišljeno planiraju i neprestano misle o svojim poslovima trebalo bi da isto tako postanu mudri i u pogledu onoga što ima večnu i neprolaznu vrednost. Šta sve oni ne bi mogli da postignu, kada bi u borbi za nebesko blago i večni život u carstvu Božjem ulagali onu istu energiju koju ulažu za sticanje ovozemaljskog dobitka?

Neverni pristav iz Hristove parabole nije se obogatio poverenim dobrima svoga gospodara; on ih je samo nemilice rasipao. Umesto iskrenog i svesrdnog zalaganja, on se potpuno odao besposličanju. Prisvajajući dobra koja mu je Gospodar poverio samo na korišćenje, pokazao se potpuno nevernim. Neverni pristavi, zar ne uvidate da ćete izgubiti spasenje svoje duše ako ne saradujete s Bogom na umnožavanju talenata koje vam je On poverio? On vam je dao razum da bi znali kako da radite. Dao vam je oči da prepoznate mogućnosti i preimućstva koja vam stalno pruža. Dao vam je uši da slušate Njegove zapovesti. Dao vam je kolena da tri puta dnevno kleknete pred Njim u usrdnoj molitvi. Noge vam je dao da verno idete putem Njegovih zapovesti, stoga uložite sve napore i sve svoje sposobnosti i talente da se pripremite za višu školu budućeg života i da sa usana Onoga koji je nas radi izašao kao pobednik iz svakog iskušenja možete čuti reči: „Koji pobijedi daću mu da sjedi sa mnom na prijestolu mome, kao i ja što pobijedih i sjedoh sa Ocem svojim na prijestolu Njegovu“ (Otkr. 3,21). „Ovako veli Gospod nad vojskama: Ako uzideš mojim putevima, i ako uzdržiš sve što sam ti naredio da se drži, tada ćeš ti suditi domu mojemu i čuvaćeš trijemove moje, i daću ti da hodiš među onima što stoje (pred mnom)“ (Zah. 3,7). Ako ne saradujete s Gospodom predajući se Njemu u potpunosti i služeći Mu svim srcem, bićete proglašeni nedostojnima za podanike Njegovog nebeskog carstva, u koje ne može ući ništa pogano i nečisto.

Propusti propovednika

Iako mi je naloženo da ukažem na opasnost od prevelikog poklanjanja pažnje zdravstveno misionarskom radu zanemarujući pri tom ostale grane dela, to ne predstavlja nikakav izgovor za one koji se drže potpuno rezervisano od zdravstveno misionarskog rada. Oni koji po svojoj prirodi nisu naklonjeni ovom radu treba da budu veoma pažljivi kada govore o tome, jer nemaju stručnu predstavu o tom predmetu. Ma kakav bio njihov položaj u organizaciji Zajednice, oni treba da budu veoma pažljivi da o tom pitanju ne daju izjave ili mišljenja koja nikome neće biti od koristi. Nezainteresovanost i protivljenje koje neki ispoljavaju u pogledu ovog pitanja čine njihov stav nedoslednim, i takvim njihovim rečima ne treba poklanjati mnogo pažnje. Oni o tome nemaju jasnu predstavu. Neki su uznemireni i zbunjeni videći da se zdravstveno misionarskom radu posvećuju zaista nesrazmerno veća sredstva i talenti nego ostalim granama dela. U čemu je problem? Da li se vodeći ljudi u zdravstveno misionarskom radu zalažu previše, ili vođe ostalih grana dela čine zaista premalo? Pokazano mi je da mi u mnogim granama činimo samo mali deo onoga što bi trebalo da učinimo. Upravo propovednici ne ispoljavaju onu veru, revnost i energiju koje se od njih s pravom očekuju. U svojim naporima mnogi od njih su neodvažni i nedelotvorni. To očevidno pokazuje da svetlost koju nam je Bog dao u pogledu naših dužnosti i preimućstava nije prihvaćena. Ljudi su svojim planovima potisnuli u stranu planove i namere Božje. Zapovedeno mi je da vam kažem:

Napredak zdravstveno misionarskog rada je u skladu sa Hristovim nalogom. Taj zadatak se mora izvršiti; sa objavljivanjem istine se mora izaći „na puteve i među ograde“. A propovednici i članovi treba da se probude i da shvate neophodnost saradnje u tom delu.

Oni koji osećaju da im je pomaganje bolesnima, nevoljnima i ugroženima hrišćanska dužnost, svojim usrdnim i neumornim naporima pokazuju da nisu zadovoljni samo teorijskim ispovedanjem istine. Oni se trude da zaista hode u svetlosti. Svoju veru oni praktično primenjuju u svakodnevnom životu. Kombinujući veru sa delima, oni čine upravo ono što Gospod traži u svojoj Reči; i na taj način mnoge duše bivaju prosvেęcene, osvedočene u istinu i dobijaju pravu pomoć.

Nehat propovednika prema zdravstvenoj reformi i zdravstveno misionarskom radu zaista je iznenađujući. Čak i oni koji se ne nazivaju hrišćanima poklanjaju ovom pitanju veću pažnju i uvažavanje nego neki iz našeg naroda, i u tom pogledu su uznapredovali više od nas.

Zašto neki od naših propovednika toliko zaostaju u objavljivanju uzvišene teme umerenosti? Braćo moja, nama se upućuje poruka: „Prihvatite zdravstvenu reformu i pođite napred.“ Ako smatrate da je u zdravstveno misionarskom radu angažovano nesrazmerno više radnika nego u ostalim granama dela, uzmite neke koji sad rade u toj grani i premestite ih u svoja polja, ovde dva, onde dva. Prihvatite te zdravstveno misionarske radnike kao što bi ih Hristos prihvatio, i vidite šta bi oni mogli da rade. Osvedočićete se da oni nisu zakržljali u verskom iskustvu. Uvidećete da na taj način možete uneti mnogo nebeske životne struje u svoje skupštine. Videćete kako neki od njih rado prihvataju vaspitanje koje im je toliko neophodno da bi se i o njima moglo reći: „A Bog, koji je bogat u milosti, zbog velike ljubavi svoje koju pokaza prema nama, i nas koji bijasmo mrtvi zbog grijeha, oživi sa Hristom (blagodaću ste spaseni) i s Njim zajedno vaskrse i zajedno posadi na nebesima u Hristu Isusu“ (Efesc. 2,4-6). Jedinstvo je naša velika potreba, savršena jedinstvenost u delu Božjem.

Onima koji ne shvataju značaj i važnost zdravstveno misionarskog rada ne treba davati ovlašćenje da kontrolišu bilo koju granu dela Božjeg. Njima je neophodno da svoje znanje o zdravlju i reformi u svakom pogledu stalno uvećavaju. Da bi postali slični svom božanskom Uzoru oni treba da se očiste, posvete i oplemene. Tada će uvideti da zdravstveno misionarski rad zaista predstavlja sastavni deo Božjeg dela. Razlog što mnogi članovi Zajednice ne shvataju značaj ove grane dela u tome je što oni ne slede svog Vođu korak po korak u samoodricanju i poŕtvovanosti. Zdravstveno misionarski rad je sastavni deo dela Božjeg i nosi Njegov pečat; i mada se ne sme dozvoliti da ta grana proguta i ona sredstva koja su neophodna za rad u novim poljima, ona se ipak ne sme smatrati beznačajnom.

Rad na širenju Jevanđelja organizovan je radi objavljivanja istine i zdravima i bolesnima. To predstavlja kombinovanje zdravstveno misionarskog rada i propovedničko-pastirske službe. Ovako objedinjene snage predstavljaju mogućnost da se Jevanđelje i svetlost sadašnje istine prikažu svim slojevima ljudskog društva. Bog želi da i propovednici i članovi Zajednice pokažu odlučno i aktivno interesovanje za zdravstveno misionarski rad.

Približiti se ljudima upravo tamo gde se oni nalaze, bez obzira na njihov položaj ili životne okolnosti, ukazivati im pomoć na svaki mogući način to je služba i cilj Jevanđelja. Bolesti tela su gotovo uvek prouzrokovane nekom duševnom patnjom, a kada duša pati onda je i telo pogođeno. Propovednici moraju imati na umu da je pomaganje bolesnima i nevoljnima gde se za to ukaže prilika sastavni deo njihove dužnosti. Propovednikova je dužnost da izloži poruku koju slušaoci moraju da prihvate ako žele da budu posvećeni i spremni za Hristov dolazak. To delo treba da obuhvati sve što je obuhvatala Hristova misija dok je živeo na ovoj zemlji.

Zašto onda svi naši propovednici ne sarađuju najusrdnije sa zdravstveno misionarskim radnicima? Zašto pažljivije ne proučavaju Hristov život, da bi shvatili kako je On radio i da bi

sledili Njegov primer? Zar da propovednici kojima je sam Hristos odredio njihovu dužnost, imajući pred sobom Njegov primer, stoje po strani i kritikuju upravo ono čemu je On posvećivao najviše vremena dok je bio među ljudima? Da su pripadnici našeg naroda bili zaista obraćeni istinom i da su umesto ugađanja sebi proučavali Reč Božju ponizna srca, oni bi u strahopoštovanju pred Tvorcem vasiona ovaj zdravstveno misionarski rad otpočeli pre mnogo godina. Da je naš narod izvršio ovaj zadatak, mnogi daroviti i uticajni ljudi prihvatili bi istinu i pridružili bi nam se u objavljivanju poruke o Hristovom skorom dolasku.

Za sluge Jevanđelja koji poznaju fiziologiju i higijenu zdravstveno misionarski rad biće sredstvo kojim će moći da pouče druge pravilnom razvoju fizičkih, umnih i moralnih sila. Stoga oni koji se pripremaju za propovedničku službu treba marljivo da proučavaju ljudski organizam, kako bi znali da ga štite od bolesti, ne veštačkim lekovima, nego laboratorijom koja se nalazi u samoj prirodi. Onima koji ulažu svaki napor da se sačuvaju od bolesti navodeći i druge da zdravlje i tela i duše čuvaju kao sveti amanet, Gospod će podariti svoj blagoslov. Hristovi glasnici, kojima je povereno da znanje o Bogu šire živom rečju, biće dvostruko korisniji ako znaju da ukažu i pomoć bolesnima. Praktično poznavanje zdravstvene reforme osposobiće ljude i žene da u objavljivanju poruke milosti i vraćanja Bogu budu još uspešniji.

Propovednici treba da budu vaspitači koji razumeju i pravilno shvataju potrebe ljudskog roda. Oni članove Zajednice treba da upućuju u sve grane misionarskog rada, kako bi mogli da budu blagoslov za sve društvene slojeve. Oni treba oštroumno da prepoznaju one koji cene duhovne vrednosti, i koji imaju takta i sposobnosti da nad dušama budno bdiju kao oni koji će za njih pred Bogom polagati račun. Oni takvima treba da pomažu u organizovanju raznih aktivnosti, kako bi se ljudi, žene i mladi, različitog temperamenta i životnih poziva prihvatili zadatka koji se mora izvršiti, posvećujući svoje Bogom dane talente u najodanijoj službi svome Učitelju.

Da bismo svoje ideje o hrišćanskom dobročinstvu zaista proširili moramo ih primeniti u praksi. Praktičnim radom postiže se daleko više nego samim držanjem propovedi. Naši propovednici moraju imati svestranije ideje, i onim što najusrdnije govore iz ličnog iskustva probudiće uspavane energije. Svakodnevnim održavanjem žive povezanosti s Bogom, oni treba da steknu dublji uvid u sopstveni život i u život drugih, i da tako prošire delokrug svog uticaja. Na taj način oni će, kao kanali svetlosti, saradujući sa Hristom moći da primljenu svetlost prenose i na druge.

Dok učvršćuju svoj duhovni temelj na Večnoj steni i vezuju se svom dušom za Hrista, učeći se da ljube Boga iznad svega drugog, članovi Zajednice naučiće da i bližnjega ljube kao samog sebe.

Sila Gospodnja uzdiže se i slavi kad ljudska srca ispoljavaju saosećanje, razumevanje i samilost prema onima koji stradaju i pate. Božji anđeli jedva čekaju da saraduju sa ljudskim oruđima na spasavanju duša. Kada Sveti Duh deluje na naše srce i naš um, mi nećemo izbegavati nijednu dužnost ni odgovornost, niti ćemo proći pored ranjene i bespomoćne duše ostavljajući je u njenoj nevolji.

Smatrajući sve one koje je iskupio svojom krvlju izuzetno vrednim, Hristos ih usvaja i prihvata kao svoju decu, čineći ih predmetom svoje najnežnije brige; i da bi zadovoljio njihove ovozemaljske i duhovne potrebe, On ih poverava pripadnicima svoje Zajednice, naglašavajući: „Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste“ (Mat. 25,40). To treba da bude naše geslo: „Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“ I ako savesno nastavimo da to činimo u svom svakodnevnom životu, čućemo na kraju reči blagoslovenog odobravanja: „Dobro, slugo dobri i vjerni... uđi u radost Gospodara svojega.“ Hoće li se isplatiti da kao hrišćani izdržimo sva kušanja i proveravanja kojima nas Gospod izlaže? U procesu čišćenja i oplemenjivanja sopstvene duše, naša žarka želja „da svoj poziv i izbor utvrdimo“ inspirisaće nas

dubokim sažaljenjem i saosećanjem sa nevoljnima. Svu energiju i pažnju koju smo nekada poklanjali ovozemaljskim interesima unecemo u radosnu službu Onome kome dugujemo sve što imamo. Mi treba da radimo kao što je Hristos radio, koristeći svaku priliku da ukažemo pomoć onima koji su gotovi da propadnu u svojoj uniženosti. Ruku pomoći treba pružiti svakom ko je u nevolji. Tada ćemo se uz pesme slave i zahvalnosti radovati s Bogom i nebeskim anđelima posmatrajući duše koje su bile ogrezle u grehu kako se uzdižu, oplemenjuju i slave Boga, i gledajući one koji su bili obmanuti i zalučeni kako pristojno obučeni i potpuno razumni sede kod Hristovih nogu i uče se od Njega. Dok ovaj zadatak obavljamo, primajući od Boga darove i vraćajući Mu ono što smo na poverenje primili od Njega da bi to iskoristili u slavu Njegovog imena, pratiće nas Njegov blagoslov. Neka sirote, malodušne i grehom obolele duše uvide da držanje Božjih zapovesti donosi „veliku platu“, i sopstvenim iskustvom pokažu drugima da su blagoslov i služba nerazdvojno povezani jedno s drugim.

Iako smo propustili dragoceno vreme i talente u sebičnom ugađanju sebi ruka Gospodnja je još uvek ispružena nad nama; i ako smo danas spremni da radimo u Njegovom vinogradu, objavljujući svetu poruku Njegove milosti svim raspoloživim sredstvima On će primiti našu službu. Za koliko njih ste spremni da se zalažete, kako bi stigavši u nebeski mir, doprineli da vi primite pohvalu: „Dobro, slugo dobri i vjerni?“ Koliko će njih, zahvaljujući vašoj pomoći, biti krunisano slavom, čašću i večnim životom? Spasitelj traži radnike. Hoćete li da radite dobrovoljno?

NAGRADA ZA NESEBIČNO SLUŽENJE

„Kad daješ objed ili večeru“, kaže Hristos, „ne zovi prijatelje svoje, ni braću svoju, ni rođake svoje, ni susjede bogate, da ne bi i oni tebe nekad pozvali i vratili ti; nego kad činiš gozbu, zovi siromahe, kljaste, hrome i slijepe; i blago će ti biti što ti oni ne mogu vratiti, nego će ti se vratiti o vaskrsenju pravednika“ (Luka 14,12-14).

U ovim rečima Hristos ističe razliku između koristoljubivih običaja ovog sveta i nesebičnog služenja koje je On pokazao svojim ličnim primerom. Za takvo služenje On ne nudi nikakvu nagradu u vidu dobitka ili priznanja u ovom svetu. „Nego će ti se vratiti“, naglašava On, „o vaskrsenju pravednika“. Tada će se pokazati životni rezultati svakog pojedinca, i svako će požnjeti ono što je posejao.

Ova misao treba da bude podstrek i ohrabrenje za sve one koji rade za Gospoda. Naš rad za Boga u ovom životu često izgleda gotovo besplodan. U svojim naporima da činimo dobro možemo biti usrdni i istrajni, ali ipak nam možda neće biti dozvoljeno da vidimo rezultate toga. Možda će nam izgledati da su svi ti napori uloženi uzalud i potpuno izgubljeni. Ali Spasitelj daje sigurno obećanje da je takav rad zabeležen na nebu i da nagrada neće izostati. Apostol Pavle, pišući pod nadahnućem Svetog Duha, naglašava: „A dobro činiti da vam se ne dosadi; jer ćemo u svoje vrijeme požnjati ako se ne umorimo“ (Gal. 6,9). A u rečima psalmiste čitamo: „Ide i plače koji nosi sjeme da sije; poći će s pjesmom noseći snopove svoje“ (Ps. 126,6).

I mada će velika i konačna nagrada uslediti tek o Hristovom dolasku, verna i od sveg srca iskrena služba Bogu donosi nagradu još u ovom životu. Radnik često mora da nailazi na smetnje, suprotstavljanja i gorko razočaranje koje razdire srce. On možda neće doživeti da vidi plodove svojih napora. Ali i pored svega toga, on nalazi blagoslovenu naknadu u svom radu. Svi koji se u potpunosti predaju Bogu u nesebičnom zalaganju za ljudski rod, postaju saradnici Gospoda slave. Ova misao zaslađuje sve teškoće i mučne napore, krepí volju i jača duh za sve što snađe čoveka. Radeći nesebična srca, sudelujući u Hristovom stradanju i deleći Njegovo saosećanje, Hristovi saradnici uvećavaju Njegovu radost i doprinose ukazivanju časti i slave Njegovom uzvišenom

imenu.

Održavajući neprekidnu zajednicu sa Bogom, sa Hristom i svetim anđelima, oni su okruženi nebeskom atmosferom koja donosi zdravlje telu, energiju umu i radost duši.

Svi koji u službi Bogu posvete celo svoje biće duh, dušu i telo, primaju stalno novo osveženje fizičke, umne i duhovne snage. Njima su stalno na dohvat neiscrpna bogatstva neba. Hristos ih zadahnjuje dahom svog Duha, životom svog života, a Sveti Duh ulaže svoje najveće energije delujući na njihov um i njihovo srce.

„Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Tada ćeš prizivati, i Gospod će te čuti; kad zavapiš, On će reći: Evo me.“ „Tada će zasjati u mraku vidjelo tvoje i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i sitiće dušu tvoju na suši i kosti tvoje krijepiće; i bićeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu voda ne presiše“ (Is. 58,8-11).

Mnoga obećanja upućuje Gospod onima koji služe Njegovim stradalnicima. On kaže „Blago onome koji razumije nevoljnike i brine za siročad; Gospod će ga izbaviti u zli dan. Gospod će ga sačuvati i poživjeće ga; biće blažen na zemlji. Neće ga dati na volju neprijateljima njegovim. Gospod će ga ukrjepiti na postelji bolesničkoj; iscijeliće ga od svih bolesti njegovih.“ „Uzdaj se u Gospoda, i čini dobro, da poživiš na zemlji i hraniš se u izobilju mira“ (Ps. 41,1-3; 37,3). „Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka tvojega; i biće pune žitnice tvoje obilja, i presipaće se vino iz kaca tvojih.“ „Jedan prosipa, i sve više ima; a drugi tvrduje suviše, i sve je siromašniji.“ „Gospodu pozajmljuje ko poklanja siromahu i platiće mu se za delo njegovo.“ „Podašna ruka biva bogatija, i ko napaja druge, sam će biti napojen“ (Priče 3,9.10; 11,24; 19,17; 11,25).

Iako se mnogi od plodova njihovog rada ne vide u ovom životu, oni koji rade za Boga imaju sigurno obećanje o krajnjem uspehu. Kao Iskupitelj sveta, i Hristos je bio stalno suočavan sa prividnim neuspesima. Čeznja Mu je neprekidno bila da ljude oplemenjuje i spasava, ali je izgledalo da u tome malo uspeva. Sotonini agenti su stalno nastojali da stvore prepreke na Njegovom putu. Ali On se nije dao obeshrabriti. Pred očima su Mu uvek bili krajnji rezultati Njegove misije. Znao je da će u sukobu sa zlom istina na kraju trijumfovati, i zato je rekao svojim učenicima: „Ovo vam kazah, da u Meni mir imate. U svijetu ćete imati nevolje: ali ne bojte se, jer ja nadvladah svijet“ (Jovan 16,33). I život Hristovih sledbenika treba da bude sličan Njegovom životu niz neprekidnih pobeda, koje ovde često ne izgledaju kao pobede, ali će kao takve biti priznate u velikoj budućnosti. Oni koji se u svom radu zalažu za dobro drugih sarađuju sa nebeskim anđelima, koji im kao stalni pratioci neprekidno pomažu. Anđeli svetlosti i sile uvek su u njihovoj blizini da ih zaštite, izleče, pouče i nadahnu. Najviše vaspitanje, najpouzdanija prosvećenost, i najuzvišenija služba poverena ljudskim bićima, njihov je udeo.

I često naš milostivi Otac da bi ohrabrio svoju vernu decu i ojačao njihovu veru dozvoljava da još ovde vide kako sila Njegove milosti utiče na srce i život onih za koje se oni zalažu. „Jer moje misli nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod, nego koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli. Jer kako pada dažd ili snijeg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i čini da ona rađa i da se zeleni, da ljudi imaju sjemena da siju i hljeba da jedu, tako će biti i riječ moja kad izađe iz mojih usta; neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti što mi je drago, i srećno će svršiti na što je pošljem. Jer ćete s veseljem izaći, i u miru ćete biti vođeni; gore i bregovi pjevaće pred vama od radosti, i sva će drveta pljeskati rukama. Mjesto trnja niknuće jela, mjesto koprive niknuće mirta; i to će biti Gospodu u slavu, za vječni znak, kojega neće nestati“ (Is. 55,8-13).

U preobražaju karaktera, u iskorenjivanju zlih sklonosti, u razvoju slatkih rodova Svetog Božjeg Duha možemo videti ispunjenje obećanja: „mjesto trnja niknuće jela, mjesto koprive niknuće

mirta.“ U obraćanju grešnika često vidimo kako se pustinja života pretvara u radost i „procvjeta kao ruža“.

Hristos se najviše raduje pridobijanju onih koji spolja izgledaju potpuno bespomoćni, koje je sotona unizio dok ih je koristio kao svoja oruđa, takve Hristos želi da učini podanicima svoje milosti. On se raduje što može da ih oslobodi patnji i gnjeva koji dolazi na sinove nepokornosti. Svoje verne On čini istinskim saradnicima u ovom delu, i u uspehu istoga oni nalaze dragocenu nagradu još u ovom životu.

Ali šta je to u poređenju s radošću koju ćemo doživeti na veliki dan kad će se konačno otkriti sve? „Tako sada vidimo kao kroz staklo u zagonetki, a onda ćemo gledati licem k licu“, i sada znamo samo po nešto, a onda ćemo poznati kao što poznajemo sebe (I Kor. 13,12).

Učestvovati u radosti Gospodara svojega najveća je nagrada Hristovih radnika. Ta radost, koju i sam Hristos tako žudno iščekuje, izražena je u Njegovoj molitvi upućenoj Ocu: „Hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom tamo gdje sam ja“ (Jovan 17,24). Kada se Isus posle svog vaskrsenja uznosio na nebo, anđeli su željno čekali da Mu požele dobrodošlicu. Bezbrojno mnoštvo nebeskih bića žudno je očekivalo da ponovo pozdravi svoga voljenog Zapovednika koji se vraćao iz tamnice smrti. Oni su se željno zbijali oko Njega u težnji da Mu se što više približe dok je ulazio na vrata neba, ali im je On dao znak da se povuku nazad. Njegovo srce bilo je sa usamljenom grupom ožalošćenih učenika koje je ostavio na Maslinskoj gori. U srcu On je još uvek sa svojim vernima na Zemlji kojima u borbi sa neprijateljem još uvek upućuje svoje jemstvo: „Oče, naglašava On, „hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom tamo gdje sam ja“.

Hristovi iskupljenici su Njegovi dragulji, Njegovo dragoceno i posebno blago. Oni su kao „kamenje u vijencu“ (Zah. 9,16) „bogatstvo slave nasljedstva Njegova u svetima“ (Efesc. 1,18). U njima On će „vidjeti trud duše svoje i nasitiće se“ (Is. 51,11).

I zar i Hristovi radnici neće isto tako da se raduju kad konačno i oni ugledaju plodove svoga rada? Pišući obraćenima u Solunu apostol Pavle, naglašava: „Jer ko je naša nada, ili radost, ili vijenac slave? Niste li upravo vi pred Gospodom našim Isusom Hristom o dolasku Njegovome? Jer ste vi naša slava i radost“ (I Sol. 2,19.20). A svoju braću u Filibi on bodri: „Da budete pravedni i besprekorni“, da „svijetlite kao svjetiljke u ovom svijetu; držeći Riječ života na moju pohvalu za dan Hristov, da mi ne bude uzalud trčanje i trud“ (Filib. 2,15.16).

Svaki podsticaj Svetog Duha koji navodi ljude na dobro i približuje ih Bogu beleži se u nebeskim knjigama, i na dan Božjeg suda svakome koji se predao da bude oruđe Božjeg Duha biće dozvoljeno da vidi šta je postignuto njegovim životom.

Prilažući svoje dve leptu u Gospodnju riznicu, siromašna udovica malo je znala šta time u stvari čini. Njen primer samopožrtvovanosti ne prestaje da utiče na hiljade i hiljade srca u svim zemljama i u svim vekovima. To je Riznici Božjoj donelo priloge mnogih i malih i velikih, i bogatih i siromašnih. To ne prestaje da doprinosi stalnom održavanju misija, osnivanju bolnica, prikupljanju hrane za gladne i odeće za neodevene, i propovedanju Jevanđelja siromašnima. Njeno nesebično delo još uvek donosi blagoslov ogromnom mnoštvu. I na dan Božjeg suda njoj će biti dozvoljeno da vidi blagosloveni ishod svega toga. Isto je tako rečeno i za dragoceni dar koji je Marija dala Spasitelju. Koliko je njih koje njena razbijena sklenica od alabastera još uvek inspiriše i pokreće na službu ljubavi! I kako će se ona radovati kada joj bude dozvoljeno da vidi sve to!

Čudesan će i divan prizor to biti kad se svako delo svetog uticaja, sa svim svojim dragocenim posledicama, iznese na videlo. Kakva će biti zahvalnost duša koje ćemo sresti u nebeskim dvorovima kad u potpunosti shvate naše saosećajno i ljubazno zalaganje za njihovo spasenje! Sva zahvalnost, čast i slava za naše iskupljenje pripada i odavaće se Bogu i Jagnjetu; ali odavanje slave

Bogu neće nimalo umanjiti izražavanje zahvalnosti i oruđu koje je Bog upotrebio u spasavanju duša koje su bile na rubu propasti.

Iskupljeni će u carstvu slave sresti i prepoznati one čiju su pažnju ovde usmerili na uzvišenog Spasitelja. Kako blagoslovene razgovore će oni tada voditi sa tim dušama! „Ja sam bio grešnik“, naglašavaće jedan, „bez Boga i bez ikakve nade u svetu, a ti si došao i moju pažnju usmerio na dragocenog Spasitelja kao moju jedinu nadu. Ja sam poverovao u Njega. Okajao sam svoje grehe i omogućeno mi je da, zahvaljujući Hristovim zaslugama, danas zajedno sa Njegovim svetima boravim u nebeskim dvorovima.“ Drugi će reći: „Ja sam bio nevernik u neznabožačkoj zemlji. Ti si napustio svoje srodnike i prijatelje i sve udobnosti svoga doma, i došao si da me naučiš kako da nađem Isusa i da uzverujem u Njega kao jedinog pravog Boga. Ja sam odbacio i uništio svoje idole, odlučio da služim pravom Bogu, i sada Ga gledam licem k licu. Spasen sam, zauvek spasen, i stalno gledam Onoga koga ljubim. Onda sam Ga gledao samo očima vere, ali sad Ga vidim u stvarnosti. Sad mogu da svoju zahvalnost za iskupljujuću milost neposredno izražavam Onome koji me toliko ljubi da me je od svih mojih greha oprao krvlju svojom.“

Drugi će svoju zahvalnost onome koji je hranio gladne i odevao neodevene izražavati rečima: „Kad je očajanje okovalo moju dušu neverovanjem, Gospod te je poslao k meni da mi progovoriš reči nade i utehe. Doneo si mi hranu za moje fizičke potrebe, i, otvarajući Reč Božju, probudio si u meni svest i o potrebi duše. Postupao si sa mnom kao sa bratom. Saosećajući sa mnom u mojim nevoljama, povratio si život u moju skrhanu i ranjenu dušu, tako da sam smogao snage da prihvatim ruku koju mi je Hristos u tebi pružio da me spase. U mom neznanju ti si me strpljivo poučavao da imam Oca na nebu koji se i o meni brine. Čitao si mi dragocena obećanja zapisana u Reči Božjoj. Udahnuo si veru u moju dušu da i ja mogu biti spasen. Moje srce se raznežilo, slomilo se i predalo kad sam shvatio koliku je žrtvu Hristos podneo za mene. Počeo sam da osećam glad za hlebom života, i istina je postala dragocena mojoj duši. Sada sam ovde, spasen sam, zauvek spasen, mogu zauvek da živim u prisustvu Onoga koji je dao svoj život za mene i da Ga neprekidno hvalim i slavim.“

Kako će se radovati iskupljeni kad se sretnu i pozdrave sa onima koji su doprineli njihovom spasenju! Kakvo će zadovoljstvo tada obuzeti srca onih koji su ovde živeli ne da ugađaju sebi nego da posluže na blagoslov i dobro nesrećnima, koji su u ovom svetu imali tako malo radosti! Oni će doživeti ispunjenje Hristovog obećanja: „I blago će ti biti što ti oni ne mogu vratiti; nego će ti se vratiti o vaskrsenju pravednika“ (Luka 14,14).

„Tada ćeš se veseliti o Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske i daću ti da jedeš nasljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše“ (Is. 58,14).

„Ne boj se... jer sam ti ja štit, i nagrada je tvoja vrlo velika“ (I Mojs. 15,1).

„Ja sam dio tvoj i tvoje nasljedstvo“ (IV Mojs. 18,20).

„Gdje sam ja ondje i sluga moj neka bude“ (Jovan 12,26).

V AKVIZITERSKI⁶ RAD

„Blago vama koji sijete pokraj svake vode...“ Isaija 32,20.

ZNAČAJ OVOG RADA

Akviziterski rad, ako se pravilno obavlja, misionarski je rad od najvećeg značaja i predstavlja dobar i uspешan metod u iznošenju značajnih istina za ovo vreme. Značaj propovedničkog rada je očevidan; međutim, mnogi koji gladuju za hlebom života nemaju to preimućstvo da slušaju reči Bogom poslanih propovednika. Iz tog razloga veoma je bitno da se naše publikacije što više šire. Na taj način poruka će stići i tamo gde živi govornik nema pristupa, i to će pažnju mnogih privući na važne događaje povezane sa završnim prizorima ovozemaljske istorije.

Akviziterski rad je Bogom određen kao sredstvo da se narodu iznese istina sadržana u našim knjigama; i akviziter treba da bude impresioniran svešću koliko je važno da se stanovnicima sveta što hitnije dostave knjige neophodne za njihovo duhovno prosvetćivanje. To je upravo zadatak koji Bog želi da Njegov narod izvrši u ovo vreme. Svi koji se posvećuju delu Božjem radeći kao akviziteri, potpomažu u širenju poslednje vesti opomene ovom svetu. Vrednost i značaj ovog rada ne možemo nikada preneglasiti; jer bez napora onih koji šire našu literaturu, mnogi nikada ne bi čuli opomenu. Istina je da mnogi kupljene knjige stave na policu ili na sto u nekoj od svojih soba i retko kada više i pogledaju u njih. Ali Bog još uvek vodi brigu o svojoj istini, i doći će vreme kada će te knjige biti tražene i čitane. Kada nekoga od ukućana snađe bolest i neka nesreća, Gospod posredstvom istine sadržane u tim knjigama šalje uznemirenom srcu mir, nadu i spokojstvo. Otkriva im se Njegova ljubav i oni shvataju koliko je dragoceno oprostjenje greha koje im se omogućuje u Hristu. Tako Bog saraduje sa svojim radnicima spremnim na samoodricanje.

Ima mnogo i takvih koji zbog svojih predrasuda nikada ne bi saznali za istinu da ona na ovakav način nije unesena u njihov dom. Akviziter može da nađe i takve duše i da im ukaže duhovnu pomoć. To je grana dela u kojoj on, radeći od kuće do kuće, može da bude uspешniji od svih drugih. On može da se upozna s ljudima u njihovoj kući i da shvati njihove stvarne potrebe; može se moliti s njima i ukazati im na Hrista kao jagnje Božje koje uze na se grehe sveta. Tako se otvara put da naročita poruka za ovo vreme nađe pristup u njihova srca.

Velike su odgovornosti onoga koji na ovakav način širi našu literaturu. Polazeći na svoj rad on treba da bude spreman da zainteresovanima razjašnjava Svete Spise. Ako se, dok putuje iz mesta u mesto, potpuno osloni na Gospoda oko njega će biti Božji anđeli, donoseći mu na um prave reči koje će značiti svetlost, nadu i ohrabrenje za dušu mnogih.

Neka akviziter ima na umu da je njegovo preimućstvo sejati seme istine pokraj svake vode. Neka se uvek seti da je posao koji obavlja dok prodaje knjige koje sadrže znanje o istini u stvari delo Božje, i da svaki talenat treba da upotrebi na slavu Njegovog imena. Bog će biti uz svakoga koji teži da shvati istinu, kako bi mogao jasno da je izloži i drugima. U svojoj Reči On naglašava jasno i razgovetno: „I Duh i nevjesta govore: Dođi! I koji čuje neka govori: Dođi!“ (Otkr. 22,17). Ne smemo oklevati da dajemo savete i uputstva onima kojima je to potrebno kako bi mogli da upoznaju istinu kakva je ona u Isusu. Izgubljene ovce iz stada Božjeg rasejane su po svemu svetu, a delo koje treba da se učini za njih zanemareno je. Prema svetlosti koja mi je data znam da tamo gde se sada

---

⁶ Za razliku od kolportera (kod nas poznatijeg poziva) koji našu literaturu raznosi i prodaje akviziter, kao ovlašćeni predstavnik izdavača, ponuđene knjige reklamuje, preporučuje u pretplati, i u svom radu se revnosno zalaže u raspravljanju o Biblijskim istinama i pridobijanju duša za Hrista.

nalazi jedan akviziter treba da ih bude stotinu. Takve radnike treba ohrabrivati da nastave svoj posao, ali ne da preporučuju ljudske izmišljotine, već da svetu nose one knjige koje sadrže istinu bitnu za ovo vreme. Neka akviziteri polaze sa Rečju Gospodnjom, imajući na umu da će oni koji drže Božje zapovesti učeći i druge da ih drže biti nagrađeni kad vide kako se duše obraćaju zahvaljujući njihovom trudu i zalaganju, a istinski obraćene duše nastaviće da i druge privode Hristu. Tako će delo nastaviti da se širi i u nove oblasti.

Došlo je vreme kada akviziteri treba da izvrše veliki zadatak. Svet spava, i oni kao stražari treba da jasnim i određenim znacima za uzbunu upozore zaspale na opasnost koja im pretila. Pripadnici crkava ne poznaju vreme svoga pohoda. Zahvaljujući upravo naporima naših akvizitera oni najčešće mogu da upoznaju istinu. Oni koji polaze u ime Gospodnje Njegovi su vesnici, poslani da mnoštvu koje se još uvek nalazi u tami zablude objave radosnu vest o spasenju, zahvaljujući Hristovim zaslugama i poslušnosti Božjem zakonu.

Poučena sam da čak i tamo gde zainteresovani mogu da slušaju izlaganje Božje Reči sa propovedaonice, akviziter treba da nastavi svoj rad u saradnji sa propovednikom; jer iako propovednik može najsvesnije da izlaže poruku, slušaoci možda nisu u stanju da sve zapamte. Štampana Reč je stoga veoma bitna, ne samo da probudi njihovu svest o značaju istine za ovo vreme, već i da ih ukoreni i utvrdi u istini, i da u njihovim očima razobličiti svu varljivost zablude. Časopisi i knjige su Gospodnja sredstva da se istina za ovo vreme stalno drži pred očima naroda. U prosvećivanju i utvrđivanju duša u istini publikacije mogu da ostvare daleko više nego što propovednik može učiniti samim izlaganjem sa propovedaonice. „Nemi vesnici“ (listovi i publikacije) koje akviziteri ostavljaju u domovima zainteresovanih za istinu predstavljaju veliku podršku zalaganju propovednika u svakom pogledu; jer Sveti Duh utiče na um onih koji čitaju te knjige isto tako kao što utiče na um onih koji slušaju izlaganje sa propovedaonice. Knjigama koje sadrže istinu anđeli pružaju istu podršku koju daju i zalaganju propovednika.

Vesti o svakom uspešnom naporu učinjenom sa naše strane da razagnamo duhovnu tamu, šireći svetlost i znanje o Bogu i Hristu Isusu, koga je On poslao, anđeli stalno odnose na nebo. Zapisi o tome iznose se pred duhove savršenih pravednika na nebesima i duboko uzbuđuju sva tamošnja poglavarstva i vlasti, pridobijajući naklonost i odobravanje svih nebeskih bića.

„Hvala Bogu koji nam svagda daje pobjedu u Hristu Isusu, i kroz nas javlja miris poznanja svojega na svakom mjestu. Jer smo mi Hristov miris Bogu i među onima koji se spasavaju i među onima koji propadaju; jednima dakle miris smrti za smrt; a drugima miris života za život. A za ovo ko je osposobljen?“ (II Kor. 2,14-16).

KVALIFIKACIJE AKVIZITERA

Pošto je širenje naše literature misionarski rad, svemu što je povezano s tim treba pristupati sa misionarskog stanovišta. Za akvizitere u širenju naše literature treba birati ljude i žene koji shvataju teret odgovornosti takve službe, ljude čiji cilj nije da ostvare materijalni dobitak, nego da svetlost istine odnesu onima koji je još nemaju. Sve što činimo treba činiti na slavu Bogu da se svetlost istine odnese onima koji se još uvek nalaze u tami zablude. Načela sebičnosti: težnja za materijalnim dobitkom, čašću ili položajem ne bi trebalo ni da se spominju među nama!

Akviziteri svakog dana treba da se obraćaju Bogu u usrdnoj molitvi, da bi njihove reči i postupci mogli da budu miris života za život i da bi širili oko sebe spasonosan uticaj. Razlog što mnogi od njih nisu imali uspeha u akviziterskom radu u tome je što nisu bili pravi hrišćani; nisu znali šta je pravo obraćenje. Oni su teorijski znali kako treba da se radi, ali nisu osećali svoju potpunu zavisnost od Boga.

Akviziteri, imajte na umu činjenicu da knjige koje širite ne predstavljaju čašu vavilonskog vina lažna učenja i zablude koje on nudi carevima zemaljskim, nego čašu punu dragocenih istina o iskupljenju roda ljudskog. Hoćete li i sami da se napajate iz te čaše? Tada će vaš um biti doveden u potpunu pokornost volji Hristovoj i On će moći da stavi na vas svoj natpis. Gledajući stalno na Hrista vi ćete se preobražavati iz slave u slavu i vaš karakter bivaće sve savršeniji. Bog očekuje od vas da stupite u prve redove i da govorite reči koje će On staviti u vaša usta. On želi da na taj način pokažete koliko visoko cenite spasenje ljudskih duša, duša koje je Hristos otkupio svojom dragocenom krvlju. Kad padnete na Stenu i razbijete se, shvatićete iz ličnog iskustva šta sve Hristos može da učini za vas, a i drugi će uvideti kako snažan uticaj istina ima na vaše srce.

Onima koji se školuju da bi u svom radu za Boga bili što uspješniji, rekla bih: Imajte na umu da dobitnik u radu na spasavanju duša možete postati samo ako se svakodnevno u potpunosti posvetite Bogu. Ima i takvih koji nisu bili u mogućnosti da se školuju, jer su bili suviše siromašni da bi platili troškove takvog školovanja. Ali kad su postali sinovi i kćeri Božji, počeli su da rade u mestu svog prebivališta, zalažući se za spasenje duša iz svog najbližeg okruženja. Iako bez znanja koje se stiče u školi, oni su se posvetili Bogu i Bog je radio preko njih. Slično prvim učenicima koji su pozvani od svojih ribarskih mreža da pođu za Hristom, i oni su dragocene pouke naučili od samog Spasitelja. Povezavši se čvrsto sa Najvećim Učiteljem, znanje stečeno iz Svetih spisa osposobilo ih je da i drugima govore o Hristu. Tako su stekli pravu mudrost, jer o sebi nisu imali tako visoko mišljenje koje bi ih sprečilo da smerno primaju pouke upućene s neba. Obnavljajuća sila Svetog Duha praktično im je davala energiju neophodnu za rad na spasavanju duša.

Znanje i najučuenijih, ako nisu učili u školi Hristovoj, samo je besmislenost kad je u pitanju privođenje duša Hristu. Bog može da radi samo sa onima koji prihvataju Hristov poziv: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vam odmor dati. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim, jer je jaram moj blag, i breme je moje lako“ (Mat. 11,28-30).

Mnogi naši akviziteri udaljuju se od pravih načela. Želja da postignu ovozemaljske prednosti odvraća njihov um od stvarnog cilja i svrhe ovog rada. Neka niko ne misli da će hvalisavim isticanjem nekih svojih sposobnosti ostaviti željeni utisak na ljude. Time se ne postižu najbolji i najtrajniji rezultati. Naš zadatak je da misli naroda usmerimo na ozbiljnost istine za ovo vreme. Samo kad su naša srca prožeta duhom istine koja se nalazi u knjizi koju preporučujemo i kad u duhu poniznosti skrećemo pažnju ljudi na tu istinu, naši naponi će uroditi pravim uspehom; jer će samo tada Sveti Duh, koji osvedočava dušu o grijehu, o pravdi i o sudu, moći da bude prisutan i da gane srce.

Sa našim knjigama treba da rade posvećeni radnici, lica koja Sveti Duh može da upotrebi kao svoja oruđa. Sva naša delotvornost i sve naše pouzdanje samo je u Hristu; i mi istinu treba da iznosimo u poniznosti i jednostavno, prepuštajući da ona sama širi svoj miris života za život.

Poniznost i usrdnost u molitvi učiniće u širenju naših knjiga više nego sve moguće ukrašavanje u pripremi i ilustrovanju istih, koje je uobičajeno u svetu. Ako radnici poklanjaju svoju pažnju onome što je istinito, živeći u skladu s tim; ako se mole u veri imajući puno poverenje u vođstvo Svetog Duha, Njegova sila izliće se na njih u snažnim nebeskim izlivima, i to će na srca zainteresovanih ostaviti pravi i trajan utisak. Zato, molite se i radite, radite i molite se, i Gospod će raditi s vama.

Svakom akviziteru neophodna je stvarna i stalna pomoć Božjih anđela; jer on ima da izvrši važan zadatak, nešto što samo svojom snagom ne može da učini. One koji su nanovo rođeni, koji pristaju da budu vođeni Svetim Duhom, da sve što mogu učiniti čine onako kako bi to Hristos učinio, koji rade kao pred očima nebeskog svemira, pratiće i poučavati sveti anđeli koji će ulaziti pred njima u

domove onih koje posećuju i pripremati im put. Takva pomoć daleko je vrednija od svih preimućstava koje bi možda donela skupa i spolja privlačno urađena priprema ponuđenih knjiga. Kad ljudi shvate ozbiljnost vremena u kojem živimo, radiće kao da ih posmatra celo nebo. Akviziter će preporučivati one knjige koje donose svetlost i duhovnu snagu duši. On će se i sam napajati duhom ovih knjiga i svim srcem zalagati da ljude zainteresuje za iste. Njegova snaga, njegova hrabrost i njegov uspeh zavisiće od toga koliko je istina izložena u tim knjigama utkana u njegov život i koliko se to ogleda u njegovom karakteru. Kada je njegov lični život usklađen sa ovim, on može poći da i drugima prenosi svetu istinu koju zastupa. Prožet uticajem Svetog Duha, on će steći duboko i bogato iskustvo, i nebeski anđeli učiniće njegov rad zaista uspešnim.

Svim našim akviziterima, svima kojima je Bog poverio talente da bi mogli da sarađuju s Njim, hoću da kažem: Molite se, o molite se da steknete dublje iskustvo. Neka vam je srce kad polazite na rad smekšano i potčinjeno proučavanjem dragocenih istina koje nam je Bog dao za ovo vreme. Napajajte se u izobilju vodom spasenja, kako bi ona u vašem srcu postala živi izvor, koji u svom toku osvežava duše na samom rubu propasti. Bog će vam tada podariti mudrost i osposobiće vas da uvek i u svemu postupite ispravno. On će vas učiniti kanalima kroz koje će svoj blagoslov moći da izliva i na druge. Pomoći će vam da otkrivete Njegove osobine prenoseći na druge mudrost i znanje koje vam je On podario.

Molim se Gospodu da predmet koji sam ovde izložila shvatite u svoj njegovoj dužini, širini i dubini, kao i svoju odgovornost da strpljenjem, hrabrošću i nepokolebljivom čestitošću otkrijete karakter Hristov. „I mir Božji koji prevazilazi svaki um, da sačuva srca vaša i misli vaše u Gospodu Isusu“ (Filip. 4,7).

AKVIZITER KAO JEVANĐELJSKI RADNIK

Razborit, bogobojažljiv i istinoljubiv akviziter zaslužuje da mu se ukaže poštovanje, jer zauzima položaj podjednak položaju propovednika. Mnogi od naših mladih propovednika i onih koji se pripremaju za propovedničku službu mogli bi ako su zaista obraćeni učiniti mnogo dobra radeći kao akviziteri. Susrećući se sa različitim ljudima i preporučujući im naše publikacije stekli bi iskustvo koje se ne može steći samo držanjem propovedi. Odlazeći iz kuće u kuću, oni mogu da razgovaraju s ljudima, noseći sa sobom miris Hristovog života. Trudeći se tako da budu na blagoslov drugima, oni bi i sami primili blagoslov; stekli bi dragoceno iskustvo u veri; njihovo poznavanje Svetih spisa bivalo bi sve veće, i stalno bi usavršavali svoje znanje u pridobijanju duša za Hrista.

Svi naši propovednici treba dobrovoljno da nose sa sobom naše knjige i da ih šire kuda god idu. U svakoj porodici koju poseti propovednik može da ostavi po neku knjigu, bilo da je proda ili da je pokloni. U prvim godinama naše istorije mnogi su tako radili. Propovednici su radili i kao kolporteri, dok su novcem dobijenim za prodane knjige potpomagali napredak dela u mestima gde je pomoć bila najpotrebnija. Oni mogu s razumevanjem da govore o takvim metodama rada, jer u tome imaju životno iskustvo.

Neka niko ne misli da propovednik Jevanđelja umanjuje dostojanstvo svog poziva ako i akviziterstvo koristi kao sredstvo da ljudima odnese istinu. Učestvujući u tom radu on sledi primer apostola Pavla koji kaže o sebi: „Vi znate od prvoga dana kad dođoh u Aziju kako s vama jednako bijah služeći Gospodu sa svetom poniznosti i mnogim suzama i napastima koje mi se dogodiše od Jevreja koji mi rađahu o glavi; kako ništa korisno ne izostavih da vam ne kažem i da vas naučim pred narodom i po kućama; svjedočeći i Jevrejima i Grcima da treba da se pokaju pred Bogom i vjeruju u Gospoda našega Isusa Hrista“ (Djela 20,18-21). Iako je bio veoma rečit govornik, kome se sam Gospod javio na tako čudesan način, Pavle je išao od kuće do kuće u najvećoj poniznosti, sa mnogo suza i kroz mnoga iskušenja.

Svi koji traže mogućnost za pravu propovedničku službu i koji žele da se u potpunosti i svim srcem posvete Bogu, naći će u akviziterskom radu pravu priliku da govore o mnogim istinama koje se odnose na budući, besmrtni život. Iskustvo stečeno na ovakav način predstavljaće najveću vrednost za one koji se pripremaju za propovedničku službu. Vođstvo i stalna prisutnost Svetog Božjeg Duha najpouzdanije pripremaju radnike da postanu pastiri Božjeg stada. Misao da je Hristos njihov stalni saputnik, ispunjavaće ih i pored svih njihovih teškoća i iskušenja dubokim osećanjem strahopoštovanja i svete radosti. Potrebe na koje se u radu neizbežno nailazi naučiće ih kako da se mole. To je prava prilika da se privikavaju na strpljenje, ljubaznost, društvenost i spremnost da pomažu drugima. Imajući na umu da Hristos, njihov Saputnik, ne odobrava neljubazne reči i ružna osećanja, ispoljavaće pravu hrišćansku učtivost. Njihove reči biće besprekorno čiste. Dar govora oni će smatrati dragocenim talentom koji im je poveren da obave uzvišeno i sveto delo. Ljudska bića, kao oruđa u Božjim rukama, naučiće kako da predstavljaju svog božanskog Saputnika s kojim saraduju. Tom nevidljivom i svetom Biću oni će ukazivati najvišu pažnju i strahopoštovanje, jer nose Njegov jaram i uče se od Njega putevima besprekorne čistote i svetosti. One koji veruju u stalno prisustvo tog božanskog Saputnika pratiće uspeh i u ovom radu; i biće obdareni silom da poruku istine zaodenu lepotom svetosti.

Ima pojedinaca koji su podesni za kolporterski način rada i koji na taj način postižu više nego propovedanjem. Kada Hristov Duh boravi u njihovom srcu, oni će naći priliku da Njegovu Reč iznesu drugima i da njihove misli usmere na naročite istine za ovo vreme. Oni koji su pogodni za takav rad, u tome i uspevaju; ali im neki nepromišljeni propovednici laskaju da bi svoje darove, umesto u kolporterskom radu, trebalo da upotrebe u propovedanju sa katedre. Takvi utiču na njih da se opredele za propovednički poziv; i upravo oni koji bi, posećujući porodice u njihovim domovima, upućujući ih i moleći se s njima mogli postati dobri misionari, odvrćaju se od rada za koji imaju prirodne sposobnosti postaju slabi propovednici, dok oblast u kojoj je njihov rad bio toliko potreban i gde su mogli da učine tako mnogo dobra ostaje zanemarena.

Propovedanjem Reči Božje izvršava se nalog koji je sam Hristos ostavio da se Njegova poruka odnese celom svetu. Veran učitelj se u Svetom pismu prikazuje kao pastir Božjeg stada. Kao takav, on treba da bude poštovan i njegov rad treba ceniti. Pravi zdravstveno misionarski rad je povezan s propovedničkim pozivom, a akviziterski rad je sastavni deo i zdravstveno misionarskog i propovedničkog zvanja. Onima koji se prihvate ovog rada, hoću da kažem: Kad ljudima uđete u kuću recite im da ste jevanđeljski radnici i da ljubite Gospoda. Ne tražite smeštaj u hotelu, nego prenoćite u nekoj privatnoj kući i nastojte da se upoznate sa njenim ukućanima. Hristos je sejavao seme istine gde god bi se zatekao; i vi kao njegovi sledbenici, možete svedočiti za Učitelja obavljajući najdragoceniji rad i pored domaćeg ognjišta. Približujući se na taj način ljudima, često ćete naići na bolesne i obeshrabrene. Ako ste prisno povezani s Hristom, uzevši na sebe Njegov jaram, vi ćete svakodnevno učiti od Njega kako da poruku mira i utehe prenesete ucveljenima i razočaranima, onima koji su tužna i slomljena srca. Obeshrabrenima možete ukazati na Božju Reč a bolesne privesti Gospodu u molitvi. U toku molitve, Hristu se obraćajte kao što biste se obratili voljenom prijatelju u koga imate apsolutno poverenje. Kao Božje dete, nastojte da uvek sačuvate svoje prijatno, neusiljeno i privlačno dostojanstvo. To ljudi priznaju i cene.

Naši akviziteri treba da znaju pružiti dobar savet i pouku u pogledu lečenja bolesnika. Oni treba da budu upućeni u jednostavne metode higijenskog lečenja. Tako će kao zdravstveni misionari moći da se založe ne samo za dušu nego i za telo bolesnih i nevoljnih. Takav način rada je danas neophodan u svim delovima sveta. Tako će sluga Božji svojim molitvama i praktičnim uputstvima poslužiti na dobro i blagoslov mnogima.

Značaj akviziterskog rada treba da shvatimo kao jedan od najpouzdanijih načina u pronalaženju

onih koji su u opasnosti da propadnu i u njihovom privođenju Hristu. Akviziterima nikada ne treba uskraćivati mogućnost da govore o Hristovoj ljubavi i o svojim iskustvima stečenim u radu za Učitelja. Oni slobodno treba da govore onima koji pokažu interesovanje za istinu i da se mole s njima i za njih. Prikazivanje Hristove ljubavi prema čoveku na jednostavan način otvoriće pred njima vrata čak i u domovima nevernika.

Dok posećuje ljude u njihovim domovima, akviziter često ima priliku da im čita nešto iz Biblije ili iz knjiga koje sadrže istinu. Kada otkrije one koji istražuju istinu on s njima može da održava biblijske časove. Takvo čitanje Biblije je upravo ono što mnogima nedostaje. Bog će u svojoj službi upotrebiti one koji na takav način ispoljavaju duboko interesovanje za duše kojima pretila opasnost da propadnu. Preko takvih On će poslati svetlost istine onima koji su spremni da prime pouke.

Neki koji kao akviziteri rade sa našom literaturom skloni su nerazboritom revnovanju. U nedostatku mudrosti, oni su suviše skloni da se upuštaju u nadležnosti propovednika i teologa, i zbog toga je velikim delom postalo neophodno da se takvima postave određena ograničenja. Kada glas Gospodnji uputi poziv: „Koga ću poslati? i ko će nam ići?“ božanski Duh u srcu pokrenutih nameće odgovor: „Evo mene, pošlji mene“ (Is. 6,8). Ali imajte na umu da se živi ugljen sa oltara mora prethodno dotaći vaših usana. Tada će reći koje izgovarate biti mudro odmerene i svete reči. Tada ćete imati mudrost da znate šta treba reći, a šta prećutati. Tada se nećete istrčavati da pokažete svoju oštroumnost kao teolozi. Bićete pažljivi da kod sagovornika ne probudite ratoboran duh i da ne podstičete predrasude pokretanjem spornih tačaka doktrine. Naći ćete dovoljno tema o kojima se može govoriti a da ne izazovete protivljenje sagovornika već samo želju u njihovom srcu za dubljim poznavanjem Božje Reči.

Gospod želi da vi svojim radom pridobijate duše za Njega; stoga, iako ne treba da namećete rasprave o doktrinarnim pitanjima, ipak „budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje“, i to „s krotošću i sa strahom“ (I Petr. 3,15.16). Zašto „sa strahom“? strahujući da svojim rečima sujetno ne ispoljavate uobraženost i visoko mišljenje o sebi, da ne govorite nepromišljeno, da vaše reči i maniri ne dolikuju hrišćanima. Povežite se u veri i molitvi što čvršće sa Hristom i iznosite istinu takvu kakva je ona u Njemu. Istina o otkupljenju ne može srca slušalaca ostaviti neditnutim. Kad se naučite krotosti i smernosti Hristovoj, uvek ćete znati šta treba da kažete onima koji vas slušaju, jer će vam Sveti Duh stavljati u usta reči koje treba da izgovorite. Oni koji shvataju neophodnost da svoje srce potčine kontroli Svetog Duha biće osposobljeni da seju seme koje donosi rod za večni život. To je delo jevanđeljskog akvizitera.

JEDINSTVO U AKVIZITERSKOM RADU

Svetlošću koja se nalazi u našim knjigama treba da bude preplavljen ceo svet i oni koji rade sa tim knjigama moraju biti savršeno jedinstveni. Akviziterska delatnost na širenju naših knjiga, bilo da su one zdravstvenog ili verskog sadržaja, u našem narodu se uvek mora organizovati i smatrati potpuno jedinstvenom celinom. Povezanost između verskih i zdravstvenih knjiga prikazana mi je kao spajanje osnove i potke u tkanini koja sačinjava divnu celinu i savršeni proizvod zajedničkog rada.

Zdravstvenim knjigama nije do sada pridavano interesovanje koje one po svom značaju zaslužuju. Iako su mnogi visoko cenili njihov značaj, drugi su smatrali da takva literatura nije ono što mi treba da objavljujemo svetu. Međutim, šta može bolje da posluži u pripremi za Gospodnji dolazak i u prihvatanju drugih istina bitnih da se čekaocima Njegovog dolaska otvore oči da prepoznaju zla ovoga veka i da se reformišu odričući se popuštanja svojim željama i nezdravim navikama? Nije li neophodno da se svet probudi i osvesti u pogledu zdravstvene reforme? Nije li

neophodno da istine sadržane u zdravstvenim knjigama dopru do naroda? Mnogi od naših akvizitera na terenu treba da prihvate gledište koje se razlikuje od dosadašnje predstave o zdravstvenim knjigama.

Između naših akvizitera i ostalih predstavnika dela ne sme da se pojavljuje nikakva nesloga niti podvojenost. Za prodaju knjiga koje se odnose na zdravstvena pitanja svi treba da pokazuju zainteresovanost isto tako kao i za prodaju knjiga izričito verskog sadržaja. Od akvizitera se ne sme tražiti da pažnju poklanjaju širenju samo jedne vrste naših knjiga. U delu Božjem mora postojati savršeno jedinstvo, sve grane dela moraju se razvijati uravnoteženo, jednakomerno i skladno. Nezainteresovanost koju mnogi ispoljavaju prema knjigama zdravstvenog sadržaja predstavlja uvredu za Boga. Izdvajanje zdravstvenog rada od velike celine dela nije u skladu sa Njegovim nalogom. Suština sadašnje istine nalazi se u delu zdravstvene reforme isto tako kao i drugim granama jevanđeljskog rada. Nijedna grana dela odvojena od ostalih ne može sačinjavati savršenu celinu. Jevanđelje zdravlja ima sposobne i jake pobornike, ali je njihov rad veoma otežan zbog toga što mnogi propovednici, predsednici unija i ostali na odgovornim položajima, pitanju zdravstvene reforme ne poklanjaju odgovarajuću pažnju. Oni ne priznaju da je ona tako tesno povezana sa porukom kao desna ruka sa telom. Iako mnogi od članova a neki i od propovednika pokazuju izuzetno malo poštovanja prema zdravstvenoj reformi, Gospod je dajući obilje blagoslova i napretka upravo u toj oblasti pokazao kako On gleda na to. Kada se pravilno primeni, zdravstveni rad služi kao klin probojac koji otvara put da i druge istine dopru do ljudskog srca. Kada se poruka trećeg anđela prihvati u potpunosti, zdravstvenoj reformi biće dato mesto koje joj pripada u savetima i odborima unija, polja i oblasti, u radu Zajednice, u porodici, za stolom i u svim dogovorima i planiranju hrišćanskog domaćinstva. U ulozi desne ruke, ona će služiti telu Zajednice i kao pomoć i kao zaštita.

Međutim, iako zdravstveni rad ima svoje mesto u širenju poruke trećeg anđela, njegovi pobornici ne smeju ni na koji način nastojati da ga stave na mesto same poruke. Zdravstvenim knjigama treba dati mesto koje im pripada, ali štampanje i širenje tih knjiga je samo jedna od mnogih grana velikog dela koje treba završiti. Zadovoljstvo zbog dobre zarade u prodaji zdravstvenih knjiga ne sme akvizitere navesti da zanemare širenje i drugih značajnih knjiga koje treba da dođu do naroda. Oni kojima je poveren rad na širenju naših knjiga moraju biti ljudi koji shvataju odnos između svih grana dela Božjeg u njegovoj velikoj celini. Oni treba da posvećuju dužnu pažnju širenju zdravstvenih knjiga, ali taj rad ne treba da ističu toliko da se time pažnja naroda odvrti od ostalih takođe bitnih interesa, i tako zanemare knjige koje sadrže naročitu poruku istine za ovo vreme.

Za pripremu i širenje verske literature neophodno je stručno osposobljavanje isto tako kao i za rad sa knjigama koje objašnjavaju pitanje zdravlja i umerenosti. Upravo tako kao što akviziterski rad treba podsticati na širenju knjiga koje sadrže duhovnu hranu, kao što treba ohrabrivati i obučavati radnike za širenje knjiga koje govore o poruci trećeg anđela, isto ih tako treba pripremati i za rad sa zdravstvenim knjigama.

Jedna vrsta ovih knjiga uvek pravi mesta i za drugu. Veoma su važne i jedne i druge, i u isto vreme treba štampati i širiti i jedne i druge. Te knjige se međusobno dopunjuju i jedne drugima nikako ne mogu da zauzimaju mesto. I jedne i druge sadrže sadašnju istinu sa ciljem da čitaoce probude, prosvetle i osvedoče. I jedne i druge treba čitati i preporučivati u cilju posvećivanja i oplemenjivanja onih koji očekuju dolazak Sina Božjeg u sili i slavi velikoj.

Neka se svi koji su angažovani u izdavačkoj delatnosti oduševljeno zalažu da ohrabruju akvizitere kao radnike na terenu i da pronalaze i pripremaju nove radnike. Neka svako doprinosi jačanju i podizanju dela čineći sve što je u njegovoj moći, ne slabeći pri tome napore drugih. Sve neka biva u bratskoj ljubavi, bez ikakvog vida sebičnosti.

OŽIVLJAVANJE AKVIZITERSKE DELATNOSTI

Važnost akviziterskog rada mi je uvek pred očima. U taj rad se u poslednje vreme ne unosi ona životna snaga koju su mu nekada davali oni koji su ga učinili svojim životnim pozivom. Akviziteri su

često bili odvojeni od njihovog jevanđeljskog rada da bi se bavili nekim drugim poslom. To ne bi trebalo činiti. Mnogi od naših akvizitera, ako su zaista obraćeni i posvećeni, oni u pogledu širenja istine za ovo vreme mogu u ovoj grani dela učiniti više nego u bilo kojoj drugoj.

Na osnovu Reči Božje mi treba da objavljujemo vest da je kraj zaista blizu. Svet treba da čuje opomenu, i mi u tome treba da saradujemo sa Hristom više nego ikad. Zadatak da opominjemo poveren je upravo nama. Mi treba da budemo kanali svetlosti za ovaj svet, prenoseći drugima svetlost koju stalno primamo sa Velikog Izvora svetlosti. Reči i dela svakog pojedinca biće izneseni na sud. Ne okrećimo se stoga nazad i ne povlačimo se. Ono što sada treba učiniti da bi svet bio upozoren, mora se učiniti bez odlaganja. Sa akviziterskim radom ne sme da se posustane. Knjige koje sadrže svetlost o sadašnjoj istini treba preporučivati i širiti što je moguće više.

Neka predsednici naših unija i ostali koji se nalaze na odgovornim položajima u Zajednici budno nastoje da se svim granama dela posvećuje jednaka pažnja. Akviziteri treba da budu obrazovani i stručno osposobljeni za preporučivanje i prodaju knjiga o sadašnjoj istini koja je svetu zaista neophodna. Za taj posao potrebne su osobe dubokog hrišćanskog iskustva, uravnotežena uma, dobro vaspitane i jake u veri. Gospod želi da se akviziterskim radom bave oni koji su sposobni da obučavaju i druge, da u mladima i jednog i drugog pola probude želju i zainteresovanost za ovu granu dela, navodeći ih da se prihvate rada s knjigama i da u tome budu uspešni. Zahvaljujući talentu, obrazovanju i iskustvima koje imaju, neki bi mogli mlade da pripremaju za akviziterski poziv tako uspešno da bi se u tome postiglo znatno više nego što se sada postiže.

Oni koji su stekli iskustva u tom radu imaju naročitu dužnost da poučavaju druge. Pokrećite, učite i pripremajte mlade ljude i žene da preporučuju i prodaju knjige koje, pokrenuti Svetim Božjim Duhom, pišu Njegovi verni sledbenici. Bog želi da i u vaspitavanju onih koji prihvate istinu budemo verni, da i oni razborito shvate Njegovu nameru i način na koji treba da se radi u Njegovom delu. One koji su još neiskusni treba povezati sa iskusnim radnicima da bi ih naučili kako treba da rade. Oni u molitvi treba najusrdnije da traže pomoć i savet od Gospoda. Takvi mogu uspešno da posluže u akviziterskom radu ako poslušaju savet apostola: „Pazi na sebe i na nauku“ (I Tim. 4,16). Oni koji pruže očevidne dokaze da su zaista obraćeni i prihvate se da kao akviziteri rade sa našim knjigama uvideće da je to najbolja priprema i za druge grane misionarskog rada.

Kad bi oni koji poznaju istinu njena načela i praktično primenjivali u svom životu, oni bi pronašli metode da ljudima pridu tamo gde se oni nalaze. U početku hrišćanske crkve, Bog je u svom providenju dozvolio da se sveti raseju na sve strane, poslavši ih na taj način iz Jerusalima u mnoge krajeve sveta. Tako Hristovi učenici nisu ostali u Jerusalimu ni u obližnjim gradovima, nego su prešli granice svoje zemlje i krenuli velikim međunarodnim putevima, i kopnom i morem, tražeći izgubljene da bi ih priveli Bogu. I danas Gospod želi da vidi kako Njegovo delo napreduje u mnogim krajevima. Ne smemo se u svojim naporima ograničiti na samo nekoliko mesta. Ne smemo obeshrabrivati svoju braću, slabeći njihove ruke, tako da delo koje Bog namerava da izvrši preko njih ostane nedovršeno. Ne gubite previše vreme u pripremi i osposobljavanju ljudi za misionarski rad. Davanje određenih pouka i uputstava je neophodno, ali neka svi imaju na umu da je Hristos Veliki Učitelj i Izvor svake prave mudrosti. Neka se i mladi i stariji, potpuno posvećeni Bogu, prihvate rada i krenu napred, radeći u poniznosti pod vođstvom i kontrolom Svetog Duha. Neka oni koji su pohađali školu krenu na rad i na terenu praktično primene znanje stečeno u školi. Akviziteri

koji tako rade, koristeći svoje Bogom dane sposobnosti, tražeći uvek savet od Njega i kombinujući prodaju knjiga sa ličnim zalaganjem za ljude, njihove sposobnosti će vežbom sve više jačati i oni će u praksi naučiti mnoge lekcije koje u školi nikada ne bi naučili. Znanje stečeno na ovako praktičan način može se s pravom nazvati višim obrazovanjem.

Nema uzvišenijeg rada nego što je jevanđeljsko akviziterski poziv, jer on obuhvata savesno izvršavanje najviših dužnosti. Oni koji se aktivno bave ovim radom treba uvek da budu pod kontrolom Svetog Božjeg Duha. Oni ne smeju da uzdižu sebe. Jer šta ima bilo ko od nas što nije primio od Hrista? Moramo se voleti kao braća, pokazujući svoju ljubav u međusobnom pomaganju jedni drugima. U međusobnim odnosima moramo ispoljavati saosećanje i uglađenost. Moramo zbiti svoje redove i vući u istom jarmu. Samo oni koji žive u skladu sa Hristovom molitvom: „Da svi jedno budu“, ostvarujući to u praktičnom životu, održaće se u iskušenju „koje će doći na sav vasioni svet“. Oni koji uzdižu svoje „ja“, stavljaju se pod sotoninu vlast, spremajući se da prihvate njegove laži i obmane. Poruka Gospodnja Njegovom narodu je da sve više i više uzdižu svoju zastavu. Ako poslušamo Njegov glas, On će raditi s nama, i naši naponi biće krunisani uspehom. U svom radu primićemo bogate blagoslove s visine i sabiraćemo sebi blago pored Božjeg prestola.

Kad bismo samo znali šta nam predstoji, ne bismo bili tako spori u radu za Gospoda. Mi živimo u vremenu rešetanja, u vremenu kad će se izrešetati sve što može da bude izrešetano. Pred Gospodom neće imati izgovora oni koji poznaju istinu, ako se u reči i delu ne pokoravaju Njegovim zapovestima. Ako ne ulažemo nikakve napore da pridobijamo duše za Hrista, On će nas smatrati odgovornima za ono što smo mogli da uradimo ali nismo uradili zbog svoje duhovne nemarnosti. Svi oni koji pripadaju carstvu Gospodnjem moraju revnosno da rade na spasavanju duša. Oni moraju da doprinesu svoj udeo u zadatku „sveži svjedočanstvo, zapečati zakon mojim učenicima“ (Is. 8,16).

Gospod želi da svetlost koju je On dao u Svetim spisima sija jasnim i blistavim zracima; stoga je dužnost naših akvizitera da budu jedinstveni u odlučnim naporima da se te Božje namere uspešno ostvare. Pred nama je veliki i značajan zadatak. Neprijatelj duša to zna dobro i zato se služi svim sredstvima koja mu stoje na raspolaganju da naše akvizitere navede da se prihvate nekog drugog posla. Ta namera se mora izmeniti. Bog poziva akvizitere da se vrate svom poslu. On traži dobrovoljce spremne da sve svoje energije i znanje ulože u ovo delo, pritičući u pomoć gde god im se za to ukaže prilika. Od svakog pojedinačno Gospod očekuje da doprinese svoj udeo prema svojim sposobnostima. Ko je spreman da se odazove ovom pozivu? Ko će bez odlaganja krenuti da se u mudrosti Hristovoj, u Njegovoj milosti i ljubavi zalaže za spasavanje duša, bilo da su one blizu ili daleko? Ko je spreman da žrtvuje svoju udobnost i svoja zadovoljstva i da pođe u oblasti gde preovlađuju zablude, sujeverje i duhovni mrak, da radi usrdno i istrajno propovedajući istinu na jednostavan način, moleći se u veri i radeći od kuće do kuće? Ko je danas spreman da, prožet silom Svetoga Duha, izađe „izvan okola, noseći sramotu“ Hrista radi (Jevrejima 13,13), otvarajući Svete spise zainteresovanim dušama i pozivajući ih na pokajanje?

Bog je u svim vekovima imao svoje radnike. Na Njegov poziv javljali su se ljudi spremni da odgovore potrebama svog vremena. Tako je na božanski zov: „Koga ću poslati“ i ko će nam ići?“ dolazio i doći će odgovor: „Evo mene, pošlji mene“ (Is. 6,8). Neka svi oni koji kao akviziteri uspešno rade na širenju naše literature osećaju u svom srcu da je to što rade delo Gospodnje, jer se zalažu za duše koje ne poznaju istinu za ovo vreme. Oni trubnom glasom opomene na svim putevima i među ogradama treba da daju određen zvuk, upozoravajući i pripremajući ljude za veliki dan Gospodnji, koji će uskoro učiniti kraj ovom svetu. Mi nemamo vremena za odugovlačenje. Moramo podsticati i ohrabrivati ljude na ovaj rad. Ko je spreman da odmah krene s našim publikacijama? Svima onima koji žele da sarađuju sa božanskom silom, bilo da su muškog ili ženskog roda, mladi

ili stari, Gospod daje sposobnosti neophodne za rad. Kad uzmu na sebe „sve oružje Božje“ (Efesc. 6,11-18) dobiće i sve neophodne talente: hrabrost, istrajnost, veru i taktičnost. Za ovaj svet treba da se izvrši veliko delo, i tom pozivu svakako treba da se odazovu ljudska oruđa. Svet mora da čuje opomenu. Stoga, čim se začuje poziv: „Koga ću poslati? I ko će nam ići?“ odgovorite jasno i određeno: „Evo mene, pošlji mene.“

„Izjutra sij sjeme svoje, i uveče nemoj da ti počivaju ruke; jer ne znaš šta će biti bolje, ovo ili ono, ili će oboje biti jednako dobro.“ Prop. 11,6.

Odabiranje akvizitera. Pojedine osobe su za izvestan posao pogodnije i lakše mu se prilagođavaju nego drugi; stoga nije pravilno smatrati da svako može biti akviziter. Neki nemaju naročite sposobnosti za taj rad; ali ih zbog toga ne treba smatrati nevernima ili misliti da oni nemaju nikakve volje za taj rad. Gospod ne postupa nerazborito u svojim zahtevima. Zajednica je kao bašta u kojoj raste raznovrsno cveće, svako sa svojim naročitim osobenostima. Iako se pojedine vrste tog cveća u mnogome razlikuju jedna od druge, ipak svaka ima svoju posebnu vrednost.

Bog ne očekuje da svaki od pripadnika Njegovog naroda koji se toliko razlikuju po svojoj naravi i sklonostima bude osposobljen za svaku dužnost. Neka svi imaju na umu činjenicu da su dužnosti i odgovornosti mnogobrojne i različite. Niko nema pravo da drugima određuje posao koji po osvedočenju dotičnih nije njihova dužnost. Dobro je davati savete i sugerisati planove; ali svakom pojedincu treba dati slobodu da uputstvo traži od Boga, kome kao Tvorcu pripada i kome treba da služi.

Priprema za propovednički poziv. Neki ljudi koji su Bogom pozvani u propovedničku službu počeli su svoj rad kao akviziteri. Poučena sam da je to odlična priprema ako je njihov cilj da svetlost istine šire, donoseći ljudima Reč Božju neposredno u njihov porodični krug. U samom razgovoru s tim ljudima njima se često pruža prilika da govore o biblijskoj religiji. Ako ovom radu pristupe pravilno, radnici će posećivati porodice ispoljavajući hrišćansko saosećanje i ljubav prema dušama, i rezultati takvog rada biće veoma dobri. To će predstavljati dragoceno iskustvo za sve koji nameravaju da se posvete propovedničkom pozivu.

U osposobljavanju za propovedničku službu nijedno drugo zanimanje ne pruža tako svestrano iskustvo kao upravo akviziterski rad.

Podnošenje teškoća. Teškoće i iskušenja sa kojima se u svom radu susreće, radnik treba da koristi kao iskustvenu spoznaju; to treba da ga nauči da se još odlučnije oslanja na Boga. Svoju zavisnost od Boga on treba da oseća u svakom trenutku.

Nikakvo negodovanje i nezadovoljstvo on ne treba da gaji u svom srcu niti da to izražava svojim rečima. Kad postigne uspeh, slavu ne treba da pripisuje sebi, jer njegov uspeh zavisi od delovanja Božjih anđela na srce slušalaca. Neka ne gubi iz vida činjenicu da su nebeski glasnici uvek pored njega, ne samo u trenucima uspeha nego i u vreme obeshrabrenosti. Znajući i ceneći dobrotu Gospodnju, on treba da Ga hvali i slavi radosnim glasom.

Hristos je ostavio svu svoju slavu i došao na ovu zemlju da strada i umre za grešnike. Kada u svom radu nađemo na teškoće, gledajmo na Njega kao Začetnika i Svršitelja naše vere. Tada nećemo gubiti hrabrost i padati u očajanje. Podnosićemo teškoće i iskušenja kao dobri vojnici Isusa Hrista. Imajmo uvek na umu ono što nadahnuti apostol o svim pravim vernicima kaže: „Jer mi smo Božji saradnici, a vi ste Božija njiva, Božja građevina“ (I Kor. 3,9).

Dragoceno iskustvo. Onaj koji se akviziterskog rada prihvati kako treba mora istovremeno da bude i vaspitač i student. Dok se trudi da poučava druge, on i sam u službi jevanđeliste mora stalno da se uči. Kad akviziteri na svoj rad polaze ponizna srca, puni usrdne revnosti, pružiće im se mnoge prilike da progovore prikladnu reč u pravo vreme dušama koje su gotove da umru u

obeshrabrenosti. Posle savesnog zalaganja za takve nevoljnike, oni će moći da kažu: „Jer bijaste nekad tama, a sad ste vidjelo u Gospodu“ (Efesc. 5,8). Dok posmatraju grešni život drugih, moći će i o sebi da zaključe: „I ovakvi bijaste nekad; ali se opraste i posvetiste imenom Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom Boga našega“ (I Kor. 6,11).

Oni koji rade za Gospoda naići će na obeshrabrenost i prepreke, ali oni uvek mogu da se pozovu na obećanje: „Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka“ (Mat. 28,20). Bog će dati najdivnije iskustvo onima koji u veri smognu snage da kažu: „Verujem u Tvoja obećanja; neću da klonem duhom niti da gubim hrabrost.“

Pisanje članaka za naše listove. Neka oni koji steknu iskustvo u radu za Gospoda pišu članke o tome u našim listovima, da i drugi budu ohrabreni. Neka akviziter piše o radosti i blagoslovima koje je doživeo u svom radu kao jevanđelista. Za takve izveštaje treba naći mesta u našim listovima, jer će uticaj toga biti veoma dalekosežan. To će za Zajednicu biti kao prijatan miomiris, miris života za život. Tako će se videti da Bog radi sa onima koji pristaju da budu Njegovi saradnici.

Primer u zdravstvenoj reformi. U svom kontaktu i druženju sa nevernima ne dopustite sebi nikakvo zastranjivanje od načela ispravnosti. Ako sednete za njihov sto jedite umereno i to samo onu hranu koja ne unosi nikakav poremećaj u funkcionisanje vašeg uma. Čuvajte se neumerenosti. Ne dozvolite nipošto da slabljenjem svojih mentalnih i fizičkih snaga sami sebe onesposobite za raspoznavanje duhovnih istina. Držite svoj um u takvoj kondiciji da Bog može utisnuti u njega dragocene istine svoje Reči.

Tada ćete moći da pozitivno utičete na druge. U nastojanju da poprave druge, mnogi napadaju ono što kod njih smatraju rđavim navikama. Onima za koje smatraju da su u zabludi oni stalno ukazuju na njihove nedostatke, ali ne ulažu usrdne i taktične napore da njihovo razmišljanje usmere na ono što je ispravno i preporučljivo. Nastojeći da druge ispravljamo, mi suviše često podstičemo njihovu ratobornost, i tako pričinjavamo više štete nego koristi. U nastojanju da druge ispravite, ne nastojte budno da im ukazete na njihove nedostatke ili zablude. Poučavajte ih dobrim primerom. Neka vaše samoodricanje i pobeđe nad apetitom budu ilustracija odanosti pravim načelima. Neka vaš život bude svedočanstvo o tome kako uticaj istine oplemenjuje i posvećuje one koji je srcem prihvate.

Od svih darova kojima je Bog obdario ljude, nijedan nije dragoceniji od dara govora. Ako je posvećen i oplemenjen Svetim Duhom, taj dar postaje prava sila na dobro. Jezikom osvedočavamo i uveravamo sagovornike, jezikom upućujemo svoje molitve i zahvalnost Bogu. Jezikom saopštavamo dragocene misli o Spasiteljevoj ljubavi. Pravilnom primenom ovog dara, akviziter može da poseje dragoceno seme istine u srca mnogih.

Poštenje u poslovnim odnosima. U delu Božjem dolazi do zastoja zato što se oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici ne pridržavaju jevanđeljskih načela. Gubitnički način poslovanja na koji neki od naših akvizitera, i stariji i mlađi, obavljaju svoj posao, pokazuje da oni treba da nauče još mnoge značajne pouke. Pokazano mi je da se rezultati u tom poslu previše prepuštaju slučajnosti. Neki su navikli da posluju sa gubitkom, i te svoje rđave navike unose i u delo Božje. Izdavačke kuće i misionarska udruženja zapadaju duboko u dugove zbog toga što akviziteri ne izmiruju svoja zaduženja. Akviziteri smatraju da se s njima postupa nepravilno kad se traži da bez odlaganja isplate knjige koje prime od izdavačkih kuća. Međutim, zahtev da se račun isplaćuju u gotovu jedini je način ispravnog poslovanja.

U poslovnim odnosima i primanjima zaposlenih sve treba organizovati tako da akviziteri imaju dovoljno sredstava za životne potrebe bez preteranog zaduživanja. Ta vrata iskušenja moraju biti zatvorena i zaključana. Ma kako akviziter bio pošten, on će u svom radu nailaziti na okolnosti koje

će za njega predstavljati bolno iskušenje.

Lenjost i nemarnost ne spadaju u plodove koji rastu na hrišćanskom stablu. Nijedna duša koja nepostojano ili nepošteno rukuje Gospodnjim dobrima ne može ostati bez krivice pred Njim. Svi koji tako čine odriču se Hrista svojim delima. Dok tvrde da drže Božji zakon i propovedaju ga, u praksi se ne drže njegovih načela.

Dobrima Gospodnjim koja su nam poverena na čuvanje treba upravljati verno i savesno. Gospod je ljudima poverio život, zdravlje i sposobnost rasuđivanja, dao im je na upotrebu i umne i fizičke snage; ne treba li te darove verno i savesno upotrebljavati na slavu Njegovog imena? Da li naša braća razmišljaju o tome da će morati da polože račun o svakom talentu koji im je poveren? Da li mudro trguju dobrima svoga Gospodara ili bezbrižno rasipaju Njegovu imovinu, i da li su u nebeskim knjigama zapisani kao neverne sluge? Mnogi novac svoga Gospodara rasipnički troše na lična uživanja; oni ne stižu iskustva u samoodricanju nego troše novac na zadovoljavanje taštine i ne slede Hrista noseći krst. Mnogi koji su imali dragocena, Bogom dana preimućstva rasipnički su proveli svoj život i sad se nalaze u bedi i nemaštini.

Bog traži i očekuje da u mnogim granama dela dođe do odlučne promene na bolje. Poslovni poduhvati u delu Božjem moraju se odlikovati većom jasnoćom i tačnošću. U nastojanju da se sprovede veoma bitna reforma nije bilo čvrstih i odlučnih napora.

Poznavanje ponuđenih knjiga. Akviziteri treba da budu potpuno upoznati sa sadržajem knjiga koje preporučuju, da bi pažnju zainteresovanih mogli da usmere na značajna poglavlja.

Kolporterski rad. Akviziter uza se uvek treba da ima i časopisa, listova i knjižica koje može da poklanja onima koji nisu u mogućnosti da kupe ponuđene knjige. Na taj način istina može da se unese u domove mnogih.

Marljivost. Prihativši se svog zadatka, akviziter ne sme dopustiti da ga bilo šta odvraća od toga, nego treba razborito i veoma marljivo da obavlja svoju dužnost. Ali ipak dok se usredsređuje na rad sa knjigama, on ne sme ni da propušta pružene prilike da se zalaže za duše koje traže svetlost i kojima je potrebno progovoriti utešnu reč sadržanu u Svetim spisima. Ako akviziter živi jednako po volji Božjoj, moleći se za nebesku mudrost da u svom radu čini dobro i samo dobro, on će brzo uočiti pružene prilike i potrebe duša s kojima dolazi u dodir. Svaku priliku da neku dušu privede Hristu on će iskoristiti na najbolji način. Biće spreman da u Hristovom duhu progovori pravu reč umornome.

Obavljajući revnosno i marljivo svoj rad sa knjigama, i verno ukazujući zainteresovanima na krst Golgote, akviziter postaje dvostruko koristan. Stoga dok preporučujemo metode rada ne možemo postaviti neko nepromenjivo pravilo kojeg se svi moraju pridržavati, jer se slučajevi i okolnosti znatno razlikuju. Bog će pokrenuti one čija su srca otvorena za istinu i koji čeznu za Njegovim vođstvom. Svom ljudskom oruđu On će reći: „Progovori ovome ili onome o Hristovoj ljubavi”. Čim se Hristovo ime izgovori u ljubavi i saosećanju, Božji anđeli se približuju da smekšaju i potčine srce.

Akviziteri treba da budu i savesni učenici, učeći se da uspešno obavljaju svoj zadatak; i dok se bave svojim poslom, neka im oči, uši i razum stalno budu otvoreni da od Boga prime mudrost, da bi znali kako pomoći onima koji propadaju zato što ne poznaju Hrista. Neka svaki radnik sve svoje snage usredsredi i upotrebi u najuzvišenijoj od svih službi u nastojanju da se ljudi oslobode sotoninih zamki i povežu s Bogom, da se lancem svoje zavisnosti od Hristovih zasluga čvrsto vežu za Njegov presto okružen dugom obećanja.

Sigurnost uspeha Jevanđeljsko akviziterskim radom može da se izvrši veliko i dobro delo. Gospod ljudima daje taktičnost i sposobnosti za rad. Onima koji talente koji su im povereni

upotrebljavaju na slavu Bogu, nastojeći da u tkivo svoga rada utkaju biblijska načela, On će podariti uspeh. Naše je da radimo i da se molimo, oslanjajući se s punim poverenjem na Onoga koji nikada neće izneveriti.

Neka se akviziteri kao jevanđelisti u svom radu predaju uticaju Svetog Duha, Neka, oslanjajući se u živoj veri na Boga, u istrajnoj molitvi traže i dobijaju snagu koja dolazi samo od Njega. Njegov veliki i delotvorni uticaj pratiće svakog vernog i pravog radnika.

Kao što Bog blagosilja propovednike i jevanđeliste u njihovim iskrenim naporima da narodu iznesu istinu, tako će blagosloviti i svakog vernog akvizitera u njegovom radu.

Ponizan, delotvoran radnik koji se poslušno odaziva Božjem pozivu može sa sigurnošću očekivati obećanu božansku pomoć. Svest o tako velikoj i svetoj odgovornosti već sama po sebi uzdiže i oplemenjuje karakter. Takva svest pokreće na rad najviše umne sposobnosti, a njihova stalna upotreba jača i oplemenjuje sklonosti i srce. Uticaj ovakvog osećanja na život samog radnika, kao i na život drugih, neprocenjiv je.

Lakomisleni posmatrači možda neće ceniti vaš rad niti će ikad uvideti njegov značaj. Oni to mogu smatrati zanimanjem koje donosi samo gubitke, životom punim nezahvalnog rada i samopožrtvovanosti. Ali Hristov sluga taj rad posmatra u svetlosti koja odsjajiva sa krsta. Njegove žrtve izgledaju mu neznatne u poređenju sa žrtvama blagoslovenog božanskog Učitelja, i raduje se što može da ide Njegovim tragom. Uspeh u radu za Učitelja pričinjava mu najčistiju radost i predstavlja najbogatiju nagradu za život strpljivog zalaganja i mučnih napora.

VI

UPOZORENJA I SAVETI

„I uši će tvoje slušati riječ iza tebe gdje govori: Ovo je put, idite njime...“ Isaija 30,21.

ISPOLJAVANJE GOSTOLJUBIVOSTI

Biblija pridaje veliku važnost praktičnoj primeni gostoljublja. Vrlinu gostoljubivosti Sveti spisi ističu ne samo kao našu dužnost već iznose mnoge divne primere njene primene i blagoslova koje ona donosi. Najistaknutiji među njima je doživljaj Avramov.

U zapisima Prve knjige Mojsijeve vidimo ovog patrijarha kako u vrelim podnevnim trenucima odmara na vratima svog šatora u senci mamrijskih hrastova. Tri putnika pojavljuju se iznenada u blizini njegovih šatora, ne tražeći gostoprimstva niti bilo kakvu uslugu; ali Avram nije dozvolio da oni svojim putem nastave neosveženi. On je bio čovek u godinama, dostojanstven i bogat, visoko poštovan i navikao da zapoveda; ali ipak, kad je ugledao ove strance, on im „potrča na susret ispred vrata šatora svojega, i pokloni se do zemlje.“ Obraćajući se vodećem između njih, on reče: „Gospode, ako sam našao milost pred Tobom, nemoj proći sluge svojega“ (I Mojs. 18,2.3). Sopstvenim rukama doneo im je vode da speru prašinu od puta sa svojih nogu. Sam je odabrao hranu za njih; dok su se oni odmarali u osvežavajućoj hladovini, njegova supruga Sara pripremala je posluženje, a Avram je učtivo stajao pored njih dok su oni uživali njegovo gostoprimstvo. Svu ovu pažnju i ljubaznost ukazivao im je jednostavno kao običnim putnicima, strancima u prolazu, koji možda nikad više neće doći kod njega. Ali pred sam polazak, njegovi gosti otkriše svoj pravi identitet. On je i ne znajući posluživao ne samo nebeske anđele, nego i njihovog slavnog Zapovednika svoga Stvoritelja, Iskupitelja i Cara. I u razgovoru koji je zatim usledio Avramu su bile otkrivene namere neba, i on je nazvan „prijateljem Božjim“.

Lot, Avramov sinovac, iako se odvojio od njega i nastanio u Sodomu, ostao je prožet patrijarhovim duhom ljubaznosti i gostoprimstva. Videći u sumrak toga dana dva stranca na gradskim vratima i znajući za opasnosti kojima se neizbežno izlažu u tom gradu nemorala i poroka, Lot je bio uporan u nastojanju da ih uvede u svoj dom. Na opasnost kojoj tim postupkom izlaže i sebe i svoju porodicu nije ni pomišljao. Uzeti u zaštitu ugrožene i ukazati pažnju beskućnicima on je smatrao sastavnim delom svog životnog zadatka; i svojim ljubaznim postupkom prema dvojici nepoznatih putnika, on je uveo anđele u svoj dom. Oni koje je on hteo da uzme u zaštitu, zaštitili su njega. U sumrak te, za Sodom poslednje noći, on je njih sigurnosti radi uveo u svoj dom, a u svanuće oni su njega i njegovu porodicu iz tog grada osuđenog na propast izveli u trajnu sigurnost.

Ove postupke ljubaznosti i gostoljublja Bog je smatrao dovoljno značajnim da se zabeleže u Njegovoj pisanoj Reči; i na to se nadahnuti apostol posle više od hiljadu godina poziva u svojoj poslanici, naglašavajući: „Gostoljubivosti ne zaboravljajte; jer neki, i ne znajući, iz gostoljubivosti primiše anđele na konak“ (Jevr. 13,2).

Prednost koju su imali Avram i Lot ni nama nije uskraćena. Ukazivanjem gostoprimstva Božjoj deci, mi takođe možemo primiti anđele u svoj dom. Čak i u našim danima, anđeli u ljudskom obliku ulaze u domove sinova čovječijih i uživaju njihovo gostoprimstvo. Hrišćane koji žive u svetlosti Božjeg odobravanja još uvek prate nevidljivi anđeli i ta sveta bića ostavljaju za sobom blagoslov u našim domovima.

U nabranju osobina darovanih Duhom Svetim kao neophodne kvalifikacije onih kojima se mogu poveriti odgovornosti u Zajednici, apostol Pavle naglašava i „da je... gostoljubiv“ (I Tim. 3,2; Titu 1,7.8). A Zajednici kao celini apostol Petar nalaže: „Budite gostoljubivi među sobom bez gundanja; i služite se među sobom, svaki darom koji je primio, kao dobri pristavi različite blagodati Božije“ (I Petr. 4,9.10).

Ovi saveti i preporuke neobično su zanemareni. Čak i među onima koji tvrde za sebe da su hrišćani, prave gostoljubivosti sve je manje. Mogućnosti i prilike da ukažu gostoprimstvo, mnogi i od naših vernika ne smatraju preimućstvom i blagoslovom kao što bi to prema savetima Reči Božje trebalo. Premalo je muđosobne druželjubivosti, premalo je sklonosti da se za porodičnim stolom nađe mesto za još dvoje ili troje, bez ispoljavanja zbunjenosti ili težnje za raskošnim isticanjem. Neki se izgovaraju da bi im to zadalo „suviše brige i truda“. To, međutim, ne bi bilo tako kad biste bili spremni da svojim gostima kažete: „Mi nismo spremili ništa posebno, ali ste dobrodošli na ono što imamo.“ Za neočekivanog gosta srdačan prijem znači daleko više negoli najbrižljivije pripreme.

Provoditi u pripremi za doček gostiju vreme koje s pravom pripada Gospodu, znači odricati se Hrista. Čineći tako, mi zakidamo Boga; a u isto vreme pogrešno postupamo i prema drugima. Pripremajući skupa i raskošna gošćenja, mnogi uskraćuju dužnu pažnju članovima svoje porodice, a svojim primerom navode i druge na isti put.

Težnja za raskošnim isticanjem pred gostima donosi nepotrebne brige i terete. Da bi pripremila što bogatiju trpezu, domaćica se prekomerno opterećuje; a gosti, zato što je pripremljeno tako mnogo raznovrsnih jela, previše jedu; i bolest i patnja su neizbežne posledice premorenosti s jedne strane i neumerenosti u jelu s druge strane. Tako skupo pripremljena gošćenja predstavljaju i fizičko opterećenje i veoma su nezdrava.

Ipak Gospod želi da mi vodimo brigu o interesima svoje braće i sestara. Apostol Pavle ovo objašnjava na sledeći način. Vernicima u Rimu on piše: „Preporučujem vam Fivu, sestru našu, koja je među služiteljima crkve u Kenhreji, da je primite u Gospodu kao što prilikuje svetima, i da joj budete u pomoći u svakoj potrebi koju od vas zatraži; jer je ona mnogima pomogla, i samome meni“ (Rimlj.16,1.2). Ukazujući gostoprimstvo samom apostolu i ispoljavajući svoju gostoljubivost na zapažen način i prema nepoznatim prolaznicima kojima je trebalo ukazati pažnju, ona pruža

primer koji članovi Zajednice treba da slede i danas.

Bog je nezadovoljan sebičnim interesovanjem koje se tako često ispoljava samo „za sebe i svoju porodicu“. Svakoj porodici koja gaji ovakav duh neophodno je obraćenje da bi se rukovodila plemenitim načelima koja je Hristos primerom pokazao u svom životu. Oni koji se zatvaraju u sebe i nisu spremni da ukažu gostoprimstvo posetiocima, sami sebe lišavaju mnogih blagoslova.

Neki od naših radnika nastanjeni su u mestima gde treba često da ukazuju gostoprimstvo brojnim posetiocima, bilo da su to naši članovi ili ostali prolaznici. Neki traže da Zajednica to uzme u obzir i da im pored njihove redovne plate daje i određeni dodatak kojim će moći da pokriju te vanredne troškove. Međutim, gostoprimstvo je vrlina koju Gospod stavlja u zadatak svim pripadnicima svog naroda. Bog nije odredio da jedan ili dvojica članova dužnost gostoljubivosti obavljaju za celu uniju ili Zajednicu, niti da se radnicima plaća što gostoprimstvo ukazuju svojoj braći. Tako zamišljen zahtev rađa se iz sebičnosti, i Božji anđeli podnose izveštaj o tome.

Onima koji kao jevanđelisti i misionari, u bilo kojoj grani dela, putuju iz mesta u mesto gostoprimstvo treba da ukazuju članovi Zajednice iz tih mesta gde se zateknu. Braćo i sestre, primite u svoj dom takve radnike, čak i po cenu samopožrtvovanja.

Hristos ceni sve što činimo da bismo ukazali gostoprimstvo Njegovim slugama kao da smo to Njemu učinili. On nas snabdeva svim što je neophodno da tu dužnost verno i savesno ispunjavamo. Oni koji Hrista radi ukazuju gostoprimstvo ovakvim radnicima, čineći sve što je u njihovoj moći da posete takvih gostiju budu obostrano korisne, zapisani su na nebu kao dostojni naročitih blagoslova.

Pouku o gostoljubivosti Hristos nam je ostavio i svojim ličnim primerom. Kada je nedaleko od Galilejskog jezera bio okružen mnoštvom izgladnelih slušalaca, koji su ceo dan pažljivo slušali Njegove reči, nije ih otpustio nepotkrepljene i telesnom hranom; nego reče svojim učenicima: „Podajte im vi neka jedu“ (Mat. 14,16). Čudotvornim činom svoje stvaralačke sile učinio je postojeću zalihu hrane dovoljno velikom da zadovolji njihove potrebe. Ali kako je jednostavan bio taj blagotvorni obrok! Tu nije bilo nikakve raskošnosti. On koji pod svojom vlašću ima sve izvore neba mogao je ovom mnoštvu okupljenih da ponudi raskošnu gozbu. Ali On im je pružio samo ono što je bilo neophodno da zadovolji njihove potrebe, ono što je bila svakodnevna hrana ribara iz okoline u kojoj su se trenutno zatekli.

Kad bi ljudi i danas bili jednostavniji u svojim navikama, živeći u skladu sa zakonima prirode, postojećim zalihama hrane mogle bi da se zadovolje potrebe svekolike ljudske porodice. Bilo bi manje uobraženih potreba, a više mogućnosti da se radi u skladu sa Božjom jasno izraženom voljom.

Hristos nije težio da naklonost ljudi pridobije zadovoljavajući njihove želje za uživanjem u raskoši. Jednostavna hrana koju im je pružio bila je očevidan dokaz ne samo Njegove sile nego i Njegove ljubavi i Njegovog saosećajnog staranja za njih u svakodnevnom potrebama njihovog života. I dok ih je hranio ječmenim hlebovima, davao im je takođe i hleb života. I to treba da nam bude primer. Naša ishrana može da bude jednostavna, pa čak i oskudna. Možda smo primorani da živimo u siromaštvu. Možda su nam izvori sredstava tako oskudni da ne posedujemo više nego i Hristovi učenici koji su imali samo pet hlebova i dve ribe; ipak kad dođemo u kontakt s onima kojima je neophodna naša pomoć, Hristos nam nalaže: „Podajte im vi neka jedu.“ Mi treba da delimo ono što imamo; i dok dajemo drugima, Hristos će se postarati da to nadoknadi i zadovolji naše potrebe.

U vezi sa ovim pročitajmo zapis o udovici iz Sarepte. Toj ženi iz jedne neznabožačke zemlje Bog je poslao svoga slugu da u vreme gladi zatraži hleba. „A ona reče: tako da je živ Gospod Bog tvoj, nemam pečena hljeba do pregršt brašna u zdjeli i malo ulja u krčagu; i eto kupim drvaca da otidem i zgotovim sebi i sinu svojemu, da pojedemo, pa onda da umremo. A Ilija joj reče: Ne boj

se; idi zgotovi kako si rekla; ali umijesi prvo meni jedan kolačić od toga i donesi mi, pa poslije gotovi sebi i sinu svojem. Jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev: Brašno se iz zdjele neće potrošiti niti će ulja u krčagu nestati dokle ne pusti Gospod dažd na zemlju. I ona otide i učini kako reče Ilija“ (I Car. 17,12-15). Čudesno je bilo gostoprimstvo koje je ova Feničanka ukazala Božjem proroku i za takvu svoju veru i plemenitost ona je bila čudesno nagrađena. „I jede i ona i on i dom njezin godinu dana; brašno se iz zdjele ne potroši niti ulja u krčagu nesta po Riječi Gospodnjoj, koju reče preko Ilije. A poslije toga razbolje se sin ženi domaćici, i bolest njegova bi vrlo teška, tako da izdahnu. I ona reče Iliji: Šta je tebi do mene, čovječe Božji? Jesi li došao do mene da spomeneš bezakonje moje i da mi umoriš sina? A on joj reče: Daj mi sina svojega. I uzev ga iz naručja njezina odnese ga u gornju klijet, gdje on sjedaše, i položi ga na postelju svoju... I pruživ se nad djetetom tri puta zavapi ka Gospodu... I Gospod usliši glas Ilijin, te se povrati u dijete duša njegova, i oživje. A Ilija uzev dijete snese ga iz gornje klijeti u kuću, i dade ga materi njegovoj; i reče Ilija: Vidi, živ je sin tvoj! A žena reče Iliji: Sada znam da si zaista čovjek Božji i da je riječ Gospodnja u tvojim ustima istina“ (I Car. 17,19-24).

Bog se nije promenio. Njegova sila danas nije manja nego što je bila u danima Ilijinim. I Hristovo obećanje nije danas manje sigurno nego što je bilo onda kada ga je On lično izgovorio: „Koži prima proroka u ime proročko, platu proročku primiće“ (Mat. 10,41).

Na Hristove verne sluge danas odnose se isto tako kao i na prvu dvanaestoricu Njegove reči: „Ko vas primi, Mene prima; a ko primi Mene, prima Onoga koji Me je poslao“ (Mat. 10,40). Nijedan postupak ljubaznosti učinjen u Njegovo ime neće ostati nepriznat i nenagrađen. Takvo priznanje Hristos saosećajno ukazuje i onim najslabijima i najmanjima u Božjoj porodici. „Ako ko napoji jednoga od ovih malih“ koji su kao deca u svojoj veri i svom poznanju Hrista „samo čašom studene vode u ime učeničko, zaista vam kažem“, naglašava On, „neće mu plata propasti“ (Mat. 10,42).

Siromaštvo nam ne uskraćuje mogućnost da budemo gostoljubivi. Treba da delimo ono što imamo. Ima siromašnih koji se svim snagama upinju u borbi za svoj životni opstanak i teškom mukom zarađuju za svoje najosnovnije potrebe; ali oni vole Isusa u licu Njegovih svetih i rado ukazuju gostoprimstvo i vernima i nevernima, trudeći se da njihov dolazak u svoj dom učine korisnim. Svojim gostima oni rado ukazuju dobrodošlicu i za porodičnim stolom i kod porodičnog oltara. Vreme posvećeno molitvi ostavlja tako snažan utisak na one kojima se ukazuje gostoprimstvo da čak samo jedna takva poseta može za nekoga da znači spasenje od večne smrti. Svaki takav čin Gospod visoko ceni, govoreći: poput milostivog Samarjanina iz Hristove parabole: „Ja ću platiti“.

Braćo i sestre, pozivajte u svoje domove one kojima je zaista potrebno gostoprimstvo i ljubazna pažnja. Ne činite to razmetljivo da bi istakli sebe; ali kad vidite njihove potrebe pozovite ih u svoj dom i ukazite im pravo hrišćansko gostoprimstvo. Takvi društveni kontakti pružaju dragocena preimućstva.

„Ne živi čovjek o samom hljebu“, i dok s drugima delimo ovozemaljsku hranu, to je prilika da u njihovom srcu probudimo nadu, hrabrost i hrišćansku ljubav. One koji su u nevolji treba da tešimo „utjehom kojom nas same Bog utješava“ (II Kor. 1,4). Oslonimo se sa sigurnošću na obećanje: „A Bog je kadar da vas obogati svakom blagodaću da u svemu svagda imajući dovoljno svega, izobilujete u svakom dobrom djelu“ (II Kor. 9,8).

Mi živimo u svetu punom greha i iskušenja; svuda oko nas duše propadaju zato što ne poznaju Hrista, i Bog želi da se zalažemo za njihovo spasenje na svaki mogući način. Ako imate prijatan dom, pozivajte u porodičnu atmosferu mlade koji nemaju svoj dom, kojima je takva pomoć neophodna; koji čeznu za saosećanjem i ljubaznom rečju, za pažnjom i naklonošću. Da biste ih priveli Hristu, morate im ukazati svoju ljubav i pažnju kao onima koji su otkupljeni Njegovom

krvlju.

U svom providenju Bog nas dovodi u vezu sa onima koji su neiskusni, s mnogima kojima je potrebno milosrđe i saosećanje. Takvima je potrebno pomagati, jer su slabi. Mladima je neophodna pomoć. U sili Onoga koji je ukazivao samilost prema bespomoćnima, neukima i onima koji su smatrani za najmanje među Njegovim malima, moramo se zalagati za buduće dobro takvih, za izgradnju hrišćanskog karaktera. Upravo oni kojima je naša pomoć najpotrebnija stavljaju ponekad naše strpljenje na tešku probu. „Gledajte da ne prezrete jednoga od malih ovih“, kaže Hristos, „jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice Oca mogega nebeskoga“ (Mat. 18,10). Onima koji se zalažu za ove duše Spasitelj naglašava: „Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste“ (Mat. 25,40). Oni koji se prihvate ovog zadatka nose na svojoj glavi krunu žrtve. Ali oni će za to primiti zasluženu nagradu. Mlade kojima smo pomagali, koje smo pozivali u svoj dom i odvrćali ih od iskušenja, jednog dana videćemo na nebu. Na srećnom izrazu njihovog lica gledaćemo odsjaj Božje slave. „I gledaće lice Njegovo, i ime Njegovo biće na čelima njihovim“ (Otkr. 22,4).

SVETKOVANJE SUBOTE

Svetkovanje subote donosi sobom velike blagoslove, i Bog želi da subotni dan za nas bude dan radosti. Povodom proglašavanja subote blagoslovenim danom odmora, bila je velika radost. Bog je sa zadovoljstvom posmatrao dela svojih ruku. Za sve što je stvorio On sam reče da „dobro bješe veoma“ (I Mojs. 1,31). Radost je ispunjavala i nebo i zemlju „kad pjevahu zajedno zvijezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu“ (Knjiga o Jovu 38,7). Iako greh svojom pojavom na svetu skrnavi Njegovo savršeno delo, subota nam još uvek svedoči da je Svemogući Bog u svojoj beskonačnoj dobroti i milosti, stvorio sve što vidimo i ne vidimo. Naš nebeski Otac želi da ljudi svetkovanjem subote upoznaju Njegov božanski karakter i sačuvaju znanje o Njemu. On želi da subota naše misli usmerava na Njega kao istinitog, pravog i živog Boga, i da poznajući Njega možemo imati život i mir.

Kada je sinove Izrailjeve izveo iz Egipta i poverio im svoj zakon, Gospod ih je poučio da svetkovanjem subote treba da se razlikuju od svih idolopoklonika. Po tome se oni koji priznaju Božji suverenitet razlikuju od onih koji odbijaju da Ga priznaju kao svog Tvorca i Cara. „To je znak između mene i sinova Izrailjevih do vijeka“, kaže Gospod. „Zato će čuvati sinovi Izrailjevi subotu, praznujući subotu od koljena do koljena zavjetom vječnim“ (II Mojs. 31,16.17).

Kao što je subota bila znak po kojem su se Izrailjci raspoznavali kada su izašli iz Egipta da bi ušli u zemaljski Hanan, tako je ona i danas znak po kojem se raspoznaju pripadnici Božjeg naroda kao oni koji su izašli iz ovog sveta da bi ušli u nebeski počinak. Subota je znak srodstva koje postoji između Boga i pripadnika Njegovog naroda, znak da oni poštuju i drže Njegov zakon. Ona predstavlja znak razlikovanja između Njegovih odanih podanika i onih koji prestupaju Njegov zakon.

Iz stuba od oblaka, kojim je bio zaklonjen, Hristos je u pogledu subote rekao: „Ali subote moje čuvajte, jer je znak između mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam ja Gospod koji vas posvećujem“ (II Mojs. 31,13). Subota koja je stanovnicima sveta data kao znak Svemogućega u svojstvu Tvorca, isto je tako Njegov znak i u svojstvu Onoga koji posvećuje. Sila kojom je stvorio sve što postoji ista je sila kojom On obraćenu dušu ponovo stvara i preobražava u svoje sopstveno obličje. Subota je znak posvećenosti za one koji je drže svetom. Prava posvećenost je harmonija s Bogom, poistovećivanje s Njim u karakteru. To se dobija prihvatanjem onih načela koja predstavljaju prepis Njegovog karaktera. Subota je stoga i znak poslušnosti. Onaj ko se svim srcem

pokorava četvrtoj Božjoj zapovesti pokoravaće se Njegovom zakonu u celosti. On se posvećuje potpunom poslušnošću.

Nama, kao i starozavetnom Izrailju, subota je data „zavjetom vječnim“. Za one koji poštuju Njegov sveti dan, subota je znak da ih Bog priznaje kao svoj izabrani narod. Ona je za njih jamstvo da će Bog ispuniti svoj zavet učinjenim s njima. Svaka duša koja prihvati ovaj znak Božje vladavine uključuje se u božanski večni zavet, vezujući se za Njega zlatnim lancem poslušnosti, čija svaka karika predstavlja po jedno obećanje.

Samo četvrta od svih deset zapovesti sadrži pečat Velikog Zakonodavca, Tvorca neba i Zemlje. Oni koji se pokoravaju toj zapovesti primaju na sebe Njegovo ime kao i sve blagoslove koji proističu iz toga, kao što čitamo: „Još reče Gospod Mojsiju govoreći: Reci Aronu i sinovima njegovim: ovako blagosiljajte sinove Izrailjeve: -

„Da te blagoslovi Gospod i da te čuva! Da te obasja Gospod licem svojim i bude ti milostiv! Da Gospod obrati lice svoje k tebi i Dade ti mir! I neka prizivaju ime moje na sinove Izrailjeve I Ja ću ih blagosloviti“ (IV Mojs. 6,22-27).

Preko Mojsija data su i sledeća obećanja: „Postaviće te Gospod da Mu budeš narod svet, kao što ti se zakleo, ako uzdržiš zapovijesti Gospoda Boga svojega i uzideš putevima Njegovim. I videće svi narodi na zemlji da se ime Gospodnje priziva na tebe... I učiniće Gospod Bog tvoj da si glava a ne rep, i bićeš samo gore a nećeš biti dolje, ako uzaslušaš zapovijesti Gospoda Boga svojega, koje ti danas ja zapovijedam da ih držiš i tvoriš“ (V Mojs. 28,9-13).

Govoreći pod nadahnućem Svetog Duha, psalmista naglašava: „Hodite, zapjevajmo Gospodu; pokliknimo Bogu gradu spasenja svojega! Jer je Gospod velik Bog i velik car nad svim bogovima. U Njegovoj su ruci dubine zemaljske, i visine gorske Njegove su. Njegovo je more i On ga je stvorio; i suhotu ruke su Njegove načinile. Hodite, poklonimo se, pripadnimo, Kleknimo pred Gospodom Tvorcem svojim. Jer je On Bog naš.“ „On nas je stvorio i mi smo dostojanje Njegovo, Narod Njegov i ovce paše Njegove.“ Psalam 95,1-7; 100,3.

Ova obećanja data Izrailju namenjena su isto tako i današnjem Božjem narodu. To su Njegove poruke koje nam subota donosi.

Reforma u svetkovanju subote

Subota je zlatna spona koja povezuje Boga i Njegov narod. Ali zapovest o suboti je vekovima bila gažena. Sveti Božji dan se drsko obesvećuje i skrnavi. Čovek bezakonja je subotu nasilno potisnuo s njenog mesta, i umesto nje uzdigao (proglasio svetim) jedan običan radni dan. Tako je u Božjem zakonu napravljena jedna „razvalina“ koju treba zazidati. Subotu pravi sedmični odmor treba uzdići na njeno zakonito mesto, kao Bogom određeni dan odmora. U pedeset osmom poglavlju knjige proroka Isaije opisano je delo koje pripadnici Božjeg naroda u tom pogledu treba da izvrše. Oni Božji zakon treba da „učine velikim i slavim“, da sazidaju stare razvaline i da podignu temelje davnašnjih naraštaja. Za one koji izvršavaju ovaj zadatak Gospod kaže: „Prozvaćeš se koji sazida razvaline i opravi puteve za naselje. Ako ustegneš nogu svoju u subotu da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima, i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći (nesvete) riječi, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasljedstvo Jakova oca tvojega; jer usta Gospodnja rekoše“ (Is. 58,12-14).

Pitanje subote predstavljaće glavnu spornu tačku u velikom završnom sukobu u kojem će učestvovati ceo svet. Ljudi ukazuju počast sotoninim načelima i uzdižu ih iznad načela koja vladaju na nebu. Oni su prihvatili nezakoniti dan odmora, koji je sotona uzdigao kao znak svog autoriteta.

Ali Bog je na svoj carski zahtev u četvrtoj zapovesti stavio svoj pečat. I jedna i druga od ovih institucija i subota i nedelja nose ime svojih autora, neizbrisivo obeležje koje pokazuje čijim autoritetom je koja uvedena. Predočiti ovo stanovnicima sveta i navesti ih da to razumeju to je naš zadatak. Moramo im pokazati da je bitno i od životnog značaj pitanje: da li nose obeležje carstva Božjeg, ili obeležje carstva pobune, jer se sami očevidno prikazuju podanicima onog carstva čije obeležje nose. Bog nas poziva da uzdignemo zastavu Njegove pogažene subote. Koliko je stoga važno da primer koji u pogledu svetkovanja subote kao adventisti sedmog dana pružamo, bude ispravan!

Pouke i uputstva u pogledu ispravnog svetkovanja subote brižljivo treba davati novoobraćenim vernicima. Moramo biti oprezni pazeći budno da se površnost koja je u svetkovanju nedelje gotovo sveopšta praksa ne uvuče i među one koji tvrde da svetkuju dan koji je sam Bog posvetio i odredio za odmor. Granična linija između onih koji nose obeležje neba i onih koji nose znak carstva pobune, mora da bude jasna i sasvim određena.

Subotu treba praznovati daleko svetije nego što to čine mnogi koji tvrde da su pošтоваoci subote. Oni koji se u pogledu svetkovanja subote ne drže četvrte zapovesti, ni po slovu ni po duhu zakona, omalovažavaju Boga i nanose Mu veliku uvredu. On traži da se u pogledu svetkovanja subote izvrši odlučna reforma.

Priprema za subotu

Na samom početku četvrte zapovesti Gospod naglašava: „Sjećaj se“. On zna da će čovek usred mnogobrojnih svojih briga i zabune doći u iskušenje da se izgovara kako zbog toga nije u mogućnosti da u potpunosti zadovolji sve zahteve zakona, ili će zaboraviti njegov sveti značaj. Zato On kaže: „Sjećaj se dana subotnoga da ga svetkuješ“ (II Mojs. 20,8).

U toku cele sedmice moramo misliti na subotu i pripremati se da je svetkujemo u skladu sa četvrtom zapovešću. Svetkovanje subote treba da smatramo ne samo zakonskom obavezom; već treba da shvatimo njeno duhovno značenje i uticaj istog na sve što u životu preduzimamo. Svi oni koji subotu smatraju znakom između Boga i njih samih, pokazujući da je On Bog koji ih posvećuje, predstavljaju pred svetom načela Njegove vladavine. Oni zakone Njegovog carstva unose u praksu svakodnevnog života. Oni se svakog dana mole da se svetost subote ogleda u njihovom životu. Svakog dana oni Hrista uzimaju za svog saputnika i primerom u svom životu pokazuju savršenstvo Njegovog karaktera. Dobrim delima u svom svakodnevnom životu oni predstavljaju pravu svetlost za sve koji su oko njih.

U svemu onome od čega zavisi uspeh dela Božjeg, prve i suštinske pobede moraju se zadobiti u porodičnom životu. Tu moraju da otpočnu i pripreme za subotu. U toku cele sedmice roditelji moraju imati na umu da je njihov dom škola u kojoj njihova deca treba da se pripremaju za nebeske dvorove. Svaka njihova reč treba da bude istinita i na pravom mestu. Iz njihovih usta ne bi smela da izađe nijedna reč koju njihova deca ne treba da čuju. Duh u kojem govore mora biti potpuno slobodan od razdražljivosti. Roditelji, nastojte da u toku cele sedmice živite tako kao da se neposredno nalazite pred očima svetog Boga, koji vam je darovao vašu decu i mlade da ih vaspitate za Njega. Pripadnike te male bogomolje u svom domu obučavajte tako da u subotu svi budete spremni za bogoslužjenje u svetinji Gospodnjoj. Svako jutro i svako večer izvodite svoju decu i svoje mlade pred Boga kao Njegovo nasleđe stečeno krvlju Hristovom. Učite ih da je njihova najuzvišenija dužnost i preimućstvo da ljube Boga i da Mu služe.

Poseban trud roditelji treba da ulože da službu Bogu pretvore u očiglednu nastavu za svoju decu. Citati iz Svetih spisa treba što češće da silaze sa njihovih usana, naročito oni citati koji pripremaju

srce za versku službu. Dragocene reči: „Da, u Bogu se smiri, dušo moja, jer je u Njemu nad moj“, treba često ponavljati (Ps. 62,5).

Kad je razmišljanje o suboti tako usmereno, onome što je zemaljsko i prolazno neće biti dozvoljeno da u duši ometa i narušava ono što je duhovno. Nijedna dužnost koju treba izvršiti u toku šest radnih dana neće biti ostavljena za subotu. Svoje snage u toku sedmice nećemo toliko iscrpljivati svakodnevnim ovozemaljskim poslovima da na dan u koji se sam Gospod odmarao budemo toliko premoreni da ne možemo učestvovati u službi posvećenj Njemu.

Iako se za subotu treba pripremati u toku cele sedmice, petak je ipak dan za naročitu pripremu. Upravo tog dana Gospod je sinovima Izrailjevim preko Mojsija rekao: „Sjutra je subota, odmor svet Gospodu; što ćete peći, pecite, i što ćete kuhati, kuhajte danas; a što preteče, ostavite i čuvajte za sutra“ (II Mojs. 16,23). „I izlažaše narod, te kupljahu (manu) i meljahu na žrvnjima ili tucahu u stupama, i kuhahu u kotlu, ili mijesiše pogače“ (IV Mojs. 11,8). Iz ovoga se vidi da su sinovi Izrailjevi u pripremi hleba koji im je sa neba bio poslat ipak nešto i sami činili. Gospod im je sasvim određeno rekao da taj posao moraju obaviti u petak, u dan pripreme za subotu. To je za njih bila provera. Bog je želeo da vidi da li će oni subotu zaista držati svetom ili neće.

Ovo uputstvo sa usana samog Jehove predstavlja pouku koja važi isto tako i za nas danas. Biblija je savršen vođa; i ako se njene stranice pažljivo proučavaju u molitvi i srca spremnog da shvati Božju poruku, niko ne mora ostati u zabludi u ovom pitanju.

Mnogima su potrebna uputstva i kako treba da se obuku kada subotom dolaze na bogoslužjenje. U prisustvo Božje oni ne treba da dolaze u običnoj radnoj odeći koju nose u toku sedmice. Svi treba da imaju odeću prikladnu za subotu, odeću u kojoj mogu da prisustvuju svetoj službi u Božjem domu. Iako ne treba da se prilagođavamo modi ovog sveta, ipak ne treba da budemo ravnodušni i nemarni u pogledu svog spoljašnjeg izgleda. Iako bez ukrašavanja i nakita, naša odeća treba da bude čista, prikladna i uredna. Deca Božja treba da budu čista i spolja i iznutra.

Sve pripreme za subotu treba da budu završene u petak. Gledajte da sva odeća bude pripremljena i sa kuvanjem i pripremanjem hrane sve završeno. Obuća treba da bude očišćena i sređena i kupanje završeno. Sve se ovo može uraditi ako to sebi postavimo za pravilo. Subotu ne treba provoditi u popravljanju odeće, u kuvanju hrane, u traženju zadovoljstava ili u bilo kom drugom ovozemaljskom zanimanju. Pre zalaska sunca ostavite svaki posao ovog sveta i uklonite ispred svojih očiju sve nereligiozne knjige i novine. Roditelji, sve svoje postupke preduzete u ovom pogledu kao i svrhu svega toga objasnite i svojoj deci i mladima, neka i oni učestvuju u pripremi za subotu „po zakonu“ (Luka 23,56).

Granice subote mi treba revnosno da čuvamo, imajući na umu da je svaki trenutak toga dana sveto, Bogom posvećeno vreme. Vreme od petka u podne pa sve do početka subote poslodavci, gde god za to postoji mogućnost, treba svojim radnicima da ostave slobodno. Dajte im dovoljno vremena za pripremu, tako da smirena duha mogu da dočekaju i pozdrave dan Gospodnji. Zbog toga nećete imati nikakav gubitak čak ni u ovozemaljskim interesima.

Postoji još jedna dužnost kojoj treba posvetiti pažnju na dan pripreme. Toga dana treba otkloniti sve nesuglasice između braće i sestara, kako u porodici tako i u Zajednici. Svaku ogorčenost, srdnju i pakost treba odagnati iz duše. U poniznosti duha, „ispovijedajte dakle jedan drugome pogreške i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate“ (Jakov 5,16).

Pre nego što počne subota, treba ne samo telo nego isto tako i misli osloboditi od svih ovozemaljskih poslova. Subotu, kao dan koji je sam On odredio za odmor, Bog je postavio na kraju šest radnih dana, kako bi ljudi mogli da zastanu i razmotre koliko su u toku sedmice napredovali u pripremi za carstvo besprekorne čistote u koje neće moći da uđe nijedan prestupnik. Svake subote

treba da preispitamo sopstvenu dušu, da vidimo da li nam je protekla sedmica donela duhovnu dobit ili pak gubitak.

Držati subotu svetom u Gospodu znači večno spasenje. Bog kaže: „One ću poštovati koji mene poštuju“ (I Sam. 2,30).

Subota u porodici

Pre zalaska sunca članovi porodice treba da se okupe da bi se posvetili zajedničkom proučavanju Božje Reči, pojanju i molitvi. U tom pogledu je neophodna reforma, jer su mnogi zanemarili ovu dužnost. Priznati svoje grehe i prestupe dužni smo i Bogu i jedan drugome. U ovom pogledu moramo početi iznova, pružajući svakom članu porodice posebnu mogućnost za pomirenje, kako bi svi bili spremni da pravilno svetkujemo dan koji je sam Bog blagoslovio i posvetio.

Ne gubite dragocene časove subotnog dana u postelji. Subotom ujutro članovi porodice treba da ustanu rano. Ako se kasno ustane, neizbežno će doći do zabune i užurbanosti u pripremi za doručak i subotnu školu. Zbog takve užurbanosti često nastaje gurnjava i nestrpljenje. Na taj način se u porodici pojavljuju nesveta osećanja. I subota, tako obesvećena, postaje teret i njen dolazak se ubuduće očekuje više sa strepnjom nego sa ljubavlju.

Hrana koja se priprema za subotu nije potrebno da bude bogatija i raznovrsnija nego i drugim danima. Naprotiv, subotni obroci treba da budu jednostavniji i manje obilni, kako bi um mogao jasno i razgovetno da shvati duhovne istine. Prekomerno uzimanje hrane zamagljuje i ošamućuje mozak. Slušajući i najdragocenije reči, čovek može da to ne razume i ne shvati pravilno, zato što je njegov um ometan nepravilnom ishranom. Prekomernim uzimanjem hrane u subotu mnogi obeščašćuju Boga više nego što su toga i svesni.

Iako se subotom moramo uzdržavati od kuvanja hrane, ipak nije neophodno jesti nepodgrejana jela. Ako je hladno vreme možemo podgrejati jelo koje je pripremljeno prethodnog dana. Jela pripremljena za subotu, iako jednostavna, treba da budu hranjiva i privlačna. Spremite i nešto što će se smatrati zadovoljstvom koje porodica nema svakog dana.

U porodičnom bogoslužju učešće treba da imaju i deca. Svako može da uzme svoju Bibliju i da pročita jedan ili dva stiha. Zatim, posle uobičajenog pojanja, sledi molitva. Primer u tome ostavio nam je sam Hristos. Molitva Gospodnja, „Oče naš“, nije izgovorena u nameri da se samo ponavlja kao neka formalnost, nego da bude ilustracija onoga kakva naša molitva treba da bude jednostavna, usrdna i sadržajna. U obliku jednostavne molbe iznesite Gospodu svoje potrebe i izrazite zahvalnost za darove Njegove milosti. Time pozivate Isusa kao dobrodošlog gosta u svoj dom i u svoje srce. Dugim molitvama koje se obično odnose i na neke udaljene predmete nije mesto u porodici. Time se čas molitve, koji treba smatrati pravim preimućtvom i blagoslovom, čini zamornim i dosadnim. Nastojte da ovaj čas učinite zanimljivim i radosnim za članove svoje porodice.

Subotna škola i bogoslužje zauzimaju samo jedan deo subotnog dana. Preostali deo dana porodica može da učini u duhovnom pogledu najdragocenijim od svih časova subote. Veći deo ovog vremena roditelji treba da provedu sa svojom decom. U mnogim porodicama mlađoj deci se obično dozvoljava da sebi iznalaze zanimanje kako najbolje umeju. Prepuštena sebi, deca ubrzo postaju nemirna, počinju da se igraju i odaju se nekoj vrsti nestašluka. Tako subota za njih gubi svoje sveto značenje.

Kada je prijatno vreme, roditelji sa svojom decom treba da izađu u obližnja polja i šumarke. Okruženi lepotama prirode možete im govoriti o razlozima uspostavljanja subotnog odmora. Opisujte im veliko Božje delo prilikom stvaranja. Pričajte im kako je zemlja bila divna i sveta kad

je izašla iz Njegove ruke. Svaki cvet, svaki žbun i svako stablo odgovaralo je nameri svoga Tvorca. Sve na čemu bi oko moglo da se zaustavi bilo je zanosno u svojoj lepoti koja je um posmatrača ispunjavala mislima o Božjoj ljubavi. Svaki zvuk bio je muzika usklađena s glasom Božjim. Objasnite im da je greh unakazio tu savršenu Božju tvorevinu; da su trnje i korov, tuga, bol i smrt posledice neposlušnosti prema Bogu. Ukažite im na činjenice kako zemlja, iako unakažena prokletstvom greha, još uvek otkriva Božju dobrotu. Zelena polja, visoko šumsko drveće, zruci sunca koji radošću osvetljavaju sve u prirodi, oblaci, rosa, svečana tišina noći, veličanstvenost zvezdanog nebeskog svoda, mesec u svojoj čarobnoj lepoti sve su to očevidna svedočanstva o Tvorcu i Njegovoj sili. Svaka kap kiše koja padne na zemlju i svaki zrak svetlosti koji obasjava naš nezahvalni svet svedoče o Božjem strpljenju i o Njegovoj neizmernoj ljubavi.

Govoreći deci i mladima o planu spasenja, naglašavajte često Hristovu izjavu: „Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni“ (Jovan 3,16). Ponavljajte im često divnu istoriju o Hristovom rođenju u Vitlejemu. Pričajte im o Njegovom detinjstvu i mladosti, kako je kao dete bio poslušan svojim zemaljskim roditeljima, a kao mladić svojom odanošću i marljivim radom potpomogao izdržavanje porodice. Na taj način ih istovremeno i poučavajte da Spasitelj poznaje sve nevolje, zbunjenosti i iskušenja, kao i sve nade i radosti mladih, i da On u svemu tome rado saoseća s njima i spreman je da im uvek ukaže svoju pomoć. S vremena na vreme čitajte zajedno s njima zanimljive zapise iz biblijske istorije. Postavljajte im pitanja šta su naučili u subotnoj školi, i proučavajte s njima lekcije za sledeću subotu.

Pri zalasku sunca, molitvom i prigodnim pojanjem obeležite kraj svetih časova i zatražite Božju prisutnost i Njegovu zaštitu za nastupajuću radnu sedmicu.

Na ovakav način roditelji mogu učiniti da subota bude najradosniji dan u sedmici što ona po Božijoj volji i treba da bude. Svoju decu i mlade oni tako mogu navesti da taj dan smatraju zaista milinom, danom iznad svih drugih dana, svetim i slavnim danom Gospodnjim.

Savetujem vas, braćo i sestre, imajte uvek na umu zapovest: „Sjećaj se dana subotnoga, da ga svetkuješ.“ Ako želite da vaša deca i mladi svetkuju subotu „po zakonu“, morate ih tome stalno poučavati i poukom i primerom. Istina duboko urezana u srce nikada se ne može potpuno izbrisati. Ona se može zamagliti, ali joj se trag u duši nikad ne može uništiti. Životne okolnosti mogu da odvoje decu od njihovih roditelja i njihovog roditeljskog doma, ali će pouke primljene u detinjstvu i mladosti predstavljati za njih blagoslov dokle god su u životu.

Putovanje subotom

Ako želimo da primimo blagoslov obećan poslušnima, moramo u svetkovanju subote biti određeniji. Strahujem da na taj dan često putujemo i onda kad bi se to moglo izbeći. U skladu sa svetlošću koju je Gospod dao u pogledu svetkovanja subote, treba da budemo mnogo oprezniji u pogledu putovanja brodom ili kolima (železnicom) na taj dan. U tim važnim pitanjima treba da dajemo dobar primer našoj deci i mladima. Da bismo stigli do udaljenih vernika i skupština kojima je potrebna naša pomoć, i preneli im poruku koju, prema Božjoj volji, treba da čuju, možda će biti neophodno da putujemo i subotom; ali, koliko je god to moguće, kupovinu vozničkih karata i sve ostale pripreme neophodne za putovanje treba izvršiti nekog drugog dana. Kada polazimo na neki duži put, učinimo sve što je u našoj moći, planirajući svoj dolazak tako da na mesto opredeljenja ne stignemo u subotu.

Kad smo primorani da putujemo subotom, nastojmo da izbegnemo društvo onih koji bi našu pažnju usmeravali na ovozemaljske stvari. Naše misli tog dana treba stalno da budu usredsređene na

Boga i održavanje neprekidne povezanosti s Njim. Kad god nam se ukaže prilika treba da svojim saputnicima govorimo o istini. Uvek budimo spremni da ukažemo pomoć onima kojima pomoć zatreba i da olakšamo patnje nevoljnika i bolesnih. U takvim slučajevima Bog želi da upotrebimo znanje kojim nas je On obdario. Ali ne treba da govorimo o poslovnim poduhvatima niti da se upuštamo u svakodnevne ovozemaljske razgovore. Bog traži od nas da uvek i na svakom mestu pravilnim svetkovanjem subote dokažemo svoju odanost Njemu.

Subotni sakupi

Hristos je rekao: „Gdje su dva ili tri sabrani u ime moje ondje sam i ja među njima“ (Mat. 18,20). Gde god ima vernika naše Zajednice, makar da ih je samo dvoje ili troje, oni subotom treba da se okupljaju pozivajući se u veri na ovo Hristovo obećanje.

I pripadnici tako malih grupa kada se u cilju bogoslužjenja okupe na sveti Božji dan imaju pravo da u molitvi zatraže obilje Njegovih blagoslova. Oni treba da veruju da je Gospod Isus i na njihovim skupovima poštovani gost. Svaki istinski poklonik koji subotu drži svetom u Gospodu ima pravo da se poziva na obećanje: „Da znate da sam ja Gospod koji vas posvećujem“ (II Mojs. 31,13).

Propovedi na našim subotnim skupovima po pravilu treba da budu kratke. Svima koji ljube Boga treba pružiti mogućnost da izraze svoju zahvalnost i odanost Njemu.

Kada skupština nema rukopoloženog propovednika, neko treba da bude naimenovan kao vođa sakupa. Ali nije neophodno da on održava neke propovedi ili zauzima veći deo vremena određenog za bogoslužjenje. Kratko i zanimljivo čitanje iz Biblije često može da bude korisnije i blagotvornije nego neka propoved. Posle toga mogu da uslede molitveni čas i čas iskustva i zahvalnosti.

Oni koji se nalaze na vodećim položajima u Zajednici ne treba da u toku sedmice toliko iscrpe svoje fizičke i umne snage da subotom nisu u stanju da na okupljene prenesu životvorni uticaj Hristovog Jevanđelja. Manje se opterećujte svojim svakodnevnom, ovozemaljskim poslovima, ali ne zakidajte Boga prinoseći Mu u subotnom bogoslužjenju takav prinos koji je za Njega neprihvatljiv. Ne biste smeli da budete kao ljudi koji u sebi uopšte nemaju duhovnog života. Članovima i posetiocima je subotom neophodna vaša pomoć. Vaše izlaganje iz Reči Božje treba da bude duhovna hrana za njih. Prinosite Bogu svoje najodabranije darove na Njegov sveti dan. Predajte Mu u posvećenoj službi dragoceni dar život svoje duše.

Neka niko na mesto bogoslužjenja ne dolazi da malo odspava. Spavanju u domu Božjem zaista nije mesto. Dok se bavite svojim ovozemaljskim poslovima sigurno nećete zaspati, jer ste zainteresovani za to što radite. Zar ćemo dozvoliti da služba kojom su obuhvaćeni večni interesi bude na nižem nivou nego prolazni poslovi svakodnevnog života?

Čineći tako, mi često gubimo blagoslove koje Gospod želi da nam podari. Subota ne bi smela da bude dan praznog besposličjenja. I u porodici i u Zajednici treba da se ispoljava duh spremnosti na službu Bogu i blišnjima. Onaj koji je šest radnih dana dao nama za naše ovozemaljske poslove sedmi dan je blagoslovio, posvetio i izdvojio za sebe. On će na poseban način blagosloviti sve one koji se tog dana posvećuju Njegovoj službi.

Celo nebo svetkuje subotu, ali ne na ravnodušan i potpuno neaktivan način. Svaka sposobnost naše duše tog dana treba da bude probuđena, jer nije li upravo to vreme za susret sa Bogom i sa našim Spasiteljem Isusom Hristom? Tada, više nego bilo kog drugog dana, možemo verom da gledamo Onoga koji željno čeka da svojim Duhom održi i blagoslovi svaku dušu.

Svaki pojedinac osećajući to kao dužnost treba da doprinosi svoj udeo da subotni sastanci budu što privlačniji. Vi treba da se sakupljate ne samo radi formalnosti ili običaja, nego da biste međusobno izmenjali misli i svoja svakodnevna iskustva, izrazili zahvalnost Bogu i iskrene želje za

božanskim prosvetljenjem, da biste upotpunjavali svoje poznanje Boga i Hrista Isusa, koga je On poslao. Govoreći jedni sa drugima o Hristu, vi duhovno jačate i krepite svoju dušu za predstojeća životna iskušenja i sukobe. Nemojte nikada misliti da možete biti dobri hrišćani iako se povlačite sami u sebe. Svako od nas je deo velikog tkiva od kojeg je satkano čovečanstvo, i iskustvo svakog pojedinca u velikoj meri zavisi od iskustava onih sa kojima u životu dolazi u dodir.

Mi ne primamo ni stoti deo blagoslova koje bi trebalo da primimo na skupovima određenim za bogoslužnja. Naše sposobnosti zapažanja treba da se izoštravaju. Naše članstvo u Zajednici i međusobno druženje treba da nas čine radosnima u Gospodu. Zašto naša srca nisu izrazitije ozarena ljubavlju Božjom kad imamo takvu nadu?

Moramo usrdnije nastojati da svaki verski skup bude oživljen duhovnom sveću da su tu prisutni Bog i Njegovi anđeli, sarađujući sa svakim istinskim poklonikom. Ulazeći u prostoriju za bogoslužnje zatražite od Gospoda u najusrdnijoj molitvi da odstrani svako zlo iz vašeg srca. Unosite u Božji dom samo ono što On može da blagoslovi. Kleknuvši pred Bogom u Njegovom hramu, posvetite Mu celo svoje biće kao Njegovu svojinu, otkupljenu krvlju Hristovom. Molite se za govornika i za onoga koji vodi skup. Molite se da bi Gospod preko onoga koji iznosi reči života mogao da izlije obilje svojih blagoslova. Molite se u najusrdnijoj težnji srca da i sami primite blagoslov.

Sve one koji se tako pripremaju za Njegovu službu, Bog će zaista blagosloviti. Oni će razumeti šta to znači imati jemstvo Duha, zato što su verom primili Hrista u svoje srce.

Mesto za održavanje bogoslužnja može da bude veoma skromno, ali ono zbog toga nije manje priznato i cenjeno u Božjim očima. Za one koji se mole Bogu duhom i istinom i koji razumeju lepotu svetosti, mesto bogoslužnja predstavlja vrata neba. Skup prisutnih vernika može da bude neznatan po broju, ali u Božjim očima oni ipak mogu da budu veoma dragoceni. Moćnom oštricom istine oni su kao neobrađeno kamenje iskopani iz kamenoloma ovog sveta i doneseni u Božju radionicu (Njegovu Zajednicu) gde treba da se tešu i oblikuju. Međutim, čak i u svom neobrađenom stanju oni su dragoceni u Božjim očima. Kamenorezački alat i sredstva za obradu i proveravanje „živog kamenja“ nalaze se u rukama Onoga koji je veliki Umetnik; ova sredstva On koristi ne da bi uništio, nego da svaka duša iz tog procesa izađe savršena. Bog želi da svako od nas dobije svoje mesto u nebeskom hramu kao dragoceno kamenje obrađeno i uglačano, tako da dolikuje njegovoj veličanstvenosti.

Priznanja i preimućstva koja nam je Bog namenio nemaju granica. Uzvišeniji i privlačniji od svega drugog je sam presto milosti, jer se na njemu nalazi Onaj koji dozvoljava da Ga nazivamo svojim Ocem. Ali načelo spasenja Bog nije smatrao potpunim dok je bilo zaodeveno samo Njegovom ljubavlju. U svom providenju On nam je pored svog oltara postavio Zastupnika koji je uzeo na sebe našu prirodu. U svojstvu Posrednika, Njegova je dužnost da nas pred Bogom predstavlja kao Njegove sinove i kćeri. Hristos posreduje u korist onih koji Ga prihvataju kao takvog. Na osnovu svojih ličnih zasluga, On im daje pravo da postanu članovi carske porodice, deca nebeskog Cara. Prihvatajući i priznajući Hristove prijatelje kao svoje, Otac javno pokazuje svoju ljubav prema Hristu, koji je svojom krvlju isplatio cenu našeg iskupljenja. Ostvarenim iskupljenjem i pomirenjem On je zadovoljan. Utelovljenjem, životom i smrću svoga Sina On je proslavljen.

Kako se približi prestolu milosti, dete Božje postaje šticećenik svog velikog Zastupnika. Čim izgovori prvu reč pokajanja i zatraži oprostaj, Hristos preuzima u svoje ruke njegov slučaj i njegovu molbu podnosi Ocu kao svoj lični zahtev.

Zahvaljujući Hristovom posredovanju u našu korist, Otac otvara pred nama sve riznice svoje blagodati, ne samo da sami uživamo u tom bogatstvu nego i da ga delimo sa drugima. „Što god uzištete od Oca u ime moje“, kaže Hristos, „daće vam... Ištite i primićete... Ne kažem vam da ću ja

umoliti Oca za vas; jer sam Otac ima ljubav prema vama kao što vi imaste ljubav prema meni.“ Pozivajte se na moje ime. To će vaše molitve učiniti delotvornima, i Otac će vam podariti obilje svoje milosti; stoga „ištite i primićete, da radost vaša bude ispunjena“ (Jovan 16,23.24.26.27).

Bog želi da Njegova poslušna deca s pravom traže Njegov blagoslov i da pred Njega izlaze sa zahvalnošću i odajući slavu Njegovom imenu. Bog je izvor života i snage. Za dobro onih koji drže Njegove zapovesti On može i pustinju da pretvori u rodna polja, jer to doprinosi slavi Njegovog imena. Zbog svega što On stalno čini za svoj izabrani narod trebalo bi da srce svakog pojedinca bude ispunjeno blagodarnošću, i On je ožalošćen što Mu se odaje tako malo iskrene zahvalnosti. Od pripadnika svog naroda On s pravom očekuje da izrazitijim odavanjem zahvalnosti i slave Njegovom imenu pokažu da su svesni pravih razloga svoje radosti i zadovoljstva.

Sve ono što je Bog učinio za svoj narod treba često ponavljati. Kako često su Izrailjci podizali spomenike da bi ih podsećali na ono što je Gospod učinio za njih! Da ne bi zaboravili znamenite događaje iz svoje prošlosti, Gospod je naredio Mojsiju da to pesnički izrazi u svojim stihovima, kako bi roditelji mogli lakše sve to da zapamte i prenose na svoju decu. Istorijske zapise i znamenitosti oni su morali sakupljati i postavljati na vidno mesto. Posebni naponi su ulagani da se ti spomenici sačuvaju, kako bi istorija što celovitije mogla da se prepriča potomcima kad se budu raspitivali za to. Tako su u pamćenju naroda trajno čuvane uspomene na veliku Božju dobrotu i milost ispoljenu u oslobađanju Njegovog naroda. I mi danas treba da se pridržavamo sledećeg Bogom nadahnutog upozorenja: „Opominjite se pak prvih dana svojih, u koje se prosvjetliste i mnogu borbu stradanja podnesoste“ (Jevr. 10,32). Gospod se i u ovoj generaciji zalaže za svoj narod kao Bog koji čini čuda. Istoriju dela Božjeg iz prošlosti treba često iznositi pred narod, to je potrebno ne samo mladima nego i starijima. Često treba da ističemo Božju dobrotu i da Ga hvalimo i slavimo za Njegova čudesna dela. Dok nas apostol bodri da ne ostavljamo „svoje skupštine“ (Jevr. 10,25), tim skupovima treba da prisustvujemo ne samo radi ličnog duhovnog osveženja. To treba da nas nadahne većom revnošću da utehu koju tu nalazimo nesebično delimo i sa drugima. Naša je dužnost da se najrevnosije zalažemo za slavu i čast Božjeg imena, ne donoseći zao glas (poput nevernih uhoda) čak ni tužnim izrazom svoga lica ili nepromišljenim rečima, kao da zahtevi Božji ograničavaju našu slobodu. Čak i u ovom svetu punom patnji, žalosti, razočaranja i greha, Gospod želi da budemo radosni i jaki u Njegovoj sili. Naše je preimućstvo da celim svojim bićem predstavljamo odlučno svedočanstvo u svakom pogledu. Izrazom svoga lica, svojim temperamentom, svojim rečima i karakterom, mi treba da svedočimo da je zaista dobro služiti Gospodu. Na taj način mi objavljujemo: „Zakon je Gospodnji savršen, osvjedočava dušu“ (Ps. 19,7).

Svi oni koji se svakog dana posvećuju Bogu pokazuju svetlu i prijatnu stranu naše vere. Ne treba da obeščašćujemo Boga žalosnim prepričavanjem iskušenja koja nam se čine mučna i teška. Sva ona iskušenja koja prihvatamo kao vaspitno sredstvo doneće nam na kraju radost. Sav naš verski život biće tada duhovno uzdizanje i oplemenjivanje, odišući mirisom odabranih reči i dobrih dela. Kada su hrišćani potišteni, utučeni, žalosni i kad uzdišu, neprijatelj je veoma zadovoljan; on želi da se upravo takav utisak stiče o uticaju naše vere. Ali Božja namera nije da se naš duh spušta na tako nizak nivo. On želi da svaka duša trijumfuje u sili Iskupitelja koji nas održava u veri i nadi. Psalmista naglašava: „Dajte Gospodu, sinovi Božji, dajte Gospodu slavu i čast. Dajte Gospodu slavu koja pripada imenu Njegovu. Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti.“ „Uzvišivaću Te, Gospode, jer si me oteo, i nisi dao neprijateljima mojim da mi se svete, Gospode Bože moj, zavapih k Tebi, i iscijelio si me... Pojte Gospodu, sveci Njegovi, i slavite sveto ime Njegovo“ (Ps. 29,1.2; 30,1-4).

Zajednica Božja na zemlji je jedno sa Njegovom Zajednicom na nebu. Vernici na zemlji i

nebeska bića koja nikada nisu pala sačinjavaju jednu Zajednicu. Svako nebesko biće je duboko zainteresovano za skupove svetih na zemlji koji se sastaju da hvale i slave Boga. U unutrašnjem predvorju na nebu, oni slušaju svedočanstva koja iznose Hristovi svedoci u spoljašnjem predvorju na zemlji, i izrazi zahvalnosti sa ovdašnjih bogoslužjenja uzdižu se i slivaju sa nebeskim slavopojima; tako akordi slave i zajedničke radosti odzvanjaju nebeskim dvorovima jer Hristos nije uzalud umro za pale Adamove sinove. Dok se anđeli napajaju na samom izvoru, sveti na zemlji piju iz čistih potoka žive vode koja ističe od prestola, potoka koji „vesele grad Božji, sveti stan Višnjega“ (Ps. 46,4). O, kada bismo svi mogli da shvatimo koliko se nebo približuje zemlji! Dok deca rođena na zemlji nisu ni svesna toga, anđeli svetlosti su u njihovoj neophodnoj blizini i prate ih. Jedan nečujni i nevidljivi svedok čuva svaku živu dušu, nastojeći da je privuče Hristu. Ta nebeska bića prate ljude dokle god postoji nada za njih, dok svojim protivljenjem Svetom Duhu ne zapečate svoju večnu propast. Imajmo svi na umu da se na svakom skupu vernih ovde na zemlji nalaze i Božji anđeli, slušajući svedočanstva, pesme i molitve okupljenih. Ne zaboravimo da horovi anđeoskih četa na nebu dopunjavaju naše pesme zahvalnosti. I zato kad se sastajete od subote do subote, pevajte pesme zahvalnosti Onome koji vas je izveo iz tame i doveo u svoju čudesnu svetlost. Neka srce odaje najveće poštovanje i slavu „Onome koji nas ljubi i umi nas od grijeha naših krvlju svojom.“ Neka suština govornikovog izlaganja bude Hristova ljubav. Neka se ta ljubav uzdiže jednostavnim rečima u svakoj pesmi hvale. Neka inspiracija Duha Božjeg usmerava vaše molitve. Kada se sa propovedaonice izgovaraju reči života, svojim srdačnim odzivom posvedočite da ste poruku primili kao sa neba. Znam da je to zastareli običaj, ali to će biti prilog zahvalnosti Bogu za hleb života podaren gladnoj duši. Takav odziv nadahnuću Svetog Duha biće snažan podsticaj za vašu dušu i pravo ohrabrenje za druge. To će predstavljati očevidan dokaz da u Božjoj građevini postoji živo kamenje koje ne prestaje da zrači primljenu svetlost.

Dok razmatramo, ne mračna poglavlja iz svog života, nego ispoljavanje velike Božje milosti i Njegove neprestane ljubavi, daleko više ćemo izražavati zahvalnost nego što ćemo se žaliti. Govorićemo o Božjoj ljubavi i dobroti, o Hristu kao dobrom, nežnom i saosećajnom Pastiru koji svoje stado tako čuva da ga, prema Njegovoj izjavi, niko ne može oteti iz Njegove ruke. Reči koje dolaze iz srca istinskih Božjih vernika neće biti sebično gundanje i negodovanje, nego će se iz njih poput potoka bistre vode izlivati samo odavanje zahvalnosti i slave Gospodu. „Da! Dobrota i milost Tvoja pratiće me u sve dane života mojega, i ja ću nastaviti u domu Gospodnjem za dugo.“ „Po svojoj volji vodiš me, i poslije ćeš me odvesti u slavu. Koga imam na nebu? I s Tobom ničega neću na zemlji“ (Ps. 23,6; 73,24.25).

Zašto da na našem hodočasničkom putovanju ponovo ne oživi glas naših duhovnih pesama? Zašto se ne bismo vratili našoj jednostavnosti i životu usrdne revnosti? Razlog što nemamo više radosti u tome je što smo izgubili svoju prvu ljubav. Pokajmo se zato i budimo revnosniji, da i naš svetnjak ne bi bio uzet sa svoga mesta.

Ulaz otvorenog hrama Božjeg na nebu preplavljen je svetlošću slave Božje koja se otuda izliva na svaki skup onih koji ljube Boga i drže Njegove zapovesti. Proučavanje Božje Reči, pobožno razmišljanje i molitva predstavljaju našu najveću potrebu. Da bismo sagledali unutrašnju lepotu nebeskog hrama neophodan nam je duhovni vid. Tada ćemo moći da shvatimo teme pesama i izraze zahvalnosti nebeskog hora okupljenog ispred Božjeg prestola. Kada se Zajednica odazove pozivu: „Ustani, svijetli se“ (Is. 60,1) svetlost Siona biće prodornija nego ikad, i na skupovima svetih čuće se dragocene pesme u odavanju slave i zahvalnosti Gospodu. Gundanje i jadikovanje zbog neznatnih teškoća i razočaranja neće se više čuti. Kad upotrebimo skupocenu nebesku mast za oči gledaćemo već sad slavu budućnosti. Vera će uspevati da prodre kroz mračnu senku sotoninog zastora, i ugledaćemo našeg Posrednika kako prinosi Ocu mirisni kâd svojih zasluga u našu korist.

Kad sve to sagledamo onakvim kakvo u stvari jeste i kao što Gospod želi da vidimo, bićemo ispunjeni svešću o neizmernosti i mnogostrukosti ljubavi Božije.

Bog nas uči da na neizostavnim skupovima u Njegovom domu negujemo osobine savršene ljubavi. Na taj način se još na ovoj zemlji pripremamo za stanove koje je Hristos otišao da pripremi za sve one koji Ga ljube. Tamo će se oni od subote do subote i od mladine do mladine sakupljati u svetinji da svoje glasove ujedine u najuzvišenijim akordima pesme, odajući slavu i zahvalnost Onome što sedi na prestolu i Jagnjetu, kroz beskrajna vremena večnosti.

BUĐENJE U POGLEDU ZDRAVSTVENE REFORME

Pokoravanje prirodnim zakonima

Pošto su zakoni prirode zakoni Božji, sasvim je jasno da pažljivo proučavanje tih zakona predstavlja našu dužnost. Zahteve tih zakona u pogledu našeg tela mi treba ne samo da proučavamo nego i da im se prilagođavamo. Neznanje u tom pogledu greh je.

„Ne znate li da su tijela vaša udi Hristovi?...” „Ili ne znate da je tijelo vaše hram Svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle, Boga tijelom svojim i duhom svojim, jer ste svojina Božja“ (I Kor. 6,15.19.20). Naše telo je Hristova otkupljena svojina, i nije nam data sloboda da s njim radimo šta hoćemo. Ljudi to sebi dozvoljavaju. Sa svojim telom oni postupaju tako kao da za prestup prirodnih zakona nema nikakve kazne. Zbog popuštanja izopačenom apetitu njihovi organi i sposobnosti slabe, podležu bolesti i zakržljavaju. I posledice toga, što je izazvao upravo svojim primamljivim kušanijama, sotona koristi da bi ružio Boga. Prikazujući pred Bogom ljudsko telo, koje je Hristos otkupio kao svoje vlasništvo, sotona zajedljivo naglašava kako unakaženu predstavu pruža čovek o svom Tvorcu! Zbog toga što čovek greši protiv svog tela i što je izopačio svoj životni put, Bog biva obeščašćen.

Kad su ljudi i žene zaista obraćeni, oni se savesno pridržavaju životnih zakona koje je sam Bog propisao za njihovo dobro, i nastoje da izbegnu sve ono čime bi oslabili svoje fizičke, umne i moralne snage. Pokoravanje ovim zakonima mora se učiniti suštinski bitnim pitanjem lične dužnosti. Bolesti i patnje koje su neizbežne posledice kršenja tih zakona mi sami moramo da podnosimo. Za svoje navike i praksu moraćemo da odgovaramo pred Bogom. Stoga pitanje koje sebi treba da postavimo nije: „Šta će reći svet?“ nego: „Kako kao hrišćani postupamo sa svojim telom koje nam je Bogom dato i u kojem On želi da prebiva? Treba li da održavajući svoje telo kao hram Svetoga Duha na najpouzdaniji način radimo za svoje i ovozemaljsko i duhovno dobro, ili da sve to žrtvujemo radi nazora i običaja ovog sveta?“

Pitanje zdravlja treba učiniti suštinski bitnim pitanjem u svojoj porodici. Roditelji treba da se probude u pogledu svojih Bogom danih odgovornosti. Načela zdravstvene reforme oni treba pažljivo da proučavaju, učeći svoju decu da je put samoodricanja jedino siguran put. Ne uvažavajući prirodne zakone, većina stanovnika ovoga sveta sami sebe onesposobljavaju da vladaju sobom i da pravilno cene neprolazne vrednosti. Ostajući svojevoljno u potpunom neznanju u pogledu strukture i funkcionisanja svog organizma, oni i svoju decu navikavaju da popuštaju svojim prohtevima i strastima, pripremajući tako put za njihove patnje koje su neizbežna kazna za prestup prirodnih zakona. To ni u kom slučaju ne predstavlja mudro interesovanje za dobrobit svoje porodice.

Zdravstvena reforma u životu Zajednice

Poruku o zdravstvenoj reformi treba isticati u svakoj skupštini. U tom pogledu treba izvršiti

određeni zadatak i u svakoj školi. Nijednom od nastavnika i odgovornih ljudi u našim školama ne treba poveravati vaspitanje mladih sve dok ne steknu praktično poznavanje ovog predmeta. Neki se osećaju slobodnima da kritikuju načela zdravstvene reforme i da iznalaze nedostatke u onome o čemu tako malo znaju iz ličnog iskustva; dok bi trebalo da rame uz rame svim srcem stoje uz one koji su u tom pogledu na potpuno ispravnom putu.

Pitanje zdravstvene reforme bilo je izneseno u našim skupštinama, ali ta svetlost nije prihvaćena od srca. Sebično popuštanje i zadovoljavanje pogubnih prohteva osujetilo je uticaj ove poruke koja treba da pripremi naš narod za veliki Božji dan. Da bi primili očekivanu snagu, pripadnici Zajednice treba da žive prema istini koju im je Bog dao. Ako zanemare svetlost koja im je upućena u pogledu ovog predmeta, moraće da žanju neizbežne posledice toga izopaćenost i u duhovnom i u telesnom pogledu. A negativan uticaj starijih članova Zajednice delovaće kao kvasac na novo pridošle vernike. Mnoge duše Gospod ne privodi istini zbog članova Zajednice koji nikad nisu bili obraćeni i zbog onih koji su bili obraćeni, ali su ponovo pali u raniju grešku i otpadili se. Kako negativno ti neposvećeni članovi mogu da utiču na novoobraćene duše? Ne čine li oni na taj način nedelotvornom Bogom danu poruku koju Njegov narod treba da objavljuje?

Neka svako preispita svoj način života kako bi ustanovio ne popušta li nekom prohtevu, čime u stvari nanosi štetu samom sebi; i neka se odrekne svakog nezdravog zadovoljavanja u jelu i piću. Neki odlaze u daleke zemlje tražeći bolje klimatske uslove; ali bilo kuda da odu, malaričnu atmosferu oko njih stvara njihov stomak. Oni sami na sebe navlače patnje i bolesti od kojih niko ne može da ih oslobodi. Dok bi usklađivanjem svojih navika i prakse sa zakonima prirode i primenjujući praktično u životu ono u šta veruju, mogli oko sebe da stvore atmosferu koja i za dušu i za telo predstavlja miris života za život.

Braćo, mi smo u primeni zdravstvene reforme daleko zaostali. Mnogo toga što je trebalo učiniti da bi Zajednica bila duhovno živa i delotvorna, nije učinjeno. Popuštajući zahtevima izopaćenog apetita mnogi sebe dovode u takvo zdravstveno stanje da stalno ratuju protiv onoga što predstavlja najviši interes duše. Istina, iako je iznesena na tako jasan i razumljiv način, nije prihvaćena. Ja želim da ovo predočim svakom članu naše Zajednice. Naše navike moraju se dovesti u saglasnost sa voljom Božjom. „Jer je Bog što čini u vama“. Pomoć dakle sa Božje strane sasvim je sigurna, ali u kontrolisanju apetita i strasti i čovek mora da doprinese svoj udeo. Verski život zahteva da i um i srce deluje u skladu sa božanskim silama. Niko ne može sam sopstvenim delima da zasluži spasenje, ali ni Bog to ne može da učini bez naše saradnje. Ali ako se ljudi iskreno zalažu za to Bog radi s njima i daje im silu i pravo da postanu sinovi Božji.

Kada ljudima govorimo o pitanjima zdravlja, oni često kažu: „Znamo mi o tome daleko više nego što u praksi primenjujemo“. Oni ne shvataju da su odgovorni za svaki zrak svetlosti koja im je data za dobrobit njihovog telesnog zdravlja i da nijedna njihova navika nije sakrivena od Boga. Naš fizički život ne sme se prepustiti slučaju. Svaki organ, svako vlakno našeg organizma moraju se neprikosnovenno čuvati od štetnih i nezdravih navika.

Ishrana

Svojim navikama u jelu i piću mi pokazujemo da li smo od ovoga sveta ili pripadamo onima koje je Gospod moćnom oštricom istine odvojio od sveta. Ti sačinjavaju Njegov izabrani narod, koji čezne za dobrim delima. O značaju zdravstvene reforme Bog govori u svojoj pisanoj Reči: Zapis o Danilu i njegovim drugovima predstavlja pravu propoved o tome. O tome Bog govori i u istoriji sinova Izrailjevih, kojima je uskratio mesnu ishranu radi njihovog dobra. On ih je čudom hranio hlebom sa neba; „hljeba anđeoskog jeđaše čovjek“. Ali su oni popuštali prohtevima svog

izopačenog apetita; i ukoliko su više svoje misli usmeravali na egipatske lonce sa mesom, utoliko su više osećali odvratnost prema hrani koju im je Bog dao da bi sačuvali svoje fizičko, umno i moralno zdravlje. Čeznuli su za loncima s mesom, čineći upravo ono što i danas mnogi čine.

Mnogi pate, a mnogi i u grob odlaze, zbog popuštanja svom izopačenom apetitu. Jedući ono što odgovara njihovom izopačenom ukusu, oni oštećuju svoje probavne organe i slabe njihovu sposobnost da apsorbuje onu hranu koja je neophodna da im održi život. Ovo dovodi do akutnih oboljenja, posle kojih često usledi i smrt. Osetljivi organizam telesnog sastava iznurava se samoubilačkom praksom onih koji bi trebalo da znaju bolji put.

Članovi Zajednice treba da se zaustave i da verno slede svetlost koju im je Bog dao. Svaki član treba da se razborito založi da iz svog života iskoreni svaki prohtev izopačenog apetita.

Krajnosti u pogledu ishrane

Znam da se mnogi od naših članova u srcu i u praksi protive zdravstvenoj reformi. Ja ne zastupam i ne preporučujem nijednu krajnost. Ali pregledajući svoje rukopise zapažam odlučno svedočanstvo i upozorenja na opasnosti od prihvatanja običaja i prakse ovoga sveta u zadovoljavanju apetita i oholosti u odevanju, koji prete i našem narodu. Srce mi je ispunjeno bolom i tugom zbog činjeničnog stanja u ovom pogledu. Neki kažu da pojedina naša braća preoštro prikazuju ova pitanja. Ali zar bi se iko usudio da istine o zdravstvenoj reformi prikriva samo zato što su neki postupili nesmotreno ističući uporno i u svim prilikama svoje nazore o tom predmetu? Ljudi ovog sveta, uopšte uzevši, odlaze u drugu krajnost odajući se potpuno neumerenosti u jelu i piću; i, kao neizbežna posledica toga, sve više je pohote i nemorala.

Mnogi od onih koji su se pripremali da rade za Učitelja nalaze se sada u senci smrti, jer zahtev da se pokoravaju zakonima zdravlja nisu smatrali svetom obavezom. Prirodni zakoni ljudskog organizma su zaista Božji zakoni, ali je ta činjenica izgleda zaboravljena. Neki se ograničavaju na takvu ishranu koja njihov organizam ne može da održi u zdravom stanju. Ostavljajući štetnu i nezdravu hranu, oni se nisu pobrinuli da je zamene hranjivim namirnicama, niti su imali na umu činjenicu da je u pripremi najzdravije hrane potrebna oštroumnost i prava veština. Organizam se mora hraniti zdravom hranom i na pravilan način da bi svoje funkcije mogao da obavlja besprekorno. Odlaziti posle izostavljanja mnogih nezdravih jela u suprotnu krajnost, svodeći i količinu i kvalitet hrane na izuzetno nizak nivo, potpuna je suprotnost zdravstvenoj reformi. Umesto zdravstvene reforme to je zdravstvena deforma.

Prava umerenost

U svojoj poslanici vernicima u Korintu apostol Pavle piše: „Ne znate li da oni što trče na takmičenju svi trče, a jedan dobija nagradu. Tako trčite da je dobijete. Svaki, pak, koji se bori od svega se uzdržava; oni dakle da dobiju raspadljiv vijenac, a mi neraspadljiv. Ja, dakle, tako trčim, ne kao na nepouzdanu; tako se borim, ne kao onaj koji bije vjetar; nego iznuravam tijelo svoje i savlađujem ga, da propovijedajući drugima i sam ne budem odbačen“ (I Kor. 9,24-27).

U svetu je mnogo onih koji popuštaju svojim ubitačnim navikama. Apetit je zakon koji tiranski gospodari nad njima, i zbog popuštanja rđavim navikama njihova moralna osetljivost je otupela a njihova sposobnost da raspoznaju sveto od običnog u velikoj meri je uništena. Ali hrišćani treba da budu strogo umereni. Oni treba visoko da uzdignu svoju zastavu. Umerenost u jelu, piću i odevanju neophodna je i suštinski bitna. Umesto apetita i fantazija mode, treba da vlada načelo. Oni koji se hrane nezdravom hranom i jedu previše, lako upadaju u raspusništvo i u druge „lude i škodljive želje koje potapaju čovjeka u propast i pogibao“ (I Tim. 6,9). Kao „Bogu pomagači“ (I Kor. 3,9)

treba da upotrebite krajnje mogućnosti svog uticaja u isticanju i širenju načela prave umerenosti.

Biti veran Bogu to zaista mnogo znači. On to s pravom očekuje od svih koji su angažovani u Njegovoj službi. On želi da oni svoj um i telo sačuvaju u najboljem zdravstvenom stanju, da sve svoje snage i sposobnosti potčine božanskoj kontroli, jačajući ih što opreznije navikom stroge umerenosti. Mi smo pred Bogom obavezni da Mu se i telom i dušom posvetimo u potpunosti, da sve svoje sposobnosti smatramo darovima koje nam je On poverio da bismo ih upotrebili u Njegovoj službi. Sve svoje energije i sposobnosti, dok traje još vreme milosti i proveravanja, treba neprekidno da jačamo i upotrebom poboljšavamo. Odgovornost u delu Božjem treba poveravati samo onim ljudima koji cene i uvažavaju načela zdravstvene reforme i koji su naučeni da promišljeno i u strahu Božjem vode brigu o svom telu. Dok one koji su dugo u istini a ipak ne prave razliku između načela čistote i ispravnosti i načela suprotnih tome, čija je predstava o pravdi, milosti i ljubavi Božjoj maglovita, treba osloboditi svake odgovornosti. Jasno i razgovetno svedočanstvo, svedočanstvo u kojem se trubi daje sasvim određen zvuk, treba da se čuje u svakoj skupštini.

Ako uzmognemo da probudimo moralnu svest našeg naroda u pogledu umerenosti, to će biti zaista velika pobeda. Umerenost u svemu treba ne samo propovedati, nego i praktično primenjivati u svakodnevnom životu. Umerenost u jelu, piću, spavanju i odevanju predstavlja jedno od velikih načela verskog života. Istine unesene u hram duše, usmeravaće vernika da pravilno gleda i na zdravlje tela. Svemu što se u bilo kom pogledu odnosi na zdravlje ljudskog bića treba savesno poklanjati odgovarajuću pažnju. Od toga kako u ovom životu koristimo svoje vreme, snagu i uticaj zavisi naše večno dobro.

Razmišljajući o organizmu svog bića, David kaže: „Hvalim Te, što sam divno sazdan“. Kad nas je Bog obdario takvim prebivalištem, zar ne treba pažljivo da preispitamo svaku prostoriju istog? Odaje uma i srca su od najvećeg značaja i najdragocenije. Umesto zadržavanja u suterenu tog prebivališta, uživajući u čulnim i unižavajućim zadovoljstvima, zar ne treba da otvorimo divne odaje (razuma i srca) Gospodu Isusu, pozivajući Ga da boravi s nama i u nama?

Propovednici treba da ističu zdravstvenu reformu

Naši propovednici treba da budu dobro upućeni u sve oblasti zdravstvene reforme. Oni takođe treba da se upoznaju sa osnovama fiziologije i higijene, i da poznaju prirodne zakonitosti života i njihov uticaj na zdravlje uma i duše.

Hiljade i hiljade ljudi znaju jako malo o čudesno sazdanom telu koje im je Bogom dato i o brizi i pažnji koju bi tome trebalo da posvete; i zato smatraju da je bitnije proučavati pitanja koja su po svojim posledicama daleko beznačajnija. Tu propovednici imaju veoma značajan zadatak. Ako zauzmu pravilan stav u pogledu ovog pitanja, biće u mogućnosti da postignu zaista mnogo. Zakonima života oni treba da se pokoravaju u ličnom životu i u svojoj porodici, primenjujući u praksi načela ispravnosti i živeći zdravim načinom života. Samo tada će biti u mogućnosti da korektno i govore o tom pitanju i da svoje slušaocce sve više uzdižu u oblasti reforme. Živeći i sami u svetlosti, oni će ovu dragocenu poruku moći da prenose onima kojima je upravo takvo svedočanstvo neophodno.

Dragoceni blagoslovi i bogato iskustvo mogu se steći ako propovednici izlaganje zdravstvene reforme kombinuju sa celokupnim svojim zalaganjem za duhovni napredak vernika. Svetlost o zdravstvenoj reformi mora da dopre do našeg naroda. Ta dužnost je zanemarena, i mnogi duhovno umiru zato što im nedostaje ova svetlost koju su mogli i morali imati da bi odbacili sebična zadovoljstva. Krajnje je vreme da odgovorni ljudi u Zajednici zauzmu pravilan stav u pogledu ovog pitanja. Propovednici i učitelji dužni su da svetlost koju su primili prenose i na druge. Njihovo

zalaganje neophodno je u svakoj oblasti. Svim svojim slugama koji u ovome zauzmu odlučan stav i koji se ne daju odvratiti od istine i pravde da bi popuštali svojim prohtevima i zadovoljstvima, Bog će podariti neophodnu snagu i pomoć.

Vaspitni rad na zdravstveno misionarskom polju predstavlja veliki napredak i značajan korak u buđenju moralne svesti i lične odgovornosti čoveka pred Bogom. Da su se propovednici u različitim oblastima svojih zaduženja prihvatili ovog zadatka, u skladu sa svetlošću koja im je bila Bogom data, došlo bi do najodlučnije reforme u pogledu jela, pića i odevanja. Međutim, neki od njih neposredno sprečavaju napredovanje zdravstvene reforme. Svojom nezainteresovanošću, osuđivačkim primedbama, šalama na račun ovog poduhvata i ismejavanjem istog, oni odvrćaju narod od zdravstvene reforme. I oni sami i veliki broj drugih zbog toga trpe razne bolesti i umiru, pa ipak se svi još uvek nisu naučili mudrosti.

Samo najodlučnijim navaljivanjem i stalnom borbom u ovom pogledu postignut je izvestan napredak. Ljudi nisu spremni na samoodricanje, ne pristaju da svoje mišljenje i volju potčine volji Božjoj; i u svojim patnjama i uticaju na druge oni uviđaju neizbežne posledice takvog ponašanja.

Zajednica stvara istoriju. Svakog dana predstoji nam izvesna borba i određeni marš. Sa svih strana saleću nas i napadaju nevidljivi neprijatelji, i mi u toj borbi ili pobeđujemo Božjom milošću, ili bivamo pobeđeni. Sve one koji u pogledu zdravstvene reforme zauzimaju neutralan stav, najusrdnije pozivam da se preobrate. Ovo je zaista dragocena svetlost, i Gospod mi daje poruku da sve koji imaju odgovornost u bilo kojoj grani dela najusrdnije pozivam da se zalažu za doslednu primenu ove istine u srcu i životu. Samo tako mogu da se odupru iskušenjima, na koje će neizbežno naići u ovom svetu.

Zašto neki od naših propovednika pokazuju tako slabo interesovanje za zdravstvenu reformu? Zato što je pouka o umerenosti u svemu suprotna njihovom popuštanju samom sebi. U nekim mestima takvo njihovo držanje predstavlja veliki kamen spoticanja na putu privođenja našeg naroda da prihvati i širi zdravstvenu reformu. Niko ne treba da bude postavljen za učitelja naroda dok su njegovo učenje ili primer u suprotnosti sa svedočanstvom koje je Bog dao preko svoje sluškinje u pogledu ishrane, jer bi se time unela zabuna. Neuvažavanje zdravstvene reforme svakog takvog diskvalifikuje i čini nepodesnim da stoji pred narodom kao Gospodnji glasnik.

Svetlost koju je Gospod o pitanju zdravstvene reforme dao u svojoj Reči potpuno je jasna, i ljudi će biti kušani i proveravani na mnogo načina da bi se videlo da li prihvataju datu svetlost. Uputstva u pogledu hrišćanske umerenosti neophodna su svakoj skupštini i svakoj porodici. Svi treba da saznaju kako i šta treba da jedu i piju da bi sačuvali svoje zdravlje. Mi smo okruženi završnim prizorima ovozemaljske istorije, i u redovima onih koji svetkuju subotu treba u svemu da se odvija skladna aktivnost. Oni koji izbegavaju učešće u velikom poduhvatu upućivanja zainteresovanih u način i primenu zdravstvene reforme ne slede primer Velikog Lekara na putu kojim je On sam išao. „Ako ko hoće za mnom ići“, kaže Hristos, „neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i za mnom ide“ (Mat. 16,24).

Gospod mi je pokazao da zahvaljujući praktičnom uticaju zdravstvene reforme mnogi i mnogi mogu biti sačuvani od telesne, umne i moralne degradacije. O tako značajnom pitanju, kao što je zdravlje održavaće se mnoga predavanja i objavljujući odgovarajuće publikacije. Načela zdravstvene reforme biće prihvaćena sa odobravanjem, i mnogi će biti duhovno prosvećeni. Uticaj koji prati zdravstvenu reformu preporučiće njena načela zdravom razumu svih koji traže svetlost, i oni će napredovati korak po korak prihvatajući i ostale istine namenjene naročito za ovo vreme. Tako će istina Jevanđelja i ispravnost u načelima ići zajedno.

Život je sveti amanet, i samo Bog nas može osposobiti da ga sačuvamo i upotrebimo na slavu

Njegovom imenu. Onaj koji je sazdao čudesnu strukturu ljudskog tela ne prestaje da ulaže naročitu brigu za pravilno i skladno funkcionisanje iste ako ljudi ne rade suprotno Njegovim prvobitnim namerama. On će nam pomoći da svaki talenat koji nam je poveren umnožimo i upotrebimo u skladu sa namerom Darodavca. Našem životu na ovom svetu dodaju se dani, meseci i godine da bismo pružene prilike i preimućstvo iskoristili u savesnom zalaganju za naše lično spasenje, i da svojim nesebičnim životom doprinesemo duhovnoj dobrobiti drugih. Na taj način možemo znatno da doprinesemo podizanju Hristovog carstva i odavanju slave i hvale Bogu.

Jevanđeljski i zdravstveno misionarski rad treba da napreduju zajedno. Jevanđelje treba povezivati sa načelima prave zdravstvene reforme. Hrišćanstvo treba uneti u praksu svakodnevnog života. Delo reforme treba shvatiti ozbiljno i sprovesti revnosno i temeljito. Prava Biblijska vera je izlivanje ljubavi Božje prema palom čoveku. Da bi mogao da utiče na srca onih koji traže istinu i koji žele da budu ispravni u ovom zaista ozbiljnom veku, narod Božji treba da ide pravim putem u svakom pogledu. Načela zdravstvene reforme moramo isticati, čineći sve što je u našoj moći da bismo ljude i žene naveli da uvide značaj i neophodnost tih načela i da ih primenjuju u praksi.

ZNAČAJ PRAVILNOG IZRAŽAVANJA U GOVORU

U svim oblastima našeg rada znatno veću pažnju treba pokloniti pravilnom izražavanju u govoru. Možemo imati neophodno znanje, ali ako ne znamo pravilno da upotrebimo svoj glas, naš rad biće samo promašaj i neuspeh. Ako svoje ideje i misli ne znamo da zaodenemo u odgovarajuće reči, kakva je korist od našeg obrazovanja? Stečeno znanje biće nam od neznatne koristi ako ne usavršimo dar govora; međutim, znanje je čudesna moć kad je kombinovana sa sposobnošću da se mudro izgovaraju ohrabrujuće reči i to na način koji zaslužuje pažnju.

Studente koji nameravaju da budu radnici u delu Božjem treba obučavati da govore jasno i razgovetno, jer će u protivnom njihov pozitivan uticaj biti upola manji. Sposobnost da se govori jasno i razgovetno, izgovarajući svaku reč do kraja i naglašavajući je pravilno, od neprocenjivog je značaja u svakoj grani dela Božjeg. Ova kvalifikacija neophodna je svakome koji želi da postane propovednik, Jevanđelista, biblijski radnik ili akviziter. Oni koji nameravaju da se posvete bilo kojoj grani dela moraju se naučiti da svoj glas upotrebljavaju na takav način da kada govore o istini ostave dobar utisak. Istini se prilikom njenog izlaganja ne sme nanositi šteta pogrešnim načinom izražavanja.

Za akvizitera koji zna jasno i razgovetno da govori o valjanosti i suštini knjiga koje preporučuje ova sposobnost biće velika pomoć u njegovom radu. Možda će mu se ukazati prilika da pročita neko poglavlje iz knjige koje preporučuje i on muzikalnošću svog glasa i pravilnim naglašavanjem pojedinih reči može tako živo prikazati izložene prizore da će se oni pred umom slušalaca pojaviti u svojoj pravoj svetlosti.

Oni koji Bibliju čitaju pred skupom ili u porodici moraju biti u stanju da čitaju tečno, pravilno naglašavajući svaku reč, tako da oduševе i prosto očaraju slušaocе.

Propovednici Jevanđelja moraju znati da govore autoritativno i izražajno, čineći reči večnog života tako ubedljivima i upečatljivima da slušaoci ne mogu da ne shvate svu važnost i težinu istih. Kad čujem kako se mnogi naši propovednici pogrešno izražavaju to mi zadaje dubok bol. Takvi propovednici zakidaju Bogu onu slavu koja bi se njihovom službom mogla odavati Njemu da su prethodno naučili da Njegovu Reč govore sa autoritetom.

Nikoga ne treba smatrati okvalifikovanim za propovednički poziv dokle god istrajnim naporima ne savlada sve svoje nedostatke u načinu izražavanja. Njegov uticaj u nastojanju da se javno obraća narodu, dok nije naučio da se pravilno koristi darom govora, biće upola slabiji i predstavljace samo

promašaj, jer neće moći da održi budnom pažnju okupljenih.

Svaki hrišćanin, ma kakav bio njegov poziv u životu, treba da nauči da kontroliše svoj glas, tako da kada se u nekoj raspravi krene u pogrešnom pravcu, ne govori tonom koji podstiče najgore strasti srca. Suviše često i onaj koji govori i onaj kome su upućene reči, govore oštro i grubo. Oštre, diktatorske reči, izgovorene ljutito i u uvredljivom tonu, često rastavljaju prijatelje i rezultiraju gubitkom duša.

Uputstva o negovanju glasa i pravilnog izgovora treba davati još u porodici. Neka roditelji svoju decu nauče da govore tako jasno da oni koji ih slušaju mogu da razumeju svaku Reč. Kada čitaju Bibliju učite ih da svaku reč izgovaraju jasnim i razgovetnim glasom da to služi na slavu i čast Bogu. Kad kleknete oko porodičnog oltara neka niko ne zaklanja svoje lice rukama niti da spušta glavu na stolicu dok se u molitvi obraća Bogu. U molitvi svom nebeskom Ocu treba da se obraćamo u svetom strahopoštovanju, uzdignute glave izgovarajući svaku reč tako jasno i glasno da se može čuti.

Roditelji, navikavajte se da govorite tako da to bude pravi blagoslov za vašu decu. Žene posebno treba da se uče u ovom pogledu. Čak i zaposlene majke, ukoliko to zaista žele, mogu da učenjem usavršavaju dar govora, učeći i svoju decu da pravilno čitaju i govore. One to mogu da čine i kad odlaze i kad dolaze i dok obavljaju svoje poslove. Nikada nije prekasno da se popravimo. Bog poziva roditelje da u porodičnom krugu učine sve što je moguće boljim.

Jasan, pravilno naglašen i razgovetan izgovor neophodan je posebno na verskim skupovima, kako bi izneseno svedočanstvo svi mogli da čuju i razumeju i da od toga imaju koristi. Iznošenjem svojih iskustava na takvim sastancima, vernici doprinose otklanjanju postojećih teškoća i jedni drugima pomažu. Ali se ta izlaganja suviše često iznose tako nepravilno i nerazgovetno da je nemoguće dobiti jasnu predstavu o onome što se htelo reći. Tako se očekivani blagoslovi najčešće gube.

Oni koji se mole na javnim skupovima i koji drže propovedi treba svaku reč da naglašavaju pravilno i da govore jasnim i razgovetnim glasom. Molitva, kada je pravilno i dolično izgovorena, predstavlja silu na dobro. To je jedan od načina posredstvom kojih Gospod komunicira s ljudima i prenosi im dragocena blaga istine. Ali molitva, zbog nepravilnog tona i načina izražavanja onih koji je izgovaraju, nije uvek ono što bi trebalo da bude. Sotona se raduje kada su molitve koje se Bogu upućuju na javnim skupovima gotovo nečujne. Neka se pripadnici Božjeg naroda nauče da svojim rečima i u govoru i u molitvi pravilno prikazuju velike istine koje su im poverene. Svaku reč i u propovedi i u molitvi treba izgovarati jasno i razgovetno. Samo na takav način se Bog slavi.

Činimo sve što je u našoj moći da dar govora usavršimo. Od svojih propovednika Bog očekuje da njihova služba u tom pogledu bude savršenija. Nesavršenim načinom izražavanja onih koji bi istrajnim naporima mogli da postanu prihvatljivi govornici u delu, Bog često biva obeščašćen. Na taj način štetu istini nanose upravo oni koji predstavljaju kanale kroz koje ona dolazi do naroda.

Sve one koji su povezani sa Njegovom službom Gospod poziva da poklone pažnju negovanju pravilnog izgovora, kako bi na Njemu ugodan način mogli da iznose velike i svete istine koje im je On poverio. Neka niko svojim pogrešnim izgovorom ne nanosi štetu uticaju istine. Neka oni koji zanemaruju usavršavanje svog govora ne misle da imaju kvalifikacije koje se traže od propovednika; jer snagu da opštenjem utiču na druge oni tek treba da zadobiju.

Kada govorite, neka svaka vaša reč bude do kraja izgovorena i pravilno naglašena, svaka rečenica jasna i razgovetna do poslednje reči. Mnogi spuštaju glas na kraju rečenice i govora tako nerazgovetno da izgovorena misao gubi svoju snagu. Reči koje u bilo kom smislu treba izgovoriti zaslužuju da se izgovore jasnim i razgovetnim glasom, izrazito i s pravilnim naglaskom. Ali nikada

ne težite za upotrebom reči koje bi stvorile utisak da ste visoko obrazovani. Ukoliko u tom pogledu budete jednostavniji, utoliko će vaše reči biti razumljivije.

Mladi ljudi i mlade žene, ukoliko vam je Bog usadio u srce želju da Mu služite, učinite sve što je u vašoj moći da svoj dar govora i način izražavanja usavršite kako biste bili u stanju da dragocene istine jasno prenosite drugima. Ne stvarajte naviku da u molitvi govorite tako nerazgovetno i tiho da je za vašu molitvu potreban tumač. Molitvu izgovarajte jednostavno, ali jasno i razgovetno. Spustiti u molitvi glas tako nisko da se jedva čuje, nije nikakav dokaz poniznosti.

Onima koji žele da se u delu Božjem angažuju kao propovednici, želim da kažem: Nastojte najodlučnije da budete savršeni u govoru. Bog neka vam pomogne da ostvarite ovaj veliki cilj. Molite se za to. Kada se molite na javnom skupu imajte na umu da se obraćate Bogu, i da On želi da govorite tako jasno da svi prisutni to mogu da čuju i da vam se pridruže u tihoj molitvi. Molitva izgovorena tako užurbano da se reči prosto preskaču i mešaju međusobno ne služi na čast Bogu i ne donosi nikakvo dobro slušaocima. Neke propovednici i svi oni koji učestvuju u javnim molitvama nauče da se mole na takav način da Bog time bude proslavljen a slušaoci prime blagoslov. Molitvu treba izgovarati polako i razgovetno i dovoljno glasno da je svi prisutni mogu čuti i jednoglasno reći: Amin.

DAVANJE BOGU ONOG ŠTO JE NJEGOVO

U trećem poglavlju knjige proroka Malahije Gospod svom narodu upućuje jednu poruku. Jasnije i ubedljivije Gospod nije mogao da naglasi svoje zahteve nego što je to učinio u ovom poglavlju.

Svi treba da imaju na umu činjenicu da su zahtevi koje Bog ima u odnosu na nas, iznad svakog drugog zahteva u životu. On nam daje svega u izobilju, ali obaveza koju s pravom traži je da Mu čovek vraća deseti deo od svega što poseduje. Svojim pristavima Gospod milostivo i darežljivo poverava svoja dobra, ali za desetak kaže: Ovo je moje. Upravo u srazmeri sa onim što mu je povereno, čovek treba savesno da vraća Bogu desetak od celokupne svoje imovine. Ovu odredbu jasno je potvrdio i sam Isus Hristos, naglasivši: „Ovo je trebalo činiti“ (Mat. 23,23).

Ovaj zadatak obuhvata u sebi ozbiljne i večne posledice, i to je suviše sveto da bi se prepustilo ljudskim trenutnim osećanjima. U ovom pitanju ne smemo se osećati slobodnim da postupamo po sopstvenom izboru. Odazivajući se zahtevima Božjim, treba redovno da odvajamo ono što je posvećeno i namenjeno Njegovom delu.

Prvine

Pored desetka Gospod zahteva i prvine od svih naših prihoda. On je to rezervisao za podmirivanje mnogobrojnih potreba u razvoju Njegovog dela na zemlji. Gospodnje sluge ne treba da budu ograničavane oskudicom i nedovoljnim snabdevanjem. Njegovim glasnicima ne treba na taj način vezati ruke u njihovom radu na širenju istine i objavljivanju reči života. Dok propovedaju istinu, oni treba da imaju dovoljno sredstava za uspešno širenje dela koje se mora preduzeti u pravo vreme da bi imalo najbolji i najspasonosniji uticaj. Moraju se činiti dela hrišćanskog milosrđa; mora se ukazivati pomoć siromašnima i postradalima. Darovi i prinosi namenjeni su upravo tim ciljevima. Ovo se mora činiti naročito u novim poljima, gde zastava istine još uvek nije uzdignuta. Kada bi svi koji tvrde da su Božji narod, bili oni mladi ili stari, verno izvršavali svoje dužnosti u ovom pogledu, u riznici nikada ne bi bilo nestašice. Kad bi svi bili verni u davanju desetka i prvina od svih svojih prinosa, svi fondovi u delu Božjem redovno bi se dopunjavali. Ali zakon Božji se ne poštuje i Njegovi zahtevi se ne izvršavaju, i to je razlog što se pojavljuje teret nestašice.

Ne zaboravimo na siromašne

Treba da se odrekujemo svakog preterivanja i rasipništva u svom životu, jer je vreme koje nam još preostaje za rad veoma kratko. Svuda oko sebe vidimo neimaštinu i patnje. Mnoge porodice oskudevaju u najneophodnijim životnim namirnicama; mališani vapiju za hlebom. U kućama mnogih siromaha često nema ni najneophodnijih delova nameštaja, pa čak ni postelje. Mnogi žive u pravim kolibama, lišeni svakog životnog preimućstva. Vapaji siromašnih uzdižu se do neba. Bog vidi i čuje sve to; ali mnogi razmetljivo žive samo za sebe. Oni rasipnički troše na svoja raskošna jela i jedu mnogo više nego što je stvarno potrebno, dok njihovi bližnji gladuju i oskudevaju u najvećem siromaštvu. Kakav će račun na kraju ovi ljudi morati da polažu pred Bogom zbog sebičnog korišćenja Njegovih sredstava! Oni koji zanemaruju Bogom određene propise za brigu o siromašnima uvideće na kraju da su zakidali ne samo svoje bližnje, nego da su zakidajući njih zakidali i Boga i na taj način izvršili pravu proneveru dobara koja im je On poverio.

Sve pripada Bogu

Sva dobra koja čovek uživa u stvari su samo darovi Božje milosti. On je veliki i u izobilju neograničeni Darodavac. Njegova beskrajna ljubav ispoljava se u sveobuhvatnoj brizi za potrebe svakog ljudskog bića. On nam je dao vreme milosti i proveravanja da bismo izgradili karakter za nebeske dvorove. I to što od nas zahteva da jedan deo svog poseda odvojimo za Njega nije zato što bi Njemu nešto od toga bilo potrebno.

Stvorivši u Edemu prekrasna stabla svakojakog voća prijatnog za gledanje i dobrog za jelo, Gospod je Adamu i Evi rekao da slobodno uživaju sve to izobilje Njegovih darova. Ali je učinio jedan izuzetak. Plodove sa drveta poznanja dobra i zla nisu smeli da jedu. To stablo Bog je izdvojio kao stalni podsetnik da je On vlasnik svega što postoji. Na taj način pružio im je priliku da savršenom poslušnošću Njegovim zahtevima pokažu svoju veru i poverenje u Njega.

Slično je i sa Božjim zahtevima prema nama. Svoja blaga u materijalnim i finansijskim sredstvima On stavlja u ruke ljudi i žena, ali zahteva da od toga verno odvajaju desetak za potrebe Njegovog dela. On zahteva da se taj deo uloži u Njegovu riznicu. To treba vratiti Njemu kao Njegovu svojinu; to je sveto i treba da se upotrebi za svete ciljeve za izdržavanje onih koji poruku spasenja nose u sve krajeve sveta. Ovaj deo On zadržava za sebe, kako bi zahvaljujući stalnom prilivu sredstava u Njegovu riznicu svetlost istine mogla da se odnese i onima koji su blizu i onima koji su daleko. Izvršavajući verno i savesno ovaj Njegov zahtev, mi priznajemo da sve zaista pripada Bogu. I zar Gospod nema pravo da ovo zahteva od nas? Nije li dao na žrtvu svog Jedinorodnog Sina zato što nas ljubi i želi da nas spase od smrti i večne propasti? I zar stoga naši zahvalni prilozima ne treba stalno da pritiču u Njegovu riznicu da bi se doprinelo napretku Njegovog carstva na zemlji? Pošto je Bog vlasnik svega što imamo, zar ne bi trebalo da nas zahvalnost prema Njemu navede da Mu celo svoje biće duh, dušu, telo i imovinu posvetimo kao dragovoljnu žrtvu? Da je Božji plan prihvaćen, sredstva bi redovno priticala u Njegovu riznicu; to bi omogućilo propovednicima da odlaze u nova polja, novi radnici bi se pridružili propovednicima u njihovim naporima da se zastava istine uzdigne u mračnim delovima sveta, i sredstava neophodnih za to bilo bi dovoljno.

Bez izgovora

Plan po kojem ljudi treba da vraćaju Gospodu ono što je Njegovo, nebeska je odredba; i to je (Mojsiju) rečeno tako jasno da za drugačije razumevanje, pogrešno tumačenje i izbegavanje ovih svojih dužnosti i obaveza prema Bogu, ljudi i žene nemaju nikakvog izgovora. Svi oni koji tvrde

kako ne mogu uvideti da im je to dužnost, pokazuju na taj način pred nebeskim svemirom, pred Zajednicom i pred svetom da oni u stvari ne žele da uvide i shvate ovaj u Božjoj Reči tako jasno izložen zahtev. Oni misle da bi prihvatanjem tog Gospodnjeg plana znatno smanjili svoju imovinu. U lakomstvu svoje sebične duše oni sav kapital koji im je Bogom poveren žele da zadrže za sebe, koristeći i glavnice i kamatu samo za svoje lične interese.

Stavljajući svoju ruku na sve što ljudi poseduju, Bog s pravom kaže: „Ja sam vlasnik svemira, i sva ta bogatstva moja su zakonita svojina. Desetak koji vi sebično zadržavate za sebe, Ja sam namenio za izdržavanje mojih slugu koji istine Svetih spisa propovedaju onima u mraku zablude koji još uvek ne poznaju Moje zakone. Upotrebljavajući Moj rezervni fond (desetak i prinose) da bi zadovoljavali svoje prohteve, vi zakidate dušama svetlost koju bi, pravilnom primenom Moje uredbe o desetku, redovno primali. Imali ste preimućstvo i priliku da pokažete svoju podaničku odanost Meni, ali to niste učinili. Zakidali ste Me potkradajući Moj rezervni fond. ‘Prokleti ste; jer Me zakidate’.“ (Malahija 3,9).

Još jedna mogućnost

Onima koji čine ovo bezakonje Gospod u svom dugom strpljenju i milosti pruža još jednu mogućnost da se poprave. „Vratite se k Meni“, poručuje On, „i Ja ću se vratiti k vama“. Ali oni kažu: „U čemu bismo se vratitli?“ (Mal. 3,7). Sredstva koja se nalaze u njihovim rukama oni sebično koriste u službi sebi, u hvalisavom uzdizanju i veličanju sebe, kao da su ta dobra njihova apsolutna svojina, dok im je to u stvari samo pozajmljeno. Njihova izopačena savest postaje zbog toga tako okamenjena da oni uopšte ne uviđaju težinu svoga prestupa kojim praktično zatvaraju put napredovanja Božjeg dela.

Iako talente koji su Bogom namenjeni za objavljivanje poruke o spasenju, radosne vesti o Hristovoj ljubavi prema dušama koje propadaju, sebično koriste za sebe i time zatvaraju ovaj spasonosni put, ovi sebični i ograničeni smrtnici usuđuju se da postave pitanje: „U čemu Te zakidamo?“ Bog odgovara: „U desetku i prinosu. Prokleti ste, jer Me zakidate, vi, sav narod.“ Stanovnici celog sveta učestvuju u zakidanju Boga. Novac koji im je Bog pozajmio na razumno korišćenje oni rasipaju na zabave, rasipničko naslađivanje, gozbe i sramna zadovoljstva. Ali Bog kaže: „Doći ću k vama na sud“ (stihovi 8,9.5). Svi će oni zbog toga morati da polažu račun u taj veliki dan kada će svakome biti suđeno po delima njegovim.

Obećani blagoslovi

U svojoj Reči Bog daje sigurno obećanje da će onima koji se pokoravaju Njegovim zapovestima podariti obilje svojih blagoslova. „Donesite sve desetke u spremljenu da bude hrane u Mojoj kući, i okušajte Me u tome, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta. I spriječiću vas radi proždrljivca, te vam neće kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neće vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama. I zvaće vas blagoslovenim svi narodi, jer ćete biti zemlja radosti i uživanja, veli Gospod nad vojskama“ (stihovi 10-12).

Imajući pred očima ove reči svetlosti i istine, kako se ljudi usuđuju da zanemaruju tako jasno izraženu dužnost? Kako se usuđuju da odriču poslušnost Bogu kada je tako jasno da ispoljavanje Njegovih zahteva donosi blagoslove i u ovozemaljskim dobrima i u duhovnom pogledu, dok neposlušnost donosi samo Njegovo prokletstvo? Uništavanje dobara koja je Bog dao ljudima delo je sotonino. Bog ne može da blagoslovi one koji odbijaju da u ulozi Njegovih pristava budu verni. Sve što za takve može učiniti je dopuštanje sotonini da izvršava svoje rušilačko delo. Na sve strane

vidimo da nesreće svake vrste i u svim razmerama pogađaju zemlju, a zašto? Gospod ne upotrebljava svoju silu da bi sprečio i zadržao poplavu zla, jer stanovnici sveta preziru i odbacuju Njegovu Reč. Oni žive kao da nema Boga. Slično stanovnicima sveta u danima Nojevim, oni odbacuju svaku pomisao o Bogu. Bezakonje zloslutno prevlađuje u uznemirujućim razmerama, i svet dozreva za žetvu.

Nezadovoljnici koji gundaju i žale se

„Žestoke bijahu vaše riječi protiv Mene, veli Gospod; a vi velite: Što govorismo protiv Tebe? Rekoste: Zaludu je služiti Bogu, i kakva će biti korist da držimo što je naredio da se drži, i da hodimo žalosni pred Gospodom nad vojskama? Zato hvalimo ponosite da su sretni; napreduju koji čine bezakonje, i koji kušaju Boga, izbjavaju se“ (stihovi 13-15). Tako se žale i negoduju oni koji uskraćuju Bogu ono što je Njegovo. Gospod ih poziva da Ga okušaju donoseći svoje desetke u Njegovu riznicu, da vide hoće li izliti na njih svoje blagoslove. Ali oni gaje pobunu u svom srcu i žale se na Boga; a u isto vreme Ga zakidaju i vrše proneveru Njegovih dobara. Kad nekome od takvih ukažete na njegov greh, on se žali: Snašla me je nesreća; žetva mi je bila veoma slaba; a onima koji čine bezakonje sve uspeva; ne isplati se držati sve te uredbe koje je Gospod propisao.

Ali Bog ne želi da pred Njega bilo ko izlazi žalostan. Oni koji se ovako žale na Boga sami su uzročnici svojih nevolja i nemaštine. Upotrebljavajući za ostvarivanje svojih sebičnih ciljeva novac koji treba da pritiče u Gospodnju riznicu, oni zakidaju Boga i ometaju napredak Njegovog dela. Odbijajući da poštuju uredbe koje je sam On propisao, oni pokazuju svoju nelojalnost Bogu. I kada im Bog podari materijalni uspeh i blagostanje, na svaki zahtev da vrate Bogu ono što je Njegovo oni samo odmahnu glavom, i ne uviđaju da im je to sveta dužnost. Zatvarajući oči svog poimanja da to ne uvide, oni zadržavaju novac Gospodnji i na taj način sprečavaju poduhvate u Njegovom delu koje je prema Njegovoj nameri trebalo ostvariti. Takvom upotrebom dobara koja su im poverena oni ne slave Boga. I zato On dozvoljava da ih prati prokletstvo, da proždrljivci uništavaju njihove useve, i da ih snalaze razne nesreće.

Oni „koji se boje Gospoda“

U knjizi proroka Malahije 3,16, ističe se sasvim drugačija kategorija vernika koji se sastaju, ne da bi se žalili na Boga i okrivljavali Ga za svoje neuspehe, nego da Ga slave i da govore o delima Njegove milosti i dobrote. To su oni koji verno izvršavaju svoje dužnosti. Oni Gospodu rado daju ono što je Njegovo. Svedočanstvo i iskustvo koje oni iznose daju nebeskim anđelima povoda da pevaju i da se raduju. Oni se nikada ne žale na Boga. Vernici koji žive u skladu sa primljenom svetlošću, koji su verni i ispravni u izvršavanju svojih dužnosti nikada ne slušaju nezadovoljnike niti bilo kome iznalaze greške. Oni govore samo reči ohrabrenja, nade i vere. Žale se, jadikuju i gundaju samo oni koji sebično služe sebi, koji ne daju Bogu ono što je Njegovo.

„Tada oni koji se boje Gospoda govoriše jedan drugome, i pogleda Gospod, i ču, i napisa se knjiga za spomen pred Njim za one koji se boje Gospoda i misle o imenu Njegovom. Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ih učinim svojim draguljima, i biću im milostiv kao što je otac milostiv svome sinu koji mu služi. Tada ćete se obratiti i vidjećete razliku između pravednika i bezbožnika, između onoga koji služi Bogu i onoga koji Mu ne služi“ (stihovi 16-18).

Sve prisnija povezanost uma i srca sa Svetim Duhom predstavlja nagradu za svesrdnu i plemenitu darežljivost.

Čovek koji je zbog nekih nesrećnih okolnosti zapao u dugove, ne treba da zadržava deo Gospodnji za podmirivanje dugova prema svojim bližnjima. On mora imati na umu da bi na taj

način podlegao iskušenju, i da novac koji pripada Gospodu upotrebiti za bilo koje lične ciljeve znači zakidati Darodavca. Za sve što poseduje u svom životu čovek duguje Bogu, ali postaje dvostruki dužnik ako novac koji pripada Gospodu upotrebi za isplaćivanje svojih dugova ljudskim bićima. „Verolomnost prema Bogu“ stoji zapisano pored njegovog imena u nebeskim knjigama. On će pred Bogom morati da položi račun što je Njegova sredstva upotrebio za svoju korist. Nenačelnost koju je ispoljio u pogrešnom korišćenju Božjih sredstava pokazaće se u njegovom postupanju i u drugim prilikama. To će se videti u svim njegovim poslovnim odnosima. Čovek koji zakida Boga razvija one karakterne mane koje će ga sprečiti da bude primljen u porodicu Božju na nebu.

Sebičnom upotrebom materijalnih dobara i finansijskih sredstava čovek se pokazuje veroloman prema Bogu i nedostojan za pristava kome se može dati veće poverenje neba.

Kanala kroz koje bi dobročinstvo moglo da poteče ima na sve strane. Stalno se pojavljuju nove potrebe, nedostatak sredstava otežava i ometa rad u mnogim misijama. U nekima od njih rad će čak morati i da se napusti ako se narod Božji ne probudi i ne uvidi svoje pravo stanje. Nemojte čekati do pred samu smrt da biste napisali svoj testament, nego raspodelu svoje imovine i finansijskih sredstava izvršite dok ste još u životu i u snazi.

HRISTOS U CELOJ BIBLIJI

Hrista raspetog Spasitelja, koji ima silu i vlast da život večni podari svima koji Ga uzveruju treba kao takvog prikazati pripadnicima svih društvenih slojeva. Pokažimo im da je Stari zavet u svojim simbolima i „senkama“ (nagoveštajima) isto tako deo Jevanđelja kao što je to i Novi zavet u svojoj otkrivenoj sili. Novi zavet ne predstavlja neku novu religiju; niti Stari zavet predstavlja religiju koju Novi zavet treba da zameni ili potisne. Novi zavet je samo poboljšanje i razjašnjenje Starog zaveta. Avelj je verovao u Hrista i spasen je Njegovom silom na potpuno isti način kao i apostoli: Petar ili Pavle. I Enoh je bio Hristov predstavnik upravo kao i ljubljani učenik Jovan. „I živeći Enoh jednako po volji Božjoj“, kaže nadahnuti zapis, „nestade ga, jer ga uze Bog“ (I Mojs. 5,24).

Njemu je bila poverena poruka o Hristovom drugom dolasku. „Ali i za ovakve prorokova Enoh, sedmi od Adama, govoreći: Gle, ide Gospod s hiljadama svetih anđela svojih da učini sud svima“ (Poslanica Judina 14). Poruka koju je Enoh propovedao i njegovo vaznesenje na nebo predstavljali su ubedljiv argument za sve koji su živeli u to vreme. To su bili očevidni argumenti koje su Matusal i Noje snažno i ubedljivo mogli da upotrebe u dokazivanju da pravednik može biti vaznesen.

Bog sa kojim je Enoh hodio i po čijoj volji je jednako živeo bio je naš Gospod i Spasitelj Isus Hristos. On je bio svetlost sveta i onda isto tako kao i danas. Oni koji su živeli u to vreme nisu bili bez učitelja koji su mogli da ih upute na put života, jer su i Noje i Enoh bili hrišćani. I propisi izloženi u Trećoj knjizi Mojsijevoj predstavljaju deo Jevanđelja. Bezuslovna poslušnost koja je tražena onda, traži se i danas. Kako je stoga bitno da shvatimo značaj te pisane Reči!

Postavlja se pitanje: Šta je uzrok duhovne oskudice u Zajednici? Odgovor glasi: Mi dopuštamo da se naše misli odvrte od Reči Božje. Kad bismo se Rečju Božjom hranili kao hranom za dušu, kada bismo spise Starog i Novog zaveta razmatrali sa zaslužnim poštovanjem i uvažavanjem, ne bi bilo potrebe da se **Svedočanstva** toliko iznose i ponavljaju. Jednostavno izlaganje Svetih spisa bilo bi prihvaćeno i po tome bi se postupalo. Životna načela sadržana u Svetim spisima su kao lišće sa drveta života koje služi za isceljivanje narodima.

Reč Boga živoga je ne samo napisana, nego i izgovarana tako da su ljudi to čuli. Biblija je glas Božji koji nam govori tako razgovetno kao da ga čujemo svojim ušima. Ako to zaista shvatimo, s kakvim strahopoštovanjem ćemo otvarati Svete spise kao Božju Reč, i s kakvom ozbiljnošću ćemo proučavati izložene propise! Tada ćemo čitanje Svetih spisa i pobožno razmišljanje o tome smatrati

kao prijem kod Beskonačnoga.

Kad sotona uporno nameće našoj pažnji i razmišljanju svoje sugestije, mi se imajući uvek na umu načelo: „Ovako govori Gospod“ možemo povući u tajni zaklon Svevišnjega.

Mnogi propuštaju da idu stopama Onoga koji je naš sveti Uzor, jer malo proučavaju jasno izražene crte Njegovog karaktera. I tako su mnogi, potpuno obuzeti svojim poslovnim planovima, toliko aktivni da nemaju ni vremena ni mesta za dragocenog Spasitelja koji želi da im bude prislan prijatelj i dragi saputnik. Oni se za svaku misao i postupak ne obraćaju Njemu, pitajući: „Da li je ovo put Gospodnji?“ Kad bi to činili, oni bi hodili sa Bogom živeći jednako po Njegovoj volji, kao što je to činio Enoh.

NAŠ STAV PREMA GRAĐANSKIM VLASTIMA

Mnogi od napisa i govora neke naše braće protumačeni su kao izraz suprotstavljanja vlastima i zakonu. Pogrešno je bilo pružati na taj način priliku drugima da rđavo tumače naše postupke. Nije mudro stalno iznalaziti greške u onome što čine rukovodeći ljudi u vlasti. Nije naš zadatak da kritikujemo pojedince ili državne institucije. Moramo se jako čuvati da ne budemo shvaćeni tako kao da se protivimo građanskim vlastima. Istina je da je naše duhovno vojevanje ofanzivnog karaktera, ali naše oružje u toj borbi jednostavno treba da bude biblijski stav: „Ovako govori Gospod“. Pripremiti jedan narod da opstane na veliki dan Božjeg suda, to je naš zadatak. Ne zastranjujemo u oblasti onoga što podstiče sukobe i budi protivljenje onih koji ne pripadaju našoj veri.

Ne treba da se služimo manirima koji bi našem delu dali obeležje kao da podržavamo izdajstvo. Iz naših napisa i govora moramo iskoreniti svaki izraz koji bi, izdvojen iz konteksta, mogao pogrešno da se protumači kao protivljenje zakonu i poretku. O svemu se mora brižljivo voditi računa, da svojim napisima sami sebe ne bi prikazali kao da podstičemo neloyalnost prema svojoj zemlji i njenim zakonima. Mi ne treba da činimo ništa što bi vlastima izgledalo kao prkos ili izazov. Doći će vreme kada ćemo zato što zastupamo biblijsku istinu biti smatrani izdajnicima; ali dolazak toga ne treba da ubrzavamo nepromišljenim postupcima koji podstiču neprijateljstvo i sukobe.

Doći će vreme kada će naši neprijatelji da bi nas osudili upotrebiti nepromišljene izraze potkazivačkog karaktera, koje su ne razmišljajući izgovorili ili napisali neki od naše braće. To će biti upotrebljeno ne samo da bi se osudili oni koji su to rekli ili napisali, nego da bi se okrivila i žigosala cela Zajednica adventista. Da bi nas okrivili, naši neprijatelji će navoditi da je tog i tog dana jedan od naših odgovornih ljudi rekao to i to protiv administracije i zakona ove države. Mnogi će biti zaprepašćeni kada budu videli čega će se sve setiti naši protivnici da bi argumentovali svoje tvrdnje. Mnogi će se začuditi kad začuju svoje sopstvene reči izvitoperene u smisao koji im oni sami nikada nisu pridavali. Zato naši radnici treba da budu veoma obazrivi i da govore promišljeno u svakom trenutku i pod svim okolnostima. Svi treba da se čuvaju da svojim nepromišljenim rečima ne izazovu nevolje pre velike krize koja će doći da prokuša svaku dušu.

Ukoliko se manje upuštamo u neposredno okrivljavanje vlasti i države, utoliko ćemo više uspeti da uradimo na širenju dela Božjeg i u Americi i u stranim zemljama. Drugi narodi će slediti primer Sjedinjenih Američkih Država. Iako će ova zemlja u tome odigrati vodeću ulogu, istovetna kriza će zahvatiti naš narod u svim delovima sveta.

Naš je zadatak da uzdignemo zakon Božji čineći ga velikim i slavnim. Istinu svete Božje Reči treba javno obnarodovati, i Sveto Pismo isticati kao pravilo života. Držeći se u svemu umerenosti u ljubavi Božjoj i u duhu ljubavnosti ukazujmo ljudima na činjenicu da je Gospod Bog Tvorac neba i zemlje, i da je subota sedmi dan, koji je sam Gospod blagoslovio i odredio za odmor.

U ime Gospodnje treba odlučno da idemo napred, razvijajući Njegovu zastavu i preporučujući samo Njegovu Reč. Kada nam predstavnici vlasti nareda da to više ne radimo, kad nam zabrane da razglašujemo zapovesti Božje i veru Isusovu, onda će biti neophodno da im kažemo kao što su apostoli rekli u svoje vreme: „Sudite je li pravo pred Bogom da vas većma slušamo nego li Boga? Jer mi ne možemo ne govoriti ono što vidjesmo i čusmo“ (Djela 4,19.20). Istinu treba iznositi u sili Svetog Duha. Samo na taj način naše reči mogu da budu delotvorne. Pobjeda se može zadobiti i održati samo zahvaljujući moćnoj sili Svetog Duha. Sveti Duh mora delovati preko ljudskih oruđa. Verujući u obećano spasenje i radeći na tome, radnici moraju biti podržavani Božjom silom. Oni moraju posedovati božansku mudrost, da ne bi izgovorili ili napisali ništa čime bi ljude na vlasti mogli podstaći da zatvore put našem daljem delovanju. Pripremiti pripadnike našeg naroda da „s krotošću i strahom budu gotovi na odgovor“ za svoju veru i pred najvišim vlastima na svetu, možemo samo ako im duhovne istine duboko urežemo u srce.

Istinu treba da iznosimo u svoj njenoj jednostavnosti, da zastupamo praktičnu pobožnost; i sve to treba da činimo u duhu Hristovom. Ispoljavanje takog duha ostaviće pre svega najpovoljniji uticaj na našu dušu, a delovaće osvedočavajući i na druge. Prepustite priliku Gospodu da On radi preko svog oruđa. Ne uobražavajte da ste sami u stanju da stvarate planove za budućnost; neka Gospod bude priznat kao Onaj koji stoji za kormilom u svako doba i pod svim okolnostima. On će pronaći sredstva prikladna za to da svoj narod održi, uveća i učvrsti u veri.

Predstavnici Božjeg dela treba da ispoljavaju svetu revnost, revnost koja je u potpunosti pod Njegovom kontrolom. Burna vremena koja nam predstoje približuju se dovoljno brzo, i nikakvim svojim postupcima mi ne treba da to ubrzavamo. Nevolje će biti tako velike i teške da će to još više približiti Bogu sve one koji žele da budu Njegovi, i samo Njegovi. Sve dok ne budemo okušani i provereni u ognju iskušenja mi ne poznajemo ni sami sebe; i nije naše da odmeravamo karakter drugih i da osuđujemo one koji još uvek nisu primili svetlost treće anđeoske poruke.

Ako želimo da ljudi budu osvedočeni da istina u koju verujemo zaista posvećuje dušu i preobražava karakter, nemojmo ih stalno osuđivati i okrivljavati. Na taj način ih primoravamo na zaključak da učenje koje propovedamo nije hrišćansko, jer nas nije učinilo blagima, učtivima i punim poštovanja prema drugima. Hrišćanstvo se ne ispoljava u napadima, optuživanju i osuđivanju drugih.

Opasnost koja pretila mnogima iz našeg naroda nalazi se u njihovom nastojanju da silom vladaju nad drugima i da u tom cilju vrše pritisak na svoje bližnje. Posebno je opasno kada oni kojima su poverene odgovornosti u Zajednici počnu da priznaju samo jednu silu silu neposvećene volje. Beskrupuloznom upotrebom ove sile neki dovode u zabunu i veliki poremećaj i one koji bi inače rado služili Gospodu. Jedno od najvećih prokletstava sveta u kojem živimo (koje se zapaža svugde i u Zajednici i u društvu) je težnja za prvenstvom. Ljudi su potpuno obuzeti nezajazljivoj težnjom da se domognu vlasti i da postanu popularni. Na našu žalost i sramotu, taj duh se ispoljava i u redovima onih koji svetkuju subotu. Ali će uspešni u duhovnom pogledu biti samo oni koji se u Hristovoj školi nauče krotosti i poniznosti.

Imajmo uvek na umu da će svet suditi o nama po tome kakvi se pokažemo u svakodnevnom životu. Neka oni koji žele da budu Hristovi predstavnici strogo paze da ne ispoljavaju nedolične crte karaktera. Pre nego što istupimo u prve redove budimo osvedočeni da se Sveti Duh kao sila sa visine izlio na nas. Kada to bude slučaj, mi ćemo poruku koja nam je data objavljivati odlučno, ali će u tome biti daleko manje osuđivačkog karaktera nego što se dosad pokazalo u radu nekih; i svi koji veruju biće mnogo usrdniji u radu na spasavanju naših protivnika. Nadležnost za osuđivanje vlasti i načina njihovog upravljanja treba u potpunosti prepustiti Bogu. Naša je dužnost da kao verni stražari u krotosti i ljubavi branimo načela istine kakva je ona u Isusu.

Ljubav među braćom

Osobine koje su najneophodnije i koje najviše treba da se neguju u narodu koji drži Božje zapovesti jesu strpljenje, dugo podnošenje, mir i ljubav. Kada nestane ljubavi poljavljuje se neizbežno nenadoknadir gubitak; jer se zbog toga iz Zajednice i od istine često odagnaju duše čak i onih koji su bili vezani za delo Božje. Naša braća na odgovornim položajima, koji imaju snagu i uticaj, treba da imaju na umu reči apostola Pavla, izgovorene Svetim Božjim Duhom: „Dužni smo, dakle, mi jaki slabosti slabih nositi, a ne sebi ugađati. Svaki od nas neka ugađa bližnjemu na dobro, za moralno uzdizanje. Jer i Hristos ne ugodí sebi, nego kao što je pisano: Ruženja onih koji ruže Tebe padoše na me“ (Rimlj. 15,1-3). Na drugom mestu on naglašava: „Braćo, ako i upadne čovjek u kakav grijeh, vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotosti, čuvajući sebe da i ti ne budu iskušani. Nosite bremena jedan drugoga, i tako ispunite zakon Hristov“ (Gal. 6,1.2).

Imajmo na umu da delo duhovne obnove predstavlja naš zadatak. Taj cilj nije moguće ostvariti u duhu oholosti, činovnički, i na zapovednički način. Nemojte svojim ponašanjem da govorite: „Ja imam autoritet i hoću da ga primenim“, nemojte zabludelog obasipati bujicom optužbi i okrivljavanja. Nastoj da zabludelog ispraviš „duhom krotosti, čuvajući sebe da i sam ne bude iskušani“. U međusobnim odnosima sa svojom braćom u veri ne smemo postupati tako da se oni osećaju odbačenima, ne gurajmo ih u obeshrabrenost i očajanje, govoreći: „Razočarali ste me i neću se više truditi da vam pomazem“. Onaj koji se uzdiže u svojoj uobraženosti, smatrajući se veoma mudrim i jakim u svakom pogledu, a nije naklonjen potlačenima, ucveljenima i onima koji čeznu za olakšanjem, ispoljava na taj način farisejski duh i umotava se u haljine svoje samozvane dostojanstvenosti. (Slično fariseju iz Hristove priče: Luka 18,11), on se zahvaljuje Bogu što nije kao ostali ljudi, veruje da je njegovo ponašanje zaslužno pohvale i da je isuviše jak da bi mogao podleći iskušanjima. Ali ‘ko misli da je nešto, a nije ništa, obmanjuje samog sebe“ (Gal. 6,3). Svaki takav se nalazi u neprekidnoj opasnosti. Ko nema razumevanja za teške nevolje i potrebe svoga brata biće Božjim providenjem doveden u istu situaciju kroz koju je u kušanju i tuzi prolazio taj njegov brat; i iz ličnog gorkog iskustva moraće da uči da je i sam isto tako bespomoćan i potrebit kao što je bio i stradalnik koga je on odbacio. „Ne varajte se, Bog se ne da ružiti; jer šta čovjek posije ono će i požneti“ (Gal. 6,7).

„Ako ima, dakle, koje poučenje u Hristu, ili ako ima koja utjeha ljubavi, ako ima koje zajedništvo Duha, ako ima koje srce žalostivo i milostivo, ispunite moju radost da jedno mislite, istu ljubav imate, jednodušni, jednomisleni; ništa ne činite uz prkos niti za praznu slavu; nego u poniznosti duha činite jedan drugoga većim od sebe. Ne gledajte svaki samo za svoje, nego i za ono što je drugih. Jer ovo da se misli među vama što je u Hristu Isusu“ (Filip. 2,1-5).

Ukoliko se čvršće držimo Hrista, ispoljavajući što više duh krotosti, i poniznosti a što manje se oslanjamo na svoju snagu i mudrost utoliko će sigurniji biti naš oslonac u Hristu i utoliko ćemo biti uspešniji da Njegovom snagom obraćamo grešnike; jer samo ljudsko oruđe ne može da pokrene dušu. Nebeske sile saraduju sa ljudskim oruđem u nastojanju da se istina duboko utisne u srce slušalaca. Naš uticaj na druge biće pozitivan samo ako smo stalno u Hristu; ali to se ostvaruje samo prisustvom Onoga koji je rekao: „I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka“ (Mat. 28,20). Sila kojom možemo da pobedimo sotonu je rezultat Hristovog delovanja u nama da hoćemo i da činimo što je Njemu ugodno.

Izlaganje istine u krotosti

Istinu ljudima treba iznositi s božanskom taktičnošću, u duhu krotosti i saosećanja. Ona treba da

dolazi iz srca koje je upravo njenom silom smekšano i postalo saosećajno. Nepohodno je da neprekidno održavamo prisnu povezanost s Bogom da ne bismo uzdižući svoje „ja“, u revnovanju kakvo je ispoljio Juj (II Car. 10,16-31) izlivali bujicu neprikladnih reči koje deluju kao pustošni grad, a ne kao rosa ili blaga kiša koja povraća u život uvenule biljke. Da bismo pridobili duše za Hrista, naše reči treba da budu blage i plemenite. Bog će dati mudrost onome koji teži za mudrošću sa božanskog izvora. Nastojmo da na najbolji način iskoristimo prilike i mogućnosti koje nam se ukažu; stražimo budno u molitvi i uvek budimo spremni da s krotošću i strahom navedemo razloge svoje nade. Da ne bismo ostavili nepovoljan utisak ni na jednu dušu za koju je Hristos umro uzdižimo svoje srce k Bogu, tada ćemo kad god nam se ukaže prilika za to biti u stanju da progovorimo pravu reč u pravom trenutku. Ako tako pristupate svojim zadacima u delu Božjem, Božji Duh će biti vaš pomoćnik, Sveti Duh će dati silu rečima izgovorenim u ljubavi prema dušama za koje se zalažete. Istina izgovorena pod uticajem Hristove milosti imaće oživljavajuću silu.

Božji je plan da se pre svega pridobije srce onoga za koga se zalažemo. Iznesite istinu, i prepustite Njemu da u duši izvrši preobražaj neophodan za prihvatanje načela. Ne obraćajte pažnju na ono što govore protivnici, nego samo ističite istinu. Istina može da gane i pokrene srce. Otkrivajte jasno Reč Božju u svojoj njoj upečatljivosti.

Kada iskušenja oko nas postanu sve učestalija, u našim redovima videće se i odvajanje i jedinstvo. Neki od onih koji su danas spremni da prihvate oružje vojevanja pokazaće u vreme stvarne opasnosti da nisu gradili na čvrstoj steni, kad naiđe iskušenje oni će da podlegnu. Oni koji su imali veliku svetlost i dragocena preimućstva, ali to nisu iskoristili da se poprave, odvojiće se od nas pod ovim ili onim izgovorom. Pošto istinu nisu prihvatili iz ljubavi i svim srcem, podleći će lukavom obmanjivanju neprijatelja; slušajući zavodničke duhove i nauke đavolske, oni će konačno odstupiti od vere. Ali, s druge strane, kad se bura progonstva zaista sruči na nas, verna ovca će čuti i prepoznati glas Pravog pastira. Napori puni samoodricanja biće ulagani da se spasu izgubljeni, i mnogi koji su odlutali od stada vratiće se da slede Velikog Pastira. Pripadnici naroda Božjeg zbližiće se međusobno i jedinstveno istupiti protiv neprijatelja. Pred zajedničkom opasnošću pretaće borba za prevlast; neće više biti prepiranja oko toga koga treba smatrati najvećim. Nijedan od pravih vernika neće govoriti: „Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; a treći: Ja sam Kifin.“ Svedočanstvo jednoga i svih biće: „Vezao sam se nerazdvojno za Hrista; i radujem se u Njemu kao u svom ličnom Spasitelju.“

Tako će se istina uneti u praktičan život i to će biti odgovor na Hristovu molitvu koju je On neposredno pred svoje poniženje i smrt uputio Ocu: „Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me Ti poslao“ (Jovan 17,21). Ljubav prema Hristu, ljubav prema braći u veri, biće svedočanstvo svetu da smo bili sa Isusom i da smo se naučili od Njega. Tada će poruka trećeg anđela prerasti u glasan poklič, i cela zemlja biće osvetljena slavom Gospodnjom.

Smernošću pred Bogom, usrdnom molitvom i čitanjem Božje Reči, svakog dana treba da se utvrđujemo i jačamo u osvedočenjima koje smo prihvatili kao Zajednica. Iako svako od nas ima svoju individualnost, iako ovih osvedočenja treba čvrsto da se držimo svako za sebe, mi to moramo držati kao Božju istinu i u snazi koju nam Bog daje. Ako se ne pridržavamo ovog saveta, to će osvedočenje vremenom biti potpuno potisnuto iz našeg shvatanja.

BOŽJA REČ IZNAD SVEGA DRUGOG

Božji narod priznaje ljudsku vlast kao uređenje uspostavljeno božanskom odredbom, i uči da pokoravanje vlastima u njihovoj zakonitoj sferi predstavlja svetu dužnost. Ali ako zahtevi vlasti

dođu u sukob sa zahtevima Božjim, Reč Božja se mora priznati za pravilo koje je iznad svakog ljudskog zakonodavstva. Načelo: „Ovako govori Gospod“ ne sme se odbaciti zbog toga što crkva ili država govore drugačije. Hristovu krunu treba uzdići iznad dijadema svakog ovozemaljskog moćnika.

Mi i danas treba da se držimo onih istih načela koja su branili pobornici Jevanđelja u velikoj Reformaciji XVI veka. Kada su se hrišćanski knezovi Nemačke okupili na državnom saboru u Špajeru 1529. godine, izgledalo je da nada sveta tek što se nije ugasila. Tom saboru bio je podnesen carski dekret kojim je traženo ograničavanje verskih sloboda i zabrana svakog daljeg širenja reformatorskog učenja. Da li su hrišćanski knezovi Nemačke mogli da prihvate ovaj dekret? Zar da se svetlost Jevanđelja, uskrati milionima onih koji su još uvek bili u mraku zabluda? U pitanju je bio ishod od neprocenjivog značaja za ceo svet. Oni koji su prihvatili reformu u pogledu vere istupili su zajednički i jedinstveno, i njihova jednoglasna odluka bila je: „Odbacujemo ovaj dekret. U pitanjima savesti većina nema nikakvu vlast“.

Zastava istine i verske slobode koju su ovi reformatori u to vreme tako visoko držali, u ovom poslednjem sukobu poverena je nama. Odgovornost za ovo veliko poverenje sada je na onima koje je Bog blagoslovio i počastvovao poznavanjem Svoje Reči. Zato mi Božju Reč treba da prihvatimo kao najviši autoritet. Njene istine moramo prihvatiti za sebe lično. A te istine ćemo znati da cenimo samo ako ih saznamo ličnim proučavanjem. Tek kad Reč Božju učinimo vodiljom svoga životnog puta biće i za nas uslišena Hristova molitva upućena Ocu: „Osveti ih istinom svojom; Riječ je Tvoja istina“ (Jovan 17,17). Ispovedanje naše vere praktično znači priznanje i prihvatanje istine i rečju i delom. Samo na taj način drugi mogu znati da zaista verujemo u Bibliju.

Ovi reformatori koji su upravo zbog ovog svog protesta nazvani protestantima osećali su se Bogom pozvanima da Jevanđelje učine dostupnim svetu, i da bi to postigli bili su spremni da žrtvuju svoju imovinu, položaj i slobodu, pa čak i svoj život. Hoćemo li mi, u ovom poslednjem sukobu vekovne borbe, opravdati poverenje koje nam je ukazano kao što su to učinili ovi raniji reformatori?

Uprkos opasnosti od najžešćeg progonstva i smrti, istina za to vreme širena je neustrašivo nadaleko i naširoko. Reč Božja stigla je do naroda; svi društveni slojevi, visoki i niski, bogati i siromašni, učeni i neuki, željno su je proučavali; i oni koji su na taj način dobili svetlost i sami su, obrativši se, postali njeni glasnici. U to vreme istina je do naroda dolazila i posredstvom pisane reči. Luterovo pero bila je prava sila u tom pogledu, i njegovi široko rasprostranjeni spisi pokrenuli su svet. Ista ta oruđa sa stotruko uvećanim mogućnostima stoje i nama na raspolaganju. Biblija u gotovo neograničenim tiražima, publikacije koje sadrže istinu za naše vreme, na mnogim jezicima, nalaze nam se na dohvat ruke i veoma brzo mogu da se raznesu po svemu svetu. Mi svetu treba da uputimo poslednju Božju opomenu, i kako bi stoga trebalo da budemo usrdni u proučavanju Biblije i revnosni u širenju svetlosti!

PRIPREMA ZA POSLEDNJU KRIZU

Velika kriza je upravo pred nama. Da bismo se suočili sa nevoljama i iskušenjima koje će ona doneti i da bismo izvršili svoje dužnosti, biće nam neophodne istrajnost i postojanost u veri. Ipak mi možemo da zadobijemo veličanstvene pobeđe; nijedna duša koja budno straži, moli se i vapije neće biti uhvaćena u zamku neprijatelja.

U vreme iskušenja koje nam predstoji sigurnost Božje zaštite biće zajemčena onima koji Hristov nalog o trpljenju (Otkr. 3,10) održe do kraja. Svoje verne On će tada pozvati: „Hajde, narode moj, uđi u odaje svoje, i zaključaj vrata svoja za sobom, prikriv se za čas, dokle prođe gnjev“ (Is. 26,20).

Dok je za one koji uporno odbacuju Njegovu milost strašan kao „lav od koljena Judina“, za poslušne i verne On je „bezazleno i prečisto Jagnje Božje.“ Stub od oblaka, koji prestupnicima Božjeg zakona nagoveštava gnjev i zadaje im zasluženi strah, onima koji drže Njegove zapovesti donosi svetlost, sreću i oslobođenje. Ruka koja je dovoljno jaka da pobunjenicima zada smrtni udarac, biće dovoljno jaka i da oslobodi one koji ostanu verni. Svaki vernik biće pronađen i konačnim sabiranjem sigurno obuhvaćen. „I poslaće anđele svoje s velikim glasom trubnim, i sabraće izabrane Njegove od četiri vjetra, od kraja do kraja nebesa“ (Mat. 29,31).

Braćo, vi kojima su istine Reči Božje bile otkrivene, kako ćete izvršiti svoju ulogu u završnim prizorima ovozemaljske istorije? Da li ste svesni te toliko ozbiljne stvarnosti? Shvatate li ogromno delo pripreme koje je upravo u toku i na nebu i na zemlji? Neka svi oni do kojih je doprla svetlost, koji imaju preimućstvo da čitaju i slušaju reči proročanstva, nastoje ozbiljno da i održe sve što je napisano u njima, „jer je vrijeme blizu“. Neka se sada niko ne upušta u greh, koji predstavlja izvor svih patnji, nevolja i zala koji snalaze ovaj svet. Ne ostajte više u potpuno neosetljivoj ravnodušnosti sličnoj smrtnom snu. Ne ostavljajte u neizvesnosti sudbinu svoje duše. Treba da znate da li ste u potpunosti na strani Gospodnjoj. Raspitujte se često iskrena srca i drhtavih usana: „Ko će opstati?“ Da li u ovim dragocenim časovima milosti i probe, koji se tako brzo približuju kraju, ugrađujete najbolji materijal u zgradu svog karaktera? Da li vam je duša očišćena od svake mrlje? Živate li u skladu sa primljenom svetlošću? Da li vaša dela odgovaraju veri koju ispovedate?

Da li ublažujući i potčinjavajući uticaj Božje milosti deluje na vas? Imate li srce koje može da saoseća, oči koje mogu da vide, uši koje mogu da čuju? Zar se istina večnog Jevanđelja uzalud objavljuje narodima sveta? Oni su pod osudom, pripremajući se za dan Božjeg pohoda; ali u taj dan zaista veliki po večnim posledicama, oni kojima je kao čuvarima poverena značajna istina trebalo bi da opstanu u Hristu. Da li znaci svetlosti koju ste primili blistaju tako jasno u tami zablude da osvetljavaju put onima koji propadaju u svojim gresima? Shvatate li da ste dužni ustati u odbranu Božjih zapovesti pred onima koji ih prestupaju i bacaju pod svoje noge?

Mogućno je formalno i delimično biti vernik, a ipak biti pronađen lakim i izgubiti večni život. Mogućno je pridržavati se izvesnih biblijskih propisa i biti smatran za hrišćanina, a ipak propasti zbog nedostatka bitnih osobina hrišćanskog karaktera. Zanemarujući ili olako uzimajući opomene date u Božjoj Reči, gajeći ili opravdavajući neki voljeni greh, vi zapečaćujete sudbinu svoje duše. Bićete izmereni na merila i pronađeni laki. Milost, mir i oproštaj biće jednom zauvek uskraćeni; Isus će proći pored vas i vaše molitve i preklinjanja nikad više neće moći da dopru do Njega. Dok se vreme milosti još produžuje, dok se Spasitelj još uvek zalaže za nas, treba da se temeljno pripremimo za večnost.

Hristov drugi dolazak neće se još dugo odlagati. To treba da bude osnovni ton svake poruke. Blaženu nadu o drugom Hristovom dolasku, sa svom njenom ozbiljnom stvarnošću, treba često prikazivati narodu. Željno očekivanje skore pojave našeg Gospoda navešće nas da sve ovozemaljske privlačnosti smatramo praznim i ništavnim.

Uskoro će doći do armagedonske bitke. Onaj na čijoj odeći je napisano Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima uskoro će povesti nebeske vojske.

Danas sluge Gospodnje ne mogu reći kao što je rekao prorok Danilo: „Ali određeno vrijeme bješe dugotrajno“ (Dan. 10,1). Sada preostaje još samo kratko vreme u kojem svedoci za Boga mogu da izvrše svoj zadatak u pripremanju puta za Gospodnji dolazak.

Treba da odbacimo svoje jednostrane i sebične planove, imajući na umu da nam je poveren najveći zadatak i po obimu i po značaju. U izvršavanju ovog zadatka mi treba da objavljujemo poruke prvog, drugog i trećeg anđela, pripremajući se na taj način za dolazak anđela iz Otkrivenja

18,1 koji silazi s neba i osvetljava celu zemlju svojom slavom.

Dan Gospodnji približuje se brzo i nečujnim korakom; dok ljudi za koje se misli da su veliki i mudri ne prepoznaju znake Hristovog dolaska i posletka sveta. Bezakonje se umnožilo, i ohladnела je ljubav mnogih. Hiljade i milioni ljudskih bića sada se konačno odlučuju za večni život ili za večnu smrt. Oni koji svu svoju pažnju posvećuju samo svojim poslovnim interesima i zaradi, oni koji zadovoljstvo nalaze u kockanju i raznim igrama, koji rado popuštaju izopačenom apetitu, uživaju u zabavama, često posećuju pozorišta i igranke svi takvi svojim životom pokazuju da uopšte ne misle na večnost. Suština njihovog života je: Šta ćemo jesti? Šta ćemo piti? U šta ćemo se obući? Oni se ne nalaze u povorci onih koji se kreću prema nebu. Oni pristaju da ih vodi veliki otpadnik, i zajedno s njim biće i uništeni.

Ako ne shvatimo važnost trenutaka koji tako brzo odlaze u nepovrat večnosti, i ne pripremimo se za veliki dan Božjeg suda, bićemo zatečeni kao neverni pristavi. Stražar mora da zna koje je doba noći. Sve oko nas je prožeto velikom ozbiljnošću koju svi oni koji veruju u istinu za ovo vreme treba da shvate. Svojim životom oni treba da ukazuju na blizinu dana Božjeg. Kazne Božjeg gnjeva samo što se nisu sručile na svet, i mi treba da budemo spremni za taj veliki dan.

Naše vreme je dragoceno. Preostaje nam malo, veoma malo dana milosti i probe u kojima treba da se pripremimo za budući, besmrtni život. Nemamo vremena da se prepuštamo slučajnosti ili upuštamo u nepromišljene poduhvate. Treba da se plašimo površnog proučavanja Reči Božje.

I danas, upravo kao i za vreme Hristovog života na zemlji, svaki prodor Jevanđelja u oblast koja je pod kontrolom neprijatelja nailazi na žestok otpor njegove ogromne vojske. Sukob koji nam neposredno predstoji biće strašniji od svega što su ljudi ikada videli. Ali iako se sotona prikazuje kao veoma moćno biće i kao silno naoružan ratnik, njegov poraz u toj borbi biće potpun, i zajedno s njim propašće i svi oni koji ga slede, odlučivši se radije za otpadništvo negoli za odanost Bogu.

Duh Božji koji zadržava sile zla već se povlači iz sveta. Uragani, pustošne bure i oluje, požari i poplave, nesreće na moru i na kopnu sve učestalije slede jedna za drugom. Naučnici pokušavaju da sve to objasne. Znaci koji se preteći gomilaju oko nas, najavljujući skori dolazak Sina Božjeg, pripisuju se svemu drugom samo ne pravom razlogu. Ljudi ne mogu da vide anđele koji u ulozi stražara zadržavaju četiri vetra da ne pustoše Zemlju dok sluge Božje ne budu zapečaćene; ali kada Bog naredi svojim anđelima da oslobode ove vetrove, u međusobnim sukobima i borbama doći će do takvih prizora koje nijedno pero ne može opisati.

Svakog od onih koji i u ovo vreme ostaju ravnodušni, Hristos upozorava: „Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih“ (Otkr. 3,16). Stilska figura „izbljuvati iz usta svojih“ znači da On ne može prineti Ocu vaše molitve niti izraze vaše ljubavi prema Njemu. On ni na koji način ne može da odobri vaše učenje Njegove Reči niti vaš duhovni rad. On ne može, prikazujući vašu versku službu, tražiti da vam se podari milost.

Kad bi se zavesa mogla povući, kad biste mogli da raspoznate namere Božje i kazne koje samo što se nisu sručile na ovaj osuđeni svet, kada biste u pravoj svetlosti sagledali svoj lični položaj, uplašili bi se veoma i zadrhtali za spasenje svoje duše i za duše svojih bližnjih. Najusrdnije molitve u bolu koji razdire srce bile bi upućene u nebo. Plakali biste između trema i oltara, priznajući svoju duhovnu zaslepljenost i nazadovanje.

„Trubite u tubu na Sionu, naredite post, proglasite svetkovinu, saberite narod, osveštajte sabor, sakupite starce, saberite djecu... ženik neka izađe iz svoje odaje i nevjesta iz ložnice svoje. Između trijema i oltara neka plaču sveštenici, sluge Gospodnje, i neka reku: Oprosti, Gospode, narodu svojem, i ne daj nasljedstva svojega pod sramotu“ (Joilo 2,15-17).

„Obratite se k meni svim srcem svojim i posteći i plaćući i tužeći. I razderite srca svoja, a ne

haljine svoje, i vratite se ka Gospodu Bogu svojemu, jer je milostiv i žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrđem i kaje se oda zla. Ko zna, neće li se povratiti i raskajati se, i ostaviti iza toga svoj blagoslov?“ (stihovi 12-14).

Posle otpadništva sinova Izrailjevih i gorke kazne koja ih je zbog toga snašla, poruka koju je Bog u svojoj milosti uputio pokajničkoj naciji glasila je: „Ali evo, ja ću je primamiti, i odvešću je u pustinju, i govoriću s njom lijepo. I daću joj vinograde njezine od tada, i dolinu Ahor za vrata nadanja, i ondje će pjevati kao za mladosti svoje i kao kad je izašla iz Misira“ (Os. 2,14.15).

„I tada ćeš mene, govori Gospod, nazivati Mužem svojim; a nećeš više Vala nazivati: Gospodarom svojim... I zaručiću te sebi do vijeka, zaručiću te sebi pravdom i sudom, ljubavlju, dobrotom i milosrđem. I zaručiću te sebi vjernošću, i poznaćeš Gospoda“ (Os. 2,16-20).

„I poznaćete da sam Ja usred Izrailja, i da sam Ja Gospod Bog vaš, i da nema drugoga; i narod moj neće se posramiti do vijeka“ (Joilo 2,27).

Sve ove opomene, saveti i obećanja namenjeni su i nama na koje posledak sveta dođe. „Tako, dakle, da ne spavamo kao i ostali, nego da budno pazimo i da budemo trijezni“ (I Sol. 5,6).

„Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada“ (Luka 21,34).

„Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast“ (Marko 14,38). Stražite budno da vam se neprijatelj ne približi neopažen; stražite da ne podlegnete ponovo starim navikama i svojim prirodnim sklonostima; odbacite ih i budite pri tom veoma oprezni. Stražite budno nad svojim mislima i čuvajte se da se u svojim planovima sebično ne usredsređujete samo na sebe. Stražite nad dušama koje je Hristos iskupio krvlju svojom. Iskoristite budno svaku priliku da im činite dobro.

Stražite „da ne dođe iznenada i da vas ne nađe a vi spavate“ (Marko 16,36).

VII

POZIV NA SLUŽBU

„Po tom čuh glas Gospodnji gdje reče: Koga ću poslati? I ko će nam ići? A ja rekoh: Evo mene, pošlji mene.“ Isaija 6,8.

MLADI LJUDI U PROPOVEDNIČKOJ SLUŽBI

Jevanđeljsko propovednička služba ne sme se omalovažavati. Nijednim poduhvatom u delu Božjem ne treba rukovoditi tako da se zbog toga propovednička služba smatra podređenijim zanimanjem. To nije tako. Oni koji omalovažavaju propovednički poziv omalovažavaju time i samog Hrista. Propovedništvo u svojim raznim oblastima uzvišenije je od svakog drugog zanimanja; i mladima treba predočavati činjenicu da je rad jevanđeljskog propovednika pred Bogom cenjen i blagosloven više od bilo kog drugog rada.

Ne dozvolite da se naši mladići zastrašuju i odvrćaju od pripreme za propovednički poziv. Postoji opasnost da neki od njih pod uticajem preterano žestokog prikazivanja budu odvrćeni sa puta na koji su upravo Bogom pozvani. Neki koji su mogli da se pripreme za propovedničku službu ohrabrivani su da studiraju medicinu. Za rad u svome vinogradu Gospod poziva znatno više propovednika. Njegov nalog glasi: „Pojačajte prve borbene redove; postavite verne stražare u svim delovima sveta.“ Mladi ljudi, upravo vas Bog poziva! On poziva čitavu vojsku mladih, velikodušnih, svim srcem odanih i odvažnih ljudi, koji u svom srcu gaje duboku ljubav prema Hristu i istini.

Intelektualne sposobnosti i obrazovanje ovde su od daleko manjeg značaja nego duh kojim se posvećujete ovom radu. Propovednički poziv ne traži samo učene i velike ljude, niti naročito rečite govornike. Bog traži ljude koji će Mu se predati svim srcem i koji su prožeti Njegovim Duhom. Rad za Hrista i bližnje zahteva posvećene, samopožrtvovane ljude, ljude koji su spremni da izađu izvan okola podnoseći sramotu Hrista radi. To treba da budu jaki, hrabri i valjani ljudi, podesni za korisne poduhvate, spremni da sa Bogom učine zavet na žrtvi.

U propovedničkom pozivu nema mesta za neradnike. Sluge Jevandelja treba da se dokažu kao provereni i potpuno osposobljeni za svoju službu. U izlaganju Božje Reči oni neće biti lenji i spori, nego će se svom snagom zalagati da svoje dužnosti obavljaju savesno i verno. Sa marljivim učenjem i sticanjem novih saznanja oni nikad ne treba da prestanu. Živu predstavu o svetosti svog poziva i veličini prihvaćene odgovornosti oni uvek treba da imaju pred očima, tako da njihov rad za Boga ne bi predstavljao osakaćenu žrtvu nešto što ih nije koštalo nimalo truda ni u proučavanju ni u molitvi. Gospod traži ljude u čijem životu se ogleda duboka i prava duhovnost. Obećanu silu odozgo da bi u veri i nadi mogao uspešno da nastavi putem na koji ga je Bog pozvao može da dobije svaki radnik. Svakom mladom i posvećenom radniku Reč Božja uvek treba da bude u srcu. Pokretačku snagu, usrdnost i brzinu shvatanja on nalazi u Božjem savetu koji predstavlja nepresušni izvor pomoći.

Takve ljude, Bog poziva da svetu objave vest o Hristovom skorom dolasku. Mi zvanicama treba da odnesemo poslednji poziv na jevandelsku gozbu, poslednji poziv na večeru svadbe Jagnjetove. Postoje hiljade mesta do kojih ova vest koju svi treba da čuju još uvek nije stigla. U objavljivanju ove vesti treba da uzmu učešća mnogi koji to još uvek nisu učinili. Ponovo upućujem apel mladima: Niste li upravo vi Bogom pozvani da razglašujete ovu vest?

Koliko je među nama mladih koji su spremni da se aktivno posvete službi Božjoj u radu na spasavanju duša, ali ne da njima neko služi nego da oni služe drugima? U prošlosti je bilo pojedinaca koji su svu svoju pažnju grčevito usredsređivali na spasavanje pojedinih duša, vapijući u svojim usrdnim molitvama: „Gospode, pomози mi da spasem ovu dušu.“ Ali danas su retki takvi primeri. Koliko je njih koji su spremni da rade na spasavanju grešnika, shvatajući opasnost koja im zaista pretila? Koliko je njih koji tako ugrožene imaju stalno na umu u svojim molitvama Bogu, preklinjući Ga najusrdnije da ih spase?

Za vernike prve hrišćanske crkve apostol Pavle je mogao da kaže: „I slavljahu Boga zbog mene“ (Gal. 1,24). Zar ne treba stoga da se i mi trudimo živeti tako da bi se to isto moglo reći i o nama? Gospod će otvoriti put pred onima koji Ga potraže svim svojim srcem. On želi da priznamo Njegov vrhovni nadzor koji se ogleda u pripremanju polja gde treba da radimo i otvaranju puta da u tom radu budemo uspešni.

Propovednici i jevandelisti treba da nađu više vremena za usrdnu molitvu sa onima koji su osvedočeni istinom. Imajte na umu da je Hristos uvek sa vama. Gospod ima u pripravnosti najdragocenija ispoljavanja svoje milosti da okrepi i ohrabri iskrenog i poniznog radnika. Zato nastojte da svetlost kojom vas je Bog obasjao uvek prenosite i na druge. Oni koji čine tako, prinose Gospodu najdragoceniju žrtvu. Srca i lica onih koji nose dobre vesti o spasenju ozarena su duhom zahvalnosti i odavanja slave Bogu.

„Tako govori Onaj koji drži sedam zvijezda u desnici svojoj“ (Otkr. 2,1).

Blagotvoran uticaj kojim Zajednica treba da izobiluje povezan je nerazdvojno sa radom Hristovih propovednika, čija je sveta dužnost da predočavaju narodu Njegovu dragocenu ljubav. Zvezde nebeske su pod Hristovom kontrolom. On im daje njihov blistavi sjaj. On ih usmerava, održava u prostoru i upravlja njihovim beskrajnim kretanjem. Kada On to ne bi činio, one bi pale sa svojih staza. Tako je i sa Njegovim propovednicima. Oni su samo oruđa u Njegovim rukama, i sve

dobro što oni učine ostvareno je samo Njegovom silom. Preko njih treba da se šire blistavi zraci Njegove svetlosti. Kada svoje propovednike posredstvom Svetog Duha može za Zajednicu da učini blagotvornijim nego što su zvezde za našu planetu, to za Hrista predstavlja naročitu čast. Spasitelj za njih treba da bude izvor svih blagoslova i preimućstava. Oni u Njegovom delu mogu biti uspešni samo ako stalno gledaju na Njega kao što je On gledao na svoga Oca. Ako stalno osećaju svoju potpunu zavisnost od Boga On će ih obasjavati blistavim zracima svoje svetlosti, kako bi istu neprekidno mogli da prenose svetu.

Neka oni koji su prikazani kao zvezde u Hristovoj ruci imaju uvek na umu da više od svega drugog treba da čuvaju svoje sveto, Bogom dano dostojanstvo. Oni su Hristovi predstavnici. Jednostavnost u Hristu daje propovedniku čisto i sveto dostojanstvo istine.

Sluge Božje narodu treba da propovedaju samo Njegovu Reč. Pod delovanjem Svetog Duha oni kao zvezde dobijaju svoje mesto u Hristovoj ruci da poput reflektora prenose blistave zrake Njegove svetlosti. Neka oni koji se nazivaju Hristovim propovednicima odgovore na poziv: „Ustani, svijetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te“ (Is. 60,1). Neka shvate da Hristos s pravom očekuje od njih da rade kao što je On radio. Neka ostave skupove onih koji poznaju istinu, i odlaze dalje osnivajući nove skupove i objavljujući reči istine onima do kojih poruka Božje opomene još nije stigla.

Broj radnika u propovedničkoj službi ne samo da ne treba smanjivati, nego naprotiv znatno uvećavati. Oblasti u kojoj sada radi jedan propovednik treba dodati još dvadeset; i ako budu radili pod kontrolom Božjeg Duha, tih dvadeset propovednika izneće istinu tako jasno i ubedljivo da će im se pridružiti još dvadeset.

Hristovo dostojanstvo i značaj Njegovog dela čine da i okolnosti budu po Njegovoj volji. Što se više usavršavaju u veri i u ljubavi prema svojoj braći, Hristovi sledbenici utoliko treba da budu snažniji i uspešniji u objavljivanju istine. U svakoj iznenadnoj teškoći i potrebi, kada su naši ljudski izvori nedovoljni, Bog nam obećava svoju božansku pomoć. U svakoj teskobi i potrebi On nam daje silu Svetog Duha koji jača našu nadu i naše pouzdanje, prosvećuje naš um i čisti i oplemenjuje naše srce. On želi da se uvećavanjem olakšica obezbede dovoljna sredstva za ostvarenje Njegovih planova. Pozivam vas da savet u svemu tražite od Boga. Tražite Ga svim srcem i svom dušom, i „što god vam reče učinite“ (Jovan 2,5).

Mlade ljude Gospod ne poziva da rade u organizovanim skupštinama. Oni nisu pozvani da govore pred skupovima onih kojima njihova nezrela aktivnost nije potrebna, i koji su svesni činjenice da u službi tako mladih početnika nema privlačnosti i snage Duha. Mladi koji imaju duhovne i umne sposobnosti za rad treba da se pridruže iskusnim radnicima u velikom polju duhovne žetve. Mnogi od njih imaće najviše uspeha ako svoj rad počnu kao akviziteri preporučujući naše knjige, i koristeći mogućnosti koje takav rad pruža da se pripreme za jevanđeliste i propovednike.

Ali nipošto ne treba da se pretvaraju u običnu senku nekog drugog čoveka. Oni ne bi smeli da postanu slični automatima prenoseći samo ono što im je neko izdiktirao. Ne treba im davati pripremljene propovedi koje će ponavljati svuda gde god dođu. Neka sami traže da ih Bog u njihovom radu vodi i uči posredstvom Svetog Duha. Neka neophodno znanje traže u molitvi i u marljivom proučavanju Božje Reči. Ako tako pristupe svom radu, Onaj koji ih je pozvao da rade na širenju Jevandjelja učiniće očevidnom činjenicu da su zaista Njegovi izabrani sudovi. On će im staviti u usta reči koje treba da govore svojim slušaocima.

Njihova prva dužnost je da pouke koje su im potrebne u svakom pogledu primaju od svog Velikog Učitelja. Pred sve one koji žele da rade za Boga u Njegovoj Reči postavljen je isti cilj da

budu slični Onome „koji prođe čineći dobro“. „Ko meni služi“, kaže Hristos, „za Mnom neka ide“ (Jovan 12,26). Proučavajući pažljivo Hristov život, radnici treba da nauče kako je On živeo i radio; i onda neka svakog dana teže da žive Njegovim životom.

Odlučno nastojte, mladi ljudi, da upoznate Gospoda, „i sve ćete Ga više poznavati; jer Mu je izlazak uređen kao zora“ (Os. 6,3). Težite stalno da budete sve bolji i bolji. Nastojte usrdno da se poistovetite sa svojim Iskupiteljem. Živite stalno verom u Hrista. Radite kao što je On radio. Živite radi spasavanja duša za koje je On položio svoj život. Trudite se na svaki način da ukažete neophodnu pomoć onima sa kojima dolazite u kontakt. Nastojte stalno da se popravite u svakom pogledu. Neka se i u vašem životu ispune reči psalmiste: „Zapovijesti Tvoje čine me mudrijega od neprijatelja mojih“ (Ps. 119,98). Razgovarajte sa Hristom kao sa svojim starijim Bratom koji će vaše obrazovanje upotpuniti: „zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, ovdje malo, ondje malo“. Prisna povezanost sa Onim koji je samog sebe predao na žrtvu da spase svet koji propada, učiniće vas korisnim i za Boga prihvatljivim radnicima. Kad budete mogli da svoju ruku stavite na Svetu knjigu istine, učinivši je pravilom svoga života, kad budete mogli da kažete: „Gospod moj i Bog moj,“ tada će milost i mir, i radost u Gospodu u velikoj meri, biti i vaše iskustvo.

Otvorajte nova polja, nalog je Gospodnji, i povećavajte broj radnika. Obučavajte mlade ljude za rad, i ne oklevajte s tim. Obučavajte, obučavajte, obučavajte.

„Ne kažete li vi da su još četiri mjeseca pa će žetva prispjeti? Eto, velim vam: Podignite oči svoje i pogledajte njive kako se već žute za žetvu. I koji žanje prima platu, i sabira za život vječni, da se raduju zajedno i koji sije i koji žanje“ (Jovan 4,35.36).

ZAJEDNICA I PROPOVEDNIŠTVO

Krajnje je vreme da članovi naše Zajednice budu odlučniji u svojim naporima da podrže ljude koji svetu objavljuju poslednju poruku milosti. Praktičnim ispoljavanjem vere u svom svakodnevnom životu, članovi Zajednice treba da pridaju značaj i upečatljivost poruci koju gласnici Božji objavljuju svetu. Stanje u kojem se svet nalazi i ono što se može nazreti u budućnosti takvo je da to razumne i misaone ljude ozbiljno zabrinjava i uznemiruje. Ako oni koji poznaju istinu primenjuju biblijsko načelo u svom svakodnevnom životu, pokazujući da su zaista posvećeni istinom, da su stvarno sledbenici krotkog i blagog Spasitelja takvim svojim uticajem oni će pridobijati duše za Hrista.

Dokazati da ono što javno ispovedamo zaista i verujemo, možemo samo aktivnim i revnosnim služenjem Gospodu. Trajan utisak na one koji su mrtvi u prestupima i grehu, hrišćanstvo ostavlja samo onda kad se praktično pokazuje na delu. Pobožni, smerni i verni hrišćani, koji svojim postupcima pokazuju da im je objavljivanje istine za svedočanstvo svim narodima najveća želja, sakupljaju za Učitelja bogatu žetvu spasenih duša.

Monotoniju ustaljenu u našoj verskoj praksi treba prekinuti. Mi u svetu nastavljamo delo Božje, ali u tome ne pokazujemo dovoljno aktivnosti i revnovanja. Kada bismo u tome bili usrdniji, ljudi bi se osvedočili u istinitost naše poruke. Nezanimljivost i monotonija naše službe Bogu odbija mnoge iz viših društvenih slojeva, koji očekuju da vide duboku, usrdnu i posvećenu revnost. Samo zakonito priznata religija nije dovoljna za ovo vreme. Mi možemo redovno obavljati sve spoljne aktivnosti verske službe, a ipak biti tako lišeni osvežavajućeg uticaja Svetog Duha kao što su bregovi Gelvuje bili lišeni rose i dažda. Svima nam je neophodna duhovna rosa, a isto tako i blagotvorni zraci Sunca pravde da bi se naša srca smekšala i u potpunosti potčinila Bogu. U načelu treba da budemo čvrsti kao stena. Biblijske nazore treba ne samo da propovedamo, nego i da ih podupiremo doslednošću u svom svakodnevnom životu.

U radu na pridobijanju duša, oni koji se nalaze u službi Božjoj moraju da budu nadahnuti verom, puni života i odlučnosti. Imajte uvek na umu da ima duša koje će propasti ako mi, kao oruđa u Božjim rukama, ne radimo sa odlučnošću koja ne popušta niti zna za obeshrabrenost. Uvek i u svemu osećajmo svoju potpunu zavisnost od prestola milosti.

Nema nikakvog izgovora za to što je vera naših članova tako nedelotvorna i slaba. „Vratite se u Tvrđavu, sužnji, koji se nadate“ (Zah. 9,12). U Hristu se nalazi naša snaga. On je naš Zastupnik pred Ocem. Svoje vesnike On šalje u svaki deo svog suverenog nadzora da pripadnicima Njegovog naroda prenose Njegovu volju. On prisustvuje svakom skupu u svojoj Zajednici u želji da posveti, oplemeni i uzdigne svoje sledbenike. Uticaj onih koji zaista veruju u Njega predstavlja životni miris u ovom svetu. Držeći u svojoj desnici sedam zvezda, Njegova je namera da preko njih obasjava svet svojom svetlošću. Na taj način On želi da pripremi svoj narod za uzvišeniju službu u nebeskoj Zajednici. Zaista je velika dužnost koju nam je poverio. Nastojmo da tu dužnost izvršavamo savesno, tačno i odlučno. Pokažimo svojim životom šta je sve istina učinila za nas.

Nadahnuti zapis u Otkrivenju 2,1: „Onaj što hodi posred sedam svijećnjaka zlatnih“ ukazuje na Hristov odnos prema Zajednici u svim vremenima i na svakom mestu. Skupovima svojih vernika On prisustvuje svuda širom sveta. S najvećom pažnjom i interesovanjem On budno prati da li je njihovo duhovno stanje takvo da mogu doprineti napretku Njegovog carstva. Prisustvujući (Svetim Duhom) svakom sastanku svoje Zajednice, On dobro poznaje svakog pojedinca koji je povezan sa Njegovom službom. Ispunjavajući srca takvih svetim uljem, On tačno zna koji od njih to savesno i verno prenose na druge. Oni koji Hristovo delo verno i savesno nastavljaju na ovom svetu, prikazujući i rečju i delom Njegov karakter i tako izvršavaju nameru s kojom ih je On pozvao, veoma su dragoceni u Božjim očima. U takvima Hristos nalazi pravo zadovoljstvo kao što se baštovan raduje lepo uređenoj bašti i mirisu cveća koji je sam zasadio.

Da bi se u razvoju raznih misionarskih poduhvata dostigao nivo na kojem se sada nalaze, bilo je neophodno mnogo samoodricanja, samopožrtvovanosti, nesavladive energije i mnogo molitava. Postoji opasnost da neki od onih koji sada stupaju na pozornicu aktivnosti postanu nedelotvorni, smatrajući da tako veliko samoodricanje i marljivost, tako teški i mučni naponi koji su obeležavali iskustvo prvoboraca ove poruke sada više nisu neophodni; da su se vremena promenila; i da pošto delo sada raspolaže sa više sredstava nije neophodno da se izlažu tako mučnim naporima kao oni koji su bili pozvani u rad na samom početku poruke.

Međutim, da se u sadašnjem razvoju dela ispoljavaju ona ista marljivost i samopožrtvovanje kao na njegovom početku, videli bismo stotruko veće rezultate.

Da bi delo u planiranim aktivnostima nastavilo da se razvija na istoj visini na kojoj je otpočeto, moralna podrška ne sme ni u kom pogledu izostati. Novi priraštaj moralne snage mora se stalno ohrabrivati. Ako oni koji se sada angažuju kao radnici u delu Božjem smatraju da se mogu opustiti u svojim naporima, da samoodricanje i stroga štednja ne samo u finansijskom pogledu, nego i u pogledu vremena sada više nisu neophodni, delo će neizbežno nazadovati. Radnici naših dana treba da u pogledu pobožnosti, energije i istrajnosti budu na istom nivou kao i osnivači ovog dela.

Delo se tako proširilo da danas obuhvata ogromnu teritoriju, i broj vernika se sve više uvećava. To još uvek ni izdaleka nije dovoljno, jer se moglo postići znatno više da je sačuvan onaj misionarski duh koji se ispoljavao u prvim danima. Radnik koji nema takvog duha nanosi samo štetu i sramotu delu Božjem. Umesto da napreduje kako bi to prema Božjoj nameri trebalo da bude, delo stvarno nazaduje. Sadašnji broj članstva i širenje dela ne mogu se upoređivati s onim što je bilo u početku. Razmislimo šta bi se moglo postići kad bi se svaki radnik svom dušom, telom i duhom posvetio Bogu onako kao što bi to trebalo.

U sejanju jevanđeljskog semena i duhovnom obrađivanju zasejanog tla naši članovi treba da sarađuju sa radnicima u nadi da će sa njima učestvovati i u žetvi. U tome se, zbog zlog srca neverovanja, nailazi na mnoge nastranosti, na ometanje svetih planova i najpredanijih napora. Ali delo se mora nastaviti. Srce čije tlo obrađujete često je veoma uporno u zlu, ali neobrađivana krčevina mora se duboko uzorati i zasejati semenom pravde. Ne zaustavljajte se, Božji ljubljani učitelji, kao da sumnjate da li će rad koji nastavljate uroditi očekivanim plodom. Ne odustajte niti gubite hrabrost. Oni koji seju u suzama žnjeće u radosti. „Jer mi smo Božji saradnici; a vi ste Božja njiva, Božja građevina“ (I Kor. 3,9). Imajte uvek na umu da se ne možete osloniti samo na sebe.

Molimo se Gospodu, kao nikad do sada, ne samo da pošalje radnike na veliko žetveno polje, nego i da naša predstava o istini bude tako jasna da kada glasnici istine dođu možemo prihvatiti poruku i poštovati glasnike.

MISIONARSKI RAD U SVOJOJ ZEMLJI

Upozorenja upućena Efeskoj crkvi

Obraćajući se Efeskoj crkvi, Verni Svedok kaže: „No imam na tebe što si ljubav svoju prvu ostavio. Opomeni se, dakle, otkuda si pao, i pokaj se, i prva djela čini; ako li ne, doći ću ti uskoro, i ukloniću svijetnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ“ (Otkr. 2,4.5).

Bezazlena detinja jednostavnost i revnost bile su u početku obeležje verskog života Efeske crkve. Iskrena, živa i usrdna ljubav prema Hristu bila je veoma izrazita. Vernici su nalazili radost u ljubavi Božjoj jer im je Hristos stalno bio u srcu. Odavanje slave Bogu uzdizalo se stalno sa njihovih usana i njihovi izrazi zahvalnosti bili su u sazvučju sa blagodarnošću nebeske porodice.

Svet je po načinu njihovog življenja video da su bili sa Isusom. Grešnici su pokajanjem dobijali oprostaj i posvećenje, čistili se od greha i bili dovođeni u zajednicu s Bogom preko Njegovog Sina. Vernici su iskreno nastojali da prime i poslušaju svaku Reč Božju. Ispunjeni ljubavlju prema svom Spasitelju, smatrali su svojim najuzvišenijim ciljem da pridobiju duše za Njega. Dragoceno bogatstvo Hristove milosti nisu sebično nagomilavali samo za sebe. Shvativši značaj svog poziva i svu težinu i važnost poruke: „Mir na zemlji, među ljudima dobra volja“ (Luka 2,14), goreli su željom da te radosne vesti odnesu do najudaljenijih krajeva zemlje.

Članovi crkve bili su jedinstveni u osećanjima, u misli i delu. Ljubav prema Hristu bila je zlatni lanac koji ih je povezivao međusobno. Težili su da što potpunije i što savršenije upoznaju Gospoda, i svojim prisustvom unosili su svetlost, utehu, prijatno raspoloženje i mir. Posećivali su siročad i udovice u njihovim nevoljama, držeći se uvek neopoganjenim od sveta. Smatrali su da bi postupajući drugačije praktično protivrečili svojoj veri i odrekli se svoga Spasitelja.

Delo je napredovalo u svim velikim centrima. Mnogi su, obrativši se, osećali da o neprocenjivom blagu koje su na taj način primili moraju da govore i drugima. Oni nisu mirovali sve dok zrake svetlosti koja je obasjala njihov um nisu preneli i na druge. Mnoštvo nevernika je na taj način upoznato sa razlozima hrišćanske nade. Lični, duboko nadahnuti pozivi, toplo su upućivani grešnicima, zabludelim, odbačenima i onima koji i pored tvrdnje da poznaju istinu „više mare za slasti nego za Boga“ (II Tim. 3,2-5).

Ali posle izvesnog vremena prvobitna revnost vernika i njihova ljubav prema Bogu i prema bližnjima počese da nestaju. Hladnoća se i neosetno uvlačila u crkvu. Pojaviše se nesuglasice, i oči mnogih nisu više gledale u Isusa kao u Začetnika i Svršitelja vere. Mase sveta, koje su savesnom primenom istine u životu vernika mogle biti osvedočene i obraćene, ostale su neopomenute. Tada je Verni Svedok napred navedenu poruku uputio pripadnicima Efeske crkve. Nedostatkom

interesovanja za spasavanje duša oni su pokazali da su izgubili svoju prvu ljubav; jer niko ne može da ljubi Boga svim srcem, umom, dušom i snagom, a da ne ljubi one za koje je Hristos dao svoj život. Bog ih je pozvao da se pokaju i da se vrate svojim prvim delima; u suprotnom zapretio je da će ukloniti njihov svetnjak sa njegovog mesta.

Zar se ovo iskustvo Efeske crkve ne ponavlja i u iskustvu Zajednice naše generacije? Kako Zajednica naših dana, koja je primila znanje o Božjoj istini, upotrebljava to znanje? Kada su njeni članovi prvi put upoznali neizrecivu Božju milost prema palom ljudskom rodu, oni nisu mogli da čute. Bili su ispunjeni čežnjom da u prenošenju primljenih blagoslova i na druge sarađuju s Bogom. I dok su davali drugima, i sami su stalno primali. Oni su napredovali u milosti i u poznavanju Gospoda Isusa Hrista. A kako je to danas?

Braćo i sestre, vi koji tvrdite da odavno verujete u istinu, pitam vas pojedinačno: Da li je vaš svakodnevni život u skladu sa svetlošću, preimućtvima i mogućnostima koje vam nebo daje? Ovo je veoma ozbiljno pitanje. Sunce Pravde je granulo nad Zajednicom, i zato je njena dužnost da svetli. Preimućstvo je svake duše da u toj svetlosti napreduje. Oni koji održavaju neprekidnu vezu sa Hristom napredovaće u blagodati i u poznavanju Sina Božjeg, dok ne dostignu punu meru uzrasta ljudi i žena u Hristu. Kad bi svi koji tvrde da veruju u istinu u potpunosti iskoristili svoje sposobnosti i mogućnosti koje im se pružaju za rad i učenje, postali bi jaki u Hristu. Ma kakav bio njihov poziv u životu bilo da su zemljoradnici; mehaničari, umni ili fizički radnici, učitelji ili pastori ako se u potpunosti posvete Bogu, svi mogu da budu delotvorni u radu za nebeskog Učitelja.

Međutim, šta članovi Zajednice čine da bi se mogli nazvati „pomagači Bogu“ ili „Božji saradnici“ (I Kor. 3,9). Gde vidimo stvarne napore u zalaganju za duše? Gde vidimo članove Zajednice potpuno obuzete verskim temama u razgovoru i potpuno potčinjene volji Božjoj? Gde vidimo hrišćane koji se osećaju dužnima da Zajednicu učine duhovno progresivnim i oštromnim narodom, uvek spremnim da primljenu svetlost prenosi i na druge? Gde su oni koji ne ograničavaju niti radnim vremenom mere svoje napore učinjene iz ljubavi prema Učitelju? Naš Iskupitelj je videći trud svoje duše bio zadovoljan; kako u tom pogledu stoje oni koji tvrde da su Njegovi sledbenici? Hoće li i oni biti zadovoljni kada ugledaju plodove svog truda?

Zašto u Zajednici ima tako malo vere, tako malo duhovne snage? Zašto je tako mali broj onih koji su spremni da uzmu Hristov jaram i da nose Njegovo breme? Zašto se vernici moraju toliko podsticati i prosto nagoniti da rade za Hrista? Zašto tako malo njih mogu da otkriju tajne iskupljenja? Zašto zraci Hristove pripisane pravde ne blistaju kao svetlost ovome svetu preko onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici?

Posledice neaktivnosti

Kada ljudi svoje snage upotrebljavaju u skladu sa Božjim uputstvima, njihovi talenti se umnožavaju a njihove sposobnosti uvećavaju, i oni u svom nastojanju da spasu izgubljene dobijaju nebesku mudrost. Ali kada članovi Zajednice bezbrižno i ravnodušno zanemaruju svoje Bogom dane dužnosti da ono što su primili dele i sa drugima, kako mogu očekivati da im se poveri to nebesko blago? Kada oni koji za sebe tvrde da su hrišćani ne osećaju teret odgovornosti da duhovno prosvećuju one koji su u mraku zabluda, kad prestanu da blagodat stečenog znanja prenose na druge, oni gube moć duhovnog razlikovanja, nisu više u stanju da pravilno cene bogatstvo nebeskih darova; i pošto ih sami ne cene, oni ne uviđaju ni potrebu da ih preporučuju drugima.

U raznim mestima vidimo okupljanje velikog broja vernika na našim skupovima. Tu oni redovno stižu znanje o istini, i mnogi od njih sa zadovoljstvom slušaju Reč života, ne trudeći se uopšte da primljenu svetlost prenose i na druge. Oni se ne osećaju odgovornima za dalje širenje dela, i njihova

zainteresovanost za spasavanje duša je posve neznatna. U svojim ovozemaljskim poslovima oni su veoma revnosni, ali veru uopšte ne unose u svoj poslovni život. Oni kažu: „Religija je religija, a posao je posao“. Oni veruju da i religija i poslovni interesi imaju svoje mesto u životu, ali naglašavaju: „Neka te oblasti ipak ostanu odvojene“. Zbog propuštenih prilika i zloupotrebe datih preimućstava, članovi takvih skupština ne napreduju „u blagodati i u poznanju Gospoda našega Isusa Hrista“ (II Petr. 3,18). Zato su tako slabi u veri, oskudni u duhovnom znanju, i deca u verskom iskustvu. Oni nisu potpuno ukorenjeni i utemeljeni u istini. Ako ostanu u takvom stanju, neizbežno će podleći nekoj od mnogobrojnih obmana ovih poslednjih dana, jer će im nedostajati duhovni vid da bi razlikovali istinu od zablude.

Bog svojim propovednicima daje poruku istine koju oni verno treba da objavljuju. Članovi su dužni da to prihvate i na svaki mogući način prenose drugima, hvatajući prve zrake svetlosti i šireći ih dalje. Naš je veliki propust što smo u tome godinama zaostajali. Propovednici su pretraživali Reč Božju kao sakriveno blago, otvarali kovčeg i ukazivali na blistavi sjaj dragulja istine; ali članovi nisu učinili ni stoti deo onoga što Bog od njih s pravom očekuje. Od naroda koji stalno sluša propovedi jednu za drugom, a primljene pouke ne primenjuje u praksi, ne može se ni očekivati ništa drugo osim sve većeg opadanja i izopačenosti u verskom životu. Bogom dane sposobnosti, ako ih ne primenjujemo u praksi, neizbežno zakržljavaju. I što je još gore, ako se članovi prepuste duhovnoj neaktivnosti, sotona će naći način da ih zaposli. On zaposeda njivu srca, uvlači ih u poslove koji zaokupljaju sve njihove energije, uništavaju njihovu duhovnost i čine ih samo mrtvim teretom za Zajednicu.

Mnogi među nama kad bi ozbiljno razmislili o načinu na koji koriste svoje vreme uvideli bi da njihova potpuna neaktivnost predstavlja grešno zanemarivanje njihovih Bogom danih talenata. Okorelošću svoga srca, braćo i sestre, vi zadajete bol svome Iskupitelju i svetim anđelima. Hristos je dao svoj život za spasenje duša, a vi koji ste upoznali Njegovu ljubav, ulažete tako malo napora da blagoslove Njegove milosti prenesete onima za koje je On umro. Takva ravnodušnost i zanemarivanje dužnosti zaprepašćuju anđele. Sa dušama koje ste tako zanemarili moraćete da se sretete na Božjem sudu. Na taj veliki dan bićete potpuno osvedočeni da ste krivi i sami ćete sebe osuditi. Gospod neka vas navede na pokajanje dok ne bude prekasno. On neka vam oprostí što ste rad u Njegovom vinogradu, koji vam je stavio u životni zadatak, tako sramno zanemarili.

„Opomeni se, dakle otkuda si pao, i pokaj se, i prva djela čini; ako li ne, doći ću ti uskoro i ukloniću svijetnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ“ (Otkr. 2,5).

O, kako je malo onih koji poznaju vreme svoga pohođenja! Kako je čak i među onima koji tvrde da veruju u sadašnju istinu malo onih koji prepoznaju znake vremena i shvataju šta ćemo morati da preživimo pre nego što dođe kraj! Danas smo još pod zaštitom Božje milosti i Njegovog dragog i strpljivog odlaganja; ali koliko će još dugo Njegovi anđeli zadržavati četiri vetra da ne pustoše Zemlju?

I pored neizrecive milosti Božje prema nama, kako je u Zajednici malo zaista poniznih i pobožnih, posvećenih i bogobojažljivih slugu Hristovih! Kako je malo onih čija su srca puna blagodarnosti i zahvalnosti što su pozvani i počastvovani preimućstvom da daju svoj doprinos delu Božjem i da budu sudeonici s Hristom u Njegovom stradanju!

Veliki deo onih koji sačinjavaju naše verske skupove danas su mrtvi u prestupu i gresima. Oni dolaze i odlaze kao što se vrata pokreću na svojim šarkama. Oni godinama samozadovoljno slušaju najozbiljnije i najuzbudljivije istine, ali ih ne primenjuju u svom svakodnevnom životu. Zbog toga su sve manje i manje svesni vrednosti i značaja dragocenih istina. I najuzbudljivija svedočanstva ukora i opomena ne mogu da ih probude i pokrenu na pokajanje. Najslađe melodije koje dopiru od Boga i koje mogu da se čuju sa ljudskih usana opravdanje verom i Hristova pravda ne nailaze u

njima na odziv odgovornosti, ljubavi i zahvalnosti. Iako nebeski Trgovac izlaže pred njima najskupocenije dragulje vere i ljubavi, iako ih najusrdnije poziva da kupe od Njega „zlata žeženoga u ognju“ i „bijeke haljine“ da se obuku, i „mast očinju“ da bi progledali, oni u srcu ostaju potpuno nepopustljivi prema Njemu, i ne pristaju da svoju duhovnu mlakost zamene ljubavlju i revnovanjem. Iako formalno ispovedaju veru, oni se odriču sile pobožnosti. Ako i dalje ostanu u takvom stanju, Bog će ih odbaciti. Oni sami sebe čine nedostojnim i nepodobnim za članove Njegove porodice.

Pridobijanje duša glavni cilj

Ne treba smatrati da jevanđeljski rad zavisi uglavnom samo od propovednika. Svakom pojedinačno Bog je poverio izvestan zadatak u vezi sa svojim carstvom. Svaki onaj koji ispoveda Hristovo ime treba da bude usrdan i nesebičan radnik, spreman da brani načela pravde. Svaka duša treba aktivno da učestvuje u unapređivanju dela Božjeg. Ma kakav bio naš poziv u životu, kao hrišćani dužni smo učiniti sve što je u našoj moći da svet bude zaista upoznat sa Hristom i Njegovom naukom. Svi treba da budemo misionari, i glavni cilj neka nam bude pridobijanje duša za Hrista.

Širenje svetlosti i objavljivanje poruke o Njegovoj ljubavi, Bog je poverio svojoj Zajednici. Naš zadatak je ne da ljude osuđujemo i proglašavamo krivima, nego da ih privodimo Hristu, preklinjući ih da se izmire s Bogom. Te duše mi treba da hrabrimo i da ih privlačimo, tako ih možemo pridobiti za Spasitelja. Ako to nije naš interes, ako Bogu uskraćujemo službu srca i života, mi praktično zakidamo uticaj, vreme, novac i trud koji Mu dugujemo. Propuštajući da poslužimo na korist i blagoslov svojim blišnjima, mi zakidamo Boga, jer Ga na taj način lišavamo slave koju bi primio obraćenjem tih duša.

Počnite sa onima koji su vam najbliži

Neki koji odavno tvrde da su hrišćani, a ipak se ne osećaju odgovornima za duše koje propadaju u senci njihovog sopstvenog doma, možda misle da im je zadatak da rade u nekoj stranoj zemlji; ali gde su dokazi da su oni osposobljeni za takav rad? Čime oni to dokazuju da zaista osećaju teret odgovornosti za duše? Takvi prvo treba da se obuču i disciplinuju u sopstvenoj kući. Da su zaista obraćeni, prava vera i ljubav prema Hristu probudile bi u njima najusrdniju želju da spasavaju one koji su im najbliži. Sve svoje duhovne snage oni bi upotrebili da privedu Hristu upravo te duše, učeci ih Njegovoj krotosti i poniznosti. Tek tada bi, ako je to volja Božja, bili spremni da pođu i u strane zemlje.

Neka oni koji zaista žele da rade za Boga otpočnu to u svom domaćinstvu, u najbližem susedstvu i među svojim prijateljima. Tu se može naći veoma povoljno misionarsko polje. Takav misionarski rad prava je provera koja će pokazati njihovu sposobnost ili pak nesposobnost za rad u širem polju.

Primeri Filipa i Natanaila

Doživljaj Filipa i Natanaila predstavlja primer pravog misionarskog rada u svom najbližem okruženju. Videvši Isusa, Filip se osvedočio da je On zaista očekivani Mesija. U svojoj radosti zaželeo je da tu dobru vest prenese i svojim prijateljima. Želeo je da istinu koja je njemu donela toliko utehe podeli i sa Natanailom. Prisustvo prave vrline u srcu uvek se otkriva njenim očevitim rasprostranjem. Filip pođe da potraži Natanaila, koji se upravo molio pod jednom smokvom, i čim je začuo poziv odmah se odazva sa mesta na kom se molio. Natanailo nije imao preimućstvo da sluša Hristove reči, ali je u duhu bio privučen k Njemu. Žudeo je za svetlošću, i upravo u tom

trenutku najiskrenije se molio za to. Filip radosno uskliknu: „Nađosmo Onoga za koga Mojsije u zakonu pisa, i proroci Isusa, sina Josifova, iz Nazareta“ (Jovan 1,45). Odazivajući se Filipovom pozivu, Natanailo potraži Spasitelja i nađe Ga, a zatim se i sam pridruži delu pridobijanja duša za Hrista.

Jedan od najdelotvornijih načina da se primljena svetlost prenese i na druge je lični i samostalni rad. U krugu porodice, kraj ognjišta svojih suseda, pored bolesničke postelje, možete na nenametljiv način mirno čitati Svete spise i progovoriti koju reč o Hristu i istini. Tako možete sejati dragoceno seme istine koje će niknuti i jednog dana doneti svoj rod.

Porodica kao misionarsko polje

Naš rad za Hrista treba da otpočne sa članovima porodice u našem domu. Vaspitavanje dece i mladih treba da bude drugačije od onoga što je praktikovano u prošlosti. Njihov duhovni napredak i njihova opšta dobrobit zahtevaju daleko više truda i pažnje nego što im se dosad poklanjalo. Nijedna misionarska oblast nije značajnija od ovoga. Poukom i ličnim primerom roditelji treba da uče svoju decu kako da se zalažu za neobraćene. Decu i mlade treba tako vaspitavati da saosećaju sa starima i ucveljenima, da rado pomažu u ublažavanju patnji siromašnih, bolesnih i nevoljnih. Treba ih učiti da rado učestvuju u misionarskom radu; i od najranijeg detinjstva treba im u dušu ulivati svest o potrebi samoodricanja i žrtve za dobro drugih i za napredak Hristovog dela kako bi mogli da postanu Božji saradnici.

Ali da bi se ikada naučili pravom misionarskom radu za druge, prvo se moraju naučiti da rade za one u svojoj porodici koji imaju prirodno pravo na njihovu ljubav i uslugu. Svako dete treba naučiti da iz poštovanja prema drugima rado preuzima svoj deo domaćih dužnosti i obaveza. Dete nikada ne treba da se snebiva ili usteže kad se od njega zatraži da u kući nešto uradi svojim rukama ili da potrči izvršavajući ono što mu se kaže. Dok je tako zauzeto, ono neće stvarati naviku nemarnosti i popuštanja grehu. Koliko časova mladi propuštaju uzalud koje bi mogli da upotrebe korisno preuzimajući na svoja snažna mlada pleća deo neizostavnih porodičnih obaveza, pokazujući na taj način svoju ljubav i pažnju prema ocu i majci. Oni takođe treba da budu duboko utemeljeni u načelima zdravstvene reforme i brizi o svom zdravlju.

O, kada bi roditelji uz molitvu i u dobroj zabrinutosti gledali na večnu dobrobit svoje dece! Oni treba najozbiljnije da se zapitaju: Nismo li bili bezbrižni i lakomisleni? Nismo li zanemarili ovu svetu dužnost? Nismo li prepustili svoju decu da postanu meta i igračka sotoninih kušanja? Zar nećemo pred Bogom morati da polažemo ozbiljan račun zato što smo dozvolili da naša deca svoje talente, vreme i uticaj upotrebljavaju nasuprot istini i nasuprot Hristu? Nismo li zanemarili svoju dužnost kao roditelji i tako povećali broj podanika sotoninog carstva?

Duhovni rad u oblasti porodice mnogi su sramno zanemarili, i vreme je da se primene božanski lekovi i Njegovi izvori pomoći da bi se ovo zlo otklonilo i stanje popravilo. Kakav izgovor oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici mogu da nađu za to što svoju decu ne uče da rade za Njega?

Božja je namera da porodice na zemlji budu simbol nebeske porodice. Hrišćanski dom, koji se zasniva i vodi u skladu sa božanskim planom, predstavlja jednu od najuspešnijih pokretačkih snaga u formiranju hrišćanskog karaktera i potpomaganju Njegovog dela.

Ako roditelji žele da u svojoj porodici vide bolje duhovno stanje, oni sami treba da se u potpunosti posvete Bogu saradjujući s Njim u delu korenite promene u celokupnom svom domaćinstvu.

Ako svojim domom upravljamo kao što treba, mi nećemo dopustiti da nam deca odrastu u nemarnosti i ravnodušnosti prema Božjim izričitim zahtevima da pomažu svima oko sebe kojima

njihova pomoć zatreba. Kao Božje nasleđe takva deca i mladi biće osposobljeni da se bez ikakvog ustručavanja prihvate posla tamo gde se zateknu. Svetlost koja će blistati iz takvih domova značiće posebnu blagodat za one koji su u tom pogledu još uvek neznalice, upućujući ih Onome koji je izvor svakog korisnog znanja. Na taj način može se izvršiti snažan uticaj za Boga i za Njegovu istinu.

Poučavanje članova za misionarski rad

„Stražaru, šta bi noćas? (Is. 21,11). Da li su stražari od kojih se ovo traži osposobljeni da svojoj trubi daju određen zvuk? Da li pastiri savesno vode brigu o stadu kao oni koji će morati da za to polože račun? Da li propovednici bdiju nad dušama koje su poverene njihovoj brizi, imajući na umu da su iste otkupljene krvlju Hristovom? Veliki nalog za spasavanje izgubljenih mora se izvršiti, a kakve napore mi ulažemo u tom pravcu? Našim članovima suviše se drže propovedi; ali da li su oni poučeni kako da rade za one radi kojih je Hristos dao svoj život? Da li je način rada osmišljen i iznesen pred njih tako jasno da svaki od njih uvidi neophodnost ličnog učestvovanja u delu Božjem? Očevidno je da sve te propovedi koje su održane nisu donele željene rezultate, nisu podstakle razvoj većeg broja samopožrtvovanih radnika. Ovaj predmet treba smatrati izuzetno važnim. Jer može imati najozbiljnije posledice. U pitanju je naša večna budućnost. Duhovni život mnogih u Zajednici vene i odumire zato što svojim talentima ne doprinose širenju svetlosti. Pouke, kao uputstva od samog Gospoda, kako svi koji su primili svetlost mogu i treba da je praktično primene, treba davati veoma pažljivo i oprezno. Oni kojima je poveren duhovni nadzor nad skupštinama treba da talentovanim članovima poveravaju odgovarajuće dužnosti, poučavajući ih u isto vreme kako mogu na najbolji način da pomažu drugima i da im posluže na blagoslov.

Treba iskoristiti svaku mogućnost da se znanje o istini prenese hiljadama onih koji iznesene dokaze znaju da procene, i koji će stvarnu sličnost sa Hristom znati da cene ako im pružimo priliku da je vide u nama. Misionske sastanke treba koristiti za praktično obučavanje prisutnih kako se obavlja misionarski rad. Bog s pravom očekuje od Zajednice da svoje članove pravilnim obučavanjem osposobi za misiju prosvetavanja sveta. Stotinama vernika treba omogućiti takvo obučavanje koje će ih navesti na odluku da svoje dragocene talente stave u opticaj. Korišćenjem ovih talenata mogu se razviti ljudi osposobljeni za položaje od najvećeg poverenja i ugleda, ljudi spremni da se čvrsto drže načela čistote i neizopačenosti. Na taj način može se učiniti mnogo za Gospoda.

Pokrenite članove Zajednice na rad

Talenti mnogih koji poseduju stvarne sposobnosti rđaju zbog neaktivnosti, jer ne znaju u kojoj grani ili oblasti misionarske delatnosti bi mogli da posluže. Oni koji za to imaju sposobnosti treba da ovim neaktivnim članovima ukažu na grane ili oblasti dela u kojima oni mogu da učestvuju. U mnogim mestima treba obrazovati male misije u kojima će se ljudi i žene poučavati kako da upotrebe i na taj način umnože svoje talente. Svima treba omogućiti da shvate šta se od njih očekuje, i mnogi koji su sada neiskorišćeni postaće pravi radnici.

Parabolu o talentima treba svima objasniti. Članovima Zajednice treba naglašavati činjenicu da oni predstavljaju svetlost svetu i da Gospod od njih s pravom očekuje da u skladu sa svojim različitim sposobnostima primljenu svetlost i blagoslov prenose i na druge. Bez obzira da li su bogati ili siromašni, veliki ili mali, Bog ih poziva da Mu aktivno i delotvorno služe. Za brigu o nastavljanju svog dela na Zemlji On se oslanja na Zajednicu, i od svojih sledbenika očekuje da svoju dužnost izvršavaju kao razumna bića. Stoga je zaista neophodno da se svaka ma i

najneznatnija prirodna i obučavanjem razvijena sposobnost uma i duše, stavi u službu spasavanja duša.

Nemojte, u težnji da učinite nešto veliko, zanemarivati male pojedinosti. Učestvujući u nekom manjem poduhvatu vi možete biti uspešni, dok u pokušaju da izvršite veći zadatak možete doživeti potpun neuspeh i pasti u obeshrabrenost. Prihvatite se posla kad god vidite da nešto treba da se uradi. Prihvatajući rado sve što možete da uradite svojim rukama, razvićete svoje talente i spremnost i za nešto veće u životu. Omalovažavajući prilike koje im se u tom pogledu svakodnevno ukazuju i zanemarujući navodne sitnice, mnogi postaju tako besplodni i duhovno venu.

U ličnoj službi za Boga i bližnje svako ko to želi ima mogućnosti da učini ponešto. Neki mogu da pišu pisma svojim udaljenim prijateljima ili da pošalju određeni časopis nekome ko se interesuje za istinu. Drugi mogu davati korisne savete onima koji se nađu u izvesnoj teškoći. Oni koji znaju da neguju bolesne mogu pomoći u tom pravcu. Drugi, koji poseduju neophodne kvalifikacije, mogu davati Biblijske časove ili održavati Biblijske seminare.

U Zajednici treba iznalaziti najjednostavnije načine rada i to praktično primenjivati u praksi. Članovi koji takve planove složno prihvate i istrajno sprovode biće bogato nagrađeni; zahvaljujući takvoj praksi njihova iskustva u veri proširiće se, njihove sposobnosti razviti i njihovi napori urodiće spasavanjem duša.

I neobrazovani mogu da budu radnici

Neka niko ne misli da oni koji su neobrazovani zbog toga ne mogu da učestvuju u Božjem delu. Bog ima određeni zadatak za svakog od vas. On je odredio „svakome svoj posao“ (Marko 13,34). Svete spise možete da istražujete sami za sebe. „Riječi Tvoje kad se objave, prosvjetljuju i urazumljuju proste“ (Ps. 119,130). Možete se moliti za uspeh Božjeg dela. Na takvu molitvu iskrenog srca i upućenu u veri, nebo rado odgovara. Svako treba da radi u skladu sa svojim mogućnostima.

Svako ima delokrug svoga uticaja koji deluje ili na dobro ili na zlo. Ako je duša posvećena službi Božjoj i delu Hristovom, njen uticaj uvek će biti usmeravan tako da sakuplja sa Hristom.

U nebu je sve spremno na aktivnost, i anđeli čekaju da sarađuju sa svima onima koji planiraju kako da radosnu vest spasenja odnesu dušama za koje je Hristos dao svoj život. Anđeli „koji su poslani na službu onima koji će naslijediti spasenje“, govore pravim vernicima: „Ovo je što treba da činite: „Idite... te govorite narodu sve riječi ovoga života“ (Zah. 8,16; Djela 5,20). Ako oni kojima su upućene ove reči poslušaju ovaj nalog, Gospod će otvoriti put pred njima, stavljajući im na raspolaganje sredstva kojima će moći da nastave rad.

Pokrenite besposlene

Dušama pretila opasnost da propadnu ne poznajući Hrista i istinu, a oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici prepuštaju ih da umiru neopomenute. Naši članovi imaju talente koji su im povereni upravo zato da bi ih upotreбили u delu spasavanja duša, ali neki od njih svoje talente zavezuju u ubrus i zakopavaju u zemlju. Koliko se takvi besposličari mogu uporediti sa anđelom koji je u viziji viđen kako leti posred neba, objavljujući večno jevanđelje zapovesti Božje i veru Isusovu? Kakav način preklinjanja i najusrdnijih poziva bi te besposličare mogao pokrenuti na rad za Učitelja? Šta još reći lenjom članu Zajednice da bi shvatio koliko je neophodno da svoj talenat izvadi iz zemlje i da ga praktičnom primenom „preda trgovcima“? Ni za jednog besposličara i lenjivca u carstvu nebeskom neće biti mesta. O, da bi sam Bog uspavanim članovima Zajednice predočio suštinu ovog predmeta u svojoj njegovoj važnosti! O, da bi se Sion zaista probudio, obukao svoje krasne haljine i

zablistao obasjan slavom Gospodnjom!

Mnogo je rukopoloženih propovednika koji nikada ne ispoljavaju pravu pastirsku brigu za stado Božje, koji nikad ne bdiju budno nad dušama kao oni koji će za to morati da polažu račun. Umesto da se duhovno razvija, crkva postaje sve slabija, zavisno i nedelotvorno udruženje svojih pripadnika. Njeni članovi, naučeni da se oslanjaju samo na propovedanje sa katedre, u radu za Hrista ne preduzimaju skoro ništa. Oni ne donose očekivani rod, nego se sve više odaju sebičnosti i neverovanju. Svoju nadu i pouzdanje oni polažu na propovednika, očekujući da on svojim naporima održava u životu njihovu tako oslabljenu veru. Zato što članovi nisu pravilno upućeni od strane onih koji su Bogom postavljeni da budu njihovi dušebrižnici, mnogi postaju lenje sluge, zakopavajući svoje talente u zemlju i još se žale da Gospod nepravedno postupava s njima. Oni očekuju da im se ukazuje pažnja i nega kao nekoj bolesnoj deci.

Ovakvo stanje duhovne iznemoglosti ne bi smelo da se i dalje nastavlja. U Zajednici se mora izvršiti bolja organizacija rada da bi se njeni članovi naučili kako da dobijenu svetlost prenose i na druge, čime bi se i sami ojačali u veri i proširili svoje znanje. Dok drugima daju ono što su primili od Boga, oni se i sami još više učvršćuju u veri. Delotvorna Zajednica je duhovno živa Zajednica. Mi se u nju ugrađujemo kao živo kamenje, i svaki kamen treba da zrači svetlošću. Svaki hrišćanin upoređuje se u Reči Božjoj sa dragim kamenom čije uglačane strane reflektovanjem svetlosti šire Božju slavu.

Ideja da sav teret rada i odgovornosti mora da nosi samo propovednik veoma je pogrešna. Preopterećen prekomernim radom i malaksao, on može da ode prevremeno u grob, dok bi da je teret prema Božjem planu podelio sa drugima još mogao da živi. Da bi se teret rada i odgovornosti mogao pravilno raspodeliti, i članove i radnike treba obučiti da se ugledaju na Hrista i da rade kao što je On radio.

Mladi treba da budu misionari

Nipošto ne zanemarujte mlade; oni treba da učestvuju i u radu i u odgovornostima. Ukazati pomoć drugima i poslužiti im na blagoslov, oni treba da smatraju ličnom odgovornošću. Čak i decu treba učiti da sitne usluge ljubavi i milosrđa ukazuju onima koji su u životu manje srećni od njih.

Neka vodeći ljudi u Zajednici stvaraju planove kako što uspešnije obučiti mlade da pravilno upotrebe talente koji su im povereni. Stariji članovi treba saosećajno da teže što usrdnijem zalaganju za dobrobit dece i mladih u Zajednici. Neka propovednici upotrebe svu svoju pronicljivost u stvaranju planova kako pridobiti mlade u Zajednici da zajedno s njima sarađuju u misionarskim poduhvatima. Ali ne zanosite se mišlju da njihovo interesovanje možete održati samo držanjem dugih propovedi o tome na misionarskim časovima. Osmislite način na koji ćete ih oduševiti i probuditi u njima življe interesovanje. Neka svi učestvuju u radu. Naučite mlade da zadatke kojih se prihvate verno i izvršavaju, i da od sedmice do sedmice o tome podnose i izveštaje na misionarskom času, prepričavajući šta su pri tom iskusili i kakav su uspeh ostvarili milošću Hristovom. Kada bi takve izveštaje podnosili oni koji su zaista posvećeni radu za Hrista, misionarski časovi ne bi bili dosadni i zamorni, već bi budili živo interesovanje i pažnja prisutnih ne bi izostajala.

U svakoj skupštini članove treba obučavati da svoje vreme posvete pridobijanju duša za Hrista. Kako se za članove Zajednice može reći: „Vi ste vidjelo svijetu“, ako oni zaista ne šire primljenu svetlost?

Oni kojima je poverena briga za Hristovo stado treba da budu svesni svoje dužnosti i da mnoge

duše pokrenu na rad.

Članove Zajednice treba probuditi

Uskoro će doći do neobičnih i naglih promena, i pripadnici Božjeg naroda treba da budu obdareni Svetim Duhom da bi se naoružani tom nebeskom mudrošću mogli suočiti sa iznenadnim događajima ovog veka i stati na suprot demoralisućim pokretima koji preplavljaju svet. Samo ako Zajednica ne spava, ako sledbenici Hristovi budno bdiju i mole se, oni će imati svetlost da pravilno procene i prepoznaju pokrete neprijatelja.

Kraj svemu se zaista približio! Bog poziva Zajednicu da sredi ono što je još ostalo nedovršeno. Saradnici Božji, vi ste Hristovim nalogom ovlašćeni da i druge povedete sobom u Njegovo carstvo. Vi treba da budete živi Božji predstavnici, kanali svetlosti za ovaj svet; svuda oko vas nalaze se nebeski anđeli sa Hristovim nalogom da vas krepe, snaže i podržavaju u radu na spasavanju duša.

Pozivam članove Zajednice u svim delovima sveta: Budite narod potpuno odvojen i različit od ovog sveta u svetu, ali ne od sveta: reflektujući blistave zrake Sunca pravde, budite čisti, sveti i neokaljani u veri, noseći primljenu svetlost na sve puteve i u najzabačenije oblasti na zemlji.

Neka se članovi Zajednice probude dok ne postane zauvek prekasno. Neka se svako lično prihvati rada u delu Božjem i opravda ime Gospodnje kojim se nazvao. Neka zdrava vera i usrdna pobožnost ne daju mesta duhovnoj lenjosti i neverovanju. Kad se vera čvrsto osloni na Hrista, istina će duši pričinjavati pravo uživanje, i verske službe neće joj biti dosadne i nezanimljive. U vaše sastanke koji su sada tako nezanimljivi i lišeni duhovnosti, Sveti Duh će uneti život; ako hrišćanstvo koje ispovedate i praktično primenite u životu, svakog dana ćete sticati bogato versko iskustvo. Grešnici će se obraćati Bogu; pokrenuti rečju istine, oni će govoriti kao i neki dok su slušali Hristovo izlaganje: „Čuda se nagledasmo danas“.

Imajući u vidu šta bi moglo da bude ako Zajednica odgovori svojim Bogom danim obavezama, hoće li njeni članovi i dalje spavati, ili će se probuditi i postati svesni časti koja im se ukazuje u Božjem milostivom providenju? Hoće li oni, sabravši poverenja koja su nasledili i koristeći se sadašnjom svetlošću, uvideti neophodnost ustajanja od sna, kako bi mogli da se suoče sa iznenadnim događajima koji neposredno predstoje? O, kad bi se svi probudili i pokazali pred svetom da je vera koju ispovedamo živa vera, da je pred stavnovnicima sveta ishod od životnog značaja da Hristos uskoro dolazi! Pokažimo svojim životom da zaista verujemo da se nalazimo na granicama večnog sveta.

Vernost ljudskih činilaca doprinosi ubrzavanju, a njihova nevernost usporavanju u podizanju carstva Božjeg na zemlji. Napredovanje dela najčešće sprečava izostanak saradnje ljudskog sa božanskim. Ljudi mogu upućivati molitvu: „Da dođe carstvo Tvoje; da bude volja Tvoja i na zemlji kao što je na nebu“; ali ako ovu molitvu ne primenjuju praktično u svom životu, njihovo traženje ostaće besplodno.

Ali iako ste možda slabi, zabludeli i grešni, Gospod vam nudi da saradujete s Njim. On vas poziva da prihvatite božanska uputstva. Ujedinjeni s Hristom, bićete u mogućnosti da uspešno učestvujete u Božjem delu. „Bez mene“, kaže Hristos, „ne možete činiti ništa“.

Obećanje dato preko proroka Isaije glasi: „Pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti prateća straža“ (Is. 58,8). Pravda koja treba da ide ispred nas je pravda Hristova, a straža koja prema ovom obećanju treba da nas prati je slava Gospodnja. Proučavajte dobro ovo obećanje, pripadnici crkve Boga živoga, i razmislite koliko svojim nedostatkom vere, duhovnosti i božanske sile odlažete dolazak carstva Božjeg. Kada biste bez odlaganja krenuli da radite za Hrista, anđeli bi otvarali put pred vama, pripremajući srca da prime poruku Jevanđelja. Kad bi svaki od vas bio živi

misionar, poruka za ovo vreme brzo bi bila objavljena u svim zemljama, svakom jeziku i plemenu i narodu. To je zadatak koji se mora izvršiti pre nego što Hristos dođe u sili i slavi velikoj. Sve pripadnike Zajednice pozivam da se najusrdnije mole za duhovnu prosvetljenost, kako bi mogli da shvate svoje dužnosti. Da li svaki od vas lično saraduje s Bogom? Ako ne, zašto ne? Kad nameravate da se odlučno prihvatite zadatka koji vam je nekom određen?

Za sve koji su obeshrabreni i potišteni postoji samo jedan lek vera, molitva i rad. Pripadnici naših skupština u kojima nema propovednika ne treba da budu ljubomorni niti da se zbog toga osećaju zapostavljenima. Oni sami treba da preuzmu taj teret i da se najusrdnije zalažu za spasavanje duša.

Svaki talenat u našoj Zajednici treba upotrebiti na blagoslov i dobro bližnjima i na slavu Božjeg imena. Surove i nepristupačne predele u prirodi i u pustoši divljine, Bog čini privlačnima na taj način što je među najružnije za oko posmatrača postavio i nešto izuzetno lepo i divno. Mi smo pozvani da činimo nešto slično.

Zajednici su potrebni mladi koji su spremni da se u svom radu rukovode hrišćanskim načelima, ali priprema za to mora da otpočne u porodici. Verno izvršavanje domaćih dužnosti i obaveza ima povratno dejstvo u izgradnji hrišćanskog karaktera. Dokaze o spremnosti za rad u Zajednici oni treba da pruže još u roditeljskom domu.

Gospod nas procenjuje ne prema uzvišenosti položaja na kojem se u životu nalazimo niti prema sferi našeg uticaja, nego prema vernosti kojom izvršavamo svoje dužnosti.

Ako u radu za Hrista upotrebljavamo samo trećinu talenata koji su nam povereni, preostale dve trećine deluju protiv Njega.

Slaviti Boga živeći u skladu sa Hristovim karakterom najveći je uspeh koji možemo ostvariti na ovom svetu.

POVEĆANJE OLAKŠICA U RADU

Zadatak koji nas u nastavljanju dela Božjeg očekuje svuda širom sveta, zaista je veliki; i neka niko ne zaključuje da zbog toga što se kraj približio ne treba ulagati posebne napore u podizanju raznih ustanova koje sve veći razvoj dela zahteva. Niko ne može znati dana ni časa u koji će se Gospod pojaviti, jer nam to nije otkriveno, i niko ne treba da nagađa o onome što mu nije dano da zna. Neka svako, obavljajući posao koji mu je stavljen u ruke, svakodnevno izvršava svoju Bogom određenu dužnost.

Kad nas Gospod u svom providenju pozove da napore u podizanju molitvenih domova, osnivanju škola, sanatorijuma i izdavačkih kuća, ne ulažemo više, to će biti vreme da skrstimo ruke i prepustimo Njemu da zaključi delo; ali sad nam se još ukazuje prilika da pokažemo svoju revnost za Boga i ljubav prema ljudskom rodu.

Učesnici u delu Božjem mi treba da budemo svuda širom sveta; gde god ima duša koje traže spasenje mi rado treba da priteknemo u pomoć, kako bi još mnogi sinovi i kćeri bili privedeni Bogu. Kraj se naglo približuje, i zato treba da što bolje iskoristimo svaku sposobnost koja nam je poverena i svaku delatnost koja može da doprinese napretku dela Božjeg.

Moramo osnivati škole da bismo mladima omogućili neophodno obrazovanje, i da bi se, pripravnici za propovedničku službu uzdigli na viši nivo u poznavanju Biblije i ostalih grana nauke. U stranim zemljama moramo osnivati institucije za lečenje bolesnih; moramo podizati zdravstvene misionare koji će puni samoodricanja biti spremni da ponesu krst, osposobljene da preuzmu odgovorne položaje i da vaspitavaju druge. A pored svega ovoga, Bog poziva mlade da budu misionari i u svojoj zemlji. Radnici za Boga, bilo da rade u inostranstvu ili u svojoj zemlji, treba da

budu puni samoodricanja, spremni da nose krst i da ograničavaju svoje lične želje, kako bi mogli da izobiluju u dobrim delima.

Vera koja obuhvata manje od ovoga nema hrišćansko obeležje. Vera jevanđelja je ona vera koja ima silu i vrline božanskog porekla. Da bismo pokazali da Hristos zaista boravi u nama, prestanimo trošiti novac na odevanje i nepotrebne stvari dok je delo Hristovo paralizovano zbog nedostatka sredstava, dok su naši molitveni domovi pod teretom neizmirenih dugova i dok je njegova riznica prazna. Ne stvarajte naviku da uživate u skupocenim artiklima odevanja ili nameštaja. Neka delo napreduje onako kako je počelo, u jednostavnosti, samoodricanju i veri.

Upotrebljavajte svoj novac na takav način da time svoj uticaj na dobro ne smanjujete, nego da ga činite još većim i upečatljivijim. Neka niko ne sluša sugestije da se samo verom možemo osloboditi svake bolesti i nemoći, i da stoga nema potreba za osnivanje zdravstvenih ustanova. Vera i dela su nerazdvojno povezani. Pošto Gospod uskoro dolazi treba odlučno nastojati da se broj ovih ustanova, kao olakšica u Njegovom delu, stalno uvećava, kako bi se ovo veliko delo moglo završiti u što kraćem vremenu.

Pošto naš Gospod uskoro dolazi, vreme je da svoja sredstva damo „trgovcima“ (Mat. 25,27), vreme je da svaki dinar koji možemo uštedeti uložimo u Gospodnju riznicu, da bi se za obučavanje radnika mogle podizati obrazovne ustanove po ugledu na nekadašnje proročke škole. Ako vas Gospod o svom dolasku zatekne na tom delu, On će i za vas moći da kaže: „Dobro, sluge dobre i vjerne... uđite u radost Gospodara svojega“.

Došlo je vreme kada svoje fizičke, umne i moralne snage ne smemo zloupotrebom trošiti besciljno i uništavati. Gospod želi da Njegov narod podizanje velikih ustanova namenjenih moralnom i duhovnom progresu Njegovog dela, ne ograničava više samo na nekoliko mesta u Americi. Od onih kojima je mnogo dao, Gospod s pravom očekuje da daju drugima. Uložite svoja sredstva tamo gde će ona predstavljati dobrodošlu pomoć da se svetlost istine odnese u daleke zemlje i morska ostrva, gde su ljudi još uvek u duhovnoj tami.

Poduhvat koji treba da se izvrši.

Kada bi vernici koji sa članovima porodice žive u mestima gde je stanovništvo još uvek okruženo duhovnom tamom, svojim životom širili svetlost Hristovog učenja, veliko delo bi moglo da se učini za taj narod. Sa svojim radom oni treba da počnu mirno i nenametljivo, ne tražeći ništa iz fondova Zajednice sve dok interesovanje ne postane tako opsežno da se bez pomoći propovednika rad ne može uspešno nastaviti.

Seminare i slične sastanke ne treba održavati u velikim i već izgrađenim skupštinama. Takve skupove treba organizovati u mestima gde se o istini malo zna, jer to predstavlja obeležje našeg dela i doprinelo bi širenju predstave o istini. Tu možda nećemo imati sve udobnosti; ali, zapitajmo se: Da li je Hristu bilo ugodno da napusti svoje carske dvorove? Da ostavi svu slavu i počasti koje su Mu ukazivane i svoj Uzvišeni položaj, i da se ponizi do te mere da postane kao jedan od nas? On nije prišao nepalim bićima, nego upravo onima kojima je bio najviše potreban. Na Njegov primer treba u svemu da se ugledamo i mi kojima je On poverio svoje delo.

Reč života treba da progovorimo i onima za koje možda mislimo da su tako beznadežni grešnici kao da su već u grobu. Iako nam se možda čini da su oni potpuno nespremni da slušaju ili da prihvate svetlosti istine, dužni smo da bez dvoumljenja ili kolebanja izvršimo svoj zadatak. Opasno je odlagati; jer duša kojoj ste mogli prići i otvoriti joj Sveto pismo, ukoliko to propustite, odlazi izvan granica vašeg domašaja. Sotona je neku lukavo pripremljenu zamku postavio pred njene noge, i ona će možda već sutra ostvarivati planove najvećeg Božjeg neprijatelja. Zašto odlagati

ijedan dan? Zašto ne poći na rad bez ikakvog odlaganja?

Kakva osećanja mora da obuzimaju anđele dok posmatraju mnoge od onih kojima je poverena poslednja poruka milosti kako se i pored toga što se kraj tako približio nagomilavaju u privilegovanim mestima, na sastanke dolaze samo da bi zadovoljili sopstvenu dušu i negoduju što nema više propovedi, dok za spasavanje drugih ne čine skoro ništa. Svi oni koji su živom verom zaista ujedinjeni s Hristom postaju učesnici u božanskoj prirodi. Oni od Njega stalno primaju duhovni život, i zato ne mogu da ne govore o tome.

Život se uvek ispoljava u aktivnosti. Ako je srce živo, ono životvornu krv posredstvom krvotoka šalje u svaki deo tela. One čija su srca puna duhovnog života ne treba nagoniti da to ispoljavaju. Uticaj božanskog života izliva se iz njih u bogatim tokovima blagodati. Dok se mole, dok govore, dok rade oni uvek slave Boga.

Radnici

Najveće i najtrajnije rezultate u svom radu ne postižu uvek najblistaviji i najtalentovaniji. Koji su radnici u delu Božjem najdelotvorniji? Oni koji se spremno odazivaju na poziv: „Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smjeran u srcu.“

Ako ljudi kojima je Bog poverio talente naročite inteligencije odbiju da te darove upotrebe na slavu Njegovog imena, On će ih, posle izvesnog proveravanja, prepustiti njihovoj uobraženosti; i uzeće one koji ne izgledaju tako bogato obdareni, koji nemaju tako veliko samopouzdanje, i učiniće slabe jakima zato što se oni uzdaju u Boga da učini za njih ono što sami ne mogu da učine. Bog prihvata službu koja proističe iz iskrenog srca i sam dopunjava ono što je nepotpuno.

One za koje zna da će moći da ih oblikuje i upotrebi na slavu svog imena, Gospod Isus uzima da bi odgovorili Njegovom duhovnom poimanju i On upotrebljava materijal pored kojeg bi drugi prošli, i oblikuje sve koji se daju oblikovati. Vrata za ulazak u nebo otvaraju se na vrlo jednostavan način, i Bog upotrebljava jednostavna ljudska oruđa da bi se otkrio ljudima. Jeste li okusili silu budućeg sveta? Da li iz ličnog iskustva znate šta znači uzimati telo i krv Sina Božijega? Onda, iako priznati propovednici ne „metnuše ruke“ na vas u znak rukopoloženja Hristos stavlja svoje ruke na vas govoreći: „Vi ste moji svjedoci“.

Službu onih koje Bog upotrebljava kao svoja oruđa neki mogu smatrati nedelotvornom; ali ako oni mogu da upućuju iskrene molitve, ako istinu mogu da iznose jednostavno zato što im je ona u srcu, oni će silom Svetog Duha moći da dopru do srca svojih slušalaca. Dok oni izlažu istinu u njenoj jednostavnosti, čitajući Svete spise ili pozivajući se na neke događaje iz životnog iskustva, Sveti Duh čini da izgovorena istina ostavlja dubok utisak na um i karakter slušalaca. Njihova volja potčinjava se volji Božjoj; istina koju do tada nisu razumeli sada sa živim osvedočenjem nalazi put do njihovog srca i postaje duhovna stvarnost.

POMOĆ MISIONSKIM POLJIMA

Siromaštvo i finansijska oskudica u misioniskim poljima duboko zabrinjavaju moju dušu. Ozbiljno i odlučno zalaganje u radu očekuju nas u susednim misijama; a velike potrebe za novčanim sredstvima da bi delo napredovalo i u stranim misijama, javljaju se sa svih strana. Naše misije u inostranstvu posustaju i čežnjivo očekuju pomoć. Misionari se ne potpomažu onako kako to Bog traži u svojoj Reči. Zbog nedostatka sredstava u određenim fondovima radnici nisu u mogućnosti da otvaraju nova polja.

Svuda oko nas duše propadaju u svojim gresima. Hiljade i hiljade njih svake godine odlaze u grob ne znajući ništa o Bogu i nadi na večni život. Epidemije i Božje kazne čine svoje, i duše

propadaju neopomenute zato što svetlost istine još nije osvetlila njihov životni put. Ali kako je malo onih koji osećaju teret odgovornosti zbog položaja u kojem se nalaze njihovi bližnji! Svet propada u svojoj bedi, ali to teško pokreće one koji tvrde da veruju u najuzvišeniju i najdalekosežniju istinu koja je ikada data smrtnicima. Od pripadnika svog naroda Bog traži i s pravom očekuje da budu Njegova pomoćna ruka u dopiranju do onih koji propadaju; ali mnogi se zadovoljavaju s tim da ne čine ništa. Nestalo je one ljubavi koja je Hrista navela da napusti svoj nebeski dom i da uzme na sebe ljudsku prirodu, da bi posredstvom ljudske prirode došao u dodir sa ljudskim rodом i ljudsko privukao božanskom. Pripadnike Božjeg naroda obuzela je neka duhovna obamrlost i paraliza što im ne dozvoljava da shvate potrebe ovog vremena.

Pripadnici Božjeg naroda kušaju se i proveravaju pred nebeskim svemirom; ali zbog svoje nespremnosti na žrtve u pogledu darova i priloga i neaktivnosti u službi Bogu, oni se na tom ispitu pokazuju kao neverni. Kada bi i to malo što sada ostvaruju bilo najbolje što mogu da učine, oni ne bi bili pod osudom; ali obdareni onim što imaju oni bi mogli da učine znatno više. Oni znaju, a i svet to vidi i zna da su u velikoj meri izgubili duh samoodricanja i spremnost da ponesu krst.

Svoje sluge Bog poziva da Njegovu poruku i opomene prenose svetu koji spava, mrtav u prestupu i gresima. On očekuje dragovoljne priloge od onih koji su svim srcem u delu, koji osećaju teret za duše i svesrdno se zalažu za njih da ne propadnu, nego da imaju večni život. Za duše onih koji raspolažu novčanim sredstvima sotona igra životnu igru. On nastoji da ta sredstva zadrži pod svojom kontrolom, kako se ne bi mogla upotrebiti u potpomaganju misionarskih poduhvata. Zar da i dalje ostajemo slepi za takva njegova lukavstva? Zar da mu dozvolimo da potpuno umrtvi naše osećanje dužnosti?

Pozivam našu braću širom sveta da se probude, da se u potpunosti posvete Bogu i da od Njega traže mudrost. Pozivam služitelje Zajednice da svaki u svom delokrugu uloži najusrdnije napore, podstičući vernike da prilažu svoja sredstva za potpomaganje stranih misija. Ako situacija u kojoj se nalaze strane misije ne pokrene vaša srca, širenje poslednje poruke milosti ovom svetu biće ograničeno, i delo koje Bog želi da se nastavi ostaće nedovršeno.

Poslednja godina milosti i proveravanja brzo se bliži svome kraju. Veliki dan Gospodnji upravo je pred nama. Treba da uložimo sve moguće napore da probudimo naš narod. Nastojmo da svakoj duši živo predočimo reči Gospodnje upućene preko proroka Malahije: „Od vremena otaca svojih odstupaste od uredba mojih i ne držaste ih. Vratite se k meni, i ja ću se vratiti k vama, veli Gospod nad vojskama. Ali velite: U čemu bismo se vratili? Eda li će čovjek zakidati Boga? A vi mene zakidate; i govorite: U čemu te zakidamo? U desetku i u prinosu. Prokleti ste, jer me zakidate, vi sav narod. Donesite sve desetke u spremlu da bude hrane u mojoj kući i okušajte me u tome, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta. I spriječiću vas radi proždrljivca, te vam neće kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neće vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama. I zvaće vas blaženim svi narodi, jer ćete biti zemlja puna izobilja, veli Gospod nad vojskama“ (Malahija 3,71-12).

Vreme je da poslušamo ovo učenje Reči Božje. Sve što On od nas traži za naše je dobro da bismo se u duši odvratili od greha i prihvatili ono što je ispravno i zakonito. Svima koji se obrate i prime istinu treba objasniti Božje zahteve u pogledu desetka i prinosa. Kada se duhovno probude, članovi su dužni da se odlučno prihvate ovog zadatka i da ga izvršavaju u duhu Hristovom. Sve što ljudi imaju primili su iz velike riznice Gospodnjeg izobilja, i Njemu je veoma drago da oni koji predstavljaju Njegovo nasleđe uživaju u Njegovim dobrima; ali svi koji se nalaze pod krvlju poprskanom zastavom Kneza Emanuila dužni su da svoju stalnu zavisnost od Boga i svoju obavezu prema Njemu priznaju vraćajući u Njegovu riznicu određeni deo koji je Njegova zakonita svojina. To treba ulagati u misionarske delatnosti ispunjavajući nalog koji je Sin Božji dao svojim učenicima.

„Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje svakom stvorenju“ (Marko 16,15). „Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka“ (Mat. 28,18-20).

Oni koji su zaista obraćeni ovim se pozivaju na zadatak koji zahteva i sredstva i posvećenost. Obaveza koju smo prihvatili svojim pristankom da nam se ime upiše u knjige Zajednice nameće nam i odgovornost da radimo za Boga svim sposobnostima i dobrima koje imamo. On traži nepodeljenu službu, posvećenost svim srcem, svom dušom, svim mislima i svom snagom svojom. Hristos nas je doveo u Zajednicu da bi sve naše sposobnosti i darovi bili upotrebljeni u odanoj službi spasavanja duša. Svako uskraćivanje, u bilo kom pogledu, znači suprotstavljanje Njegovom delu. Svoje blago koje nam je Gospod poverio na čuvanje možemo uložiti samo na dva mesta u riznicu Gospodnju ili pak sotoninu; i sve ono što se ne posveti službi Hristovoj, odlazi na stranu sotoninu i doprinosi jačanju njegovog dela.

Gospod traži od nas da sredstva koja nam je poverio upotrebimo u podizanju Njegovog carstva. Svoja dobra On je poverio svojim izabranim pristavima da sa tim pažljivo trguju, a ostvareni dobitak da Mu vrata u spasavanju duša za večni život. A te duše će svojim obraćenjem postati novi pristavi i poverenici istine, nastavljajući da saraduju sa velikom Tvorčevom firmom u interesu Njegovog carstva.

Sve u čemu postoji život razvija se i raste; u carstvu Božjem ne prestaje proces neprekidne razmene dobara stalno se uzima i daje, prima i vraća Gospodu ono što je Njegovo i bilo. Posredstvom svakog pravog vernika deluje Bog, a taj vernik svetlost i blagoslove koje je primio, svojim radom prenosi na druge. Na taj način se obim i mogućnost primanja stalno povećavaju. Kada čovek prenosi na druge nebeske darove, on u svom srcu pravi mesta za nove tokove blagodati i istine koji se ulivaju u dušu iz živog izvora. Svetlost, znanje i blagoslovi koje on prima, na taj način stalno se uvećavaju. U takvom radu, koji predstavlja svetlu dužnost svakog člana, nalazi se život i napredak Zajednice. Onaj čiji život se sastoji u stalnom primanju a nikada ne daje, ubrzo će izgubiti i taj blagoslov. Ako primljenu istinu ne prenosi na druge, on gubi sposobnost daljeg primanja. Dobra primljena s neba moramo deliti s drugima ako želimo da primimo nove blagoslove.

Ova istina potvrđuje se i u ovozemaljskom i u duhovnom pogledu. Hristos na ovaj svet nije došao sa zlatom i srebrom da bi na taj način obezbedio napredak svome delu. Izvorima finansijskih sredstava On snabdeva ljude, da bi oni svojim darovima i priložima podržavali napredak Njegovog dela. Svoje darove Bog je poverio ljudima da bi ih, pre svega drugog, upotrebili u potpomaganju radnika na velikom polju duhovne žetve. I ako ljudi i žene pristanu da budu kanali kojima će se blagoslov izlivati na druge Gospod će te kanale stalno snabdevati obiljem novih dobara. Vraćanjem Bogu onoga što je Njegovo i bilo, ljudi neće osiromašiti; dok upravo uskraćivanje toga vodi siromaštvu.

Redovno davanje u stvari vraćanje onoga što je primio, čini svakog člana Zajednice Božjim saradnikom. Sami u tom pogledu ne možete učiniti ništa; ali je Hristova pomoć sigurna. Preimućstvo svakog ljudskog bića koje primi Hrista je da postane Njegov saradnik.

„Kad ja budem podignut od zemlje“, kaže Spasitelj, „sve ću privući k sebi“ (Jovan 12,32). Zbog radosti da vidi duše iskupljene svojom krvlju, Hristos je pretrpeo sve one strašne muke na krstu. Za spasenje palog sveta On je žrtvovao i svoj život. U tom činu samopožrtvovanja došla je do izražaja božanska ljubav Hristovog srca; u ime te žrtve svetlu je darovan i moćni uticaj Svetog Duha. Delo Božje mora se nastaviti samo posredstvom žrtve. Spremnost na žrtvu i samopožrtvovanje traži se od svakog Božjeg deteta. „Ko hoće da ide za mnom“, kaže Hristos, „neka se odrekne sebe i uzme svoj krst i ide za mnom“ (Luka 9,23). Svima koji Ga uzveruju, Hristos daje novi karakter. To,

zahvaljujući Njegovoj neprocenjivoj žrtvi, predstavlja ponovno stvaranje Njegovog karaktera u ljudskoj duši.

Začetnik našeg spasenja biće i Svršitelj tog procesa. Jedna istina primljena u srce stvara mesto novim istinama. A istina, čim se primi, oživljava i podstiče na aktivnost uspravane snage primaoca. Kada bi članovi naše Zajednice zaista ljubili Božju Reč, oni bi otkrili najbolje i najjače duhovne osobine; i ukoliko su plemenitiji, utoliko bi u duhu bili sličniji deci, verujući u Božju Reč nasuprot svakoj sebičnosti. Svetlost iz Božje Reči sija sve blistavije, i do probuđenja u pogledu zanemarenih prilika mora doći. Kada svi u desetku i prinosu počnu da vraćaju Gospodu ono što je Njegovo, otvoriće se put da svet čuje poruku za ovo vreme. Kad bi srca Božjeg naroda bila ispunjena ljubavlju prema Hristu, kada bi svaki član Zajednice bio prožet duhom samopožrtvovanja, kada bi svi ispoljavali prvobitnu revnost, u riznici ne bi nedostajalo sredstava ni za domaće ni za strane misije. Naši izvori snage i finansijskih sredstava umnožili bi se; hiljade vrata korisnosti otvorile bi se i mi bismo bili pozvani samo da uđemo. Da je narod Božji ostvario Njegovu nameru odnevi svetlu poruku milosti Hristos bi već došao na Zemlju, i sveti bi sa dobrodošlicom bili primljeni u Božji grad.

Ako je ikada bilo vreme da se za delo Božje podnese žrtva, to je upravo sada. Oni koji raspolažu finansijskim sredstvima treba da shvate da je vreme za ulaganje tih sredstava u delo Božje upravo sada. Ne trošite novac za nagomilavanje olakšica u radu tamo gde je delo već utemeljeno. Ne podižite zgradu za zgradom tamo gde je već mnogo toga skoncentrisano. Upotrebite ta sredstva podižući centre u novim poljima. Na taj način ćete pridobiti duše koje će kasnije i same doprinostiti širenju dela.

Mislite na naše misije u stranim zemljama. Neke od njih se uz najteže napore i odricanje bore za svoj opstanak; tamošnji radnici nemaju čak ni najskromnije ni najoskudnije olakšice. Umesto nagomilavanja takvih olakšica tamo gde ih već ima u izobilju podižite institucije i širite delo u tim siromašnim poljima. Uputstva u tom pogledu Gospod je ponavljao više puta. Njegov blagoslov ne može da prati one koji zanemaruju Njegove savete.

Primenjujte štednju u ukrašavanju svojih kuća. Mnogi od toga prave idole koje obožavaju. Odbacite te svoje idole. Odrecite se svojih sebičnih zadovoljstava. Ne trošite bez potrebe novac na takva ukrašavanja, preklinjem vas; jer to je novac Gospodnji i On će tražiti da ga vratite. Roditelji, Hrista radi ne trošite novac koji pripada Gospodu da bi zadovoljili neopravdane prohteve svoje dece. Ne navikavajte mlade da teže za hvalisavim razmetanjem da bi na taj način stekli popularnost i veći uticaj u svetu oko sebe. Hoće li ih to učiniti sklonijima da rade na spasavanju duša za koje je Hristos umro? Ne; to će samo izazvati zavist, ljubomoru i zla nagađanja. Oni će biti navedeni da se takmiče u rasipničkoj razmetljivosti ovog sveta, trošeći Gospodnji novac na ono što u životu nije bitno i što neće nimalo doprineti njihovom zdravlju i sreći.

Ne navikavajte svoju decu i mlade na pogrešno rezonovanje da svoju ljubav prema njima morate pokazati u popuštanju njihovoj oholosti, raskoši i hvalisavom razmetanju. Danas nije vreme da se izmišlja na šta će se potrošiti novac. Svoje pronalazačke sposobnosti upotrebite u iznalaženju boljeg načina štednje. Umesto da popuštate sebičnim sklonostima i trošite novac na ono što uništava sposobnost zdravog rasuđivanja, učite se samoodricanju, kako biste svojom ušteđevinom mogli doprineti širenju istine i podizanju njene zastave u novim poljima. Sposobnost pronalaženja je poseban talenat; iskoristite je u iznalaženju najboljeg načina da svoj novac upotrebite za spasenje duša.

Učite svoju decu i mlade da Bog polaže zakonito pravo na sve što oni poseduju, pravo koje se ni sa čim i nikada ne može osporiti; bilo šta da imaju, to im je povereno samo na čuvanje, da bi se

proverila njihova poslušnost. Oduševite ih ambicijom da spasavajući duše od greha i privodeći ih pravdi mogu steći mnoge zvezde koje će kroz svu večnost blistati na njihovoj kruni.

Novac je vrednost neophodna da bi se zadovoljile stvarne potrebe; stoga ne dozvoljavajte da se rasipnički troši na one kojima nije neophodan. Nekima su vaši dobrovoljni darovi zaista potrebni. Oni koji imaju novac suviše često zaboravljaju koliko je u svetu zaista ugroženih koji gladuju i umiru od gladi. Neki od njih će možda reći: „Ne mogu ja sve takve da nahranim.“ Ali primenjujući u praksi Hristovu pouku o štednji, možete da nahranite bar jednoga od njih. Možda biste mogli da nahranite i više takvih kojima nedostaje ovozemaljska hrana. A možete u isto vreme da nahranite i njihove duše hlebom života. „Skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne“ (Jovan 6,12). Ove reči izgovorio je u svom nalogu Onaj koji raspolaže svim bogatstvima svemira; dok je svojom čudotvornom silom snabdevao hranom hiljade svojih izgladnelih slušalaca, nije smatrao da Mu je ispod dostojanstva da ih poučava i štednji.

Štednju treba da primenjujete i u korišćenju svog novca. Vreme je takođe dar koji ste dobili od Gospoda. I sve vaše snage pripadaju Gospodu. Ako vam je rasipnički preterano trošenje novca ušlo u naviku, iskorenite tu sklonost iz svog života. Popuštanje takvim navikama učiniće vas bankrotski zauvek nesposobnima da odgovorite svojim finansijskim obavezama. Dok navike štednje, marljivosti i trezvenosti predstavljaju, i za vas i za vašu decu, još i na ovom svetu dobitak veći od najbogatijeg miraza.

Na ovoj zemlji mi smo samo putnici, došljaci i stranci u prolazu. Ne trošimo svoja sredstva na zadovoljavanje prohteva koje po Božjem zahtevu treba da suzbijamo. Radije nastojmo da onima s kojima se družimo pružimo dobar primer. Prikazujmo dolično našu veru, ograničavanjem svojih prohteva. Neka se članovi duhovno probude i rade usrdno kao oni koji hode u potpunoj svetlosti istine za ove poslednje dane. Uticajem svog doslednog primera pokažite zainteresovanima svetost Božjih zahteva.

Ako vam je u Božjem providenju dato obilje ovozemaljskih dobara, ne zanosite se mišlju da nema potrebe da se bavite bilo kakvim korisnim radom, da imajući svega u izobilju možete samo jesti, piti i veseliti se. Nemojte stajati besposleni dok se drugi svom snagom upinju da zarade nešto, kako bi doprineli napretku dela. Uložite svoja sredstva u delo Gospodnje. Ako u zalaganju za spasavanje onih koji propadaju činite manje nego što vam je dužnost imajte na umu da vam se ta nemarnost upisuje u krivicu.

Snagu i sposobnosti za sticanje bogatstva ljudi dobijaju od Boga, ne da bi zadovoljavali svoju sebičnost, nego da bi verom vraćali u Njegovu riznicu ono što pripada Njemu. Ako se pred očima ima taj cilj onda sticanje novca nije greh. Novac treba da se zarađuje pošteno i marljivim radom. Sve mlade treba učiti da stvaraju radne navike i da budu vredni. Biblija nikoga ne osuđuje zato što je bogat, ako je svoje bogatstvo stekao na pošten način. Sebično korišćenje nepošteno stečenog novca je koren svih zala. Obilje u ovozemaljskim dobrima pokazaće se kao blagoslov ako sve to kao Gospodnju imovinu primamo sa zahvalnošću i sa zahvalnošću verno vraćamo Darodavcu.

Međutim, kakvu vrednost ima basnoslovno bogatstvo ako se ulaže u podizanje skupih palata ili u bankarski sef? Kakvu vrednost ima sve to u poređenju sa spasenjem samo jedne duše za koju je umro Sin Svemogućega?

Onima koji nagomilavaju bogatstvo za poslednje dane Gospod poručuje: „Bogatstvo vaše istruhnu, a haljine vaše pojedose moljci; zlato vaše i srebro zarđa, i rđa njihova biće svjedočanstvo protiv vas; izješće tijelo vaše kao oganj. Nagomilaste bogatstvo u poslednje dane“ (Jakov 5,2.3).

Gospod nas poziva: „Prodajte što imate i dajte milostinju; načinite sebi torbe koje neće oveštati, riznicu koja se nikad neće isprazniti, na nebesima, gdje se lupež ne prikrada niti moljac kvari. Jer gdje je vaše blago ondje će biti i srce vaše. Neka budu vaša bedra zapregnuta i svijeće zapaljene; i

vi kao ljudi koji čekaju Gospodara svojega kad se vrati sa svadbe da Mu odmah otvore kada dođe i kucne. Blago onim slugama koje zatekne Gospodar kad dođe a oni budno straže. Zaista vam kažem da će se zapregnuti i posadiće ih, i pristupiće te će im služiti. I ako dođe u drugu stražu, i u treću stražu dođe, i zatekne ih tako, blago tim slugama. Ali ovo znajte: kad bi znao domaćin u koji će čas doći lupež stražio bi budno i ne bi dao potkopati kuće svoje. I vi, dakle, budite spremni; jer u koji čas ne mislite doći će Sin čovječji“ (Luka 12,33-40).

IZDAVAČKA KUĆA U NORVEŠKOJ

(Sledeći apel, napisan 20. novembra, 1900. godine, odnosi se na finansijske teškoće našeg izdavačkog rada u Kristianiji, u Norveškoj. U toku 1899. godine Odbor za inostrane misije primio je vest da naša izdavačka kuća u Norveškoj, upustivši se u dugove, nije više u stanju da odgovori svojim obavezama, i tako postoji opasnost da padne u ruke svojim kreditorima. Da bi se izašlo iz tih troškova, tražena je finansijska pomoć u iznosu od 50.000 dolara. Odbor nije mogao da stavi na raspolaganje ovu sumu; i mada su naši vernici u Norveškoj još godinu dana posle toga držali ovu izdavačku kuću u svojim rukama, malo je učinjeno da im se pomogne. Izgledalo je da će konačno zgrada morati da se preda kreditorima ili da se proda, da bi se novcem dobijenim na taj način poravnali nastali dugovi. Tako bi jedna ustanova podizana godinama napornog rada i uz mnogo žrtava bila izgubljena za delo Gospodnje. Da bi sprečio ovu veliku nesreću, Gospod je preko svoje sluškinje uputio sledeće reči usrdnog apela, uputstava i ohrabrenja).

Naša izdavačka kuća u Norveškoj u velikoj je opasnosti i u ime Gospodnje upućujem apel našem narodu za pomoć ovoj instituciji. Sve kojima je u srcu delo sadašnje istine pozivam da pomognu u ovoj krizi.

Oni koji iz ljubavi služe Bogu treba da ispoljavaju najdublje interesovanje za sve što je povezano sa slavom Njegovog imena. Posmatrajući jednu ustanovu u kojoj je uzdizana istina, u kojoj je Gospod tako često ispoljavao svoje prisustvo, gde su glasnici Božji primali pouke, iz koje je istina širena posredstvom publikacija koje su učinile toliko dobra ko bi mogao podneti i samu pomisao da ta ustanova pređe u ruke svetovnih ljudi, i da se koristi za obične ovozemaljske ciljeve? Bog bi svakako bio obeščašćen ako dozvolimo da Njegova ustanova padne pod stečaj zbog nedostatka sredstava koja je On poverio svojim pristavima. Ako bi se to zaista desilo, mnogi bi rekli da je do toga došlo zato što Gospod nije bio u stanju da to spreči.

Sve ovo znači zaista mnogo za našu braću i sestre u Skandinaviji. Oni će biti bolno kušani ako ostanu bez ove institucije. Potrudimo se da ih poštedito pada u takvu depresiju i obeshrabrenost. Preduzmimo kao zajednica posvećene i odlučne napore da tamošnju izdavačku kuću izvučemo iz poteškoća u koje je zapala.

Uvek ima i onih koji su maloverni, koji će svakako pokušati da obeshrabre i druge i da ih odvrate od učestvovanja u ovom dobrom poduhvatu. Dovoljna je samo jedna obeshrabrujuća reč da se probudi i ojača sebičnost u duši. Ne slušajte one koji pokušavaju da vas dovedu u takvo iskušenje. Izbegavajte da postavljate pitanje: kako je moglo doći do takvih teškoća. To su možda velikim delom posledice počinjenih grešaka; ali nemojmo sada trošiti vreme na kritiku i jadikovanje. Kritike, žaljenje i okrivljavanje neće doneti nikakvo olakšanje našoj braći u njihovoj zabuni i potištenosti.

Bog poziva ljudska oruđa da zajedno s Njim sarađuju u delu spasavanja duša. On upotrebljava ljude okružene slabostima i podložne greškama. Stoga one koji su tako unesrećeni nemojmo osuđivati kao krivce. Radije nastojmo da preobraženi milošću Božjom postanemo saosećajni i ganuti ljudskom nesrećom. Takvim međusobnim odnosima u Zajednici nebo se raduje; jer ljubeći

klonulog i u očajanju palog brata kao što Bog i Hristos ljube nas, pružamo očevidan dokaz da smo primili Hristove osobine.

Sada nije vreme za kritikovanje. Ono što je sada neophodno to je istinsko saosećanje i odlučnost da se pomogne. Svako od nas pojedinačno treba da razmotri težak položaj i potrebu te naše braće. Neka svaka reč koju izgovorimo o ovom problemu bude reč ohrabrenja. U akciji koja ima za cilj da podigne i ukaže pomoć treba upotrebiti sve snage i sve sposobnosti.

Jedna od dužnosti nebeskih anđela u službi za naslednike spasenja je da nadgledaju delo Božje povereno rukama Njegovih pristava. Oni u svakoj potrebi pomažu onima koji se kao Božji saradnici svim silama trude da unaprede Njegovo delo na zemlji. Ta nebeska duhovna bića, u svojoj težnji da zavire u plan iskupljenja, raduju se kad vide da delo Božje napreduje u bilo kojoj od svojih oblasti. Anđeli su zainteresovani za duhovnu dobrobit svih onih koji se zalažu za obnovu Božjeg moralnog lika u čoveku; i zemaljska porodica treba da se poveže sa nebeskom u zavijanju rana i povreda koje greh zadaje čoveku. Iako nevidljiva, anđeoska bića saraduju sa vidljivim ljudskim oruđima u zajedničkom pružanju pomoći onima kojima to zatreba. Isti oni anđeli koji su se borili protiv sotone kad je tražio prevlast u nebeskim dvorovima i trijumfovali na strani Božjoj, koji su klicali od radosti kad je stvorena naša planeta i njeni bezgrešni stanovnici, koji su bili svedoci čovekovog pada i njegovog izgnanstva iz Edemskog doma ti isti nebeski glasnici najviše su zainteresovani da zajedno sa pripadnicima palog i ponovo podignutog ljudskog roda saraduju na spasavanju ljudskih bića koja propadaju u svojim gresima.

Ljudski posrednici predstavljaju produženu ruku nebeskih oruđa, jer se nebeski anđeli u svojoj službi pružanja pomoći koriste ljudskim rukama. Ljudska oruđa, kao pomoćna ruka, treba da posluže u praktičnoj primeni znanja i mogućnosti nebeskih bića. Ujedinjujući se sa tim silama koje su svemoćne, oni se koriste njihovim višim saznanjima i iskustvima. Na taj način, postajući saučesnici u božanskoj prirodi i iskorenjujući sebičnost iz svog srca, dobijamo naročite talente da pomažemo jedni drugima. Na taj način nebo svojom spasonosnom silom služi ljudskim potrebama.

Zar u ovoj misli: da ljudska bića predstavljaju vidljiva oruđa koja prenose blagoslov anđeoske delatnosti nema nečeg što zaista podstiče i nadahnjuje? Mi na taj način zaista saradujemo s Bogom, i delo nosi otisak božanskog odobravanja. Znanje i aktivnost nebeskih poslanika ujedinjeni sa znanjem i silom koja je podarena ljudskom oruđu, donose olakšanje i pomoć potlačenima i nevoljnima. Činom svoje nesebične službe mi učestvujemo u uspehu koji proističe iz tako ukazane pomoći.

S kakvom radošću nebo gleda na uticaje koji proističu iz te zajedničke delatnosti? Celo nebo je s najvećom pažnjom usredsređeno na ta oruđa koja poput ispružene ruke ostvaruju Božje namere na zemlji, čime se Njegova volja i ovde ostvaruje kao i na nebu. Takvom saradnjom nastavlja se delo koje donosi čast i slavu veličanstvu Božjem. O, kada bi svi u nastojanju da zabludele i stradalnike spasu od propasti ljubili onako kao što Hristos ljubi, do kakve bi promene došlo u svetu!

„I ostaviću u tebi narod nevoljan i siromašan, i oni će se uzdati u ime Gospodnje. Ostatak Izrailjev neće činiti bezakonja niti će govoriti laži, niti će se naći u ustima njegovim jezik prevaran; nego će kao stado koje mirno pase ležati i neće biti nikoga da ih plaši. Pjevaj, kćeri Sionska; klikuj Izrailju! Ukloni Gospod sudove tvoje, odvрати neprijatelje tvoje; car Izrailjev, Gospod, usred tebe je; nećeš se više bojati zla. U onaj dan reći će se gradu Jerusalimu: Ne boj se; Sionu; Nemoj da ti klonu ruke, Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, silni, spašće te; radovaće ti se veoma, umiriće se u ljubavi tvojoj, veseliće se tebe radi pjevajući“ (Sofonija 3,12-17). Kakvog li divnog prikaza! Možemo li da shvatimo njegovo značenje?

„Koji tuže za praznicima, sabraću ih, koji su iz tebe, radi teške sramote koja je na tebi. Gle,

uništiću u ono vrijeme sve koji te muče, i izbaviću hrome i sabrati odagnane, i dobaviću im hvalu i slavu po svojoj zemlji, gdje su bili pod sramotom. U ono vrijeme dovesti ću vas; jer ću vam obnoviti slavu i hvalu po svim narodima na zemlji, kad povratim roblje vaše pred vašim očima, govori Gospod“ (Sofonija 3,18-20). Pročitajte takođe i prvo poglavlje u knjizi proroka Ageja. Kada ljudi, kao Božji pristavi, objedine vraćanje Gospodu onoga što je Njegovo i upotrebu istoga u oslobađanju Njegove ustanove od tereta dugova kojima je pritisnuta, Gospod će saradivati s njima.

„Po tom vrati se anđeo koji mi govoraše, i probudi me kao čovjeka koji se budi oda sna, i reče mi: Šta vidiš? A ja rekoh: Vidim, eto svijetnjak sav od zlata, i gore na njemu čaše, i sedam žižaka njegovih na njemu, i sedam lijevaka za sedam žižaka što su gore na njemu. I dvije masline pored njega, jednu s desne strane čaši a jednu s lijeve. I obrativši se anđelu koji govoraše sa mnom, upitah: Šta je to, gospodaru moj? A anđeo koji govoraše sa mnom odgovori i reče mi: Zar ne znaš šta je to? I rekoh: Ne, gospodaru moj. A on odgovarajući, reče mi: To je riječ Gospodnja Zorovavelju: Ne silom ni krijepošću nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama. Šta si ti, goro velika? Pred Zorovaveljom bićeš sravnjena sa zemljom; i on će iznijeti najviši kamen s usklikima: Milost, milost je ovo Njegova! I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Ruke Zorovaveljove osnovaše ovaj dom, ruke će njegove i dovršiti; i priznaćeš da me je Gospod nad vojskama poslao k vama. Jer ko je prezreo dan skromnih početaka? Radovaće se kad vide kamen mjerački (visak) u ruci Zorovavelju sa onih sedam očiju; to su oči Gospodnje koje prelaze svu zemlju. Tada odgovorih i rekoh mu: Šta su one masline s desne strane svijetnjaka i lijeve? I opet progovorih i rekoh mu: Šta su one dvije grančice maslinove što su među dva lijevka zlatna, koji toče zlato? I reče mi govoreći: Zar ne znaš šta je to? A ja rekoh: Ne, gospodaru moj. Tada reče: to su dva pomazanika koji stoje pred Gospodom cjele zemlje“ (Zaharija 4,1-14).

Celo nebo s najvećim interesovanjem poklanja pažnju ne samo zemljama koje su nam blizu i kojima je potrebna naša pomoć, nego isto tako i dalekim zemljama. Nebeska bića budno paze očekujući da ljudi budu duboko ganuti potrebama svojih saradnika u delu koji se kušaju u nevolji, potištenosti i bolu.

Kad jednoj od Gospodnjih ustanova zapreti opasnost da padne pod stečaj, ostale naše institucije koje posluju uspješnije treba u pomaganju tako ugroženima da učine sve što je u njihovoj moći, da se ne nanosi sramota Božjem imenu. Kad god oni koji vode delo u raznim ustanovama Zajednice zatvaraju svoja srca pred potrebama sestrinskih institucija i ne ulažu sve moguće napore da bi im pomogli, govoreći sebično: „Neka ih neka pate“, pred Bogom se beleži ta njihova svirepost, i doći će vreme kad će i oni morati da prođu kroz slično poniženje. Ali, braćo moja, ne znači da vi to namerno činite. Znam da ne.

Svaka olakšica namenjena napredovanju i širenju dela Božjeg, koju imamo u Evropi, neophodna je; svaka tamošnja ustanova treba da finansijski dobro stoji, cveta i napreduje pred očima nevernika. Ne dozvolimo da Božji anđeli, čija je misija da odgovornima u delu Božjem pomažu u nošenju njihovih odgovornosti, gledaju te Njegove radnike potištene i obeshrabrene. Svojim odugovlačenjem doprineli smo da postojeće teškoće samo postanu još veće, tako da obnova tamošnjeg dela sada zahteva još veće napore i finansijske izdatke. U ime Gospodnje pozivamo pripadnike Njegovog naroda koji raspolažu finansijskim sredstvima da se pokažu kao verni pristavi. Obnovite funkcionisanje ustanove tako bitne za napredovanje dela Božjeg, da ne bi došlo do obeshrabrenosti u Njegovom narodu i zastoja u Njegovom delu.

„I dođe riječ Gospodnja Zahariji, govoreći: Ovako govori Gospod nad vojskama: Sudite pravo i budite milostivi i žalostivi jedan drugome. I ne činite krivo udovici ni siroti, inostrancu ni siromahu; i ne mislite zlo jedan drugome u srcu svom“ (Zah. 7,8-10). Ove reči Gospod i nama upućuje.

Ne mogu zamisliti da ono što je zapisano u završnom delu ovog poglavlja bude i vaše iskustvo:

„Ali ne htješe slušati, i uzmaoše ramenom natrag, i zatiskoše uši svoje da ne čuju. I srcem svojim otvrdnuše kao dijamant da ne čuju zakona i riječi koje sla Gospod nad vojskama Duhom svojim preko proroka pređašnjih; zato dođe velik gnjev od Gospoda nad vojskama. Zato kao što On vika a oni ne slušaše, tako i oni vikaše a ja ih ne slušah, govori Gospod nad vojskama; nego ih razmetnuh po svim narodima, kojih ne poznaše, i zemlja opustje iza njih da niko u nju ne dohodaše niti se iz nje vraćaše, i obratiše prijatnu zemlju u pustoš“ (Zah. 7,11-14).

Braćo, u svom postupanju sa onima koji su pripadnici Gospodnje Zajednice „starajmo se, dakle, za ono što doprinosi miru i uzajamnom napretku“ (Rimlj. 14,19). Ne izgovarajte teške reči osude. Ne okrivljujte za to ovoga ili onoga. Sada je neophodna pomoć u kojoj svi mogu da učestvuju. Nastojte da nastalu povredu zalečite. Učinite to plemenito delo rado i velikodušno. Dodite u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv silnika. Spasavajte bez ikakvog odlaganja ustanovu koja je u tako velikoj opasnosti.

Neka svi koji zaista shvataju blizinu Hristovog dolaska i postupaju u skladu sa svojom verom. Kad vidimo da jedno od oruđa koje Bog upotrebljava u svom delu počinje da malaksava i gine, svi koji su srcem i dušom u delu treba da pokažu svoju stvarnu zainteresovanost.

Oni koji se nalaze na odgovornim položajima treba da pruže pravi primer drugima. Hrišćanska plemenitost treba instiktivno da ih nagoni da se u spasavanju Gospodnje ustanove zalažu usrdnije nego u čuvanju svoje imovine. Neka svi nastoje da učine ponešto. Ne obazirući se na lične interese, razmislite šta uz Božju pomoć možete učiniti u ovom poduhvatu.

Pošto Bog u svojoj velikoj ljubavi prema stanovnicima ovog sveta i brizi koju nebo ukazuje zemlji, stalno šalje svoje anđele da pomažu svima kojima zatreba pomoć, znamo da će i nama ako učinimo svoj deo ti nebeski predstavnici svemoćne sile pomoći u ovoj stvarnoj potrebi. Ako se u duši i srcu ujedini sa tim nebeskim duhovima, oni će delovati kroz nas. Ljudi imućni, kojima je Bog poverio talente finansijskih sredstava, biće pokrenuti Njegovim Duhom da preuzmu ovo breme odgovornosti, i pomognu našoj braći u Skandinaviji.

Delo Božje u Evropi ne treba da postane kamen spoticanja i stena sablazni za nevernike. Ne treba dozvoliti da se naše tamošnje ustanove zatvore niti da se predaju u ruke svetovnih ljudi. Neka sluge Gospodnje u Evropi učine sve što je u njihovoj moći da povrate ono što je izgubljeno, i Gospod će raditi s njima. A naše vernike u Americi pozivam da sarađuju sa svojom braćom iz Evrope. Ako svako izvrši svoj udeo u Božjem velikom planu, On će svoje namere ipak ostvariti. Ova teškoća ubrzo će postati prošlost, i neće više unositi nemir u Božje delo.

Neka nijedna ruka ne bude nemarna i neaktivna. Vi imate sigurno obećanje da su anđeli koji borave u sjenu Svemogućega i koji gledaju slavu Božju, vaši pomoćnici u Njegovom delu. Hoćete li da sarađujete s njima u podizanju svake institucije u kojoj se služi Bogu pod nadzorom anđeoskog službovanja?

Ko može da proceni vrednost duša radi čijeg spasenja je njihov Gospod, njihov Car, Sin besmrtnog Boga, svoj bezgrešni život predao na sramnu smrt? S kakvom odanošću bi se delo Božje nastavljalo, kad bi svi ovo shvatili onako kao što bi trebalo da shvate! Posredstvom Svetog Duha, oni bi svojim uticajem, svojim rečima i svojim finansijskim sredstvima pomogli mnogim dušama da, zbacivši lance duhovnog mraka, izbegnu paklene sotonine zamke i budu oprane od svojih greha krvlju Jagnjetovom. O, neka bi ovo delo prodiralo sve dublje i dublje! Nebeski anđeli se veoma raduju kad vide da se grešnici kaju i vraćaju Bogu živome.

Kada preduzmemo odlučne napore da obuzdamo svako ispoljavanje neverovanja, i da rečima punim nade i neodložne aktivnosti jačamo i svoju veru i veru drugih, naš vidik će biti mnogo jasniji. Čista nebeska atmosfera okruživaće naše duše.

Budite revnosni i čvrsti u veri, i svojim rečima uvek izražavajte nadu. U duhovnom smislu vi ste s Hristom povezani tako tesno kao supružnici u bračnoj Zajednici. Njegova reč je vaša sigurnost. Približite se svome Spasitelju s potpunim poverenjem i u živoj veri, uhvatite se čvrsto za Njegovu ruku. Idite tamo kud vas On vodi, poslušajte i rado izvršite sve što vam On kaže. On je spreman da vas uči kao što je učio i druge.

NAŠ SANATORIJUM U DANSKOJ

Naši vernici u Danskoj podigli su jedan sanatorijum u Škodsburgu, jednom predgrađu Kopenhagena. Ovog poduhvata oni su se prihvatili puni nade, osvedočeni da čine upravo ono što Bog s pravom očekuje od svog naroda. Ali vodeći ljudi naše Zajednice, opšte uzevši, nisu podizanju sanatorijuma u Evropi poklanjali toliko pažnje i interesovanja koliko je trebalo; i podizanjem sanatorijuma u Škodsburgu ova naša draga braća išla su brže nego što su im dopuštala njihova finansijska sredstva, i sada se nalaze u teškoćama i nevolji.

Teškoće i opasnosti kojima su izložene naše ustanove u Skandinaviji pričinjavaju mi veliku zabrinutost. Osećam se pokrenuta da našem narodu uputim apel za pomoć ne samo izdavačkoj kući u Kristijaniji, Norveška, nego isto tako i sanatorijumu u Danskoj. Prema onome što mi je pokazano, neprijatelj je jedva čekao priliku da uništi ove ustanove, koje predstavljaju Božja oruđa u spasavanju ljudskih duša. Zar da dozvolimo da se ova sotonina želja zaista ostvari? Zar da nam se ove institucije otmu iz ruku i da se zaustavi njihov blagotvorni rad? Treba li te naše vernike, zato što su u tome pravili izvesne greške, prepustiti da sami snose posledice svojih pogrešnih proračuna? Da li bi Hristos tako postupao s nama?

Dok onaj koji je pritisnut nekim teškim bremenom stoji u podnožju čitavog brda teškoća, i okružen obeshrabrenošću očekuje ohrabrenje, utehu i pomoć, često se vreme beskorisno propušta u jadikovanju, kritikovanju i osudi ugroženog. Ali time se breme teškoća ne otklanja. Onima koji su ovim bremenom najteže pritisnuti nije potrebna osuda niti je oni zaslužuju. To možda više zaslužuju oni koji su bili dužni da još ranije preuzmu na sebe deo tog tereta. Ali čak ni tada osuđivanje ne bi bilo preporučljivo, niti bi donelo bilo kakvu korist. Naša prva misao treba da bude: Kako možemo pomoći da se breme otkloni? Vreme je dragoceno. Suviše bi se rizikovalo svakim odlaganjem.

Pripisivati vodećim ljudima sanatorijuma u Škodsburgu nesvete ambicije i želju da se lično proslave, bilo bi nepravedno. Proširujući delo na ovaj način oni su imali pred očima slavu Božjeg imena, i to što su otvorili sanatorijum dobro je i ima dalekosežan uticaj. Ali su pogrešili što su ulaganjem u to prekoračili granice svojih finansijskih mogućnosti, i tako su sami sebi vezali ruke okovima duga. Na taj način ugrožena je budućnost ove ustanove i narušen ugled dela. Sada, umesto da dodavanjem novih teškoća situaciju činimo još težom, zar nije bolje da se hrabro uhvatimo ukoštac sa otplaćivanjem duga?

Duhom Božjim ja sam pokrenuta da upozoravam na ozbiljnu opasnost. O, kakav bi prizor bio za anđele da gledaju kako ova zdravstvena ustanova koja je osnovana u cilju širenja i praktične primene zdravstvene reforme iz ruku onih koji je koriste za delo Božje prelazi u ruke ovog sveta? Braćo, vreme je da najozbiljnije poklonimo dužnu pažnju ovim našim ustanovama u Evropi, koje su u velikoj nevolji i vape za pomoć. Kao što Hristos postupa s nama, tako i mi moramo postupati sa svojom braćom u nevolji.

Mi raspoložemo obiljem Gospodnjih dobara koja su nam poverena upravo za ovakva iznenađenja. Neka naš narod koji ljubi Boga i Njegovo delo pritekne u pomoć ovim Njegovim

zaista ugroženim ustanovama. Svoj doprinos ovome treba da daju sva naša braća i sestre iz Amerike. Odlučnu akciju posebno treba da preduzmu naši doseljenici iz tih Skandinavskih zemalja. I naša braća u Danskoj, Norveškoj i Švedskoj takođe treba da dođu u pomoć Gospodu. Neka svi koji zaista veruju u Boga najusrdnije proučavaju Njegovu Reč da bi shvatili svoja preimućstva, svoje odgovornosti i svoju dužnost u ovoj situaciji. Ako sada propustimo priliku da izvršimo svoj zadatak i da kao Božja pomoćna ruka pružimo neophodnu pomoć ovim institucijama naše Zajednice u Skandinaviji, izgubićemo veliki blagoslov.

Ko je spreman da bez odlaganja stane na stranu Gospodnju? Ko je voljan da kao Njegova pomoćna ruka svesrdno daje i podiže? Ko je spreman da potištene hrabri: da ne gube poverenje u Gospoda? Ko će sada ispoljiti veru koja se ne koleba i ne popušta, nego hrabro nastavlja da napreduje do konačne pobeđe? Ko će nastaviti da se zalaže za podizanje ovog dela koje treba snažno da napreduje, a koje sotona toliko teži da sruši? Ko je spreman da za svoju braću u Evropi, bez odlaganja učini ono što bi želeo da drugi učine za njega kad bi se našao u sličnim okolnostima? Ko je spreman da saraduje sa anđelima poslanima da služe naslednicima spasenja?

Pripadnike svoga naroda Gospod poziva na žrtvu samoodricanja. Odrecimo se nečega što smo nameravali da potrošimo na raskoš ili lično zadovoljstvo. Učimo i svoju decu da se odriču sebe u službi za druge i da tako budu pomoćna ruka Gospodu u širenju Njegovih blagoslova. Moju dragu braću u Skandinaviji preklinjem da i oni učine sve što je u njihovoj moći. Vašem delu ljubavi, korisnosti i pomaganja drugima, mi ćemo rado pridružiti svoje napore. U rukama Gospodnjih pristava ima dovoljno finansijskih sredstava za održavanje dela, ako se ujedine u bratskom saosećanju radi obnove, stabilizovanja i prosperiteta tih Božjih ustanova.

Iznosi vaših priloga za ovo možda će biti mali u poređenju s potrebama dela, ali nemojte gubiti hrabrost. Imajte potpuno poverenje u Boga. Držite se čvrsto za ruku Beskonačne Sile, i ono što na prvi pogled izgleda beznadežno, pokazaće se sasvim drugačije. Način na koji je Hristos nahranio pet hiljada ljudi treba da nam posluži kao očevidna pouka. Kao što je tada sa pet hlebova i dve ribice nahranio pet hiljada ljudi, osim žena i dece, On i danas može da učini nešto veliko za svoj narod.

Pročitajte biblijski zapis o tome kako je prorok Jelisije nahranio sto ljudi: „A dođe neko iz Val-Salise, i donese čovjeku Božijemu hljeba od prvina, dvadeset hljebova ječmenih, i novih zrna u klasju. A on reče: Postavi to narodu, neka jedu. A sluga mu reče: Kako ću to postaviti pred stotinu ljudi? On ponovo reče: Postavi narodu, neka jedu; jer je tako kazao Gospod: Ješće svi, i još će preteći. A on im postavi, te jedoše; i preteče po riječi Gospodnjoj“ (II Car. 4,42-44).

Kakva je to blagonaklonost i briga za svakodnevne ljudske potrebe bila sa Hristove strane kad je učinio ovo čudo da bi zadovoljio potrebe gladnih! Kao što je tom prilikom utolio glad stotine proročkih sinova, On ne prestaje iako ne uvek na tako vidljiv i neuobičajen način da svojom stvaralačkom silom održava sve u životu i zadovoljava ljudske potrebe. Kada bi naše duhovno raspoznavanje bilo jasnije bili bismo daleko spremniji da shvatimo kako milostivo i saosećajno postupa Bog sa svojim narodom, i naše duhovno iskustvo bilo bi znatno bogatije. Mnogo studioznije treba da proučavamo zaista čudesno Božje postupanje. Ljude koji nisu ujedinjeni s nama u poznanju istine, On pokreće da ukažu blagonaklonost Njegovom narodu. U svakoj situaciji, Gospod ima ljude pogodne za taj trenutak kao što je bio čovek iz Val-Salise koji je hranu za proročke sinove doneo upravo kad je to bilo najpotrebnije.

Kad Gospod zatraži od nas da nešto učinimo, ne zaustavljajmo se da bi razmišljali o celishodnosti primljenog naloga ili o mogućim posledicama napora koji nas u tome očekuju. Može nam izgledati da sredstva koja imamo u svojim rukama ni izdaleka ne odgovaraju našim potrebama; ali u Hristovim rukama to može da postane više nego dovoljno. Izvršavajući prorokov nalog, sluga

„im postavi, te jedoš; i preteče po riječi Gospodnjoj“.

Treba da imamo više vere. Naša predstava o Tvorčevoj povezanosti sa onima koje je iskupio krvlju svoga Jedinorodnoga Sina, treba da bude potpunija. Veru u stalno napredovanje dela Božjeg treba da pokažemo odgovarajućim delima.

Ne propuštajmo više vreme u žaljenju i jadikovanju zbog nedostatka vidljivih sredstava, već nastojmo da na najbolji način iskoristimo ono što imamo. Iako spoljni izgledi možda ne obećavaju mnogo, energično delovanje i poverenje u Boga otkriće nove izvore. Upućujmo svoje priloge sa zahvalnošću i usrdnom molitvom da Gospod blagoslovi te darove i da ih umnoži kao što je učinio s hranom kojom je nahranio pet hiljada ljudi. Ako na najbolji način iskoristimo mogućnosti i institucije koje imamo, sila Božja osposobiće nas da dopremo do mnoštva onih koji gladuju za hlebom života.

U nastojanju da pomognemo našoj braći u Danskoj i Norveškoj, budimo revnosni, darežljivi i plemeniti, prepuštajući rezultate u potpunosti Bogu. Verujemo da će On uvećavati naše priloge sve dok ih ne bude dovoljno da se ove Njegove ustanove potpuno stabilizuju. Vera je duhovna ruka koja se dotiče beskonačnosti.

Jednostavne molitve pokrenute i vođene Svetim Duhom uzdižu se k nebu kroz širom otvorena vrata, za koja Hristos kaže: „Dadoh pred tobom vrata otvorena, i niko ih ne može zatvoriti“ (Otkr. 3,8). Takve molitve, pomešane sa tamjanom Hristovog savršenstva, uzdižu se pred Oca kao miomirisni kâd, i biće uslišene.

Oni koji rade za Hrista nikada ne treba da misle, a još manje da govore, o neuspehu svoga rada. Gospod Isus je naša delotvornost u svemu što radimo za Njega; Njegov Duh treba da bude naša inspiracija; i kada se predamo u Njegove ruke, da bi nas koristio kao kanale svetlosti, nikada nećemo biti ostavljeni bez sredstava i mogućnosti da činimo dobro. Iz Njegovog izobilja uvek ćemo moći da tražimo i da primamo blagodati kojima nema ni granica ni mere.

POMOĆ ZA NAŠE ŠKOLE

Primer darežljivosti

Poziv koji je Gospod uputio sinovima Izrailjevim za vreme njihovog putovanja kroz pustinju da sakupe priloge za izgradnju šatora od sastanka, naišao je na svesrdan odziv. Oni su dolazili „svaki kojega podiže srce njegovo i koga god duh pokrenu dragovoljno, i donesoše priloge Gospodu za građenje šatora od sastanka“. Dolazili su i ljudi i žene, svi koji su bili pokrenuti duhom dragovoljne požrtvovanosti. Prilozi su donošeni u zlatu i srebru, najodabranijim tkaninama i skupocenom drvetu. Poglavari su donosili drago kamenje, skupocene mirise i ulje za svećnjak. „I sve žene vješte predoše svojim rukama, i donosiše što napredoše za porfiru, skerlet, crvac i tanko platno.“ Svoje dobrovoljne priloge oni „donošahu svako jutro“, sve dok Mojsiju nije podnesen sledeći izveštaj: „Više donosi narod nego što treba da se uradi djelo, koje je Gospod zapovijedio da se uradi“ (II Mojs. 35,21.25; 36,3.5). Ta velikodušno plemenita, dragovoljna služba bila je ugodna Gospodu; i kad je šator od sastanka bio završen, On je stavio pečat svog odobravanja na njihove darove i požrtvovanost. „Tada oblak pokri šator od sastanka, i napuni se šator slave Gospodnje“ (II Mojs. 40,34).

Sličan ovom primeru dobrovoljne službe bio je i poduhvat izvršen u korist naših škola štampanjem i prodajom knjige **Hristove očigledne pouke**. Radujemo se što je tako veliki broj naše braće učestvovao u tom poduhvatu i što su njihovi napori krunisani uspehom. Radujemo se što su

vodeći ljudi naše unije i izdavačkog udruženja svojim uticajem i energijom doprineli uspehu ovog velikog poduhvata, i što su propovednici, biblijski radnici, kolporter i članovi tako rado dali svoj doprinos ovom naročitom naporu da se na što brži način pomogne našim školama. Velikodušnost i usrdnost ispoljena u stavu naših izdavačkih kuća i braće i sestara uopšte, koji su učestvovali u ovom poduhvatu, veoma su po volji Gospodu. To je u skladu sa Njegovim planom.

Gospodnji plan

U božanskom providenju ima naročitih trenutaka kada, odazivajući se Božjem pozivu, moramo upotrebiti svoja sredstva, vreme, umne sposobnosti, celo svoje biće duh, dušu i telo da bismo ispunili Njegove zahteve. Sadašnje vreme je upravo takav istorijski trenutak. Interesi dela Božjeg su u pitanju. Ustanove Gospodnje nalaze se u opasnosti. Strahoviti teret dugova koji pritiskuju naše škole predstavlja prepreku za napredovanje dela na sve strane. U našoj velikoj potrebi Bog je otvorio put za izlazak iz nastalih teškoća i poziva nas da saradujemo s Njim u ostvarivanju Njegove namere. Njegov je plan da novac dobijen prodajom knjiga **Hristove očigledne pouke** bude upotrebljen za pomoć našim školama, i On poziva naše vernike da svoj udeo doprinesu učestvovanjem u prodavanju ovih knjiga od kuće do kuće. Na taj način On proverava vernost svog naroda, i članova i ustanova, da bi se videla njihova spremnost na zajedničku saradnju u ovome i jednodušnost u samoodricanju i samopožrtvovanju.

Svi treba da saraduju

Rad na prodavanju knjiga **Hristove očigledne pouke** imao je dobar početak. Sada su neophodni usrdni i ujedinjeni naponi da bi se posao tako dobro započeo, uspešno i završio. U Svetom pismu o tome čitamo: „U poslu ne budite lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu“ (Rimlj. 12,11). Svaka grana dela Božjeg dostojna je marljivog zalaganja; ali u ovo vreme ništa ne zaslužuje veću pažnju i zalaganje nego upravo ovaj poduhvat. Da bi se ova Božja namera ostvarila neophodno je raditi odlučno i nepokolebljivo. Neka svaki vaš napor u prodavanju ovih knjiga bude delotvorno svedočanstvo za Učitelja. U ovome, svi koji mogu treba da se pridruže radnicima.

Na osnovu uspeha koje smo da sada postigli, vidimo da je daleko bolje odazvati se danas zahtevu Božjem, nego očekivati neko povoljnije vreme. Moramo postati takvi ljudi i žene koje Bog može da upotrebi u datoj prilici, jer su odgovornosti i mogućnosti koje se nalaze pred svima koji prihvate službu pod Hristovom zastavom, zaista velike.

Bog nas poziva na odlučnu akciju da bismo naše obrazovnovaspitne ustanove oslobodili njihovih dugova. Božje planove treba ostvarivati na način koji je On sam odredio.

Danas nam se pružaju prilike i mogućnosti koje nipošto ne smemo propustiti. Sve pripadnike našeg naroda pozivamo da svim svojim mogućnostima bez odlaganja priteknu u pomoć, i da otkupljujući izvesnu količinu ovih knjiga učine delo koje će biti veoma ugodno Bogu. Stavljanjem u opticaj ovih tako značajnih knjiga želimo da se potpomogne svim raspoloživim sredstvima. Predsednike naših unija i polja pozivamo da razmisle kako mogu doprineti realizovanju ovog poduhvata. Naše propovednike pozivamo da članove prilikom posećivanja skupština ohrabruju da rade kao akviziteri, i da u pravcu samoodricanja preduzimaju odlučne korake, kako bi jedan deo svojih prihoda mogli da prilože za pomoć našim školama.

Neophodno je pokrenuti sveopštu akciju u ovom pravcu, a to mora otpočeti ličnim zalaganjem pojedinaca. Neka svaka porodica i svaki član Zajednice preduzmu odlučne napore u duhu samoodricanja da bi potpomogli napredak dela. I deca mogu da doprinesu svoj udeo u tome. Potrebna je saradnja svih. Učinimo najbolje što možemo u ovom trenutku da u svojim priložima

vratimo Bogu ono što je Njegovo, da ispunimo Njegovu jasno izraženu volju, kako bismo time omogućili da se svetu koji se još uvek nalazi u duhovnom mraku pruži svedočanstvo o Njemu i Njegovoj istini. Svećnjak je u našim rukama. Neka zraci njegove svetlosti blistaju punim sjajem.

Mladi ljudi, koji nameravate da se posvetite propovedničkom pozivu, prihvatite se svim srcem tog zadatka. Rad s knjigama koje je Gospod stavio u vaše ruke treba da budu sredstvo vašeg vaspitanja. Koristeći se preimućtvom učestvovanja u ovom radu, vi ćete svakako napredovati u nastojanju da upoznate Boga i najbolje metode u dopiranju do srca svojih slušalaca.

Gospod poziva mlade ljude i žene da se posvete Njegovoj službi. Mladi su prijemljivi, puni svežine, revnosti i nade. Kad jednom okuse blaženstvo samopožrtvovanja, oni neće biti zadovoljni sve dok im se ne pruži mogućnost da stalno uče od Velikog Učitelja. Gospod će otvoriti put pred onima koji su spremni da se odazovu Njegovom pozivu.

Unosite u rad najusrdniju želju da naučite kako se nosi teret odgovornosti. U borbu koja vam predstoji, u koju svi moraju ući, i koja će što se više približujemo završnom sukobu bivati sve žešća, treba da pođete odlučno, hrabro i odvažno.

Priprema za rad

Oni koji se odluču za ovaj rad prethodno treba da se u potpunosti predaju Bogu. Oni treba da budu spremni da se u svemu uče od Hrista i da slede Njegov primer. On ih poziva: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako“ (Mat. 11,28-30). Anđeli imaju nalog da prate one koji se ovog rada prihvate u pravoj smernosti.

Mi treba da se molimo Bogu bez prestanka, ali i da živimo u skladu sa svojim molitvama. Jačanju vere najviše doprinosi njena primena u praksi. Neka oni koji kao akviziteri preporučuju knjigu **Hristove očiglene pouke** nauče da pouke koje ta knjiga sadrži primenjuju u praksi. Učite se od Hrista. Verujte da On zaista može da vam pomogne i da vas spase. Vera je zaista životvorna snaga duše. Onome ko je zaista poseduje ona daje usrdnost, zdravlje, doslednost i zdravo rasuđivanje. Njena vitalnost i energija vrše snažan uticaj iako čovek toga nije ni svestan. Život Hristov u duši je sličan izvoru žive vode koja teče u večni život. To vernika navodi da stalno neguje nebeske vrline i da se spontano potčinjava Gospodu u svemu. Radnicima, i mladima i starijima, koji radeći sa našim knjigama šire poruku milosti, a posebno onima koji kao akviziteri preporučuju knjigu **Hristove očigledne pouke**, želim da kažem: Nastojte da pouke koje je Hristos dao u svojoj besedi na Gori ilustrujete ličnim primerom. To će na um slušalaca ostaviti dublji i trajniji utisak nego propoved upućena sa govornice. Vi možda niste u stanju da se onima kojima želite pomoći obraćate nekim visokim stilom; ali dok govorite jednostavno i smerno, skrivajući svoje „ja“ iza Hrista, Sveti Duh će diktirati vaše reči; i Hristos, sa kojim sarađujete, delovaće na srce slušalaca.

Veru koja radi kroz ljubav i posvećuje dušu primenjujte u praktičnom životu. Ne dozvolite da Hristos mora da se stidi zbog vašeg neverovanja. Neaktivnošću i očajavanjem ne postiže se ništa. Zaplete i teškoće u ovozemaljskim poslovima Bog ponekad dozvoljava da uspravane sposobnosti podstakne na usrdniju aktivnost, kako bi probuđenu veru mogao da nagradi izlivanjem obilnih blagoslova. To je jedno od sredstava za unapređivanje Njegovog dela. Ugledajući se u svemu na Isusa, koji je ne samo naš Uzor, nego i Začetnik i Svršitelj naše vere, pođimo hrabro napred, uzdajući se da će nam On podariti snage da uspešno izvršimo svaku dužnost koja nam se poveri.

Od onih koji su preuzeli teret odgovornosti za ovaj rad tražiće se mnogi trudoljubivi i usrdni napori; jer se radnicima da bi pred očima stalno imali svest o značaju dela i da bi negovali duh

samoodricanja i žrtve ispoljen u životu našeg Iskupitelja moraju stalno davati pravilne pouke. Hristos je podnosio žrtve na svakom koraku, žrtve kakve nikada nije podneo nijedan od Njegovih sledbenika. U svakom samoodricanju koje se zatraži od nas u ovom radu, u svakoj neprijatnosti kojoj možemo biti izloženi, imajmo uvek na umu da, uzevši na sebe Hristov jaram, treba da budemo učesnici u Njegovom duhu blagosti, strpljenja i samoodricanja. Taj duh otvoriće put pred nama i podariće nam uspeh zato što mi narodu preporučujemo samo Hrista.

Rad u svim zemljama

Ovakav rad sa knjigama, preduzet u nameri da se pomogne našim školama, treba rado da prihvati sav naš narod u svim zemljama. Neka se toga prihvate isto tako i naši vernici u Australiji. Našoj tamošnjoj školi je takođe potrebna pomoć; i ako se naši vernici jedinstveno prihvate ovog rada, oni u velikoj meri mogu da olakšaju teret nastalog duga; oni na taj način mogu ohrabriti srca onih koji se zalažu za opstanak ovog Gospodnjeg oruđa, i znatno doprineti da se blagotvorni uticaj istog proširi do dalekih neznabožičkih zemalja i usamljenih morskih ostrva.

Nadamo se da će naša izdavačka kuća u Australiji rado pristati da knjigu **Hristove očigledne pouke** štampa pod najpovoljnijim uslovima. Toj ustanovi Gospod je podario velike blagoslove, i ona treba da Mu prinese žrtvu zahvalnosti ne uskraćujući svoje donacije za otklanjanje duga koji pritiskuje škole. Sigurni smo da će se odgovorni za izdavačku delatnost rado prihvatiti ovog plemenitog zadatka i uspešno ga izvršiti. Takva saradnja s Bogom pokazaće se za izdavačku kuću u Australiji veoma blagotvornom kao što se pokazala i za naše institucije u Americi.

Prihvatite se ovog zadatka, braćo moja u Australiji. „Vjera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo“ (Jevr. 11,1). Nismo li to iskusili toliko puta u prošlosti? Kada smo, oslanjajući se na Božje obećanje, započeli nešto što se, izuzev očima vere, nije moglo videti to je postajalo stvarnost. I dok smo hodili i radili u veri, Gospod nam je ispunjavao svaku reč svojih obećanja. Očevidni dokazi koje imamo o pouzdanosti Njegovih obećanja treba da u korenu uguše svaku pomisao o neverovanju. Greh je sumnjati, i mi verujemo da naša braća u Australaziji neće učiniti takav greh.

Gospod je učinio zaista mnogo za sve što se nalazi u našim granicama. Podignite oči svoje i pogledajte polja kako se već žute za žetvu. Slavite Boga što se Njegova Reč ispunila preko svih naših očekivanja.

Pozivam sav naš narod da se usrdno i nesebično posveti zadatku oslobađanja naših škola od dugova koji ih pritiskuju. Svoj doprinos ovome izdavačka kuća neka učini štampanjem knjige **Hristove očigledne pouke**; a sav naš narod širom Australazije neka uzme učešća u prodavanju iste, i Bog će ih blagosloviti u tome.

Radnici u Engleskoj takođe treba da ulažu sve moguće napore u prodaji ove knjige, kako bismo mogli da otvorimo školu i u toj zemlji. Braćo moja u Engleskoj, Nemačkoj i ostalim evropskim zemljama do kojih je doprla svetlost sadašnje istine, prihvatite se ovog zadatka. Prevodite ovu knjigu na razne jezike i širite je po svim evropskim zemljama. Naše akvizitere u svim delovima Evrope treba ohrabrivati da pomognu u preporučivanju i prodaji ove knjige. Prodajom ove knjige može se ne samo pomoći našim zaduženim ustanovama da se oslobode duga, nego i postići znatno više od toga. Može se otvoriti put za uspešnu prodaju i većih naših knjiga. Na taj način istina može da dopre do mnogih koji je inače ne bi prihvatili.

Poseban apel upućujem našoj braći u Skandinaviji. Hoćete li da se prihvatite ovog zadatka koji vam je Bog poverio? Jeste li spremni da učinite sve što je u vašoj moći da bi pomogli finansijski ugroženim ustanovama u vašem polju? Nemojte u očajanju bespomoćno posmatrati, govoreći: „Mi

tu ne možemo da učinimo ništa“. Ne izgovorite nijednu reč koja obeshrabruje. Uхватite se verom za ruku Beskrajne sile. Imajte na umu činjenicu da se vaša braća u drugim zemljama ujedinjuju u naporima da vam pomognu. Ne klonite duhom i ne padajte u malodušnost. Gospod će podržati svoje delo u skandinavskim zemljama, ako radnici aktivno doprinose svoj udeo u veri, molitvi i nadi, čineći sve što je u njihovoj moći da unaprede Njegovo delo i ubrzaju Njegov dolazak.

Naši vernici u Engleskoj treba da ulože najusrdnije napore da bi inspirisali verom i hrabrošću svoju braću u skandinavskim zemljama. Braćo, mi moramo priteći u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv silnika.

Imajte na umu da, kako se približujemo danu Hristovog dolaska, moramo biti sve usrdniji i sve odlučniji u nastavljanju dela; jer nam se u tome suprotstavlja cela „zbornica sotonina“. Ono što nam nedostaje nije neko grozničavo uzbuđenje, nego ona hrabrost koja se rađa iz prave vere.

Rezultati ovakvog rada

Ovakvo zalaganje za pomoć našim školama može da donese četvorostruki blagoslov to može da bude veoma blagotvorno za škole, za svet, za Zajednicu i za naše radnike.

U nastojanju da prikupimo sredstva za pomoć našim školama mi jednu od najboljih publikacija stavljamo u ruke mnogih koji da nije bilo ovog napora nikada ne bi ugledali knjigu **Hristove očigledne pouke**. Ima duša u zabačenim mestima i nenaseljenim krajevima do kojih će se dopreti samo zahvaljujući ovom naporu. Pouke izvučene iz parabola našeg Spasitelja, za mnoge će zaista biti slične lišću sa drveta života.

Gospodnja je namera takođe da knjiga **Hristove očigledne pouke** svojim dragocenim upotstvima i savetima ujedini naše članove. Samopožrtvovani naponi na koje se članovi Zajednice ovim pozivaju pokazaće se kao podesno sredstvo da ih zbliže i ujedine u posvećenosti tela, duše i duha, kako bi kao sudovi za čast bili spremni za primanje Svetog Duha. Oni koji teže da ispune volju Božju, ulažući svaki svoj talenat na takav način da ostvare najveću dobit, pokazaće se kao mudri pristavi u zalaganju za interese Njegovog carstva. Primiće pouke od najveće vrednosti i osetiti najuzvišenije zadovoljstvo racionalnog shvatanja. Biće im podareni duševni mir, milost i intelektualna snaga.

Preporučujući ovu knjigu onima kojima su pouke sadržane u njoj zaista potrebne, radnici stiču dragoceno iskustvo. Ovaj rad predstavlja jedno od najboljih vaspitnih sredstava. Oni koji kao Gospodnja pomoćna ruka u prodaji knjiga **Hristove očigledne pouke** čine najbolje što mogu, stiču iskustva koja će ih osposobiti da budu uspešni radnici za Boga. Praksom stečenom upravo u ovom radu oni mogu naučiti kako da preporučuju i naše veće knjige koje su narodu toliko potrebne.

Svi koji ovom poslu prilaze ispravno, vedro raspoloženi i puni nade, naći će u njemu zaista veliki blagoslov. Hristos nikoga ne primorava da se posveti Njegovom delu; ali će onima koji odlučno stanu na Njegovu stranu uvek biti veoma naklonjen. Svoj blagoslov i odobravanje On će dati svima koji rade u duhu u kojem je i On radio. Takvim radnicima On će podariti svoju naklonost i uspeh. Prelazeći iz polja u polje, oni će u novim okolnostima pronalaziti nove načine i nove metode rada. S novim radnicima koji pristupe delu doći će i nove ideje. Ako budu tražili pomoć od Gospoda, On će održavati stalnu vezu s njima. Oni će rado prihvatiti planove koje je sam Gospod pripremio. Zajedno sa obraćanjem novih duša pritićaće i nova finansijska sredstva. Pored oblasti u kojima je već rađeno, radnici će pronalaziti neobrađene predele u Gospodnjem vinogradu. U svakoj oblasti otkrivaju se nova mesta i novi ljudi do kojih treba dopreti. Sve što je učinjeno samo iznosi na svetlost koliko toga još uvek ostaje da se učini.

Ako smo u svom radu neprekidno povezani sa Velikim Učiteljem, naše umne sposobnosti sve

više se razvijaju. Savest je stalno pod božanskim vođstvom. Hristos drži pod svojom kontrolom celokupno naše biće. Niko ne može biti zaista ujedinjen sa Hristom, primenjivati u životu Njegove pouke i uzeti na sebe Njegov jaram uzdržanja i ograničavanja, ako se u njemu ne ostvari nešto što on svojim rečima nije u stanju da izrazi. U njemu se bude nove, duhovno obogaćene misli. On dobija duhovno prosvetljenje uma, odlučnost volje, istinsku osetljivost savesti i čistotu mašte. Srce postaje mnogo nežnije, misli duhovnije, a u spremnosti da služi drugima on postaje znatno sličniji Hristu. U životu se zapaža ono što se ne može izraziti rečima istinska odanost i potpuna posvećenost srca, uma, duše i svih snaga u radu za Učitelja.

Kada u zalaganju za pomoć našim školama, pored usrdnih molitava i energičnog podsticanja na ovaj rad, učinimo sve što je u našoj moći, videćemo slavu Božju. Proces kušanja i proveravanja, kada se do kraja u potpunosti izdrži, pokazaće se kao blagoslov.

Ako se ovome posvetimo u duhu spremnosti na žrtvu, Bog će te napore za pomoć našim školama učiniti uspešnim. On će nas osposobiti da pobijemo napade koji se upućuju na račun naših obrazovno vaspitnih ustanova. Ako se u duhu samopožrtvovanja svi prihvate rada za Hrista i istinu, jubilarna pesma oslobođenja uskoro će se začuti i u našim granicama.

„Dobro činiti da vam se ne dosadi“

Drago mi je što smo u naporima da ostvarimo ovu Božju nameru i na najbolji način iskoristimo šansu koju nam je pružio u svom providenju bili tako jedinstveni. Uspešni napori u preporučivanju i prodaji knjige **Hristove očigledne pouke** pokazuju šta bismo isto tako mogli da učinimo i sa ostalim našim publikacijama. Propovednicima, studentima, očevima, majkama, mladićima i devojkama koji se bave ovim poslom, želim da kažem: Ne popuštajte u svojoj revnosti. Neka ovo dobro i uzvišeno delo napreduje postojano i odlučno. Sve dok se i poslednja od naših toliko zaduženih škola ne oslobodi tog tereta, i dok se ne stvori fond za podizanje novih škola u značajnim oblastima, gde postoji velika potreba za vaspitno-obrazovnim radom.

Kada propovednike i biblijske radnike dužnost poziva na neke druge zadatke, članovi treba da im kažu: „Samo vi idite tamo kuda vas zove dužnost koja vam je poverena, a mi ćemo nastaviti rad na širenju **Hristovih očiglednih pouka** i oslobađanju naših škola od njihovih dugova. Neka niko ne misli da ovaj rad treba da se završi sa onim što se postiglo naročitim naporima 1900. i 1901. godine. To je neiscrpna oblast, i ta knjiga i u buduće treba da se prodaje da bi se pomagalo našim školama.

Imajmo veru u Boga. U Njegovo ime, nastavimo sa Njegovim delom samo napred, bez ikakvog kolebanja ili odustajanja. On će učiniti da ovaj poduhvat na koji nas je pozvao bude za nas pravi blagoslov. I kad se Njegov plan za oporavak naših škola pokaže potpuno opravdanim, kada u potpunosti izvršimo zadatak na koji nam je ukazao, On će nam pokazati šta dalje treba da radimo.

Dokle god poruka milosti treba da se objavljuje svetu, bićemo pozivani da i za druge ustanove i poduhvate u Zajednici ulažemo napore slične ovome što sad činimo za naše škole. I dokle god traje vreme milosti, pružaće nam se i prilike i mogućnosti za rad sa našim knjigama. I kada se razne veroispovesti u progonima i tlačenju Božjeg naroda ujedine sa papstvom, krajevi u kojima još bude verske slobode biće otvoreni za jevanđeljsku akvizitersku delatnost. Ako progonstvo u jednom mestu postane tako žestoko radnici treba da postupe po Hristovom nalogu: „A kad vas potjeraju u jednom gradu, bježite u drugi“. Ako i tu počnu da vas progone, nastojte još uvek da svoj rad nastavite u nekom trećem mestu. Na taj način Bog vodi svoje slugе da posluže na blagoslov u mnogim mestima. Da nije bilo progonstva ni apostoli se ne bi rasejali širom sveta da objavljuju istinu (Djela 8,1-4). A Hristos kaže: „Nećete obići gradova Izrailjevih dok ne dođe Sin čovječiji“. Sve dok se na nebu ne izgovore reči: „Svršeno je“, uvek će biti mesta za rad i srca spremnih da

prihvate ovu poruku.

Stoga „dobro činiti da vam se ne dosadi; jer ćemo u svoje vrijeme požnjati ako se ne umorimo“ (Gal. 6,9).

ZAHTEV ISKUPLJENJA

Davanje desetka i prinosa predstavlja priznanje zahteva koje Bog od nas s pravom traži i po stvaranju i po iskupljenju. Pošto sve što posedujemo dobijamo zahvaljujući Hristovim zaslugama, te svoje priloge treba stalno da prinosimo Bogu. To uvek treba da nas živo podseća na zahtev iskupljenja, najveći od svih Božjih zahteva, koji u sebi obuhvata i sve drugo. Jasna predstava o veličini žrtve koja je nas radi podnesena treba uvek da bude sveža pred našim duhovnim očima i da utiče na sve naše misli i planove. Predstava o Hristu i to raspetom treba da zaista živi među nama. „Ili ne znate da... niste svoji? Jer ste kupljeni skupo“ (I Kor. 6,19.20). Kolika je cena plaćena za naše iskupljenje? Pogledajte na krst, i na Onoga koji kao žrtva visi na njemu. Pogledajte te ruke probijene strašnim klinovima. Pogledajte Njegove noge, prikovane gvozdanim šiljcima za drveni stub krsta. Na taj način Hristos je naše grehe nosio na svom sopstvenom telu. Takve Njegove patnje i agonija predstavljaju cenu našeg iskupljenja. To je bilo izvršenje naloga: „Izbavi ih da ne siđu u večnu propast. Našao sam otkup.“

Ne znate li da nas je On toliko ljubio da je i život svoj dao za nas, i da smo za uzvrat mi dužni da se u potpunosti predamo Njemu? Zar ne bi trebalo da svi oni koji Hrista zaista primaju verom svoju ljubav prema Njemu izražavaju isto tako kao što je On ljubio nas pristavši da i umre za naše spasenje?

Hristos je u Reči Božjoj prikazan kao pastir koji traži izgublenu ovcu. Prigrlivši nas rukom svoje ljubavi, On nas vraća u svoje stado. U svojoj ljubavi On nam pruža preimućstvo da zajedno s Njim konačno budemo u nebeskim dvorovima. Kada blagosloveni zraci Sunca pravde obasjaju odaje našeg srca i u miru uživamo radost Njegovog prisustva, dužni smo da slavimo Gospoda; slavimo Ga kao Spasitelja svojega i Boga svojega (Ps. 43,5). Slavimo Ga, ne samo svojim rečima, nego Mu posvetimo rado sve što imamo i sve što jesmo. „Koliko si dužan Gospodaru mojemu?“ To vi ne možete izračunati. Pošto je sve što imate u stvari Njegovo, zar da Mu uskratite ono što od vas s pravom zahteva? Kad zatraži da Mu vratite Njegovo hoćete li sebično da to prigrabite kao svoje? Možete li to zadržati i upotrebiti za nešto drugo osim za spasavanje duša? Na takav način hiljade duša bivaju izgubljene. Čime možemo bolje pokazati koliko cenimo Hristovu žrtvu i sve što je učinio za spasenje sveta, nego prinoseći Mu svoje darove i prinose za zahvalnošću za veliku ljubav koju nam stalno ukazuje i kojom nas privlači k sebi?

Upravlajući svoj pogled prema nebu u skrušenosti duše, predajte se u potpunosti Bogu kao Njegove slugе, i sve što imate poverite Mu kao Njegovo, govoreći: „Jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši, dasmo Ti.“ Posmatrajući u mislima krst na Golgoti i na Njemu Sina Svemogućeg Boga raspetog vas radi, i shvatajući Njegovu neuporedivu ljubav, to čudesno ispoljavanje milosti, zapitajmo se najusrdnije: „Gospode, šta hoćeš da činimo?“ On je to već rekao u svom poslednjem nalogu: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte Jevanđelje svakom stvorenju“ (Marko 15,15).

Kad u carstvu Božjem ugledate duše spasene zahvaljujući vašim darovima i vašim zalaganjem, zar se nećete radovati što ste imali preimućstvo da to učinite?

O Hristovim apostolima stoji zapisano: „A oni iziđoše i propovijedaše svuda, i Gospod ih potpomaga, i riječ potvrđivaše znacima koji su se po tom pokazivali“ (Marko 16,20). Nebeski svemir još uvek s pažnjom čeka na kanale kojima će plima milosti moći da se izlije na svet. Ista ona sila koju su apostoli primili u svoje vreme danas je namenjena onima koji su spremni da je upotrebe

u službi Bogu.

U svom lukavstvu neprijatelj će činiti sve što je u njegovoj moći da spreči prodor svetlosti u nova mesta. On ne želi da se istina pronosi svetom „kao zapaljena buktinja“. Zar će naša braća pristati da on nesmetano ostvaruje svoje planove u sprečavanju ovog dela?

Vreme naglo odlazi u nepovrat. Zar će iko danas da uskraćuje Bogu ono što izričito pripada Njemu? Zar će iko odbiti da vrati Gospodu ono što, iako mu je dato potpuno nezasluženo, ne može zadržavati nekažnjeno? Gospod je dao „svakome svoj posao“, i sveti anđeli s pravom očekuju od nas da izvršimo ono što se od nas traži. Oni rado čekaju da sarađuju s vama ako ste spremni na budno straženje, molitvu i rad. Kad dozvolite da Sveti Duh utiče na vaš um, tada će sva vaša osećanja i sklonosti biti u potpunom skladu sa božanskom voljom. Tada ćete rado davati Bogu ono što je Njegovo, govoreći: „Jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši, dasmo Ti“. Bog neka oprostí pripadnicima svog naroda što nisu uvek činili tako.

Braćo i sestre, pokušala sam da vam ove činjenice izložim onakvim kakve su, ali ovaj poduhvat ni izdaleka nije ostvaren. Zar ćete da odbijete moje usrdno zalaganje? Na to vas ne pozivam ja; nego sam Gospod Isus, koji je dao svoj život za iskupljenje sveta. Ja sam se samo pokorila volji Božjoj, ispunjavajući Njegov zahtev. Zar ne želite da koristeći ovu priliku ukažete čast Božjem delu i poštovanje Njegovim slugama poslanima da u vođenju duša prema nebu izvršavaju Njegovu volju?

„A ovo velim: Ko škrto sije, škrto će i žnjeti, a ko s blagoslovom sije, sa blagoslovom će i žnjeti. Svaki kako odluči u svom srcu, ne sa žalošću ili prinudno; jer Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje. A Bog je kadar da vas obogati svakom blagodaću, da u svemu svagda imajući dovoljno svega, izobilujete u svakom dobrom djelu. Kao što je napisano: Prosu, dade siromasima; pravda Njegova ostaje dovijeka. A Onaj koji daje sjeme sijaču i hljeb za jelo, daće i umnožiće sjeme vaše, i daće da uzrastu plodovi pravednosti vaše; bogateći se u svemu za svaku prostodušnost koja kroz vas prinosi zahvalnost Bogu; jer učestvovanje u ovoj službi ne popunjava samo nedostatak svetih, nego i podstiče mnoge na obilno zahvaljivanje Bogu. Kroz iskustvo ove službe oni hvale Boga zbog vaše pokornosti ispovijedanju Jevanđelja Hristova i zbog prostodušnosti u zajedništvu s njima i sa svima; i u molitvama svojim za vas oni čeznu za vama zbog preizobilne blagodati Božje na vama. A Bogu hvala na Njegovom neiskazanom daru“ (II Kor. 6,9-15).